STEPHEN KING

TURNUL ÎNTUNECAT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

ALEGEREA CELOR TREI

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Whelan, Michael via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Alegerea celor trei / Stephen King; trad.: Mircea Pricăjan. -
București: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-96-5

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
THE DRAWING OF THE THREE
© by Stephen King, 1987

© Nemira, 2009

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-96-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Lui

Don Grant,

care a riscat cu aceste romane, *unul câte unul.*

Argument

Alegerea celor trei este al doilea volum al unei povești mai lungi, intitulate *Turnul Întunecat*, o poveste inspirată și, într-o anumită măsură, îndatorată poemului lui Robert Browning, *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a* (care, la rândul lui, este îndatorat *Regelui Lear*).

Primul volum, *Pistolarul*, povestește cum Roland, ultimul pistolar dintr-o lume care „a mers mai departe", îl ajunge în sfârșit din urmă pe omul în negru... un vrăjitor pe care îl urmărește de foarte mult timp – *cât* de mult, mai exact, încă nu știm. Omul în negru se dovedește a fi un individ pe nume Walter, care câștigase mișelește prietenia tatălui lui Roland în acele zile de demult, dinainte ca lumea să meargă mai departe.

Scopul misiunii lui Roland nu este această creatură semiumană, ci Turnul Întunecat; omul în negru – și, mai clar, ceea ce omul în negru *știe* – reprezintă primul lui pas pe drumul care duce la acel loc misterios.

Cine este, de fapt, Roland? Cum arăta lumea lui înainte să „meargă mai departe"? Ce este Turnul și de ce îl caută pistolarul? Avem doar răspunsuri fragmentare. Roland este un pistolar, un soi de cavaler, unul dintre cei a căror sarcină este să mențină așa cum este o lume pe care Roland și-o amintește ca fiind „plină de iubire și lumină"; să o împiedice să meargă mai departe.

Știm că Roland a fost nevoit să se supună unei timpurii probe a maturității, după ce a descoperit că mama lui a devenit amanta lui Marten, un vrăjitor mult mai mare

decât Walter (care, fără știința tatălui lui Roland, este aliatul lui Marten); știm că Marten a plănuit descoperirea lui Roland, așteptându-se ca acesta să dea greș și să fie „trimis la Vest"; știm că Roland trece cu brio proba.

Ce altceva mai știm? Că lumea pistolarului nu este foarte diferită de cea a noastră. Lucruri precum pompe de benzină și anumite cântece (*Hey Jude,* de pildă, sau fragmentul de cimilitură care începe cu „Fasole, fasole, al muzicii fruct...") au supraviețuit; la fel și obiceiuri și ritualuri asemănătoare într-un mod straniu cu cele din imaginea noastră idealizată a Vestului american.

Și mai există un cordon ombilical care leagă într-un fel lumea noastră de lumea pistolarului. La o haltă de pe un drum de trăsuri de mult dat uitării, într-un deșert mare și sterp, Roland întâlnește un băiat pe nume Jake, care *a murit* în lumea noastră. Un băiat care, la drept vorbind, a fost împins de pe trotuar, la un colț de stradă, de ubicuul (și ticălosul) om în negru. Ultimul lucru pe care Jake, aflat în drum spre școală, cu legătura de cărți într-o mână și sufertașul cu merinde în cealaltă, și-l amintește din lumea lui – din lumea *noastră* – este faptul că a fost strivit sub roțile unui Cadillac... și că a murit.

Înainte să ajungă la omul în negru, Jake moare din nou... de data aceasta din cauză că pistolarul, pus pentru a doua oară în viață în fața celei mai chinuitoare alegeri, decide să-l sacrifice pe acest fiu simbolic. Având de ales între Turn și băiat, între posibilitatea damnării și cea a izbăvirii, Roland alege Turnul.

„Du-te, atunci", îi spune Jake înainte să cadă în abis. „Există alte lumi în afară de astea."

Confruntarea finală dintre Roland și Walter are loc pe o golgotă prăfuită, alcătuită din oase sfărâmate. Omul în negru prezice viitorul lui Roland cu ajutorul unui pachet de cărți de tarot. Cărțile acestea, înfățișând un om numit Prizonierul, o femeie căreia i se spune Stăpâna Umbrelor și o formă întunecată care întruchipează de-a dreptul Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule", îi zice omul în negru), reprezintă profețiile care fac subiectul acestui volum... și al doilea pas al lui Roland pe lungul și dificilul drum spre Turnul Întunecat.

Pistolarul se sfârșește cu Roland șezând pe o plajă, pe malul Mării Vestice, și privind apusul. Omul în negru este mort, iar viitorul pistolarului, neclar; *Alegerea celor trei* începe pe aceeași plajă, cu nici șapte ore mai târziu.

Prolog

MARINARUL

Pistolarul se trezi dintr-un vis confuz ce părea format dintr-o singură imagine: aceea a Marinarului din teancul cu cărți de tarot pe care omul în negru le folosise pentru a prezice (sau a pretinde că prezice) tristul viitor al pistolarului.

Se îneacă, pistolarule, spunea omul în negru, *și nimeni nu aruncă odgonul. Băiatul Jake.*

Dar ăsta nu era un coșmar. Era un vis frumos. Era frumos pentru că *el* era cel care se îneca, iar asta însemna că el nu era Roland, ci Jake, și considera asta o ușurare, deoarece era mult mai bine să se înece în pielea lui Jake decât să trăiască în pielea sa – un om care, pentru un vis iluzoriu, trădase un copil care își pusese încrederea în el.

Bun, așa să fie, mă voi îneca, își spuse, ascultând vuietul mării. *Lasă-mă să mă înec.* Însă acela nu era sunetul întinderilor nesfârșite de apă; era scrâșnetul pietrelor răscolite de valuri. Oare el *era* Marinarul? Dacă da, de ce era uscatul atât de aproape? Și la drept vorbind, oare nu se afla el *pe* uscat? Avea senzația că...

Apa rece ca gheața îi udă cizmele și-i urcă pe picioare până la vintre. Atunci deschise brusc ochii, însă ceea ce-l smulse din vis nu fu senzația că-i îngheață boașele, care i se strânseseră și parcă se făcuseră cât două nuci, și nici oroarea de care dădu cu ochii, ci gândul la pistoalele sale... pistoalele sale și, mai important chiar, gloanțele sale. Când se udau, pistoalele puteau fi repede demontate, șterse, unse, șterse din nou, unse din nou și montate la loc; când se udau cartușele însă, ca în cazul chibriturilor ude, refolosirea lor depindea de noroc.

Oroarea era o vietate târâtoare pe care probabil că o aruncase pe uscat valul dinainte. Își târa anevoie corpul ud și sclipitor pe nisip. Era lungă de vreun metru douăzeci și se afla cam la patru metri în dreapta. Îl privea pe Roland cu ochi goi, așezați la capătul unor antene. Deschise ciocul lung și zimțat și începu să scoată sunete care semănau într-un mod straniu cu graiul oamenilor: rugătoare, ba chiar disperate întrebări într-o limbă străină.

– *Did-a-chick? Dum-a-chum? Dad-a-cham? Ded-a-check?*

Pistolarul văzuse homari la viața lui. Ăsta nu era un homar, cu toate că homarii erau singurele vietăți pe care le văzuse vreodată, cu care creatura aceea semăna fie și de departe. Nu părea câtuși de puțin speriată de el. Pistolarul nu știa dacă era sau nu periculoasă. Nu-l mai interesa starea de confuzie în care se afla – neputința temporară de a-și aminti unde se află și cum a ajuns acolo, dacă l-a prins într-adevăr pe omul în negru sau dacă toate acelea se întâmplaseră doar în vis. Știa numai că trebuie să se îndepărteze de apă înainte ca aceasta să-i ude toate gloanțele.

Auzi vuietul scrâșnit, crescând, al apei și își luă privirea de la creatură (care se oprise în loc și ținea ridicate în aer ghearele cu ajutorul cărora se târâse până atunci, semănând în chip absurd cu un boxer care adoptă poziția de deschidere, cea care, îl învățase Cort, se numea Poziția de Onoare), și se uită spre valul care se apropia, înspumat și amenințător.

Aude valul, gândi pistolarul. *Orice ar fi ea, are urechi.* Încercă să se ridice, dar picioarele, amorțite atât de tare încât nici nu le simțea, cedară sub greutatea lui.

Încă visez, își spuse, dar chiar și așa confuz cum era, gândul i se părea mult prea seducător pentru a-i da cu adevărat crezare. Încercă din nou să se ridice, aproape reuși, apoi căzu la loc. Valul se spărgea. Nu mai avea timp pentru o nouă încercare. Trebuia să se mulțumească să se miște cam în aceeași manieră în care părea că se mișcă arătarea din dreapta lui: înfipse ambele mâini în nisip și își trase fundul pe pietre în sus, departe de val.

Nu înaintă destul cât să evite valul cu totul, dar ajunse suficient de departe ca să fie mulțumit. Valul îi acoperi doar cizmele. Îi ajunse aproape până la genunchi, după care se retrase. *Poate că primul nu m-a udat atât de tare pe cât am crezut. Poate...*

Pe cer strălucea o semilună. O acoperea o perdea de ceață, însă împrăștia suficientă lumină ca să poată vedea că tocurile pistoalelor erau de o culoare prea închisă. Pistoalele, cel puțin, fuseseră udate. Era imposibil să-și dea seama cât de gravă era situația, ori dacă gloanțele din butoiașe sau cele din cartușierele încrucișate la șolduri se udaseră și ele. Înainte să verifice, trebuia să se îndepărteze de apă. Trebuia să...

– *Dod-a-chock?*

De data aceasta era mult mai aproape. Preocupat de apă, uitase de creatura *adusă* de ea. Întoarse capul și văzu că acum se afla la doar un metru depărtare. Ghearele îi erau îngropate în nisipul presărat cu pietre și scoici și se târa mai departe. Își ridică trupul cărnos și zimțat, semănând pentru un moment cu un scorpion, numai că Roland nu vedea niciun ac în vârful cozii.

Un nou vuiet scrâșnit, acum mult mai puternic. Creatura se opri numaidecât și ridică iar ghearele în acea imitație stranie a Poziției de Onoare.

Valul era mai mare. Roland reîncepu să se târască pe panta de nisip în sus, dar când întinse mâinile, creatura țâșni cu o viteză pe care mișcările ei de până atunci n-o prevestiseră.

Pistolarul simți un fulger luminos de durere la mâna dreaptă, dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Se împinse cu călcâiele cizmelor ude leoarcă, se trase disperat în mâini și izbuti să scape de val.

– *Did-a-chick?* întrebă hidoșenia cu vocea ei rugătoare, care părea să spună „Nu vrei să mă ajuți? Nu vezi că sunt disperată?“, și Roland privi cioturile arătătorului și degetului mijlociu de la mâna sa dreaptă cum dispar în ciocul zimțat al creaturii. Arătarea țâșni din nou și Roland ridică mâna la timp pentru a-și salva degetele rămase.

– *Dum-a-chum? Dad-a-cham?*

Pistolarul se opinti în picioare. Arătarea îi sfâșie jeanșii făcuți ciuciulete, îi rupse o cizmă a cărei piele veche era fină, dar tare ca fierul, și-i sfârtecă o halcă de carne din gambă.

Pistolarul scoase pistolul cu mâna dreaptă și își dădu seama că două dintre degetele de care avea nevoie pentru a-l folosi lipseau doar când revolverul căzu cu un bufnet surd în nisip.

Creatura sări spre el cu lăcomie.

– Nu, nenorocito! mârâi Roland și lovi cu piciorul în ea.

Parcă ar fi lovit o stâncă... una care mușca. Hidoșenia îi sfârtecă bombeul cizmei drepte, îi rupse bună parte din degetul mare, îi smulse cizma însăși din picior.

Pistolarul se aplecă, ridică revolverul, îl scăpă, înjură și în cele din urmă reuși să-l țină în mână. Ceea ce odinioară era un lucru atât de ușor încât îl făcea inconștient devenise acum, într-o clipită, un fel de jonglerie.

Creatura era ghemuită pe cizma pistolarului și rupea bucăți din ea în timp ce continua să-și repete întrebările. Un val se rostogoli spre plajă, spuma de pe creasta lui părând palidă și moartă în lumina zgârcită a semilunii. Homaroșenia lăsă cizma în pace și ridică ghearele în poziția aceea de boxer.

Roland scoase pistolul cu mâna stângă și apăsă trăgaciul de trei ori. *Clic, clic, clic.*

Acum măcar știa cum stăteau lucrurile cu gloanțele din butoiașe.

Vârî pistolul înapoi în tocul stâng. Pentru a-l vârî pe celălalt în tocul drept trebuia să-i întoarcă țeava în jos cu mâna stângă și apoi să-l lase să cadă la locul lui. Mânerele roase, din lemn de santal, erau mânjite de sânge; pete de

sânge erau și pe toc, și pe jeanșii vechi de care tocul era legat cu nojițe. Sânge care-i curgea din cioturile degetelor retezate.

Piciorul sfâșiat era încă prea amorțit pentru a-l durea, însă mâna dreaptă era un mănunchi de văpăi. Duhurile talentatelor și îndelung exersatelor degete care deja se descompuneau în sucurile gastrice din stomacul arătării strigau că încă sunt în viață, că ard de vii.

Întrevăd probleme serioase la orizont, își spuse pistolarul într-un colț al minții.

Valul se retrase. Hidoșenia lăsă ghearele jos, mai smulse o bucată din cizma pistolarului, după care se decise că purtătorul fusese mult mai gustos decât bucata de piele de care se lepădase ca un șarpe.

– *Dud-a-chum?* întrebă ea și porni spre el cu o viteză năucitoare.

Pistolarul bătu în retragere pe picioare pe care abia le simțea, înțelegând că arătarea era înzestrată cu un dram de inteligență; se apropiase de el cu băgare de seamă, venind probabil de la mare depărtare, neștiind ce anume este sau de ce ar putea fi capabil. Dacă valul acela nu l-ar fi trezit, creatura i-ar fi sfârtecat fața cât el încă rătăcea pe tărâmul viselor. Acum trăsese concluzia că era nu doar gustos, ci și vulnerabil; o pradă ușoară.

Mai avea puțin și-l ajungea, o arătare lungă de un metru douăzeci și înaltă de treizeci de centimetri, o creatură care putea să cântărească chiar și treizeci de kilograme și pe care o mâna același instinct prădător ca pe David, șoimul pe care îl avusese în copilărie – însă lipsindu-i fărâma de loialitate de care David dăduse dovadă.

Călcâiul stâng al pistolarului se împiedică într-o piatră ieșită din nisip și bărbatul se clătină, mai-mai să cadă.

– *Dod-a-chock?* întrebă arătarea, parcă îndatoritoare, și-l studie cu ochii ei din vârful antenelor, în același timp întinzând ghearele... și atunci veni un val, iar ghearele se ridicară iar în Poziția de Onoare.

Acum însă se clătinau puțin, și pistolarul înțelese că hidoșenia reacționa la sunetul valului, iar acum sunetul era – pentru creatură, cel puțin – mai stins.

Făcu un pas în spate peste piatră, apoi se aplecă exact când valul se spărgea pe mal cu vuietul lui scrâșnit. Se afla cu capul la câțiva centimetri de fața insectilă a creaturii care i-ar fi putut scoate ușor ochii cu o gheară. Numai că ghearele tremurânde, atât de asemănătoare cu doi pumni încleștați, rămaseră ridicate de o parte și de cealaltă a ciocului ei ca de papagal.

Pistolarul întinse mâna după piatra care fusese cât pe ce să-l culce la pământ. Era mare, pe jumătate îngropată în nisip, și mâna lui dreaptă mutilată urlă când bucăți de pământ și pietricele colțuroase se înfipseră în carnea crudă, sângerândă. Însă el tot desprinse piatra și o ridică, dezvelindu-și dinții.

– *Dad-a*... începu hidoșenia, lăsând ghearele jos și deschizându-le în timp ce valul se spărgea și sunetul lui se stingea, iar pistolarul avântă piatra spre ea cu toată forța.

Când spinarea segmentată a creaturii se frânse, se auzi un pârâit puternic. Arătarea se zbătu bezmetic sub piatră, jumătatea posterioară ridicându-se și lovind zdravăn solul, ridicându-se și lovind. Interogațiile ei deveniră exclamații ascuțite de durere. Ghearele i se deschiseră și se închiseră în gol. Ciocul hrăpăreț înșfăcă bulgări de nisip și pietricele.

Și totuși, când un alt val se sparse, încercă să-și ridice iar ghearele, și când făcu asta pistolarul o călcă pe cap cu cizma rămasă. Se auzi un sunet ca de mii de surcele rupte. Un lichid gros țâșni de sub călcâiul cizmei lui Roland, în două direcții. Părea a fi negru. Arătarea se arcui și se zvârcoli agonic. Pistolarul apăsă și mai tare cu cizma.

Veni un val.

Ghearele hidoșeniei se ridicară doi centimetri... patru... tremurară și apoi căzură, deschizându-se și închizându-se spasmodic.

Pistolarul ridică cizma. Ciocul zimțat al arătării, care-l văduvise de două degete de la mână și unul de la picior, se deschise și se închise încet. O antenă zăcea frântă în nisip. Cealaltă zvâcnea haotic.

Pistolarul călcă din nou. Și din nou.

Aruncă piatra în lături cu un icnet de efort și făcu o tură pe partea dreaptă a hidoșeniei, călcând-o metodic cu cizma stângă, zdrobindu-i carapacea, făcându-i măruntaiele albicioase să se reverse pe nisipul gri-închis. Era moartă, dar el voia să fie sigur; de când se știa pe fața pământului acestuia ciudat, nu fusese niciodată rănit atât de rău, și totul se petrecuse atât de neașteptat!

Continuă s-o strivească până când văzu buricul unuia dintre degetele sale în chiselița pestilențială a mortăciunii, văzu praful alb de sub unghie, praful de pe golgota pe care el și omul în negru schimbaseră îndelung palavre, după care își feri privirea și vomită.

Se înapoie pe malul apei ca un bețiv, ținându-și mâna rănită lipită de cămașă, uitându-se îndărăt din când în când pentru a se asigura că arătarea nu era încă în viață, aidoma unei viespi pe care o lovești iar și iar și care tot se mișcă, amețită, însă nu moartă; pentru a se asigura că nu vine după el adresându-i acele întrebări nemaiauzite, cu vocea ei disperată.

La jumătatea plajei se opri nesigur pe picioare, uitându-se la locul unde fusese, aducându-și aminte. Adormise, din câte se părea, puțin mai jos de linia fluxului maxim. Își culese de pe jos desaga și cizma sfâșiată.

La lumina spână a lunii văzu alte creaturi de același soi, iar în pauza dintre un val și următorul le auzi vocile întrebătoare.

Pistolarul se retrase câte un pas o dată, se retrase până ce ajunse la marginea acoperită cu iarbă a plajei. Acolo se așeză și făcu tot ce știa să facă: presără peste cioturile degetelor de la mână și al celui de la picior tutunul pe care îl mai avea, pentru a opri sângerarea, îl presără într-un strat gros, în pofida noii usturimi (degetul lipsă de la picior se alăturase corului), după care doar șezu, transpirând în bătaia brizei răcoroase, gândindu-se la infecții, gândindu-se cum se va descurca pe lumea aceea fără două degete de la mâna dreaptă (în privința armelor, ambele mâini erau la fel de pricepute, însă în alte privințe mâna dreaptă fusese pe locul întâi), gândindu-se dacă nu cumva mușcătura arătării fusese veninoasă, un venin care poate deja își croia drum prin el, gândindu-se dacă va veni vreodată dimineața.

1

PRIZONIERUL

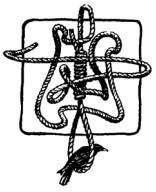

Capitolul 1

Ușa

i

Trei. Acesta este numărul sorții tale.

Trei?

Da, trei este magic. Trei stă în miezul mantrei.

Care trei?

Primul are păr tuciuriu. E în pragul jafului și al crimei. L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Ce demon e ăsta? Nu-l cunosc, nu-l cunosc nici din poveștile pentru copii.

Încercă să vorbească, dar nu mai avea voce; vocea oracolului, Curva Stelară, Târfa Vânturilor, dispăru și ea; văzu o carte de joc fâlfâind în jos de nicăieri spre nicăieri, rotindu-se și iar rotindu-se în bezna leneșă. Pe ea, un babuin rânjea peste umărul unui tânăr cu păr negru; degetele lui tulburător de umane erau îngropate atât de adânc în gâtul tânărului, încât vârfurile lor dispăruseră în carne. Uitându-se mai atent, pistolarul văzu că babuinul strângea un bici în mâinile acelea încleștate, strangulante. Chipul tânărului călărit părea schimonosit de o teroare mută.

Prizonierul, șopti prietenește omul în negru (care odinioară fusese un om în care pistolarul avusese încredere, un om pe nume Walter). *Puțintel deranjant, nu-i așa? Puțintel deranjant... puțintel deranjant... puțintel...*

ii

Pistolarul se trezi dintr-odată, fluturând după ceva cu mâna mutilată, convins că într-o clipă una dintre arătările monstruoase cu carapace, ieșite din Marea Vestului, îl va ataca, adresându-i disperată acea întrebare în limba ei străină în timp ce îi jupuia fața de pe craniu.

În schimb, o pasăre marină, atrasă de licărul soarelui de dimineață pe nasturii cămășii lui, își luă zborul, speriată, cu un cârâit.

Roland se ridică în șezut.

Mâna lui pulsa cu tărie, fără oprire. La fel și piciorul drept. Atât degetele de la mână, cât și cel de la picior continuau să insiste asupra prezenței lor. Jumătatea inferioară a cămășii dispăruse; rămăsese doar ceva ce aducea cu o vestă zdrențuită. Folosise o bucată din ea pentru a-și lega mâna, iar pe cealaltă pentru a-și bandaja piciorul.

Dispăreți, le spuse părților absente ale corpului său. *Sunteți niște năluci acum. Dispăreți.*

Îl ajută oarecum. Nu cine știe cât. Erau năluci, sigur că da, dar niște năluci vii.

Pistolarul înghiți carne uscată. Gura lui o voia puțin, stomacul și mai puțin, dar el insistă. După ce-i ajunse în stomac, se simți ceva mai în forță. Însă nu-i mai rămăsese multă; rezerva era pe sfârșite.

Și totuși avea treburi de făcut.

Se ridică nesigur în picioare și se uită în jur. Păsările se înălțau spre cer și cădeau, dar lumea părea să le aparțină doar lor și lui. Monstruozitățile

dispăruseră. Poate că erau animale nocturne; poate veneau odată cu fluxul. În momentul acela, asta nu părea să aibă vreo relevanță.

Marea era enormă, se întâlnea cu orizontul într-un punct albastru cețos, imposibil de determinat. Un moment, contemplând-o, pistolarul uită de agonia sa. Nu văzuse niciodată atâta apă la un loc. Auzise de ea în poveștile pentru copii, desigur, fusese asigurat de existența ei de învățătorii lui – de unii, cel puțin –, dar să o vadă cu ochii lui, acea imensitate, acea imposibilitate de apă după ani și ani de pământ arid, era dificil de acceptat... dificil chiar de *privit*.

Se uită la ea mult timp, vrăjit, *convingându-se* să o vadă, mirarea făcându-l să uite temporar de durere.

Dar era dimineață și avea treburi de făcut.

Pipăi după falca din buzunarul de la spate, având grijă să facă asta cu palma dreaptă, nedorindu-și să dea peste ea, dacă mai era acolo, cu cioturile degetelor, și să preschimbe suspinele neîntrerupte ale acelei mâini în strigăte.

Acolo era.

Prea bine.

Mai departe.

Cu neîndemânare, desfăcu centurile și le așeză pe o stâncă însorită. Scoase pistoalele, deschise butoiașele și îndepărtă gloanțele nefolositoare. Le aruncă deoparte. O pasăre fu atrasă de licărul puternic împrăștiat de unul dintre ele, îl luă în plisc, apoi îi lăsă să cadă și se ridică în zbor.

Pistoalele însele trebuiau curățate, ar fi trebuit curățate dinainte, dar cum nicio armă pe lumea aceea sau oricare alta nu era decât un obiect contondent în lipsa muniției, înainte să facă altceva își așeză centurile în poală și plimbă atent mâna stângă peste pielea lor.

Ambele erau umede de la cataramă până la punctul în care i se petreceau peste șolduri; de acolo păreau uscate. Scoate cu precauție fiecare glonț din porțiunile uscate. Mâna dreaptă încerca în continuare să se descurce singură, insistând să dea uitării pierderea suferită, în pofida durerii, iar el se trezi ducând-o la genunchi

iar și iar, ca un cățel prea prost sau neascultător. Amețit de durere, o dată sau de două ori fu cât pe ce să se lovească la ea.

Prevăd probleme serioase, își spuse din nou.

Așeză gloanțele acelea, în speranța că mai erau bune, într-o grămăjoară deconcertant de mică. Douăzeci. Dintre acestea, câteva aveau aproape sigur să dea rateuri. Nu se putea baza pe niciunul. Le scoase și pe celelalte și le așeză într-o altă grămăjoară. Treizeci și șapte.

Păi, oricum nu aveai multe, gândi, dar știa să aprecieze diferența dintre cincizeci și șapte de gloanțe bune și ceea ce puteau fi doar douăzeci. Sau zece. Sau cinci. Sau unul. Sau niciunul.

Puse gloanțele asupra cărora avea îndoieli într-o a doua grămăjoară.

Încă mai avea desaga. Asta era bine. O trase în poală, după care, încet, dezasamblă pistoalele și execută ritualul curățirii. Când termină, trecuseră deja două ore și durerea era atât de intensă, încât îi vâjâia capul; îi era dificil să gândească lucid. Voia să doarmă. Niciodată în viața lui nu-și dorise asta mai mult. Dar în exercițiul funcțiunii nu exista niciodată un motiv acceptabil pentru negare.

– Cort, spuse cu o voce pe care nu o recunoștea și râse sec.

Încet, încet, își reasamblă revolverele și le încărcă cu gloanțele pe care le bănuia a fi uscate. Când termină, îl ridică pe cel făcut pentru mâna stângă, îl armă... și apoi coborî la loc, încet, cocoșul. Voia să știe, da. Voia să știe dacă se va auzi o detunătură satisfăcătoare atunci când va apăsa trăgaciul sau doar un alt clic din acelea zadarnice. Dar un clic n-ar fi însemnat nimic, iar o detunătură n-ar face decât să reducă douăzeci la nouăsprezece... sau la nouă... sau la trei... sau la niciunul.

Își rupse încă o bucată din cămașă, puse celelalte gloanțe – cele care se udaseră – în ea și o legă, folosindu-se de mâna stângă și de dinți. Le puse în desagă.

Dormi, cerea corpul său. *Dormi, trebuie să dormi acum, înainte să cadă întunericul, n-a mai rămas nimic, ești stors de toate puterile...*

Se ridică anevoie în picioare și se uită de-a lungul fâșiei de nisip. Avea culoarea lenjeriei nespălate de mult timp. Era presărată cu scoici fără o culoare precisă. Ici și colo, din nisipul aspru se iteau stânci mici acoperite cu guano, straturile mai vechi galbene ca niște dinți de bătrân, cele mai noi – pete albicioase.

Linia de flux maxim era marcată de alge moarte. Lângă acea linie văzu bucăți din cizma sa dreaptă și ploștile. I se părea o minune că nu fuseseră luate de valurile puternice. Pășind încet, șchiopătând dureros, pistolarul își croi drum spre ele. Ridică una și o scutură aproape de ureche. Cealaltă era goală. În aceasta mai rămăsese puțină apă. Majoritatea n-ar fi putut face diferența între cele două, dar pistolarul le distingea așa cum o mamă distinge între gemenii ei identici. Călătorea cu ploștile acelea de mult, mult timp. Se auzea clipocit de apă înăuntru. Asta era bine – un dar. Creatura care îl atacase sau oricare dintre celelalte ar fi putut-o sfâșia pe aceasta ori pe cealaltă dintr-o singură mușcătură sau lovitură de clește, însă nu o făcuseră, iar marea o ignorase. Nu era nici urmă de creatură, cu toate că amândoi ajunseseră mult mai departe de linia fluxului. Poate că o luaseră alți prădători; poate că semenii ei îi oferiseră o înmormântare vikingă, asemenea *elefaunților*, uriașe creaturi de care auzise în poveștile copilăriei, despre care se spunea că-și îngroapă singuri morții.

Sălță plosca pe cotul stâng, bău însetat și simți că-i revin cât de cât puterile. Cizma dreaptă era, desigur, distrusă... dar el simți un licăr de speranță. Piciorul era intact – rănit, dar intact – și credea că va putea să o taie pe cealaltă pentru a încropi ceva care să dureze cel puțin o vreme...

Îl cuprinse o senzație de leșin. I se împotrivi, dar genunchii cedară și el căzu în fund, mușcându-și limba.

N-o să-ți pierzi cunoștința, se admonestă el. *Nu aici, nu unde o altă arătare se poate întoarce la noapte ca să termine treaba.*

Așa că se ridică în picioare și legă plosca goală la brâu, dar nu făcuse decât douăzeci de metri înapoi spre locul unde își lăsase pistoalele și desaga, când căzu din nou, semileșinat. Rămase acolo o vreme, cu obrazul lipit de nisip,

cu muchia unei scoici înfundată în marginea maxilarului, destul de adânc încât să-l taie până la sânge. Izbuti să bea din ploscă, după care se târî înapoi acolo unde se trezise. La douăzeci de metri pe pantă în sus era o yucca – un exemplar pitic, însă avea să-i ofere măcar puțină umbră.

Lui Roland, cei douăzeci de metri i păreau douăzeci de kilometri.

Chiar și așa, cu chiu cu vai își împinse lucrurile personale rămase în acea baltă mică de umbră. Se întinse acolo cu capul în iarbă, alunecând deja spre ceea ce putea fi somn sau inconștiență sau moarte. Se uită spre cer și încercă să stabilească ora. Nu era la prânz, dar mărimea porțiunii de umbră la care se odihnea spunea că prânzul nu era departe. Mai rezistă un moment, răsucind brațul drept și apropiindu-l de ochi, căutând liniile roșii ale infecției, ale unei otrăvi care s-ar fi putut scurge neabătut spre interiorul corpului său.

Palma era de un roșu-închis.

De masturbat, mă masturbez cu stânga, își spuse, *e și asta ceva, măcar.*

Apoi îl învălui întunericul și dormi următoarele șaisprezece ore cu vuietul constant al Mării Vestului în urechi.

iii

Când se trezi, marea era întunecată, dar se vedea o lumină palidă pe cer, spre răsărit. Dimineața era aproape. Se ridică în capul oaselor și valurile de amețeală aproape îl copleșiră.

Plecă fruntea și așteptă.

Când trecu starea de slăbiciune, se uită la mâna sa. Era infectată, nu încăpea urmă de îndoială – o umflătură roșie care se întindea pe palmă în sus, până la încheietură. Acolo se oprea, dar el vedea deja începutul altor linii roșii, care aveau să ajungă în cele din urmă la inimă și să-l omoare. Simțea că-i e cald, era febril.

Îmi trebuie leacuri, gândi. *Dar aici nu este niciun leac.*

Ajunsese, atunci, atât de departe doar ca să moară? Nici nu se gândea. Și dacă era să moară în pofida voinței sale de nestrămutat, avea să moară în drum spre Turn.

Ești remarcabil, pistolarule! chicoti omul în negru în mintea sa. *Ești îndărătnic! Ești romantic în obsesia ta stupidă!*

– Du-te-n mă-ta, hârâi el și bău. Nu mai era multă apă. Avea o mare întreagă în fața ochilor, ca o ironie a sorții; apă, apă fără margini, dar niciun strop de băut. Nu avea importanță.

Își puse centurile, le legă de pulpe – acesta fu un proces care-i luă atât de mult timp, încât înainte să termine, prima lumină palidă a zorilor devenise lumina clară a începutului de dimineață – și încercă să se ridice în picioare. Nu se convinse că va reuși decât după ce chiar reuși.

Ținându-se de yucca cu mâna stângă, culese plosca încă nu tocmai goală cu brațul drept și o aruncă peste umăr. Apoi desaga. Când se îndreptă, amețeala îl copleși din nou și pistolarul lăsă capul jos, așteptând hotărât.

Amețeala trecu.

Mergând cu pașii clătinați și nesiguri ai unui om aflat în ultimele faze ale beției ambulatorii, pistolarul se întoarse pe plajă. Se opri, uitându-se la un ocean la fel de întunecat precum vinul de dud, după care scoase ultima bucată de carne uscată din desagă. Mâncă jumătate și, de data aceasta, gura și stomacul o acceptară, amândouă, puțin mai bine. Se întoarse și mâncă cealaltă jumătate în timp ce privea răsăritul soarelui din spatele munților în care Jake murise – la început părând să rămână agățat de colții nemiloși și despăduriți ai acelor piscuri, apoi înălțându-se deasupra lor.

Roland stătu cu fața în soare, închise ochii și surâse. Mâncă restul cărnii uscate.

Își spuse: *Prea bine. Acum sunt un om fără pic de hrană, cu două degete mai puțin la o mână și unul la picior față de când m-am născut; sunt un pistolar cu gloanțe care ar putea să dea rateuri; sunt răpus de veninul mușcăturii unui monstru și nu am niciun leac la îndemână; cu puțin noroc, mai am apă doar pentru o zi;*

dacă mă forțez la maximum, s-ar putea să fiu în stare să parcurg pe jos vreo douăzeci de kilometri. Sunt, pe scurt, un om la capătul tuturor lucrurilor.

Încotro trebuia să apuce? Venise de la răsărit; nu putea merge spre apus dacă nu avea puterile unui sfânt ori ale unui mântuitor. Rămâneau astfel miazănoapte și miazăzi.

Miazănoapte.

Acesta era răspunsul pe care i-l dădea inima. Fără umbră de îndoială.

Miazănoapte.

Pistolarul porni la drum.

iv

Merse preț de trei ore. Căzu de două ori și a doua oară nu crezu că se va mai putea ridica. Atunci veni un val spre el, suficient de aproape încât să-l facă să-și amintească de pistoale, și sări în sus cât ai zice pește, stând pe picioare care tremurau asemenea unor catalige.

În acele trei ore, credea că reușise să acopere în jur de șase kilometri. Acum, soarele începea să dogorească, dar nu îndeajuns de tare încât să explice felul în care îi pulsa capul sau transpirația care îi șiroia pe față; și nici briza mării nu era atât de puternică încât să explice accesele neașteptate de tremurat care îl cuprindeau din când în când, făcându-i pielea de găină și dinții să clănțănească.

Febră, pistolarule, chicoti omul în negru. *Ce-a mai rămas în tine a luat foc.*

Liniile roșii ale infecției erau mai pronunțate acum; urcaseră de la încheietura mâinii drepte până la jumătatea antebrațului.

Mai parcurse un kilometru și jumătate și bău toată apa din ploscă. O legă la brâu alături de cealaltă. Peisajul era monoton și necruțător. Marea în dreapta, munții în stânga, nisipul cenușiu, plin de scoici sub tălpile cizmelor lui tăiate. Valurile veneau și se îndepărtau. Căută din priviri homaroșeniile

și nu văzu niciuna. Venea de nicăieri și se-ndrepta spre nicăieri, un om dintr-un alt timp care, se părea, atinsese un punct al sfârșitului fără noimă.

La scurt timp înaintea prânzului, căzu din nou și știu că nu se putea ridica. Acela era locul, deci. Acolo. Acela era sfârșitul, deci.

În mâini și genunchi, ridică fruntea ca un luptător amețit... și la o oarecare distanță în față, poate la un kilometru, poate la trei (era greu să estimeze distanțele pe întinderea aceea neschimbată de nisip, când febra ardea în corpul lui, făcându-i globii oculari să pulseze), văzu ceva nou. Ceva ce stătea vertical pe plajă.

Ce să fie?

(*trei*)

Nu conta.

(*trei este numărul sorții tale*)

Pistolarul izbuti să se ridice iarăși în picioare. Îngăimă ceva, vreo rugă pe care doar păsările marine care zburau în cerc o auziră (*și ce fericite ar fi ele să-mi ciugulească ochii din cap*, gândi el, *ce fericite să aibă o îmbucătură atât de gustoasă!*), și merse mai departe, clătinându-se mai tare acum, lăsând în urma lui dâre șerpuitoare ca niște bucle stranii.

Nu-și luă ochii de la ceea ce se afla pe nisip, în față. Când îi căzu părul în ochi, îl înlătură degrabă. Părea să nu se apropie deloc. Soarele ajunsese la zenit, unde păru să rămână mult prea mult timp. Roland își imagina că se află iarăși în deșert, undeva între coliba ultimului locuitor

(*al muzicii fruct cu cât mănânci mai mult cu atât mai mult te-ascult*)

și halta unde băiatul

(*Isaac al tău*)

îi așteptase sosirea.

Genunchii i se înmuiară, se îndreptară, se înmuiară, se îndreptată din nou. Când părul îi căzu iar în ochi, nu se mai sinchisi să-l înlăture; nu mai avea forța de a-l înlătura. Stătea cu ochii la acel obiect, care acum arunca o umbră îngustă pe pantă în sus, și continuă să meargă.

Acum reușea să-l deslușească, în pofida febrei.

Era o ușă.

La mai puțin de o jumătate de kilometru de ea, genunchii lui se înmuiară din nou și, de data aceasta, nu le mai putu întări încheietura. Căzu, trăgând mâna dreaptă peste nisipul aspru și peste scoici, cioturile degetelor urlând când crusta proaspătă fu zgândărită. Cioturile reîncepură să sângereze.

Așa că se târî. Se târî cu vuietul constant al fluxului și refluxului Mării Vestice în urechi. Se trase în coate și genunchi, săpând în nisipul de deasupra liniei de alge verde-murdar care marcau fluxul maxim. Bănuia că vântul încă sufla – așa trebuia să fie, căci frigurile continuau să-i străbată șfichiuitor corpul – dar singurul vânt pe care îl auzea era vijelia năprasnică ce intra și ieșea din plămânii lui.

Ușa se apropie.

Se apropie mai mult.

În cele din urmă, în jurul orei trei în acea lungă zi delirantă, cu umbra începând să se alungească în stânga sa, pistolarul ajunse. Se lăsă pe vine și, ostenit, cercetă ușa.

Era înaltă de doi metri și părea făcută din lemn de carpen, deși cel mai apropiat carpen probabil că creștea la zece mii de kilometri de acolo, sau mai mult. Clanța părea făcută din aur și era filigranată cu un desen pe care pistolarul îl recunoscu, până la urmă: era fața rânjită a babuinului.

Clanța nu avea gaură a cheii, nici deasupra, nici sub ea.

Ușa avea balamale, dar nu erau încastrate în nimic – *sau așa pare*, gândi pistolarul. *Ăsta e un mister, un mister de necrezut, dar oare mai contează? Ești pe moarte. Propriul tău mister – singurul care contează cu adevărat pentru orice om, în cele din urmă – se apropie.*

Chiar și așa, părea să conteze, într-adevăr.

Ușa aceea. Ușa aceea acolo unde o ușă nu avea ce să caute. Stătea pur și simplu acolo pe plaja cenușie la douăzeci de pași mai sus de linia fluxului maxim, aparent la fel de eternă ca marea însăși, aruncând acum umbra piezișă a grosimii ei către răsărit, în vreme ce soarele apunea.

Pe ea, la două treimi de jos în sus, cu litere negre, era scris un singur cuvânt în limba nobilă:

PRIZONIERUL

L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Pistolarul auzea un zumzăit slab. La început avu impresia că era vântul sau ceva ce auzea doar el, în febra lui, dar deveni din ce în ce mai convins că era un sunet de motoare... și că se auzea din spatele ușii.

Deschide-o, atunci. Nu e încuiată. Știi că nu e încuiată.

Se ridică fără grație în picioare, se apropie de ușă și o ocoli, ajungând în partea cealaltă.

Doar că cealaltă parte nu *exista*.

Doar nisipul cenușiu-închis, întinzându-se departe, tot mai departe. Doar valurile, scoicile, linia fluxului, urmele lăsate de el – amprente de cizme și găuri făcute de coatele lui. Se uită din nou și ochii i se căscară puțin. Ușa nu era acolo, dar umbra ei era.

Dădu să întindă mâna dreaptă – o, atât de greu își învăța noul ei loc în ceea ce mai rămăsese din viața lui – o lăsă să cadă și o ridică în schimb pe cea stângă. Pipăi, așteptându-se să întâlnească ceva solid.

Dacă o simt, o să ciocănesc în nimic, gândi pistolarul. *Ăsta chiar că va fi un lucru interesant de făcut înainte de moarte!*

Mâna lui întâlni doar aer, cu mult dincolo de locul unde ușa – fie ea și invizibilă – ar fi trebuit să se afle.

Nici nu avea în ce să ciocănească.

Și sunetul de motoare – dacă asta fusese într-adevăr – nu se mai auzea. Acum se auzeau doar vântul, valurile și bâzâitul bolnăvicios din capul său.

Păși încet înapoi, de partea cealaltă a ceea ce nu era acolo, spunându-și deja că a fost o halucinație, o...

Se blocă.

Într-un moment se uita spre apus, la o priveliște neîntreruptă a unui val cenușiu, rostogolitor, după care priveliștea fu întreruptă de grosimea ușii. Văzu latul broaștei, care părea și ea de aur, cu limba de metal ieșită în afară. Roland mișcă doi centimetri capul către apus și ușa dispăru. Îl mișcă înapoi în poziția inițială și aceasta era din nou acolo. Nu *apăru* acolo, ci pur și simplu acolo era.

Îi dădu ocol și rămase cu fața la ea, clătinându-se.

Se putea duce pe după ea și pe partea cu marea, dar era convins că același lucru s-ar fi întâmplat, doar că acum ar fi căzut la pământ.

Oare aș putea trece prin *ea din partea în care ea nu există?*

O, multe lucruri putea să se întrebe, însă adevărul era simplu: înaintea lui era o ușă care stătea singură pe o plajă fără sfârșit și nu putea face cu ea decât unul din două lucruri: să o deschidă sau să o lase închisă.

Pistolarul înțelese cu o urmă palidă de umor că poate nu se stingea din viață atât de repede pe cât crezuse. Dacă ar fi fost așa, oare s-ar mai fi simțit atât de speriat?

Întinse mâna stângă și apucă clanța. Nici răceala cadaverică a metalului, nici căldura fină, înfocată, a runelor gravate pe ea nu-l surprinseră.

Răsuci clanța. Când trase, ușa se deschise spre el.

Ceea ce văzu întrecea orice așteptare.

Pistolarul privi, încremeni, scoase primul strigăt de groază din viața lui de adult și trânti ușa. Nu avea în ce anume să se trântească, dar ea totuși se trânti, făcând păsările să-și ia zborul cârâind de pe stâncile pe care se așezaseră pentru a-l urmări.

V

Ceea ce văzuse era pământul de sus, de la o mare, imposibilă distanță – kilometri întregi, i se părea. Văzuse umbrele norilor culcate pe pământ,

plutind peste el ca visele. Văzuse ceea ce ar vedea un vultur dacă ar putea zbura de trei ori mai sus.

A păși pe o asemenea ușă ar fi însemnat să cadă, strigând, preț de minute întregi parcă, și să sfârșească înfigându-se adânc în pământ.

Ba nu, ai văzut mai multe.

Contemplă problema, șezând tâmp pe nisip în fața ușii închise, cu mâna rănită în poală. Primele linii vagi apăruseră acum deasupra cotului. Infecția avea să-i ajungă la inimă nu peste mult timp, asta era sigur.

Auzea în gând vocea lui Cort.

Ciuliți urechile la mine, viermilor. Fiți atenți ca să trăiți, căci asta ar putea însemna într-o bună zi. Niciodată nu vedeți tot ce vedeți. Unul dintre motivele pentru care ați fost trimiși la mine este ca să vă arăt ce nu vedeți în ceea ce vedeți – ce nu vedeți când sunteți speriați, sau luptați, sau alergați, sau vă cordiți. Nimeni nu vede tot ce vede, dar înainte să ajungeți pistolari – cei dintre voi care nu pleacă în vest, desigur – o să vedeți mai multe la o singură privire decât văd unii într-o viață întreagă. Și o parte din ce nu vedeți la acea privire o să vedeți după aceea, cu ochiul memoriei – dacă trăiți destul cât să vă amintiți, desigur. Pentru că diferența dintre a vedea și a nu vedea poate fi diferența dintre a trăi și a muri.

Văzuse pământul de la mare înălțime (și într-un fel, fusese mult mai amețitor și mai denaturant decât viziunea creșterii, pe care o avusese cu puțin înaintea perioadei petrecute alături de omul în negru, pentru că ceea ce văzuse prin ușă nu fusese o viziune), dar cu ajutorul puținei atenții rămase, mai văzuse și că pământul pe care îl privea nu era nici deșert, nici mare, ci un loc verde de o bogăție incredibilă, cu interstiții de apă care îl duseră cu gândul la o mlaștină, însă...

Puținul atenției tale rămase, îl îngână Cort cu ferocitate. *Ai văzut mai mult!*

Așa era.

Văzuse alb.

Margini albe.

Bravo, Roland! strigă Cort în mintea lui și lui Roland i se păru că simte lovitura acelei mâini dure, bătătorite. Se crispă.

Se uitase printr-un geam.

Pistolarul se ridică cu greu, întinse mâna, simți în palmă linii reci și arzătoare de căldură subțire. Deschise ușa din nou.

vi

Priveliștea la care se aștepta – pământul văzut de la o înălțime înfricoșătoare, inimaginabilă – dispăruse. Se uita la cuvinte pe care nu le înțelegea. *Aproape* le înțelegea; era ca și când Literele Nobile ar fi fost schimonosite...

Deasupra cuvintelor era imaginea unui vehicul fără cai, o căruță cu motor de genul celor despre care se spunea că umpleau lumea înainte ca aceasta să meargă mai departe. Dintr-odată se gândi la ce zisese Jake la haltă, atunci când îl hipnotizase.

Acel vehicul fără cai lângă care stătea o femeie purtând un guler de blană putea fi ceea ce îl călcase pe Jake în acea ciudată lume a lui.

Asta este *acea lume*, gândi pistolarul.

Dintr-odată imaginea...

Nu se schimbă, ci se *mută.* Pistolarul se clătină pe picioare, simțind că-l apucă vertijul și un val de greață. Cuvintele și imaginea coborâră și acum vedea un culoar, dincolo de care se afla un rând dublu de scaune. Câteva erau goale, dar majoritatea erau ocupate de oameni, oameni îmbrăcați în straie ciudate. Bănuia că erau costume, însă niciodată nu văzuse unele asemănătoare. Lucrurile de la gâtul lor puteau fi, la fel de bine, cravate, însă nici acelea nu semănau cu ce văzuse el înainte. Și din câte își dădea seama, niciunul nu era înarmat – nu vedea nici pumnale, nici săbii, darămite pistoale. Ce fel de oițe blajine erau oamenii aceia? Unii citeau ziare pline de cuvinte micuțe – cuvinte

întrerupte ici și colo de imagini – iar alții scriau pe hârtii cu tocuri de un fel nemaivăzut de pistolar. Însă nu tocurile contau pentru el. Ci *hârtia.* El trăia într-o lume în care hârtia și aurul aveau un preț aproape egal. Nu văzuse niciodată atâta hârtie de când se știa. Chiar atunci unul dintre oameni rupse o foaie dintr-un carnet galben așezat în poală și o mototoli, deși nu scrisese decât pe partea de sus a unei fețe și deloc pe cealaltă. Pistolarului nu-i era atât de rău încât să nu simtă un fior de groază și dispreț la vederea unei asemenea risipe strigătoare la cer.

Dincolo de oameni erau un perete alb curbat și un șir de geamuri. Câteva dintre acestea erau acoperite de un soi de obloane, dar în spatele celorlalte vedea cerul albastru.

Atunci, o femeie se apropie de ușă, o femeie îmbrăcată într-un fel de uniformă, dar un fel complet străin lui Roland. Era de un roșu puternic și partea de jos era formată din *pantaloni*. Vedea mult prea bine locul în care picioarele ei se întâlneau, formând pubisul. Așa ceva nu văzuse niciodată la o femeie, decât dacă era dezbrăcată.

Se apropie atât de tare de ușă, încât Roland avu impresia că va trece prin ea, drept pentru care el se împletici un pas în spate, doar norocul ajutându-l să nu cadă. Femeia îl privi cu exersata solicitudine a uneia care este deopotrivă slujnică și propria ei stăpână. Asta nu-l interesa pe pistolar. Ce-l interesa era faptul că expresia ei nu se schimbă nicio clipă. Nu așa te așteptai ca o femeie – sau oricine, la o adică – să se uite la un om murdar, sleit de puteri, nesigur pe picioare, care poartă revolvere încrucișate la șolduri, cu o cârpă însângerată legată la mâna dreaptă și jeanși care păreau trecuți prin ciur și prin dârmon.

– Ați dori..., întrebă femeia în roșu. Mai spuse ea ceva, dar pistolarul nu înțelese ce voia să zică. De mâncat sau de băut, bănuia. Materialul acela roșu... nu era bumbac. Mătase? Semăna puțin cu mătasea, dar...

– Gin, răspunse o voce și asta pistolarul înțelese. Într-o clipită, înțelese și mai multe:

Aceea nu era o ușă.

Era *ochi*.

Oricât ar fi părut de nebunesc, se uita la o parte dintr-o caleașcă ce zbura pe cer. Se uita prin ochii altcuiva.

Ai cui?

Dar asta știa. Se uita prin ochii prizonierului.

Capitolul 2

Eddie Dean

i

Ca pentru a confirma această idee, așa smintită cum era, ceea ce vedea pistolarul prin ușă se ridică dintr-odată și se mișcă în lateral. Câmpul vizual *se întoarse* (senzația aceea de vertij din nou, sentimentul că stătea pe o platformă cu rotile, o platformă pe care mâini invizibile pentru el o mișcau de colo-colo), după care culoarul începu să treacă pe lângă marginile ușii. Trecu pe lângă un loc unde stăteau mai multe femei, toate îmbrăcate în aceleași uniforme roșii. Era un loc cu lucruri de oțel și lui i-ar fi plăcut să facă imaginea mișcătoare să se oprească, în pofida durerii și istovirii sale, astfel încât să vadă ce anume erau acele lucruri de oțel – mașinării de un fel sau altul. Una semăna puțin cu un cuptor. Femeia cazonă pe care o văzuse deja turna ginul pe care vocea îl ceruse. Sticla din care turna era foarte mică. Și era făcută chiar din sticlă. Materialul din care era făcut recipientul în care turna *semăna* cu sticla, dar pistolarul credea că nu era tocmai sticlă.

Imaginea oferită prin cadrul ușii se mișcă mai departe înainte ca el să poată vedea mai mult. Încă o răsucire din acelea amețitoare și ochii îi căzură peste

o ușă metalică. Într-un dreptunghi mic era un anunț luminat. Cuvântul acela, pistolarul îl putea citi. LIBER, spunea.

Imaginea alunecă puțin în jos. O mână intră în cadru, din dreapta ușii prin care pistolarul privea, și prinse clanța ușii la care pistolarul se uita. Văzu manșeta unei cămăși albastre, ușor trasă în sus, expunând fire de păr negru, răsucite. Degete lungi. Un inel pe unul dintre ele, cu un giuvaier montat în el, ceva ce putea fi rubin sau foc-palid sau o făcătură de rând. Pistolarul credea că ultima variantă era cea mai probabilă – era prea mare și prea grosolan pentru a fi real.

Ușa metalică se deschise și pistolarul văzu cea mai ciudată privată din câte văzuse vreodată. Era toată din metal.

Marginile ușii metalice curseră pe lângă marginile ușii de pe plajă. Pistolarul o auzi închizându-se și fiind încuiată. Fu cruțat de încă o răsucire din aceea amețitoare, așa că probabil bărbatul prin ochii căruia privea o încuiase ducând mâna în spate, fără a se mai uita.

Apoi imaginea se roti – nu complet, doar pe jumătate – și ochii lui priviră o oglindă, văzură un chip pe care îl mai văzuse înainte... pe o carte de tarot. Aceiași ochi negri și același păr negru, curgător. Chipul era calm, dar palid, iar în ochi – ochi prin care vedea acum reflexia lor – Roland observă o parte din spaima și groaza creaturii aceleia călărite de babuin pe cartea de tarot.

Omul tremura.

Și el e bolnav.

Atunci își aminti de Nort, mâncătorul de iarbă din Tull.

Se gândi la Oracol.

L-a infestat un demon.

Pistolarul ajunse la concluzia că știe ce este HEROINA, până la urmă: ceva asemănător cu iarba-diavolului.

Puțintel deranjant, nu-i așa?

Fără să stea pe gânduri, animat de simpla hotărâre care făcuse din el ultimul supraviețuitor al stirpei sale, ultimul care să meargă mai și mai departe mult după ce Cuthbert și ceilalți muriseră sau se lăsaseră păgubași, se sinuciseseră

sau apelaseră la trădare ori pur și simplu se lepădaseră de întreaga idee a Turnului, cu încăpățânarea și îndârjirea oarbă care-l mânaseră prin deșert și-n toți anii petrecuți pe urmele omului în negru, înainte să ajungă în deșert, pistolarul trecu pragul ușii.

ii

Eddie comandă un gin cu apă tonică – poate nu era o idee prea bună să treacă prin Vama New York beat, și știa că odată ce punea alcool în gură nu mai era cale de oprire – dar simțea nevoia să ia *ceva*.

Când trebuie să cobori și nu găsești liftul, îi spusese Henry odată, *trebuie să te descurci cum poți. Chiar dacă n-ai decât un hârleț.*

Apoi, după ce făcuse comanda și stewardesa plecase, începuse să aibă o senzație de vomă. Nu că avea *să și* vomite, era doar o posibilitate, dar mai bine să fie sigur. Să treci prin vamă cu câte o jumătate de kilogram de cocaină pură la fiecare subsuoară și să-ți mai și miroasă respirația a gin nu era tocmai bine; să treci prin vamă în felul ăsta și, pe deasupra, să ai vomă uscată pe pantaloni ar fi un dezastru. Așa că mai bine să fie sigur. Senzația probabil că avea să-i treacă, așa se întâmpla de obicei, dar mai bine să fie sigur.

Problema era că trecea prin faza de sevraj cu febră. Cu *febră*, nu cu frisoane[1]. Alt joc înțelept de cuvinte din partea lui Henry Dean, ilustru narcoman eminent și docent.

Stăteau pe balconul apartamentului *penthouse* de la Regency Tower, nu erau drogați de-a binelea, dar nici mult nu mai aveau, soarele le încălzea fețele, se simțea atât de bine... în zilele bune de odinioară, când Eddie abia începuse să prizeze coca, iar Henry nu se împunsese încă niciodată.

[1] În original, joc de cuvinte între *cool* și *cold turkey* (n. tr.).

Toți vorbesc despre frisoanele sevrajului, spusese Henry, *dar înainte să ajungi la asta tre' să treci prin febra sevrajului.*

Și Eddie, amețit bine, se hlizise ca un nebun, pentru că știa perfect despre ce vorbea Henry. Acesta, în schimb, nu schițase nici măcar un zâmbet.

În unele zile, febra e mai rea decât frisoanele, zisese Henry. *Măcar când ajungi la frisoane, ȘTII că o să borăști, ȘTII că o să tremuri, ȘTII că o să transpiri până ce o să ai impresia că te-neci în sudoare. Febra sevrajului este, într-un fel, blestemul așteptării.*

Eddie își amintea că-l întrebase pe Henry cum se spune atunci când un seringar (ceea ce, în acele obscure zile apuse de care probabil că-l despărțeau hăt, șaisprezece luni bune, își spuneau amândoi cu solemnitate că nu vor deveni niciodată) se injectează cu ceva nasol.

La aia i se spune friptană, răspunsese Henry cu promptitudine, după care păruse surprins, așa cum face o persoană când spune ceva ce s-a dovedit a fi mult mai comic decât se aștepta, și se priviseră reciproc, apoi izbucniseră în hohote de râs și se ținuseră unul pe altul. Friptană, foarte comic, dar acum nu mai era așa de comic.

Eddie străbătu culoarul spre toaletă, trecând pe lângă bucătărioară, verifică anunțul – LIBER – și deschise ușa.

Hei, Henry, o, ilustru frate mai mare, eminent & docent, dacă tot vorbim despre stări nasoale, vrei să auzi definiția pe care o dau eu călcatului pe bec? E atunci când tipul de la Vama Kennedy își spune că e ceva ciudat la felul cum arăți, sau e una din zilele alea când au acolo, și nu la Autoritatea Portuară, câinii ăia cu nasuri dresate și încep toți să latre și să se pișe peste tot și din cauza ta mai că nu se strangulează în lese, la tine vor să ajungă, și după ce tipii de la Vamă îți fac bagajele harcea-parcea, te duc într-o cămăruță și te întreabă dacă ai ceva împotrivă să-ți dai jos cămașa și tu spui ba da, sigur că am multe împotrivă, am răcit puțin în Bahamas și aerul condiționat de aici e dat foarte tare și mă tem să nu fac pneumonie și ei spun oh, chiar așa, întotdeauna transpiri în halul ăsta atunci când aerul condiționat e dat prea tare, domnule Dean, nu zău, ei bine, să ne scuzi dracului,

acu' dă-o jos, și tu o dai, și ei spun că poate ar fi mai bine să dai jos și tricoul, pentru că arăți ca și când ai avea o problemă medicală, prietene, umflăturile alea de la subsuori par să fie un fel de tumori limfatice sau ceva, și tu nici nu te mai deranjezi să spui altceva, e ca un apărător exterior pe centru care nici nu se mai sinchisește să fugă după minge când aceasta e lovită într-un anumit fel, se întoarce doar și se uită după ea cum zboară, pentru că atunci când s-a dus e bună dusă, așa că-ți dai jos tricoul și hei, uite-aci, ce noroc pe capul tău, copile, alea nu-s tumori, decât dacă nu-s ceea ce ai numi tumori pe corpul *societății, ha-ha-ha, chestiile alea seamănă mai mult cu două pungi lipite cu bandă scotch, și apropo, nu te preocupa de cioburile alea, flăcău, îs doar de la bec. Ai călcat pe el.*

Întinse mâna în spate și trase ivărul. Becurile din toaletă se aprinseră. Sunetul motoarelor era un zumzăit moale. Se întoarse spre oglindă, voind să vadă cât de rău arăta, și-l copleși dintr-odată un sentiment teribil, atotstăpânitor: sentimentul că este privit.

Hei, haide, termină cu asta, își spuse tulburat. *Se zice doar că tu ești cel mai neparanoic om din lume. De aia te-au trimis pe tine. De aia...*

Dar i se părea dintr-odată că aceia din oglindă nu erau ochii lui, nu erau ochii castanii, aproape verzi, ai lui Eddie Dean, care topiseră atâtea inimi și-i dăduseră ocazia să desfacă atât de multe picioare frumoase în ultimul sfert al celor douăzeci și unu de ani ai săi, nu erau ochii lui, ci ai unui străin. Nu erau castanii, ci un albastru ca de jeanși Levis spălăciți. Ochi reci, precișI, inimaginabile minuni ale calibrării. Ochi de bombardier.

Reflectat în ei văzu – văzu clar – un pescăruș plonjând spre un val care se spărgea și înșfăcând ceva din el.

Avu timp să gândească *Ce Doamne-i căcatu' ăsta?* și apoi știu că nu avea să treacă; avea să vomite, totuși.

În fracțiunea de secundă dinainte să vomite, în fracțiunea de secundă în care continuă să se uite în oglindă, văzu ochii aceia albaștri dispărând... dar înainte să se întâmple asta, îl încercă sentimentul că este doi oameni deodată... că este *posedat*, ca fetița aceea din *Exorcistul*.

Simți foarte bine prezența unei noi minți în propria sa minte și auzi un gând nu ca pe propriul său gând, ci mai degrabă ca o voce la radio: *Am trecut de partea cealaltă. Sunt în caleașca-zburătoare.*

Mai era ceva, dar Eddie nu auzi. Era prea ocupat să vomite în chiuvetă cât mai fără zgomot posibil.

Când termină, înainte să se șteargă măcar la gură, se întâmplă ceva care nu i se mai întâmplase niciodată. Preț de un moment înspăimântător nu fu nimic – doar un interval gol. Ca și când un singur rând dintr-o coloană de ziar ar fi fost șters cu totul, precis.

Ce-i asta? gândi Eddie neputincios. *Ce mama dracului* este *rahatul ăsta?*

Apoi trebui să mai vomite o dată, și poate că era mai bine așa; oricâte i s-ar putea imputa, regurgitarea are măcar un merit: cât timp dai la boboci, nu te poți gândi la altceva.

iii

Am trecut de partea cealaltă. Sunt în caleașca-zburătoare, gândi pistolarul. Și o clipă după aceea: *Mă vede în oglindă!*

Roland se retrase – nu plecă înapoi, ci doar se retrase, ca un copil care se refugiază în cel mai îndepărtat colț al unei camere foarte mari. Era înăuntrul caleștii-zburătoare; era de asemenea înăuntrul unui om care nu era el însuși. Înăuntrul prizonierului. În acel prim moment, când fusese aproape *în față* (doar așa putea descrie lucrurile), fusese mai mult decât doar înăuntru; aproape că *se confundase* cu el. Simțise boala lui, oricare ar fi fost aceea, și simțise că omul era pe cale să vomite. Roland înțelese că, la nevoie, putea prelua controlul trupului acelui om. Ar fi îndurat durerile lui, l-ar fi călărit demonul-maimuță care îl călărea pe el, dar la nevoie *putea*.

Sau putea să stea acolo în spate, neobservat.

După ce accesul de vomă al prizonierului trecu, pistolarul sări înainte – de data aceasta până *în față*. Înțelegea foarte puțin din situația aceea stranie, iar a acționa într-o situație pe care nu o pricepi înseamnă să te deschizi în fața celor mai teribile consecințe, dar avea nevoie să știe două lucruri – și avea nevoie să le știe cu atâta disperare, încât nevoia cântărea mai greu decât consecințele care se puteau ivi.

Mai era acolo ușa prin care venise din lumea lui?

Și dacă da, corpul său fizic se afla tot acolo, prăbușit, nelocuit, poate murind sau deja mort fără o conștiință care să pună instinctual în mișcare plămânii și inima și nervii? Chiar dacă trupul lui continua să trăiască, era posibil să o facă doar până la căderea nopții. Atunci homaroșeniile aveau să iasă din apă pentru a-și adresa întrebările și a căuta de mâncare la cină, pe mal.

Făcu să tresară capul care pentru moment era capul *lui*, întorcându-l iute pentru a arunca o privire înapoi.

Ușa era tot acolo, tot în spatele lui. Stătea deschisă spre lumea lui, cu balamalele îngropate în oțelul acelei private ciudate. Și da, acolo era el, Roland, ultimul pistolar, întins pe o rână, cu mâna dreaptă, bandajată, pe stomac.

Respir, gândi Roland. *Va trebui să mă întorc și să mă mișc. Dar mai întâi am treburi de făcut. Treburi...*

Se desprinse de mintea prizonierului și se retrase, atent, așteptând să vadă dacă prizonierul era conștient de prezența lui.

iv

După ce se opri din vomitat, Eddie rămase aplecat deasupra chiuvetei, cu ochii strâns închiși.

Mi-am pierdut cunoștința o secundă. Nu știu ce-a fost. M-am uitat oare înapoi?

Dibui după robinet și lăsă să curgă apa rece. Cu ochii în continuare închiși, se stropi cu ea peste obraji și frunte.

Când nu mai putu evita, ridică privirea înapoi spre oglindă.

De acolo îl priveau propriii lui ochi.

Nu auzea nicio voce străină în minte.

Sentimentul că este urmărit dispăruse.

Ai avut o scăpare de moment, Eddie, îl liniști marele narcoman docent și eminent. *Un fenomen deloc rar pentru cineva care trece prin febra sevrajului.*

Eddie aruncă o privire la ceasul de la mână. O oră și jumătate până la New York. Avionul era programat să aterizeze la 4.05 EDT, dar de fapt avea să fie toiul zilei. Momentul adevărului.

Se întoarse la locul lui. Paharul cu băutură era pe tăblia dintre scaune. Sorbi de două ori și stewardesa se întoarse pentru a-l întreba dacă nu-l mai poate servi cu ceva. El deschise gura să spună nu... și atunci urmă încă unul dintre acele ciudate momente de inconștiență.

V

– Aș vrea ceva de mâncare, vă rog, zise pistolarul prin gura lui Eddie Dean.

– Vom servi o gustare caldă peste...

– Numai că mie mi-e o foame de lup, zise pistolarul cu toată sinceritatea. Orice e bine, chiar și un pituns...

– Pituns? se încruntă la el femeia cazonă și pistolarul cercetă imediat mintea prizonierului. *Sendviș*... cuvântul era la fel de îndepărtat ca murmurul într-o cochilie.

– Un sendviș, chiar, zise pistolarul.

Femeia cazonă păru nesigură.

– Păi... am niște pește, ton...

– Ar fi minunat, zise pistolarul, deși nu auzise în viața lui de peștele tun. Calul de dar nu se caută la dinți.

– Păreți *într-adevăr* puțin cam palid, zise femeia cazonă. Mă gândeam că e vorba de rău de zbor.

– Doar foame.

Ea îi adresă un zâmbet profesional.

– Să văd ce pot înjgheba.

Înjgheba? își spuse pistolarul năuc. În lumea lui, *a înjgheba* era un verb argotic pentru a lua o femeie cu forța. Nu conta. Avea să primească mâncare. Nu știa dacă o va putea duce cu el înapoi pe ușă la corpul care avea atâta nevoie de ea, dar câte un lucru o dată, câte un lucru o dată.

Înjgheba, gândi din nou și capul lui Eddie Dean se clătină a neîncredere, parcă.

Apoi pistolarul se retrase iar.

vi

Nervi, îl asigură marele oracol și narcoman eminent. *Doar nervi. Face parte din experiența febrei de sevraj, frățioare.*

Dar dacă era vorba de nervi, cum se făcea că se simțea cotropit de starea aceasta ciudată de somnolență – ciudată pentru că ar fi trebuit să nu aibă astâmpăr, să fie agitat, să simtă pornirea aceea de a râcâi și a scărpina care preceda adevăratele frisoane; chiar dacă n-ar fi fost în stare „febrilă“, cum spunea Henry, rămânea faptul că era pe cale să treacă vama cu un kilogram de cocaină, o infracțiune pasibilă de o pedeapsă de nu mai puțin de zece ani într-o închisoare federală și, pe deasupra, părea că mai suferă și de episoade de inconștiență.

Și totuși, senzația aceea de somnolență.

Sorbi iar din băutură, apoi își lăsă ochii să se închidă.

De ce ți-ai pierdut cunoștința?

Nu mi-am pierdut-o, altfel stewardesa ar fi venit degrabă cu toată aparatura de prim ajutor pe care o au la dispoziție.

Ai avut o cădere*, atunci. Nu-i a bună, în orice caz. Nu ai mai pățit asta niciodată. Da, cu leșin te-a mai luat, dar niciodată n-ai avut o* cădere.

Ceva era ciudat și la mâna lui dreaptă. Părea să pulseze slab, de parcă s-ar fi lovit cu un ciocan peste ea.

O flexă fără să deschidă ochii. Nicio durere. Nicio pulsație. Nici urmă de ochii de bombardier. Cât despre căderi, acestea erau doar o combinație între febra sevrajului și ceea ce marele oracol și eminent et cetera ar fi numit fără îndoială febra traficantului.

Dar eu tot o să mă culc, gândi el. *Ce zici de asta?*

Chipul lui Henry plutea lângă el asemenea unui balon neancorat. *Nu-ți face griji*, spunea Henry. *O să te descurci tu, frățioare. Iei un avion spre Nassau și te cazezi la hotelul Aquinas. Vineri seară o să te contacteze un individ. Unu' dintre băieții buni. O să te rezolve el, o să-ți lase destulă marfă cât să-ți ajungă tot weekendul. Duminică seară o să vină cu coca și tu o să-i dai cheia de la cutia de valori. Luni dimineață o să procedezi ca la carte, exact cum a spus Balazar. Omu' ăsta știe cum tre' să meargă lucrurile. Luni la prânz iei avionul înapoi și, cu o față de om cinstit ca a ta, o să treci prin vamă ca prin brânză și, înainte să apună soarele, o să mâncăm împreună friptură în Sparks. O să meargă ca pe roate, frățioare, ca pe roate bine unse.*

Doar că, în cele din urmă, mersese ca pe roate îmbâcsite.

Problema lui și a lui Henry era că semănau cu Charlie Brown și Lucy[1]. Singura diferență era că, din când în când, Henry ținea totuși mingea ca Eddie

[1] Trimitere la un celebru serial de bandă desenată, *Peanuts*, creat de Charles Schultz, în care personajul principal, Charlie Brown, suferă constant fiindcă prietena lui, Lucy, îl păcălește mereu pe terenul de fotbal (n. tr.).

să *poată* șuta – nu des, doar din când în când. Atunci când se afla într-o pasă din aceea eroică, Eddie chiar se gândise că ar trebui să-i scrie lui Charles Schultz o scrisoare. *Dragă dle Schultz*, ar fi spus. *Vă scapă ceva făcând-o MEREU pe Lucy să tragă mingea în ultima secundă. Ar trebui să o țină acolo jos din când în când. Nu atunci când Charlie Brown s-ar aștepta la asta, înțelegeți. Uneori să o țină jos ca el să o poată șuta de trei, chiar patru ori la rând, apoi nimic pentru o lună, apoi o dată, și apoi nimic pentru trei sau patru zile și așa mai departe, înțelegeți ideea. Asta l-ar zăpăci CU ADEVĂRAT pe puști, nu credeți?*

Eddie *știa* că l-ar zăpăci cu adevărat pe puști.

Știa din proprie experiență.

Unu' dintre băieții buni, spusese Henry, dar tipul care venise fusese o arătare cu pielea albă și accent britanic, o mustață subțire care părea inspirată dintr-un *film noire* al anilor patruzeci și dinți galbeni îndreptați toți spre interior, ca dinții unei foarte vechi capcane pentru animale.

– Aveți cheia, *señor?* a întrebat el, doar că rostit cu accentul acela britanic de școală publică, sună cam așa cum îi spui tatălui pentru a-l deosebi de fiul cu același nume.

– Cheia e la loc sigur, a zis Eddie, dacă asta te interesează.

– Atunci, dă-mi-o.

– Nu așa merge treaba. Trebuia să aduci ceva care să-mi ajungă peste weekend. Duminică seară mai trebuie să-mi aduci ceva. Abia apoi îți dau cheia. Iar luni dimineață, te duci în oraș și o folosești pentru a obține altceva în schimb. Nu știu ce, pen' că asta nu-i treaba mea.

Dintr-odată, în mâna arătării palide apăruse un pistol semiautomat mic, albastru.

– Ce-ar fi să mi-o dai și basta, *señor?* Pe mine m-ai scuti de timp și efort, iar ție ți-ai salva pielea.

Narcoman sau nu, Eddie Dean era un om cu tărie de fier. Henry știa asta; mai important de atât, o știa și Balazar. Din cauza aceasta fusese trimis el. Majoritatea crezuseră că acceptase misiunea doar pentru că era un dependent

fără scăpare. El știa asta, Henry știa asta, la fel și Balazar. Dar numai el și Henry știau că ar fi acceptat și dacă n-ar fi prins niciodată gustul drogului. Pentru Henry. Balazar nu ajunsese atât de departe cu deducția, dar ducă-se dracului Balazar.

– Ce zici să lași jucăria aia deoparte, scursură pirpirie ce ești? a întrebat Eddie. Sau poate vrei ca Balazar să trimită pe cineva aici și să-ți scoată ochii din cap cu un cuțit ruginit?

Arătarea pământie a zâmbit. Arma a dispărut ca prin magie; în locul ei era un plic mic, întins spre Eddie.

– O glumă nevinovată, atâta tot.

– Dacă spui tu.

– Ne vedem duminică seară.

S-a întors spre ușă.

– Mai bine așteaptă.

Arătarea pământie s-a întors cu sprâncenele ridicate.

– Crezi că nu voi pleca, dacă asta vreau?

– Cred că dacă pleci și aici e marfă de rahat, mâine îmi iau zborul. Și atunci tu o să fii în rahat *până la gât*.

Insul pământiu s-a răsucit, îmbufnat. A stat pe singurul scaun din cameră cât timp Eddie a desfăcut plicul și a scuturat o cantitate mică de praf brun. Arăta ca naiba. Eddie s-a uitat la arătarea palidă.

– Știu cum arată, arată de căcat, da' e marfă adevărată, s-a explicat ființa spectrală. E bună.

Eddie a smuls o pagină din caietul de pe masă și a separat o parte mică din grămăjoara de pudră brună. A vârât degetul în ea, apoi și-a frecat degetul de cerul gurii. O clipă mai târziu, a scuipat în coșul de gunoi.

– Vrei să mori? Asta e? Ai vreo ultimă dorință?

– Asta-i tot ce e.

Arătarea pământie părea mai îmbufnată ca oricând.

– Am o rezervare făcută pentru mâine, a spus Eddie. Era o minciună, însă nu avea motive să creadă că năluca aceea deținea resursele necesare pentru a-l verifica. Un zbor TWA. Am făcut-o din proprie inițiativă, în caz că persoana de contact se întâmpla să fie o jigodie ca tine. Nu mă deranjează. Va fi o ușurare, de fapt. N-am fost făcut pentru genul ăsta de lucru.

Năluca a rămas pe scaun, cumpănind. Eddie s-a așezat și s-a străduit să nu se miște. Avea *chef* să se miște; îi venea să țopăie de pe un picior pe altul, să se răsucească, să se târască, să se scarpine unde-l mânca și să-și pocnească încheieturile. Simțea că ochii voiau să se întoarcă la grămăjoara de pudră brună, chiar dacă știa că era otravă. Își luase doza la zece în dimineața aceea; același număr de ore trecuseră de atunci. Dar dacă făcea vreunul dintre lucrurile acelea, balanța situației avea să se schimbe. Năluca nu se limita să cumpănească; îl ținea sub supraveghere, încerca să-i evalueze tăria.

– Poate reușesc să găsesc ceva, a spus în cele din urmă.

– Dă-ți silința, a zis Eddie. Dar după ora unșpe sting lumina și pun semnul NU DERANJAȚI pe ușă. Oricine ciocănește după aia, sun la recepție și spun că mă deranjează cineva, să trimită un tip de la pază.

– Ești un tâmpit, a rostit arătarea pământie cu accentul ei britanic impecabil.

– Ba nu, l-a contrazis Eddie, un tâmpit *așteptai* tu. Dar eu nu mă potrivesc profilului. Ai face bine să te prezinți aici cu o marfă acceptabilă înainte de unșpe – nu trebuie să fie de top, ci doar acceptabilă – dacă nu vrei să fii o scursură din care s-a scurs tot sângele.

vii

Arătarea pământie s-a întors mult înainte de ora unsprezece; s-a întors la nouă treizeci. Eddie bănuia că marfa bună se aflase de la început în mașina lui.

Ceva mai mult praf, de data aceasta. Nu alb, dar cel puțin de un ivoriu mat, lucru oarecum încurajator.

Eddie a gustat. Părea în regulă. De fapt, mai mult decât în regulă. De-a dreptul bun. A răsucit o bancnotă și a prizat.

– Ei bine, atunci, pe duminică, a spus vioi năluca, ridicându-se în picioare.

– Stai, l-a reținut Eddie, de parcă arma ar fi fost la el. Într-un fel, așa și era. Arma era Balazar. Emilio Balazar era un mahăr de temut în minunata lume a drogurilor din New York.

– *Să stau?* s-a întors năluca și s-a uitat la Eddie ca și când l-ar fi crezut un descreierat. Pentru *ce?*

– Păi, chiar mă gândeam la tine, a spus Eddie. Dacă mă-mbolnăvesc rău de la ce mi-am băgat acuma-n corp, afacerea cade. Dacă mor, *categoric* cade. Mă gândeam doar că, dacă mi se face *puțin* rău, s-ar putea să-ți mai acord o șansă. Înțelegi, ca-n povestea aia în care puștiul freacă o lampă și primește trei dorințe.

– N-o să ți se facă rău. Aia-i Alb de China.

– Dacă asta-i Alb de China, a spus Eddie, eu sunt Dwight Gooden.

– Cine?

– N-are importanță.

Arătarea sălcie s-a așezat. Eddie a luat loc la masă, cu grămăjoara de pudră albă la îndemână (cealaltă marfă, D-Con sau ce-o fi fost, o luase de mult pe budă-n jos). La televizor, Braves erau snopiți la fundul gol de Mets, spectacol oferit de WTBS cu ajutorul uriașei antene satelit de pe acoperișul hotelului Aquinas. Eddie încerca o slabă senzație de calm ce părea să vină din străfundul minții sale... doar că știa din revistele medicale pe care le citise că venea de fapt de la ghemul de fire vibrante de la baza coloanei vertebrale, locul unde se resimte dependența de heroină printr-o nenaturală îngroșare a măduvei spinării.

Vrei un leac rapid? îl întrebase pe Henry odată. *Rupe-ți coloana vertebrală, Henry. Picioarele nu-ți vor mai răspunde, nici cocoșelul, dar nici nu vei mai simți nevoia să te injectezi, și asta din secunda unu.*

Lui Henry nu i se păruse comic.

La drept vorbind, nici lui Eddie nu i se păruse comic. Când singura modalitate rapidă de a scăpa de maimuța din spinare era să-ți frângi spatele deasupra ghemului ăluia de nervi, aveai de-a face cu o maimuță grea ca naiba. Nu era nici pe departe un capucin, nici mascota frumușică a flașnetarului; era un babuin mare, bătrân și rău.

Eddie a început să râdă înfundat.

– Okay, a spus până la urmă. E bine așa. Poți părăsi clădirea, scursoare.

Arătarea pământie s-a ridicat în picioare.

– Am și eu prieteni, a zis el. Ar putea veni aici să te aranjeze. Ai implora să-mi spui unde este cheia.

– Eu nu, viteazule, a spus Eddie. Nu și băiatul ăsta.

Și a zâmbit. Nu știa cum arăta zâmbetul, dar probabil că nu foarte vesel, pentru că năluca a părăsit clădirea, a părăsit-o în graba mare, a părăsit-o fără să se uite înapoi.

Când Eddie Dean a fost sigur că a rămas singur, și-a pregătit o doză.

Și-a administrat-o.

A dormit.

viii

Așa cum dormea și acum.

Pistolarul, aflat cumva înăuntrul minții acestui om (un om al cărui nume încă nu-l cunoștea; terchea-berchea pe care prizonierul îl numea „arătarea pământie“ nu-l știuse, așa că nu-l rostise niciodată), asistă la acestea așa cum, în copilărie, înainte ca lumea să meargă mai departe, asista la piese de teatru... sau așa credea el că asista, pentru că la viața lui nu văzuse decât piese de teatru. Dacă ar fi văzut vreodată un film, la asta s-ar fi gândit înainte. Lucrurile pe

care nu le văzuse la propriu putuse să le culeagă din mintea prizonierului, pentru că asocierile erau apropiate. Și totuși, era ciudat cu numele. Cunoștea numele fratelui prizonierului, dar nu și pe al prizonierului însuși. Dar sigur că numele erau lucruri secrete, pline de putere.

Iar printre lucrurile care contau, două la număr, nu se număra numele prizonierului. Unul era slăbiciunea dependenței. Celălalt era tăria îngropată în acea slăbiciune, ca o armă bună care se afundă în nisip mișcător.

Omul acela trezea în pistolar dureroasa amintire a lui Cuthbert.

Cineva venea. Prizonierul, cum dormea, nu auzi. Pistolarul în schimb, care nu dormea, auzi și făcu iarăși un pas în față.

ix

Minunat, reflectă Jane. *Îmi spune că e lihnit de foame și eu îi pregătesc ceva, pentru că e un bărbat frumușel, iar pe el îl fură somnul.*

Apoi pasagerul – un tip ca la douăzeci de ani, înalt, cu jeanși curați, puțin decolorați, și o cămașă ecosez – întredeschise ochii și-i surâse.

– *Mulțam, sai*, spuse el – sau așa sună.

Aproape arhaic... sau într-o altă limbă. *Vorbește în somn, asta-i tot*, gândi Jane.

– Cu plăcere. Îi oferi cel mai iscusit zâmbet de stewardesă, convinsă că bărbatul va adormi din nou și sendvișul va rămâne acolo, nemâncat, până la vremea servirii adevăratei mese.

Ei bine, doar asta ai fost învățată să te aștepți, nu?

Se întoarse în bucătărioară, să tragă un fum.

Scăpără chibritul, îl duse până aproape de țigară și acolo se blocă, uitat, pentru că asta *nu* era tot ce erai învățat să aștepți.

Mi s-a părut frumușel. În principal datorită ochilor. Ochilor lui căprui.

Dar când bărbatul de pe locul 3A deschisese ochii în urmă cu o clipă, aceștia *nu* fuseseră căprui; fuseseră albaștri. Nu albaștri adorabil-sexy ca ochii lui Paul Newman, ci albaștri ca aisbergurile. Erau...

– *Au!*

Flacăra chibritului îi ajunsese la degete. Îl scutură, stingându-l.

– Jane? întrebă Paula. Te simți bine?

– Bine. Visam cu ochii deschiși.

Aprinse alt chibrit și de data aceasta nu mai pregetă. Trase o singură dată din țigară, după care găsi o explicație perfect valabilă. Bărbatul purta lentile de contact. Sigur că da. Din acelea care îți schimbau culoarea ochilor. Se dusese la toaletă. Stătuse acolo destul de mult încât ea să se îngrijoreze că i se făcuse rău de avion – avea tenul acela palid, mina unui om care nu se simte prea bine. Însă nu făcuse decât să-și dea jos lentilele ca să poată dormi mai comod. Perfect valabil.

S-ar putea să simțiți ceva, se răsti dintr-odată o voce din trecutul ei nu foarte îndepărtat. *O furnicătură slabă. S-ar putea să vedeți ceva puțin nelalocul lui.*

Lentile de contact *colorate*.

Jane Dorning cunoștea personal peste două duzini de oameni care purtau lentile de contact. Majoritatea lucrau pentru linia aeriană. Niciunul nu spunea ceva despre asta, dar ea credea că motivul era acela că toți intuiau că pasagerii nu s-ar simți confortabil să vadă că cineva din personalul de zbor poartă ochelari – i-ar neliniști.

Dintre toți aceștia, cunoștea poate patru care purtau lentile colorate. Lentilele normale erau scumpe; cele colorate costau o avere. Toate persoanele despre care Jane știa că puseseră la bătaie atâta bănet erau femei, toate extrem de simandicoase.

Și ce dacă? Și bărbații pot fi simandicoși. De ce nu? E arătos.

Ba nu. Nu era. Frumușel, poate, dar nu mai mult de atât, iar din cauza tenului palid se încadra în categoria frumușeilor abia la limită. Așa că de ce să poarte lentile colorate?

Pasagerii liniilor aeriene se tem deseori să zboare.

Într-o lume în care pirateria aeriană și traficul cu droguri erau la ordinea zilei, personalul liniilor aeriene se temea deseori de pasageri.

Vocea care generase aceste gânduri aparținea unei instructoare de la școala de stewardese, o doamnă bătrână călită în focul vieții și care, după cum arăta, părea posibil să fi lucrat pe vremea poștei aeriene Wiley. Ea spunea: *Nu vă desconsiderați bănuielile. Și dacă uitați tot ce-ați învățat despre modul de abordare a unor potențiali sau reali teroriști, țineți minte asta:* nu vă desconsiderați bănuielile. *În unele cazuri, membrii echipajului vor spune, în cursul anchetei, că n-au avut nici cea mai mică idee până când tipul a scos grenada și a ordonat țineți-o la stânga către Cuba, că altfel o să se aleagă praful și pulberea de toți din avionul ăsta. Dar în majoritatea cazurilor, două sau trei persoane – cel mai adesea însoțitoare de zbor, adică ceea ce veți deveni voi în mai puțin de o lună – vor spune că au simțit ceva. O furnicătură ușoară. Senzația că era ceva nelalocul lui cu tipul de pe locul 91C sau cu tânăra de pe 5A. Au simțit ceva, dar nu au făcut nimic. Vor fi concediate pentru asta? Hristoase, nu! Nu poți lega pe cineva fedeleș pentru că nu-ți place cum își zgândărește coșurile. Adevărata problemă e că au simțit ceva... și apoi au uitat.*

Bătrâna călită în focul vieții ridicase un deget gros. Jane Dorning, împreună cu colegele ei de clasă, ascultase cu gura căscată când ea spusese: *Dacă simțiți furnicătura aceea ușoară, nu faceți nimic... dar nici să nu uitați. Pentru că există întotdeauna o mică șansă ca să puteți să împiedicați ceva înainte ca inevitabilul să se producă... așa cum ar fi o neplănuită escală de douăsprezece zile pe aeroportul cine știe cărei țări arabe de căcat.*

Doar niște lentile colorate, dar...

Mulțam, sai.

Cuvinte rostite în somn? Sau o scăpare, vorbe într-o altă limbă?

Va sta în alertă, decise Jane.

Și nu va uita.

X

Acum, își spuse pistolarul. *Acum o să vedem, nu-i așa?*

Putuse veni din lumea lui în acest corp, trecând prin ușa de pe plajă. Ceea ce voia să afle era dacă putea sau nu să ducă lucruri înapoi. O, nu pe sine, era convins că el se putea întoarce prin ușă și să reintre în propriul lui corp otrăvit, bolnav, oricând ar fi dorit. Dar alte lucruri? Lucruri *fizice?* Acolo, de pildă, în fața lui, avea mâncare: ceva ce femeia în uniformă numise sendviș cu pește tun. Pistolarul habar nu avea ce anume era peștele tun, dar știa să recunoască un pituns atunci când îl vedea, chiar dacă acesta părea, în mod curios, negătit.

Corpul lui avea nevoie de hrană și corpul lui trebuia să bea, dar mai mult decât orice, corpul lui avea nevoie de un leac. Fără el, avea să moară din cauza mușcăturii acelei homaroșenii. Un astfel de leac se putea afla în lumea aceasta; într-o lume unde caleștile goneau prin aer mult mai sus decât putea zbura cel mai puternic vultur, orice părea posibil. Dar n-ar fi contat cât de multe leacuri eficace se aflau acolo, dacă el nu putea duce nimic de ordin fizic prin ușă.

Ai putea trăi în corpul ăsta, pistolarule, șopti adânc în mintea sa vocea omului în negru. *Lasă halca aia de carne vie acolo, pentru pocitaniile alea cu înfățișare de homar. Nu-i decât un înveliș, la urma urmei.*

Nici nu se gândea să facă asta. O dată pentru că ar fi fost cea mai criminală formă de hoție, pentru că nu s-ar fi mulțumit să fie doar un pasager mult timp, uitându-se prin ochii omului acestuia ca un călător pe geamul rădvanului la peisajul trecător.

Și apoi, el era Roland. Dacă îi era scris să moară, voia să moară în pielea sa. Voia să moară *târându-se* spre Turn, dacă asta-i era scrisa.

Atunci, strania latură practică și nemiloasă care locuia alături de latura sa romantică, asemenea unui tigru alături de o ciută, își făcu simțită prezența. Nu era cazul să se gândească la moarte, când încă nu făcuse experimentul.

Luă pitunsul. Fusese tăiat în două. Ținu în fiecare mână câte o jumătate. Deschise ochii prizonierului și se uită la ele. La el nu se uita nimeni (deși, în bucătărioară, Jane Dorning se *gândea* la el, și încă foarte preocupată).

Roland se întoarse către ușă și trecu dincolo, ținând jumătățile de pituns în mâini.

xi

Întâi auzi vuietul rostogolitor al unui val care se apropia; apoi sporovăiala multor păsări marine venind dinspre stâncile de aproape, în timp ce el se străduia să se ridice în șezut (*nenorocitele alea se furișau spre mine*, gândi, *și nu peste mult timp ar fi ciugulit bucăți din mine, indiferente dacă respir sau nu – nu-s decât niște vulturi spoiți frumos*); apoi observă că o jumătate de pituns – cea din mâna dreaptă – căzuse pe nisipul cenușiu, pentru că o ținea cu o mână întreagă atunci când trecuse prin ușă, dar acum o ținea – sau o *ținuse* – într-o mână care suferise o reducere cu patruzeci la sută.

O luă de jos neîndemânatic, apucând-o între degetul mare și inelar, înlătură de pe ea cât de mult nisip izbuti și luă precaut o mușcătură. O clipă mai târziu o înfuleca pe nerăsuflate, nebăgând în seamă cele câteva fire de nisip care îi scrâșneau între dinți. După câteva secunde, își îndreptă atenția spre cealaltă jumătate. O termină din trei mușcături.

Pistolarul nu știa ce anume era peștele tun, ci doar că era delicios. Mai mult nici nu-l interesa.

xii

În avion, nimeni nu văzu sendvișul cu ton dispărând. Nimeni nu văzu mâinile lui Eddie Dean strângând cele două jumătăți atât de tare, încât lăsa urme adânci cu degetele mari în pâinea albă.

Nimeni nu văzu sendvișul devenind translucid, apoi dispărând, lăsând în urmă doar câteva firimituri.

La aproximativ douăzeci de secunde după această întâmplare, Jane Dorning își stinse țigara și trecu prin fața șirurilor de scaune. Își scoase cartea din poșetă, însă ce voise cu adevărat era să mai arunce o privire la locul 3A.

Pasagerul de acolo părea să doarmă adânc... dar sendvișul dispăruse.

Iisuse, gândi Jane. *Nu l-a mâncat, ci l-a înghițit întreg. Iar acum* doarme *din nou? Glumești?*

Orice ar fi fost ceea ce o neliniștea la pasagerul care ocupa locul 3A, domnul Ochi-Când-Căprui-Când-Albaștri continua să o preocupe. Ceva era nelalocul lui cu el.

Ceva.

Capitolul 3

Contactul și aterizarea

i

Pe Eddie îl trezi anunțul copilotului cum că, în aproximativ patruzeci și cinci de minute, urmează să aterizeze pe aeroportul internațional Kennedy, unde vizibilitatea era perfectă, vântul sufla cu șaisprezece kilometri pe oră dinspre vest, iar temperatura se situa la o plăcută valoare de douăzeci și unu de grade. Le spuse că, în eventualitatea în care nu va mai avea ocazia, dorea să le mulțumească tuturor pentru că aleseseră compania Delta.

Se uită în jur și văzu că oamenii își verificau actele – venind din Nassau, permisul de conducere și o carte de credit emisă de o bancă din State se presupunea că sunt de ajuns, dar majoritatea aveau pașaportul – și Eddie simți că un fir de oțel începe să se încordeze în el. Încă nu-i venea să creadă că dormise, și încă atât de adânc.

Se ridică și se duse la toaletă. Pungile de cocaină de la subsuori păreau să stea bine-mersi, perfect lipite de conturul corpului său, ca în camera de hotel în care i le lipise un american molcom la vorbă pe nume William Wilson. După asta, omul al cărui nume Poe îl făcuse celebru (Wilson îi aruncase o privire

goală lui Eddie când el făcuse o aluzie la acest fapt) îi dăduse cămașa. O cămașă ca oricare alta, ecosez, puțin spălăcită, de genul celor pe care orice student le-ar purta pe drumul de întoarcere dintr-o scurtă vacanță înaintea examenelor... doar că aceasta era croită special pentru a ascunde protuberanțe bătătoare la ochi.

– Mai verifică o dată totul înainte să aterizați, ca să fii sigur, spusese Wilson, dar n-ar trebui să ai probleme.

Eddie nu știa dacă va avea sau nu probleme, însă mai avea un motiv să facă o vizită la budă înainte să se aprindă beculețul cu LEGAȚI-VĂ CENTURILE DE SIGURANȚĂ. Împotrivindu-se tuturor tentațiilor – iar mare parte din noaptea trecută nu fusese vorba de tentație, ci de nevoie imperioasă – reușise să păstreze puțin din ceea ce arătarea pământie avusese tupeul să numească Alb de China.

A trece vama când veneai din Nassau nu era ca atunci când veneai din Haiti sau Quincon sau Bogota, însă tot existau supraveghetori. Oameni antrenați. Avea nevoie de orice stimulent posibil. Dacă putea intra acolo puțin mai stăpân pe sine, doar puțin, poate că acesta era puținul decisiv.

Trase pudra pe nas, aruncă în vasul de toaletă hârtiuța în care fusese, trase apa, apoi se spălă pe mâini.

Sigur, dacă-ți iese, n-o să știi niciodată, nu-i așa? gândi. Nu. Evident. Dar nu-i păsa de asta.

Întorcându-se la locul lui, o văzu pe stewardesa care-i adusese băutura pe care nu o terminase. Îi surâse. Îi surâse și el, se așeză, își legă centura, luă revista pusă la dispoziție de compania aeriană, întoarse paginile și se uită la poze și cuvinte. Nimic nu se lipea de el. Firul de oțel continua să se strângă în jurul măruntaielor sale, iar când beculețul cu LEGAȚI-VĂ CENTURILE DE SIGURANȚĂ *chiar* se aprinse, firul se încolăci de două ori și rămase încordat.

Heroina își făcuse efectul – faptul că-i curgea nasul o dovedea – dar el sigur nu-l *simțea*.

Un lucru pe care îl simți totuși cu puțin înaintea aterizării fu încă una dintre acele neliniștitoare perioade de absență... scurtă, dar incontestabilă.

Aeronava 727 viră deasupra Long Island Sound și începu să coboare.

ii

Jane Dorning se afla în bucătărioara de la clasa business, îi ajuta pe Peter și pe Anne să pună la loc ultimele pahare în care se serviseră băuturile după masă, când individul cu alură de student intră în toaleta de la clasa întâi.

Tocmai se întorcea la locul lui, când ea trase în lături perdeaua care despărțea clasa business de clasa întâi și grăbi pasul fără să se gândească la asta, reținându-l cu zâmbetul ei, făcându-l să ridice privirea și să-i zâmbească și el.

Ochii lui erau din nou căprui.

Bine, bine. S-a dus la budă și le-a dat jos înainte să doarmă; s-a dus la budă și le-a pus la loc după aceea. Pentru Hristos, Janey! Te comporți ca o smintită!

Dar nu era adevărat. Nu putea spune sigur de ce, dar nu se comporta ca o smintită.

E prea palid.

Și ce dacă? Mii de oameni sunt prea palizi, inclusiv mama ta, de când i-a luat-o razna vezica biliară.

Ochii lui albaștri erau izbitori – poate nu la fel de frumoși ca lentilele căprui – dar categoric izbitori. Și atunci, la ce bun efortul și cheltuiala în plus?

Pentru că îi place să-și modifice aspectul. Nu te mulțumește explicația asta?

Nu.

Cu puțin înainte de LEGAȚI-VĂ CENTURILE DE SIGURANȚĂ și ultima contraverificare, ea făcu ceva ce nu făcuse niciodată; o făcu cu gândul la instructoarea aia bătrână călită în focul vieții. Umplu un termos cu cafea caldă și puse capacul roșu de plastic fără să apese întâi dopul în gâtul termosului. Răsuci capacul doar până când simți că agață primul rând al filetului.

Susy Douglas făcea ultimul anunț înainte de aterizare, spunându-le pasagerilor să stingă țigările, spunându-le să-și pună lucrurile la locul lor, spunându-le că un agent Delta îi va întâmpina la poarta de debarcare, spunându-le să verifice dacă au toate actele necesare la îndemână, spunându-le că acum vor trebui strânse toate cănile, paharele și căștile.

Mă mir că nu trebuie să le verificăm și scutecele, să vedem dacă nu le-au udat, gândi Jane distrată. Simți și ea că un fir de oțel i se strânge în jurul măruntaielor.

– Ia-mi locul, spuse Jane când Susy închise microfonul.

Susy aruncă o privire la termos, apoi la chipul lui Jane.

– Jane? Ți-e rău? Ești albă ca...

– Nu mi-e rău. Ia-mi locul. Îți explic când te întorci. Jane se uită în treacăt la strapontinele din stânga, de lângă ieșire. Vreau să rămân în spate.

– Dar, Jane...

– *Ia-mi locul.*

– Bine, zise Susy. Bine, Jane. Nicio problemă.

Jane Dorning se așeză pe strapontina de lângă interval. Ținu termosul în mâini și nu schiță niciun gest de a-și lega centura. Voia să mențină asupra termosului un control perfect, iar pentru asta avea nevoie de ambele mâini.

Susy crede că mi-am pierdut o doagă.

Jane spera să fie așa.

Dacă McDonald, căpitanul, nu aterizează lin, o să am bășici peste tot pe mâini.

Își asuma riscul.

Avionul pierdea altitudine cu repeziciune. Pasagerul din 3A, bărbatul cu ochi bicolori și față palidă, se aplecă și scoase o geantă de voiaj de sub scaun.

Acum e acum, gândi Jane. *Acum va scoate grenada sau pistolul automat sau cine știe ce naiba are acolo.*

Și în clipa în care avea să-l vadă, chiar în clipa aceea, Jane, cu mâini tremurând ușor, plănuia să desfacă iute capacul roșu al termosului. Și atunci toți aveau să vadă un Amic al lui Allah foarte surprins rostogolindu-se pe jos, pe intervalul aeronavei Delta, zborul 901, în vreme ce pielea i se bășica pe față.

3A trase fermoarul genții.

Jane se pregăti.

iii

Pistolarul își spuse că omul acela, prizonier au ba, probabil era mai priceput la rafinata artă a supraviețuirii decât toți ceilalți pe care îi văzuse în caleașca-zburătoare. Ceilalți erau făpturi grase, în mare parte, și chiar cei care păreau destul de în formă păreau, de asemenea, deschiși, cu garda jos, cu fețe de copii răsfățați, fețe de oameni care s-ar înscrie în luptă – până la urmă – dar care s-ar codi la nesfârșit înainte să o facă; le puteai vărsa măruntaiele la picioare și ultima lor expresie n-ar fi aceea de furie sau agonie, ci de surprindere tâmpă.

Prizonierul era mai bun... dar încă nu destul de bun. Nici pe departe.

Femeia cazonă. Ea a văzut ceva. Nu știu ce, dar a văzut ceva nelalocul lui. E atentă la el așa cum nu e la ceilalți.

Prizonierul se așeză. Se uită la o cărțulie cu coperte moi pe care o numea în gând „Ravi-Stă", cu toată că cine anume putea fi Ravi sau ce anume văzuse ea nu conta pentru Roland nici cât negru sub unghie. Pistolarul nu voia să se uite la o carte, oricât de uimitoare erau acele lucruri; el voia să se uite la femeia în uniformă militară. Impulsul de a ieși în față și a prelua controlul era cât se poate de puternic. Dar i se împotrivi... cel puțin pentru moment.

Prizonierul se dusese undeva și luase un drog. Nu drogul pe care el însuși îl lua, nici cel care l-ar fi putut ajuta pe pistolar să-și vindece trupul bolnav, ci unul pentru care oamenii plăteau mulți bani, fiindcă era ilegal. Urma să-i dea acest drog fratelui său, care, la rândul lui, avea să-l dea unui om pe nume Balazar. Afacerea avea să se încheie când Balazar le dădea, în schimbul acestui drog, genul de drog pe care *ei* îl luau – asta, desigur, dacă prizonierul reușea să ducă la bun sfârșit un ritual necunoscut pistolarului (iar o lume ciudată ca aceea nu se putea să nu aibă multe ritualuri ciudate); se numea Trecerea prin Vamă.

Dar femeia îl vede.

Oare putea ea să-l împiedice să Treacă prin Vamă? Roland credea că răspunsul era da. Și atunci? La răcoare. Iar dacă prizonierul era la răcoare, el nu mai avea cum să obțină genul de leac de care corpul lui infectat, muribund, avea nevoie.

Trebuie să Treacă prin Vamă cu orice preț, își spuse Roland. *Cu orice* preț. *Și trebuie să se ducă cu fratele lui la Balazar ăsta. Nu face parte din plan, fratelui nu-i va plăcea, dar e musai să meargă.*

Pentru că un om care se ocupa cu droguri trebuia fie să cunoască pe cineva, fie să fie *el însuși* unul care știa să vindece bolnavii. Un om care să audă care erau simptomele și apoi... poate...

Trebuie musai *să Treacă prin Vamă*, gândi pistolarul.

Răspunsul era atât de mare și de simplu, atât de aproape de el, încât puțin lipsi să nu-l vadă deloc. Desigur, *drogul* pe care prizonierul intenționa să-l introducă ilegal în țară era cel care avea să facă atât de dificilă Trecerea prin Vamă; probabil că exista un soi de Oracol care putea fi consultat în cazul celor care arătau dubios. Altfel, cugetă Roland, ceremonia Trecerii ar fi simplitatea însăși, așa cum era traversarea graniței unui regat prieten în lumea lui. Făceai un semn al loialității față de monarhul acelui regat – un simplu gest simbolic – și ți se permitea trecerea.

Putea duce lucruri din lumea prizonierului într-a sa. Pitunsul cu pește tun dovedea asta. Avea să ducă pungile cu droguri așa cum dusese pitunsul. Prizonierul avea să Treacă prin Vamă. Și atunci Roland urma să aducă pungile înapoi.

Dar poți tu să faci asta?

Ah, aceasta era o întrebare îndeajuns de tulburătoare încât să-i distragă atenția de la priveliștea întinderii de apă de jos... Ajunseseră deasupra a ceea ce părea a fi un ocean imens și acum se întorceau spre coastă. În acest timp, apa se apropia neîncetat. Caleașca-zburătoare cobora (Eddie aruncă doar o privire scurtă, trecătoare; pistolarul, în schimb, rămase vrăjit ca un prunc care vede prima ninsoare din viața lui). Putea *lua* lucruri din lumea aceasta, sigur că da. Dar să le aducă înapoi? Acesta era un lucru pe care încă nu-l știa. Va trebui să afle.

Pistolarul vârî mâna prizonierului în buzunarul hainei lui și apucă o monedă cu degetele.

Trecu înapoi prin ușă.

iv

Când se ridică în șezut, păsările își luară zborul. De data aceasta nu îndrăzniseră să se apropie la fel de mult. Îl dureau toate; era amețit, în stare febrilă... și totuși, era uimitor cât de bine reușise puțina hrană să-i redea forțele.

Se uită la moneda pe care o adusese cu el acum. Părea a fi din argint, dar roșeața de pe margini sugera că era făcută, de fapt, dintr-un metal mai puțin valoros. Pe o față apărea profilul unui om al cărui chip avea o alură nobilă, curajoasă, încăpățânată. Părul lui, deopotrivă buclat sub urechi și lins pe ceafă, sugera și puțină cochetărie. Întoarse moneda și văzu ceva atât de uimitor, încât îl făcu să scoată un strigăt ca un croncănit, cu o voce ruginită.

Pe cealaltă față a monedei apărea un vultur, blazonul care ornase propriul lui stindard, în zilele acelea de mult apuse când încă mai existau regate și stindarde care să le poarte blazonul.

Timpul trece. Du-te înapoi. Repede.

Dar mai pregetă o clipă, căzut pe gânduri. Era greu să gândească în capul său – capul prizonierului nu era nici pe departe mai limpede, însă era, măcar temporar, un mediu mai curat decât al său.

Încercarea de a duce și aduce moneda cu el reprezenta doar jumătate din experiment, nu?

Luă un glonț din centură și-l strânse în palmă, împreună cu moneda.

După care păși înapoi pe ușă.

v

Moneda prizonierului era tot acolo, strânsă bine în pumn. Pentru a vedea dacă și glonțul era, nu trebuia să *iasă în față;* știa că nu-l însoțise.

Veni totuși *în față,* pentru scurt timp, pentru că de un lucru trebuia să se convingă. Trebuia să-l *vadă*.

Așa că se întoarse, ca pentru a potrivi chestia aceea mică de hârtie de pe speteaza scaunului său (pe toți zeii, hârtia era *peste tot* în lumea aceea) și se uită prin ușă. Își văzu corpul, prăbușit ca înainte, acum cu un fir nou de sânge curgând de la o tăietură de pe obraz – o piatră trebuie să-l fi crestat atunci când plecase din sine și trecuse dincoace.

Glonțul pe care îl ținuse laolaltă cu moneda se afla la baza ușii, pe nisip.

Totuși, răspunsul era satisfăcător. Prizonierul putea Trece prin Vamă. Străjile lor îl puteau căuta din cap până-n picioare, de la gaura fundului până la gaura gurii, tur și retur.

Nu aveau să găsească nimic.

Pistolarul se retrase mulțumit, neștiind, cel puțin pentru moment, că încă nu stăpânea toate aspectele problemei.

vi

Aeronava 727 cobora lin deasupra mlaștinilor sărate din Long Island, lăsând în urmă dâre negre de combustibil ars. Trenul de aterizare coborî cu un huruit puternic și o zdruncinătură.

vii

3A, omul cu ochi bicolori, se îndreptă de spate și Jane văzu – chiar văzu – un Uzi cu țeavă scurtă în mâinile lui, înainte să-și dea seama că nu era decât formularul cu bunurile declarate la vamă și o gentuță cu fermoar de genul celor în care bărbații își țin uneori actele.

Avionul aterizează ca pe apă.

Scoțând un suspin adânc, tremurat, ea strânse capacul roșu al termosului.

– N-ai decât să-mi spui că-s dusă cu pluta, îi șopti ea lui Susy, legându-și centura de siguranță acum, că era prea târziu. La ultima manevră de aterizare, îi spusese lui Susy ce bănuială avea, astfel încât colega ei să fie pregătită. Ai tot dreptul.

– Nu, zise Susy. Ai procedat corect.

– Am reacționat exagerat. Fac cinste cu cina.

– Ba nici nu mă gândesc. Și nu te uita la el. Uită-te la mine. *Zâmbește*, Janey.

Jane zâmbi. Încuviință din cap. Se întrebă ce Dumnezeu se întâmpla *acum*.

– Te uitai la mâinile lui, spuse Susy și râse. Jane i se alătură. Eu mă uitam la cămașa lui, când s-a aplecat după geantă. Are destulă marfă la subsuori ca să umple un raion întreg de la Woolworth's. Doar că nu cred că e genul de marfă pe care o poți cumpăra de la Woolworth's.

Jane lăsă capul pe spate și râse din nou, simțindu-se ca o fantoșă.

– Cum procedăm în cazul ăsta?

Susy avea cinci ani de experiență mai mult decât ea și Jane, care cu doar un minut în urmă avea impresia că ține situația sub un fel disperat de control, acum se simțea bucuroasă că o are pe Susy lângă ea.

– *Noi* nu procedăm nicicum. Îi spunem căpitanului când vor începe procedurile de remorcare. Căpitanul va vorbi cu cei de la vamă. Amicul tău de acolo se va așeza la rând, ca toată lumea, doar că apoi va fi *scos* din rând de câțiva oameni care-l vor escorta într-o cămăruță. Aceea va fi pentru el, cred, prima dintr-un foarte lung șir de cămăruțe.

– Iisuse.

Jane surâdea, dar fiori când calzi, când reci îi străbăteau corpul.

Când retrofrânele se decuplară, apăsă butonul de deschidere a centurii, îi dădu termosul lui Susy, apoi se ridică și ciocăni la ușa carlingii.

Nu un terorist, ci un traficant de droguri. Slavă Domnului pentru micile favoruri. Și totuși, într-un fel ura asta. Tânărul *era* într-adevăr frumușel.

Frumos nu, dar frumușel da.

viii

Dumnezeule! Încă nu și-a dat seama, gândi pistolarul cu mânie și o disperare crescânde.

Eddie se aplecase să-și ia actele necesare ritualului și, când ridicase fruntea, femeia cazonă se uita țintă la el, cu ochii ieșiți din orbite, cu obrajii la fel de albi ca hârtiile de pe spetezele scaunelor. Tubul argintiu cu capac roșu, care la început crezuse că este un soi de gamelă, era aparent o armă. Acum îl ținea între sâni. Roland crezu că într-o clipă sau două, ea îl va arunca sau va răsuci capacul și-l va împușca.

Apoi ea se relaxă și își legă centura, cu toate că zdruncinătura caleștii-zburătoare le spuse pistolarului și prizonierului deopotrivă că aparatul aterizase deja. Se întoarse spre femeia cazonă lângă care ședea și spuse ceva. Cealaltă femeie râse și încuviință din cap, dar dacă acela era un râs adevărat, gândi pistolarul, el era un brotac.

Pistolarul se mira cum era posibil ca omul a cărui minte devenise sălașul temporar al *ka*-ului său să fie atât de nesăbuit. O parte a explicației, desigur, era ceea ce băga în el... una dintre versiunile de iarba-diavolului ale acestei lumi. O parte, dar nu toată explicația. Nu era un om molatic și pasiv cum erau ceilalți, dar cu timpul așa avea să devină.

Sunt așa cum sunt pentru că trăiesc în lumină, gândi pistolarul. *Acea lumină a civilizației pe care ai fost învățat să o adori mai presus de orice. Trăiesc într-o lume care nu a mers mai departe.*

Dacă așa ajungeau oamenii într-o astfel de lume, Roland nu era sigur dacă nu prefera întunericul. „Asta era înainte ca lumea să meargă mai departe", spuneau oamenii în lumea lui și mereu o spuneau cu tristețe... însă era, poate, o tristețe nechibzuită.

Ea a crezut că eu/el am vrut să iau o armă atunci când eu/el m-am aplecat după acte. Când a văzut actele, s-a relaxat și a făcut ceea ce au făcut toți înainte ca această caleașcă să atingă din nou solul. Acum, ea și prietena ei discută și râd,

dar fețele lor – fața ei, mai ales, fața femeii cu tubul metalic în mâini – nu arată bine. Discută, sigur, dar de râs doar se prefac *că râd... și asta pentru că subiectul discuției lor sunt eu/el.*

Caleașca-zburătoare înainta acum pe ceva ce semăna cu un drum lung de beton, unul dintre multele astfel de drumuri. Le supraveghea pe femei, dar la periferia câmpului său vizual pistolarul vedea alte calești-zburătoare mișcându-se ici și colo pe alte drumuri. Unele mergeau încet, altele se mișcau cu o viteză incredibilă, deloc ca niște calești, ci ca niște proiectile trase din puști sau tunuri, pregătindu-se să se ridice în aer. Oricât de disperată devenise situația lui, o parte din el voia foarte mult să *iasă în față* și să întoarcă ochii pentru a vedea acele vehicule cum se înălțau spre cer. Erau făurite de mâna omului, dar la fel de fabuloase ca poveștile Marelui Featherex despre care se spunea că trăise cândva în îndepărtatul (și probabil miticul) regat Garlan – *și mai* fabuloase, poate, doar pentru că *acestea* erau făurite de mâna omului.

Femeia care îi adusese pitunsul își desfăcu centura (asta la mai puțin de un minut de când o legase) și se duse înainte spre o ușă mică. *Acolo stă vizitiul*, gândi pistolarul, dar când ușa se deschise și ea păși înăuntru, văzu că era nevoie de trei vizitii pentru manevrarea calești-zburătoare și înțelese de ce imediat ce zări în treacăt cele aparent un milion de cadrane, manete și beculețe.

Prizonierul se uita la toate, dar nu vedea nimic – Cort ar fi pufnit la început superior, apoi l-ar fi izbit cu capul de cel mai apropiat perete. Mintea prizonierului era preocupată complet de scoaterea genții de sub scaun și a jachetei lejere din locașul de sus... și de purgatoriul viitorului ritual.

Prizonierul nu vedea nimic; pistolarul vedea tot.

Femeia a crezut că este un hoț sau un nebun. El – sau poate că eu, da, mai degrabă – a făcut ceva care s-o îndreptățească să creadă asta. Femeia s-a răzgândit, dar apoi cealaltă femeie i-a readus îndoiala în gânduri... doar că acum cred că ele știu ce este cu adevărat *în neregulă. Ele știu că va încerca să nesocotească ritualul.*

Apoi, ca un fulger, înțelese restul problemei. Întâi, nu se reducea totul la aducerea pungilor în lumea lui, cum făcuse cu moneda; moneda nu fusese lipită de corpul prizonierului cu sfoara lipicioasă pe care prizonierul o avea înfășurată iar și iar în jurul bustului, astfel încât pungile să nu se desprindă de piele. Sfoara aceea lipicioasă nu era decât o parte a problemei. Prizonierul nu observase dispariția temporară a unei monede dintre multe altele, dar când își va da seama că lucrul pentru care își riscase viața nu mai era de găsit, în mod *categoric* va face urât... și atunci ce urma?

Era mai mult decât posibil că prizonierul va începe să se comporte într-un fel atât de irațional, încât va ajunge să fie băgat la răcoare la fel de repede ca și când ar fi fost prins asupra faptei de nesocotire a ritualului. Șocul pierderii va fi destul de puternic; dispariția în neant a pungilor de la subsuori îl va face cu siguranță să-și spună că a luat-o razna *de-a dreptul*.

Caleașca-zburătoare, o simplă șaretă acum, că era la sol, făcu anevoie un viraj la stânga. Pistolarul înțelese că nu-și mai permitea luxul să stea pe gânduri. Trebuia să facă mai mult decât să *iasă în față;* trebuia să ia legătura cu Eddie Dean.

Fără întârziere.

ix

Eddie vârî în buzunarul de la piept formularul cu bunurile declarate la vamă și pașaportul. Firul de oțel se răsucea acum continuu în jurul viscerelor lui, afundându-se din ce în ce mai adânc, făcându-i nervii să scânteieze și să sfârâie. Și dintr-odată, o voce vorbi în capul său.

Nu un gând; o *voce*.

Ascultă la mine, prietene. Ascultă cu atenție. Și dacă nu vrei să ai probleme, nu lăsa să ți se vadă pe față nimic care să trezească bănuiala femeilor ălora cazone. Dumnezeu știe că deja sunt destul de bănuitoare.

Eddie crezu la început că încă are căștile pe urechi și că recepționează vreo transmisie ciudată din carlingă. Dar căștile fuseseră strânse cu cinci minute în urmă.

Apoi crezu că cineva stătea lângă el și vorbea. Aproape că întoarse iute capul spre stânga, dar asta era absurd. Că-i plăcea sau nu, crudul adevăr era că vocea venise *dinăuntrul* capului său.

Poate că recepționa totuși o transmisie – AM, FM sau VHF, cu ajutorul plombelor sale metalice. Auzise de astfel de lu...

Stai drept, vierme! Deja sunt în alertă, nu mai e nevoie să pari că ai luat-o razna!

Eddie se îndreptă de spate, ca și când ar fi fost pălmuit. Vocea nu era a lui Henry, dar semăna atât de mult cu vocea lui de copil, atunci când ei nu erau decât copii și locuiau în suburbie, Henry cu opt ani mai mare ca el, iar sora lor, care ar fi fost ca vârstă mijlocia familiei, doar o amintire; Selina fusese lovită de o mașină și murise când Eddie avea doi ani și Henry zece. Tonul acela aspru, poruncitor, ieșea la iveală ori de câte ori Henry îl vedea făcând ceva ce-l putea trimite între patru scânduri de pin înainte de vreme... cum pățise Selina.

Ce pielea mea se întâmplă aici?

Să știi că nu auzi voci inexistente, reveni vocea din capul său. Nu, nu era vocea lui Henry – era mai bătrână, mai uscată... mai puternică. Dar *semăna* cu vocea lui Henry... și era imposibil să nu-i dai crezare. *Ăsta-i primul lucru. Să știi că nu înnebunești. Eu SUNT o altă persoană.*

E vorba de telepatie?

Eddie era vag conștient că fața lui era complet inexpresivă. Își spuse că, în alte împrejurări, asta l-ar fi calificat la Premiul Oscar pentru Cel mai bun actor al anului. Se uită pe geam și văzu că avionul se apropia de secțiunea Delta a clădirii pentru sosiri din cadrul aeroportului internațional Kennedy.

Nu știu cuvântul ăsta. Dar știu că femeile alea cazone și-au dat seama că ai la tine...

Urmă o pauză. O senzație – indescriptibil de ciudată – de degete-fantomă scormonindu-i prin creier, de parcă ar fi fost un fișet însuflețit.

...heroină sau cocaină. Nu-mi dau seama care dintre ele, decât... decât că trebuie să fie cocaină, pentru că o transporți pe cea pe care nu o consumi ca să o cumperi pe cea pe care o consumi.

– Ce femei cazone? murmură Eddie cu voce joasă. Nici nu-și dădea seama că vorbea cu voce tare. Despre ce dracu' trăncănești aco...

Din nou senzația aceea de pălmuire... atât de reală, încât simți că-i vâjâie capul.

Taci din gură, tâmpitule!

Bine, bine! Hristoase!

Acum apăruse din nou senzația de degete care scormonesc.

Stewardese cazone, reluă vocea străină. *Mă înțelegi? N-am timp să-ți dibuiesc fiecare gând, prizonierule!*

– Cum m-ai..., începu Eddie, apoi închise gura. *Cum m-ai numit?*

Nu contează. Ascultă doar. Timpul e foarte, foarte scurt. Ele știu. Stewardesele cazone știu că ai cocaina asta.

Cum e posibil? E ridicol!

Nu știu cum au ajuns să știe și nici nu contează. Una dintre ele le-a spus vizitiilor. Vizitiii le vor spune preoților, sau ce-or fi ei, care înfăptuiesc ceremonia, Trecerea asta prin Vamă...

Limba vorbită de vocea din capul lui era atât de misterioasă, termenii atât de nepotriviți, încât erau aproape adorabili... dar mesajul se transmise cât se poate de clar. Deși fața lui rămase inexpresivă, Eddie strânse dinții cu un pocnet dureros și inspiră printre ei scurt.

Vocea spunea că jocul se sfârșise. Nici nu coborâse din avion și jocul deja se sfârșise.

Dar asta nu era real. Nu avea cum să fie real. Nu era decât mintea lui, atâta tot, mintea lui care suferea un acces de paranoia în ultimul minut. O va ignora. O va ignora și totul se va...

Ba NU o vei ignora, că altfel vei ajunge la închisoare și eu voi muri! răcni vocea.

Pentru Dumnezeu, cine *ești tu?* întrebă Eddie cu fereală, temător, și în capul său auzi pe cineva sau ceva scoțând un suspin adânc de ușurare.

x

Crede, gândi pistolarul. *Lăudați fie toți zeii care au existat vreodată,* crede!

xi

Avionul se opri. Becul LEGAȚI-VĂ CENTURILE DE SIGURANȚĂ se stinse. Pasarela se apropie și se cuplă cu o lovitură surdă de ușa din față.

Sosiseră.

xii

Există un loc unde o poți pune cât timp înfăptuiești Trecerea prin Vamă, spuse vocea. *Un loc sigur. Apoi, când vei fi trecut, o poți lua înapoi pentru a o duce la Balazar ăla.*

Oamenii începeau să se ridice, să-și ia lucrurile din locșoarele de deasupra și să-și împăturească hainele care, după anunțul făcut de căpitan, erau prea groase pentru vremea de afară.

Ia-ți geanta. Ia-ți jacheta. Și du-te iar la privată.

Pr...

Oh! Baie. Budă.

Dacă sunt bănuit că transport droguri, or să creadă că încerc să scap de ele.

Dar Eddie știa bine că partea aceea nu conta. Nu ar fi dat buzna peste el, spărgând ușa, pentru că asta ar fi speriat pasagerii. Și ar fi știut că n-ai cum să arunci un kilogram de coca într-o toaletă de avion fără să lași urme. Asta

numai dacă vocea nu spunea de fapt adevărul... că exista cine știe ce loc sigur. *Dar cum poate să fie așa?*

Lasă asta, fir-ar să fie! MIȘCĂ-TE!

Eddie se mișcă. Pentru că în sfârșit înțelegea gravitatea situației. Nu vedea tot ceea ce Roland, după mulți ani de experiență și pregătire prin chin și precizie, putea să vadă, dar vedea fețele stewardeselor – *adevăratele* lor fețe, cele din spatele zâmbetelor și al serviabilității cu care le restituiau pasagerilor gențile cu haine și cutiile depozitate în față. Vedea felul în care ochii lor fulgerau spre el, iute ca o lovitură de bici, iar și iar.

Își luă geanta. Își luă jacheta. Ușa spre pasarelă fusese deschisă și oamenii avansau deja pe interval. Ușa carlingii era și ea deschisă și acolo era căpitanul, zâmbind și el... dar uitându-se la pasagerii de la clasa întâi care încă-și mai strângeau lucrurile, zărindu-l pe el – ba nu, *țintuindu-l* cu privirea – și apoi uitându-se în altă parte, încuviințând spre cineva, ciufulind părul unui băiat.

Acum îi era frig. Nu avea frisoane de sevraj, ci-i era doar frig. Nu avea nevoie de vocea din capul lui ca să-i fie frig. Frig – uneori asta era bine. Trebuia doar să ai grijă să nu-ți fie atât de frig încât să îngheți.

Eddie se mișcă înainte, ajunse la punctul unde dacă o lua la stânga ajungea pe pasarelă – și atunci duse iute mâna la gură.

– Nu mă simt bine, murmură. Scuzați-mă.

Trase ușa carlingii, care bloca parțial ușa de la toaleta clasei întâi, și deschise ușa băii din dreapta.

– Mă tem că va trebui să părăsiți avionul, spuse pilotul tăios când Eddie deschise ușa băii. Este...

– Cred că o să vomit și nu vreau să vărs pe pantofii dumitale, spuse Eddie, dar nici pe ai mei.

O clipă mai târziu era înăuntru, cu ușa încuiată. Căpitanul spunea ceva. Eddie nu reușea să deslușească ce anume, nu *voia* să deslușească. Important era că vorbea firesc, nu striga. Avusese dreptate, nimeni nu va începe să strige când în jur de două sute cincizeci de pasageri încă așteptau să debarce pe

o singură ușă, cea din față. Era înăuntru, era pentru moment în siguranță... dar la ce îl ajuta asta?

Dacă ești acolo, gândi, *n-ar fi rău să faci ceva foarte repede, oricine ai fi.*

Preț de un moment cumplit, nu se întâmplă absolut nimic. Fu un moment scurt, dar în mintea lui Eddie Dean acesta se întinse aproape la nesfârșit, ca acadelele Bonomo's Turkish Taffy pe care Henry i le cumpăra uneori vara, când erau copii; dacă era rău, Henry îl snopea în bătaie, dar dacă era cuminte, îi cumpăra Turkish Taffy. Așa găsea Henry de cuviință să-și îndeplinească rolul de frate mai mare în timpul vacanțelor de vară.

Doamne, oh, Hristoase, mi-am închipuit totul, oh, Iisuse, ce prost am putut să fiu...

Fii gata, spuse o voce sumbră. *Nu mă descurc singur. Pot IEȘI ÎN FAȚĂ, dar pe tine nu te pot face să TRECI DINCOLO. Trebuie să o faci împreună cu mine. Întoarce-te.*

Eddie vedea dintr-odată prin două perechi de ochi, simțea cu două seturi de terminații nervoase (dar nu toate terminațiile nervoase ale celeilalte persoane erau acolo; unele părți din celălalt nu mai erau, le pierduse de curând și durerea era uriașă), percepea lucrurile cu zece simțuri, gândea cu două creiere, sângele îi era pompat de două inimi.

Se întoarse. În peretele toaletei era o gaură, o gaură care semăna cu o ușă. Prin ea vedea o plajă cenușie, nisipoasă, și valuri de culoarea șosetelor vechi care se spărgeau pe ea.

Auzea valurile.

Simțea miros de sare, un miros înțepător ca al lacrimilor.

Treci dincolo.

Cineva bătea tare în ușa toaletei, îi spunea să iasă, că trebuie să debarce imediat.

Treci *dincolo, fir-ai să fii!*

Eddie, gemând, păși prin ușă... se împletici... și căzu într-o altă lume.

xiii

Se ridică încet în picioare, conștient că se tăiase la palma dreaptă în marginea unei scoici. Se uită cu un aer tâmp la sângele care curgea peste linia vieții, apoi văzu alt om ridicându-se încet în picioare, în dreapta sa.

Eddie dădu înapoi, sentimentele lui de dezorientare și dislocare fiind înlocuite brusc de o teroare clară: omul acela era mort și n-o știa. Era tras la față, cu pielea întinsă peste oasele craniului ca niște fâșii de pânză înfășurate în jurul unei bucăți subțiri de metal atât de tare, încât stau să plesnească. Pielea omului era lividă, cu excepția unor pete roșii sus pe pomeți, pe gât, sub colțul maxilarului în ambele părți, și a unei singure urme rotunde pe frunte, între ochi, ca încercarea unui copil de a imita simbolul hindus al apartenenței la clasa privilegiată.

Și totuși ochii lui – albaștri, siguri, lucizi – erau vii și plini de o vitalitate teribilă și dârză. Purta haine închise la culoare dintr-un material țesut manual; cămașa, cu mânecile sumese, era de un negru spălăcit, aproape cenușiu, pantalonii – ceva care aducea cu jeanșii albaștri. La șolduri avea încrucișate două centuri cu pistoale, dar locașurile pentru gloanțe erau aproape toate goale. În tocuri erau pistoale care păreau să fie de calibru 45 – însă unele de fabricație incredibil de veche. Lemnul neted al mânerelor părea să radieze lumină din interior.

Eddie, care nu știa că intenționa să vorbească – nu știa că ar avea ceva de spus – se auzi rostind totuși ceva:

– Ești o fantomă?

– Nu încă, spuse aspru omul înarmat. Iarba-diavolului. Cocaina. Cum i-oi spune tu. Dă-ți jos cămașa.

– Brațele tale...

Eddie le văzuse. Brațele unui om care semăna cu un pistolar bizar pe care-l puteai vedea doar într-un western spaghetti străluceau brăzdate de linii de un roșu puternic, bolnăvicios. Eddie știa prea bine ce însemnau asemenea linii.

Erau semnul septicemiei. Însemnau că diavolul nu se mulțumea să-ți sufle pe fund în sus, ci se târa deja prin conductele care duceau la sala motoarelor tale.

– Lasă naibii brațele mele! i se adresă apariția palidă. *Dă-ți jos cămașa și îndepărtează ce ai sub ea!*

Auzea valuri; auzea vuietul singuratic al unui vânt care nu cunoștea obstacole; îl vedea pe omul acela muribund și nimic altceva decât dezolare; și totuși, din spatele lui auzea murmurul vocilor pasagerilor care debarcau și un bubuit constant, înfundat.

– Domnule Dean! *Vocea asta*, gândi el, *e într-o altă lume.* Nu se îndoia de asta; încerca doar să și o bage bine în cap așa cum ai băga un cui într-o bucată groasă de mahon. Trebuie neapărat să...

– O lași aici și o iei mai târziu, se răsti pistolarul. Dumnezeii tăi, nu-ți dai seama că mă faci să *vorbesc?* Și mă doare! *Și nu este timp, idiotule!*

Pe unii, Eddie i-ar fi omorât dacă ar fi folosit cuvântul acela... însă avea o idee că nu i-ar fi foarte ușor să-l omoare pe cel din fața lui, chiar dacă omul arăta ca și când asta i-ar fi curmat suferințele.

Și totuși, în ochii aceia albaștri intuia adevărul; orice întrebare era anulată de privirea lor aprigă.

Eddie începu să-și descheie cămașa. Primul lui impuls fu de a o rupe pur și simplu, asemenea lui Clark Kent atunci când Lois Lane era legată de șinele de tren sau altceva, dar nu așa mergeau lucrurile în viața adevărată; mai devreme sau mai târziu trebuia să explici cuiva de ce-ți lipsesc nasturii aceia. Așa că-i scoase frumos din butoniere, în timp ce în spatele lui bubuitul continua.

Scoase cămașa din jeanși, o trase peste cap și o lăsă să cadă, expunând banda adezivă care-i brăzda pieptul. Semăna cu un om în ultima fază a recuperării de pe urma unei grave fracturi costale.

Aruncă o privire îndărăt și văzu o ușă deschisă... latura ei de jos trasase o urmă de evantai în nisipul plajei când cineva – muribundul, probabil – o deschisese. Prin cadrul ei văzu toaleta de la clasa întâi, chiuveta, oglinda... și în ea propria lui față disperată, cu părul negru revărsat peste frunte și peste ochii

căprui. În fundal îl văzu pe pistolar, plaja și păsările în zbor, care chirăiau și se certau pentru Dumnezeu știe ce.

Pipăi banda adezivă, neștiind de unde să înceapă, cum să-i găsească un capăt, și peste el se lăsă un soi năuc de neputință. Probabil că așa se simțea o căprioară sau un iepure când ajungea în mijlocul unui drum de țară și întorcea capul, țintuit fiind de lumina puternică a unor faruri care se apropie.

Lui William Wilson, omul al cărui nume Poe îl făcuse celebru, îi luase douăzeci de minute să-l pregătească. Ușa de la toaleta clasei întâi avea să fie deschisă în cinci, cel mult șapte minute.

– Nu pot da jos rahatul ăsta, îi spuse omului care se clătina în fața lui. Nu știu cine ești și unde mă aflu, dar îți spun că-i prea multă bandă pentru cât timp avem la dispoziție.

xiv

Deere, copilotul, îi sugeră căpitanului McDonald să renunțe să mai dea cu pumnii în ușă când superiorul lui, enervat de lipsa de răspuns a pasagerului 3A, începu să-și exprime frustrarea în felul acesta.

– Unde să se ducă? întrebă Deere. Ce să facă? Să sară în WC și să tragă apa? E prea mare.

– Dar dacă are asupra lui..., începu McDonald.

Deere, care el însuși consumase cocaină nu de puține ori, spuse:

– Dacă are asupra lui, are o cantitate mare. Nu poate scăpa de ea.

– Opriți alimentarea cu apă, sări McDonald imediat.

– Deja am oprit-o, spuse navigatorul (care la vremea sa trăsese pe nas mai mult decât doar aer). Dar nu cred că are vreo importanță. Ce ajunge în fosele septice se dizolvă, dar nu dispare fără urmă. Erau strânși în jurul ușii de

la toaletă, unde anunțul OCUPAT strălucea vesel, și toți vorbeau în șoaptă. Cei de la Brigada Antidrog le pot goli, pot lua o mostră și tipul e fript.

– Poate spune oricând că a intrat cineva înaintea lui, replică McDonald.

Vocea sa dobândi un ton aspru. Nu-i plăcea să vorbească despre asta; voia să facă ceva, să acționeze, chiar dacă era perfect conștient de prezența pasagerilor încă la coadă, mulți uitându-se mai mult decât curioși la echipajul de zbor și la stewardesele adunate la ușa toaletei. În ceea ce-i privea, membrii echipajului știau prea bine că o mișcare prea... ei bine, prea fățișă ar putea stârni spectrul amenințător al terorismului care pândea acum în adâncul minții fiecărui pasager al liniilor aeriene. McDonald știa că navigatorul și inginerul lui de zbor aveau dreptate, știa că marfa se afla cel mai probabil în pungi de plastic pline de amprentele traficantului, și totuși auzi cum i se declanșau în minte sirenele de alarmă. Ceva nu era în regulă acolo. Ceva striga în el *Repede! Repede!*, ca și când individul din 3A ar fi fost un cartofor ordinar cu așii în mânecă pe care nu s-ar fi dat în lături de la a-i juca.

– Nu încearcă să tragă apa, spuse Susy Douglas. Nu încearcă nici măcar să deschidă robinetele. Am auzi gâlgâitul lor sec, dacă ar încerca. De auzit aud ceva, dar...

– Pleacă, zise McDonald scurt. Întoarse repede ochii spre Jane Dorning. Și tu. Ne ocupăm noi de asta.

Jane se întoarse, îmbujorată, cu intenția de a pleca.

Susy spuse încet:

– Jane s-a prins că tipul nu era în regulă și eu i-am observat umflăturile de sub cămașă. Cred că rămânem aici, căpitane McDonald. Dacă vrei să ne acuzi de insubordonare, o poți face. Dar vreau să ții minte că s-ar putea să tai craca de sub ceea ce ar putea fi o lovitură cu adevărat mare pentru Brigada Antidrog.

Ochii lor se întâlniră. Ieșiră scântei ca dintr-un amnar.

Susy spuse:

– Am zburat cu tine de șaptezeci, optzeci de ori, Mac. Încerc doar să te ajut.

McDonald se mai uită un moment la ea, apoi încuviință.

– Rămâneți, atunci. Dar vreau să vă dați amândouă un pas mai în spate, spre carlingă.

Se ridică pe vârfuri, se uită înapoi și văzu capătul cozii tocmai ieșind din clasa turist și intrând în business. Două minute, poate trei.

Se întoarse spre agentul de debarcare din pragul ușii, care se uita la ei cu atenție. Probabil intuise că era o problemă, pentru că scosese aparatul de emisie-recepție și îl ținea în mână.

– Spune-i că vreau să vină câțiva agenți vamali, se adresă McDonald navigatorului. Trei sau patru. Înarmați. Imediat.

Navigatorul își croi drum prin rândul de pasageri, scuzându-se cu un surâs subțire, și discută în șoaptă cu agentul de debarcare, care duse aparatul la gură și vorbi încet în el.

McDonald – care de când se știa nu luase nimic mai puternic ca aspirina, și asta doar rar – se întoarse spre Deere. Strângea din buze – linie subțire și albă, ca o cicatrice.

– Imediat ce a coborât și ultimul pasager, spargem ușa căcăstorii ăleia, zise el. Nu-mi pasă dacă au venit sau nu cei de la vamă. Ai înțeles?

– 'Țeles, făcu Deere și urmări cum ultimii pasageri din rând ajungeau în spațiul rezervat clasei întâi.

XV

– Ia cuțitul meu, spuse pistolarul. E-n desagă.

Arătă spre o geantă de piele crăpată, aruncată pe nisip. Semăna mai mult cu un rucsac decât cu o desagă, genul acelora pe care le vedeai la hipioți când călătoreau pe Appalachian Trail, îmbătându-se cu drogul naturii (și poate, din când în când, cu câte un joint strașnic), doar că aceasta părea veritabilă, nu o simplă piesă de recuzită care să întregească imaginea de

sine a cine știe cărui zurliu; ceva care văzuse ani și ani de grele – și poate disperate – călătorii.

Arătă, dar nu cu degetul. *Nu putea* să arate cu degetul. Eddie înțelese de ce omul avea o bucată de cămașă murdară înfășurată pe mâna dreaptă: îi lipseau câteva degete.

– Ia-l, spuse el. Taie banda. Dar ai grijă să nu te tai și tu. E ușor de făcut. Trebuie doar să fii atent, dar trebuie și să te grăbești. Nu mai este mult timp.

– Asta știu și eu, zise Eddie și îngenunche pe nisip. Nimic din toate astea nu era real. Da, ăsta era răspunsul. După cum ar fi spus Henry Dean, ilustrul narcoman eminent și docent: *Hopa-țopa, tropa-popa, sari în sus și sapă-ți groapa, viața-i vis și lumea basnă, dă-i un Creedence și s-o facem lată.*

Nimic nu era real, totul era doar o cădere extraordinar de realistă, așa că cel mai bine era să tacă și să asculte.

Era o cădere realistă *rău*. Duse mâna după fermoarul „desagii" omului – sau poate că era o bandă cu arici – și întâlni în schimb mai multe nojițe de piele legate încrucișat, unele care se rupseseră și fuseseră atent reînnodate cu noduri destul de mici încât să treacă prin găicile tivite.

Eddie trase de nodul de sus, depărtă marginile desagii și găsi cuțitul sub un ghemotoc puțin umed care era bucata de cămașă în care se aflau gloanțele. Mânerul ajunse ca să i se taie răsuflarea... avea adevăratul alb-cenușiu mat al argintului veritabil, gravat cu o serie complexă de desene care reținеau ochiul, arătând...

Durerea îi explodă în ureche, îi străbătu rapid capul și-i aruncă pentru moment un nor roșu peste ochi. Căzu caraghios peste desaga deschisă, se lungi pe nisip și se uită în sus la omul palid cu cizme tăiate în picioare. Asta categoric nu era o cădere psihică. Ochii albaștri care-l săgetau de pe chipul muribundului erau ochii adevărului suprem.

– Admiră-l mai târziu, prizonierule, spuse pistolarul. Acum doar folosește-l.

Simțea că-i pulsează urechea, că se umflă.

– *De ce-mi spui întruna așa?*

– Taie banda, îi ordonă pistolarul. Dacă ăia dau buzna-n privată cât tu ești aici, am sentimentul c-o să rămâi aici tare mult timp. Și nu peste mult timp, doar un cadavru o să-ți țină tovărășie.

Eddie scoase cuțitul din teacă. Nu era vechi – era mai mult decât vechi, mai mult decât antic. Lama, ascuțită de aproape nici n-o vedeai când o priveai pe muchie, părea timpul însuși transformat în metal.

– Mda, pare să taie bine, zise el, și nu cu o voce sigură.

xvi

Ultimii pasageri ieșeau încolonați pe pasarelă. Unul dintre ei, o doamnă de vreo șaptezeci de primăveri, cu acea splendidă expresie de confuzie pe care doar cei care zboară prima dată și care duc în spate prea mulți ani sau prea puține cunoștințe de limbă engleză par capabili să o poarte, se opri pentru a-i arăta lui Jane Dorning biletele.

– Cum voi reuși *vreodată* să găsesc avionul spre Montreal? întrebă ea. Dar gențile mele? Mi le vămuiesc aici sau acolo?

– În celălalt capăt al pasarelei vă va întâmpina un agent de debarcare care vă va oferi toate informațiile necesare, doamnă, spuse Jane.

– Păi, nu văd de ce n-ai putea *dumneata* să-mi dai toate informațiile necesare, replică bătrâna. Pasarela aia e încă plină de oameni.

– Vă rog să treceți mai departe, doamnă, spuse căpitanul McDonald. Avem o problemă.

– Ei, scuzați-mă că fac umbră pământului, zise bătrâna îmbufnată, se pare că tocmai am căzut din dric!

Și trecu pe lângă el cu pas țanțoș, cu nasul ridicat ca un cățel care adulmecă un foc la mare depărtare, cu geanta de umăr strânsă într-o mână, cu mapa de bilete (din care se iteau atât de multe cotoare, încât ai fi fost tentat să crezi că femeia mai avea puțin și încheia ocolul pământului cu avionul) în cealaltă.

– Iată o doamnă care s-ar putea să nu mai zboare niciodată cu Delta, murmură Susy.

– Mă doare-n paișpe, poate să zboare și-n chiloții lui Superman, zise McDonald. E ultima?

Jane țâșni pe lângă ei, aruncă o privire spre scaunele de la clasa business, apoi vârî capul în cabina principală. Nu era nimeni.

Se întoarse și anunță că avionul era gol.

McDonald se întoarse spre pasarelă și văzu doi agenți vamali în uniformă care își croiau drum prin mulțime, scuzându-se, dar nesinchisindu-se să se uite înapoi la pasagerii pe care îi dădeau la o parte. Ultimul dintre aceștia era o femeie în vârstă, care își scăpă mapa de bilete. Hârtiile zburară, împrăștiindu-se care pe unde, și ea urlă după ei ca o cioară furioasă.

– Okay, zise McDonald, stați pe loc, băieți.

– Domnule, suntem ofițeri ai Vămii Federale...

– Așa-i, eu v-am chemat aici, și mă bucur că ați venit atât de repede. Acum stați acolo, pentru că ăsta-i avionul meu și tipul dinăuntru e pasagerul meu. Odată ce iese din avion și calcă pe pasarelă, al vostru e și puteți face cu el tot ce poftiți. Aplecă din cap spre Deere. O să-i mai dau nerodului încă o șansă, după care spargem ușa.

– De acord, spuse Deere.

McDonald lovi cu podul palmei în ușa toaletei și strigă:

– Ieși de acolo, prietene! E ultima dată când te rog!

Nu primi niciun răspuns.

– Prea bine, zise McDonald. Să trecem la fapte.

xvii

Vag, Eddie auzi o bătrână:

– Ei, scuzați-mă că fac umbră pământului! Se pare că tocmai am căzut din dric!

Reușise să desfacă jumătate din banda adezivă. Când vorbi bătrâna, îi tresări puțin mâna și văzu un firicel de sânge curgându-i pe burtă în jos.

– La naiba! exclamă Eddie.

– Nu mai ai ce face acum, spuse pistolarul cu vocea lui aspră. Termină ce ai început. Sau ți se face rău când vezi sânge?

– Numai atunci când e sângele meu.

Banda începuse chiar deasupra burții. Cu cât tăia mai sus, cu atât îi era mai greu să vadă. Urcă încă vreo cinci centimetri și fu cât pe ce să se taie iar, când îl auzi pe McDonald adresându-se agenților vamali:

– Okay, stați pe loc, băieți.

– Pot să termin eu și poate o să mă spintec sau poți încerca tu, spuse Eddie. Eu nu văd ce fac. Îmi stă în cale bărbia asta nenorocită.

Pistolarul luă cuțitul în mâna stângă, care îi tremura. Văzând cum se zgâlțâia lama aceea, ascuțită sinucigaș de tare, Eddie atinse culmea nervozității.

– Poate-i mai bine să încerc eu însu...

– Stai.

Pistolarul se uită fix la mâna sa stângă. Eddie nu credea în telepatie, dar nici nu-i nega existența. Acum însă, simți ceva, ceva la fel de real și de palpabil precum căldura dogorind dintr-un cuptor. După câteva secunde, înțelese ce era: omul acela ciudat își concentra voința.

Cum naiba e posibil să fie pe moarte, când simt atât de tare forța lui?

Mâna tremurătoare începu să-și recapete siguranța. În scurt timp, abia dacă mai tremura. După nu mai mult de zece secunde, era nemișcată ca o stâncă.

– Acum, spuse pistolarul. Făcu un pas în față, ridică pumnalul și Eddie simți altceva dogorind dinspre el – o febră acră.

– Ești stângaci? întrebă Eddie.

– Nu, răspunse pistolarul.

– O, Iisuse, făcu Eddie și hotărî că se va simți mai bine dacă va închide ochii un moment. Auzi șoapta aspră a benzii adezive cedând.

– Poftim, zise pistolarul și se dădu în spate. Acuma desprinde-o cât de mult poți. Eu mă ocup de spate.

Bătăile în ușă nu mai erau deloc reținute, politicoase; acum tăblia era lovită cu pumnul. *Pasagerii au debarcat*, gândi Eddie. *Gata cu amabilitățile. O, rahat!*

– Ieși de acolo, prietene! E ultima dată când te rog!

– *Smulge-o!* mârâi pistolarul.

Eddie prinse cu câte o mână fiecare mănunchi gros de bandă și trase cât de tare putu. Îl duru, îl duru ca naiba. *Nu te mai smiorcăi*, își spuse. *Se putea și mai rău. Puteai să fii păros pe piept – ca Henry.*

Coborî privirea și văzu o dungă roșie de piele iritată, lată cam de cincisprezece centimetri, de-a curmezișul sternului. Deasupra plexului solar era locul unde se înțepase. Sângele umplea scobitura și curgea până la buric într-un râuleț stacojiu. La subsuori, pungile cu droguri se legănau asemenea unor coburi prost legați.

– Prea bine, spuse cuiva vocea înfundată din spatele ușii de toaletă. Să tre...

Eddie nu mai auzi restul, asurzit de neașteptata explozie de durere care îi brăzdă spatele când pistolarul smulse dintr-o mișcare restul corsetului.

Își reținu strigătul, scrâșnind din dinți.

– Ia-ți cămașa pe tine, spuse pistolarul. Chipul lui, care lui Eddie i se păruse că mai palid de atât nu putea fi, căpătase culoarea scrumului vechi. Ținea corsetul de bandă adezivă (acum transformat într-un ghemotoc lipicios de care pungile mari cu pudră albă atârnau asemenea unor coconi ciudați) în mâna

stângă. În clipa următoare, îl aruncă în lături. Eddie văzu sânge proaspăt îmbibând bandajul încropit la mâna dreaptă a pistolarului. Ia-o repede!

Se auzi un bufnet surd. Nu mai era vorba de cineva care bătea, cerând să intre. Eddie ridică privirea la timp pentru a vedea ușa toaletei zdruncinându-se, pentru a vedea becurile de acolo pâlpâind. Încercau să intre cu forța.

Își luă cămașa de jos cu degete care dintr-odată i se păreau prea mari, prea stângace. Mâneca stângă era întoarsă pe dos. Încercă să o îndese prin gaura de la umăr, îi rămase mâna înțepenită un moment, apoi o trase afară atât de tare, încât trase mâneca înapoi cu ea.

Bum, și ușa toaletei se zgudui din nou.

– Pe toți zeii, cum poți fi atât de neîndemânatic? murmură pistolarul și înfipse pumnul în mâneca stângă a cămășii. Eddie apucă de manșetă în timp ce pistolarul se trăgea în spate. Acum pistolarul îi ținea cămașa așa cum un valet ar ține haina stăpânului său. Eddie o trase pe el și dibui după nasturele de jos.

– Nu încă! se răsti pistolarul și mai rupse o bucată din propria cămașă, tot mai sumară. Șterge-te pe burtă!

Eddie se șterse cât putu de bine. Din adâncitura pe care și o făcuse cu cuțitul continua să iasă sânge. Da, era tăioasă lama. Ascuțită bine.

Aruncă pe nisip cârpa plină de sânge, încropită din cămașa pistolarului, și se încheie la nasturi.

Bum. De data aceasta, ușa nu se zgudui, ci se mișcă. Uitându-se prin cadrul ușii de pe plajă, Eddie văzu sticla cu săpun lichid căzând de pe marginea chiuvetei. Ateriză pe geanta lui cu fermoar.

Avusese de gând să-și îndese cămașa, acum încheiată (și încheiată bine, ca să vezi minune), în pantaloni, dar îi veni o idee mai bună. Se descheie în schimb la curea.

– Nu este timp pentru asta! Pistolarul își dădu seama că încerca să strige și nu putea. Ușa aia nu mai rezistă decât la o lovitură!

– Știu ce fac, spuse Eddie, sperând să fie așa, și păși înapoi pe ușa dintre lumi, desfăcând nasturele jeanșilor și trăgând fermoarul în jos din mers.

După un moment disperat și disperant, pistolarul îl urmă; prezență fizică potopită de o durere fizică înflăcărată într-o clipă, nimic altceva decât *ka* revigorant în mintea lui Eddie în următoarea.

xviii

– Încă o dată, spuse McDonald îndârjit și Deere aprobă din cap. Acum, că toți pasagerii părăsiseră nu doar avionul, ci și pasarela, agenții vamali scoseseră armele.

– *Acum!*

Cei doi se apropiară și loviră ușa deodată. Aceasta se deschise fulgerător, o bucată din ea atârnând un moment de încuietoare și apoi căzând la podea.

Și înăuntru era domnul 3A, cu pantalonii în vine și cu poalele cămășii lui ecosez spălăcite ascunzându-i – abia – mădularul. *Ei bine, chiar pare că l-am surprins asupra faptei*, gândi căpitanul McDonald cu năduf. *Singura problemă e că faptul asupra căruia l-am surprins nu contravine legii, din câte știu eu*. Dintr-odată, simți că-l doare umărul cu care lovise ușa – de câte ori? de trei? de patru?

Cu voce tare, rosti:

– Ce sfinții mei faci acolo, domnule?

– Păi, mă *cam* căcam, zise 3A, dar dacă voi *toți* nu vă mai puteți ține, presupun că de șters pot să mă șterg în terminal...

– Să-nțeleg că nu ne-ai auzit, deșteptule?

– Nu puteam să ajung la ușă. 3A întinse mâna pentru a le demonstra și, cu toate că ușa stătea acum pe o rână lângă perete, în stânga lui, McDonald văzu că avea dreptate. Presupun că puteam să mă ridic, dar, cum să zic, aveam pe mâini o situație delicată. Doar că nu era tocmai *pe mâini*, dacă înțelegeți aluzia. Și nici nu *voiam* să o am pe mâini, dacă înțelegeți *și* aluzia asta.

3A le adresă un surâs cuceritor, puțin țicnit, care căpitanului McDonald i se părea la fel de credibil ca o bancnotă de nouă dolari. Ascultându-l, ai fi spus că nimeni nu-l învățase vreodată simplul truc al aplecării în față.

– Ridică-te, zise McDonald.

– Cu plăcere. Puteți numai să le spuneți doamnelor să se ducă ceva mai în spate? 3A zâmbi fermecător. Știu că e demodat în vremurile pe care le trăim, dar nu mă pot abține. Sunt pudic. Adevărul e că și am de ce să fiu.

Ridică în aer mâna stângă, cu degetul mare și arătătorul la distanță de aproximativ un centimetru și jumătate, și-i făcu cu ochiul lui Jane Dorning, care roși puternic și dispăru imediat pe pasarelă, urmată îndeaproape de Susy.

Pudic? Nu *pari pudic*, gândi căpitanul McDonald. *Mai degrabă, îmi lași impresia unei pisici care tocmai a dat de smântână.*

După ce stewardesele plecară, 3A se ridică și își trase la loc chiloții și jeanșii. Se întinse apoi după butonul rezervorului de apă și căpitanul McDonald îl lovi imediat peste mână, îl apucă de umeri și-l răsuci cu fața spre interval. Deere îl prinse zdravăn de betelia pantalonilor.

– N-o lua în nume de rău, zise Eddie. Vocea lui era degajată și suna perfect neafectată – în orice caz, așa i se părea lui – dar în sinea lui totul era în cădere liberă. Îl simțea pe celălalt, îl simțea foarte clar. Era în mintea lui, îl supraveghea, stătea pe poziție, gata să acționeze dacă Eddie o zbârcea. Doamne, nu putea fi decât un vis, nu? *Nu?*

– Nu te mișca, spuse Deere.

Căpitanul McDonald aruncă o privire în vasul de WC.

– Ioc rahat, zise el și, când navigatorul scoase un behăit involuntar de râs, McDonald îl săgetă cu privirea.

– Păi, știți cum e, explică Eddie. Uneori ai noroc să fie o alarmă falsă. Am tras însă niște bășini de zile mari. Adevărate gaze de mlaștină, nu vă mint. Dacă ați fi aprins un chibrit acolo acum trei minute, ați fi putut prăji un curcan de Ziua Recunoștinței. Probabil că am mâncat ce nu trebuia înainte să urc în avion, dacă vă v...

– Duceți-l de aici, zise McDonald și Deere, încă ținându-l pe Eddie de betelia din spate a pantalonilor, îl împinse afară din avion, pe pasarelă, unde ofițerii vamali îl luară fiecare de câte un braț.

– Hei! strigă Eddie. Dați-mi geanta! Și dați-mi și jacheta!

– O, și noi vrem să-ți primești *toate* lucrurile, spuse unul dintre ofițeri. Respirația lui, mirosind greu a Maalox și a acid gastric, îl lovi pe Eddie în plină față. Ne interesează foarte tare lucrurile tale. Acum să mergem, prietene.

Eddie le spuse tot drumul să nu se ambaleze, să stea lejer, că poate să meargă și singur, dar mai târziu își aminti că probabil vârfurile pantofilor lui nu atinseseră podeaua pasarelei decât de trei sau patru ori între ușa aeronavei 727 și intrarea în terminal. Acolo se aflau încă trei ofițeri vamali și șase agenți de pază ai aeroportului, primii așteptându-l pe el, ceilalți ținând deoparte un grup mic de curioși care, cu un interes avid și o anumită înfrigurare, se holbară la el, în timp ce era escortat în altă parte.

Capitolul 4

Turnul

i

Eddie Dean ședea pe un scaun. Scaunul se afla într-o cămăruță albă. Era singurul scaun din cămăruța albă. În cămăruța albă era înghesuială. Cămăruța albă era plină de fum. Eddie era în chiloți. Lui Eddie îi era poftă de o țigară. Ceilalți șase – ba nu, șapte – oameni din cămăruța albă erau îmbrăcați. Ceilalți oameni stăteau în jurul lui, în cerc. Trei – ba nu, patru – dintre ei fumau.

Eddie nu avea astâmpăr. Eddie avea chef să se fâțâie.

Eddie stătea neclintit, relaxat, uitându-se la oamenii din jurul lui cu un interes amuzat, ca și când nu și-ar fi dorit cu disperare o doză, ca și când nu ar suferit pur și simplu de claustrofobie.

Celălalt din mintea lui era explicația. La început, *celălalt* îl îngrozise. Acum mulțumea cerului pentru că *celălalt* era acolo.

Poate că *celălalt* era bolnav, poate chiar pe moarte, însă totuși mai avea destulă tărie încât să împrumute din ea și narcomanului acestuia timorat, de douăzeci și unu de ani.

– Foarte interesantă urma aia roșie de pe pieptul tău, spuse unul dintre vameși. La colțul gurii îi atârna o țigară. În buzunarul cămășii avea pachetul. Eddie simțea că ar putea să ia cinci țigări din pachetul acela, să le vâre pe toate în gură, de la un colț la celălalt, apoi să le aprindă, să inhaleze adânc și să-și limpezească mintea. Arată ca o dungă. Arată ca și când ai fi avut ceva lipit acolo, Eddie, și dintr-odată ai hotărât că ar fi o idee bună să o dai jos și să scapi de ea.

– Am făcut o alergie în Bahamas, spuse Eddie. V-am spus. Doar am mai trecut prin povestea asta de mai multe ori. Încerc să-mi păstrez simțul umorului, dar e din ce în ce mai greu.

– *Mă cac* în simțul tău al umorului, zise altul cu brutalitate și Eddie recunoscu tonul acela. Așa vorbea și el când aștepta jumătate de noapte în frig și dealerul nu venea. Pentru că și tipii ăștia erau dependenți. Doar că dependența lor era de cei de teapa lui și a lui Henry.

– Dar rana aia de pe burtă? Cu aia cum te-ai ales, Eddie? Ai luat-o prin corespondență?

Un al treilea agent arăta spre locul unde Eddie se tăiase. Rana în sfârșit nu mai sângera, dar încă mai era acolo o mărgea de un purpuriu-închis care părea gata-gata să se rupă la cel mai mic semn.

Eddie arătă dunga roșie unde fusese banda adezivă.

– Mă mănâncă, spuse el. Și nu mințea. Am adormit în avion – vorbiți cu stewardesa dacă nu mă credeți...

– De ce să nu te credem, Eddie?

– Știu și eu? Ați întâlnit des mari traficanți de droguri care trag un pui de somn pe drum? Tăcu, oferindu-le o secundă să cumpănească la asta, apoi întinse mâinile. Câteva unghii erau zimțate. Celelalte erau crestate. Când te apuca febra sevrajului, descoperise el, rosul unghiilor devenea activitatea ta preferată. Am fost cuminte și nu m-am scărpinat, dar probabil că-n somn am avut o scăpare serioasă.

– Sau când erai în vrie. Aceea ar putea fi o urmă de ac.

Eddie își dădea seama că amândoi știau că asta era imposibil. Dacă te injectai atât de aproape de plexul solar, care era panoul de comandă al sistemului nervos, altă dată nu mai apucai să te injectezi.

– Fugi de aici, zise Eddie. Mi-ai stat în moacă atât de aproape, ca să-mi vezi pupilele, încât am crezut c-o să mă săruți cu foc. Știi bine că nu eram în vrie.

Al treilea agent vamal părea dezgustat.

– Pentru un mielușel nevinovat, știi foarte multe despre droguri, Eddie.

– Ce n-am învățat din *Miami Vice* am reținut din *Reader's Digest.* Acum, spuneți-mi adevărul – de câte ori o s-o mai luăm de la capăt?

Un al patrulea agent ridică în aer o punguță de plastic. În ea erau mai multe mostre.

– Astea sunt filamente. O să obținem confirmarea laboratorului, dar știm deja de ce fel sunt. Sunt filamente de bandă adezivă.

– N-am făcut duș înainte să plec de la hotel, spuse Eddie pentru a patra oară. Eram afară, lângă piscină, stăteam la soare. Încercam să scap de iritație. De iritația *alergică*. Am adormit. Mare noroc am avut că am prins totuși avionul. A trebuit să fug ca un apucat. Sufla vântul. Nu știu ce s-a lipit de pielea mea și ce nu.

Un altul întinse mâna și plimbă un deget pe cei șapte centimetri de piele de la încheietura interioară a cotului lui stâng.

– Și astea nu-s urme de ac.

Eddie îi îndepărtă mâna.

– Mușcături de țânțar. V-am spus. Aproape vindecate. Iisuse Hristoase, doar se vede cu ochiul liber!

Se vedea. Treaba asta nu fusese plănuită peste noapte. Eddie renunțase la injectabil cu o lună în urmă. Henry n-ar fi fost în stare de așa ceva, iar acesta era unul dintre motivele pentru care se oferise Eddie, *evident* Eddie. Când era absolut *nevoie* de o doză, și-o făcea foarte sus pe coapsa stângă, unde testiculul stâng ascundea pielea piciorului... așa făcuse și seara trecută, când arătarea pământie îi adusese în sfârșit niște marfă acceptabilă. Cel mai des trăgea doar

pe nas, un lucru cu care Henry deja nu se mai mulțumea. Asta stârnea în Eddie sentimente pe care nu le putea defini bine... un amestec de mândrie și rușine. Dacă l-ar fi cercetat acolo, dacă i-ai fi dat testicului deoparte, s-ar fi trezit cu probleme serioase. O analiză a sângelui i-ar fi provocat probleme și mai grave, dar la asta nu puteau apela în absența unor probe clare – și tocmai probele le lipseau. Știau totul, dar nu puteau dovedi nimic. Asta-i diferența dintre a vrea și a avea, ar fi spus scumpa lui mamă.

– Mușcături de țânțar.

– Da.

– Iar dunga roșie e o reacție alergică.

– Da. O aveam când am plecat în Bahamas; doar că nu era atât de gravă.

– O avea când a plecat, se adresă unul dintre bărbați altuia.

– Îhî, făcu al doilea. Tu-l crezi?

– Sigur.

– Crezi în Moș Crăciun?

– Sigur. O dată, când eram mic, chiar mi-am făcut o poză cu el. Se uită la Eddie. Ai vreo poză cu dunga asta roșie buclucașă dinainte să pleci în excursie, Eddie?

El nu răspunse.

– Dacă nu ai ce ascunde, de ce nu accepți o analiză de sânge?

Vorbise din nou primul tip, tipul cu țigara în colțul gurii. Aproape ajunsese la filtru.

Eddie se simți pe dată furios – furios la culme. Ascultă vocea interioară.

Prea bine, răspunse vocea imediat și Eddie sesiză mai mult decât înțelegere, sesiză un soi de aprobare degajată. Asta îl făcu să se simtă așa cum se simțea când îl îmbrățișa Henry, îi ciufulea părul, îl lovea cu pumnul în umăr și spunea: *Te-ai descurcat bine, țâcă – să nu ți se urce la cap, dar te-ai descurcat bine.*

– Dar *știți* că nu am nimic de ascuns. Se ridică în picioare dintr-odată – atât de repede, încât ei se dădură în spate. Se uită la fumător, care era mai aproape

de el. Și-ți spun ceva, dulcică, dacă nu iei cuiul ăla de coșciug din fața mea, o să ți-l scot din bot cu *pumnul*.

Tipul se feri.

– Precis ați golit deja rezervorul cu căcat al avionului. Doamne, ați avut la dispoziție timp berechet să-l scotociți de trei ori. Mi-ați întors lucrurile pe dos. M-am aplecat în față și l-am lăsat pe unul dintre voi să-mi vâre-n cur cel mai lung deget din lume. Dacă o verificare de prostată e o consultație, aia a fost un safari nenorocit. M-am temut să mă uit în jos. Credeam c-o să văd unghia tipului ăluia ieșindu-mi pe vârful *mădularului.*

Le aruncă tuturor o privire ucigătoare.

– Mi-ați umblat prin cur, mi-ați umblat prin lucruri, iar eu am stat cuminte aici într-o pereche de chiloți în timp ce voi îmi suflați fum în față. Vreți o analiză de sânge? Bine. Aduceți pe cineva care s-o facă.

Ei murmurară, se uitară unul la celălalt. Surprinși. Nevenindu-le să creadă.

– Dar dacă vă gândiți s-o faceți fără un ordin judecătoresc, spuse Eddie, cine o face ar fi bine să aducă o grămadă de ace și fiole-n plus, pentru că al naibii să fiu dacă o să mi se recolteze doar mie sângele. Vreau să fie de față un procuror federal și vreau ca fiecare dintre voi să facă aceeași analiză, și vreau să văd numele și seria actului de identitate ale fiecăruia pe fiecare fiolă în parte, și vreau ca toate mostrele să intre în grija procurorului federal. Și orice ați căuta în sângele meu – urme de cocaină, heroină, amfetamină, marijuana, orice – vreau ca aceleași teste să fie făcute mostrelor prelevate de la voi, băieți. Și apoi vreau ca rezultatele să fie prezentate avocatului meu.

– O, măiculiță, AVOCATUL TĂU, îngână unul dintre ei. La asta se ajunge întotdeauna cu voi, neisprăviții, nu-i așa, Eddie? O să vă contacteze AVOCATUL MEU. O să-l asmut asupra voastră pe AVOCATUL MEU. Porcăriile astea mă fac să-mi vină să *vomit!*

– La drept vorbind, încă nu am un avocat, recunoscu Eddie și acesta era adevărul. Nu credeam că voi avea nevoie de unul. Dar voi m-ați făcut să mă

răzgândesc. Nu aveți nimic la mână, pentru că *eu* nu am nimic, dar muzica tot nu se oprește, nu-i așa? Vreți să dansez, deci? Minunat. O să dansez. Dar n-o să dansez singur. Va trebui să dansați și voi.

Urmă o tăcere densă, dificilă.

– Aș vrea să vă dați din nou jos chiloții, domnule Dean, vă rog, spuse unul dintre ei.

Insul acesta era mai vârstnic. Părea să fie șeful lor. Eddie își spuse că poate – doar din întâmplare – insul acesta înțelesese în sfârșit unde s-ar putea afla urmele proaspete. Până acum nu-l verificaseră. Se uitaseră la brațe, la umeri, la picioare... dar nu și acolo. Fuseseră prea siguri că lucrurile erau clare.

– Ba nu-mi mai dau nimic jos, m-am săturat de șarada asta de prost-gust, zise Eddie. Fie aduceți pe cineva aici ca să facem niște analize de sânge, fie vă las cu ochii-n soare. Ei, ce alegeți?

Tăcerea aceea din nou. Și când începură să schimbe priviri între ei, Eddie știu că ieșise învingător.

ÎMPREUNĂ *am ieșit învingători*, se corectă el. *Cum te cheamă, prietene?*

Roland. Iar pe tine Eddie. Eddie Dean.

Știi să asculți.

Să ascult și să privesc.

– Dați-i hainele, zise cu dezgust bărbatul mai în vârstă. Se uită la Eddie. Nu știu ce aveai la tine sau cum ai scăpat de ele, dar vreau să știi că o să aflăm noi.

Insul vârstnic îl măsură din priviri.

– Uită-te la tine. Stai acolo și mai că nu rânjești. Nu ce spui mă face să-mi vină să vomit, ci ceea ce *ești*.

– *Eu* te fac *pe tine* să-ți vină să vomiți!

– Ai auzit bine.

– O, mamă, făcu Eddie. Ce-mi place asta. Stau aici într-o cămăruță doar în chiloți și voi șapte stați în jurul meu cu pistoalele la șold și *tot ție* îți vine să vomiți? Mamă, da' știu că ai o problemă.

Eddie făcu un pas spre el. Vameșul rămase pe poziție un moment, după care ceva în ochii lui Eddie – o culoare improbabilă, care părea jumătate cafenie, jumătate albastră – îl făcu să se dea un pas în spate, împotriva voinței lui.

– *NU AM NIMIC ASUPRA MEA!* se răsti Eddie. *TERMINAȚI ACUM! TERMINAȚI ODATĂ! LĂSAȚI-MĂ ÎN PACE!*

Tăcere din nou. Apoi bătrânul se întoarse și strigă la cineva:

– N-ați auzit ce-am spus? *Aduceți-i hainele!*

Și asta a fost tot.

ii

– Crezi că suntem urmăriți? întrebă taximetristul. Părea amuzat.

Eddie se întoarse în față.

– De ce spui asta?

– Te tot uiți prin lunetă.

– Nicio clipă nu m-am gândit că am fi urmăriți, spuse Eddie. Și ăsta era adevărul gol-goluț. Prima dată când se uitase în spate, într-adevăr văzuse mașini pe urmele lor. *Mai multe*, nu doar una. Nu trebuia să se tot uite în urmă pentru a le confirma prezența. Doar unor pacienți externați de la un azil de retardați mintal le-ar fi fost greu să piardă din ochi taxiul lui Eddie în acea după-amiază de mai târziu; șoseaua expres Long Island era descongestionată. Îmi place să studiez dinamica traficului rutier, atâta tot.

– Oh, făcu taximetristul.

În unele cercuri, o astfel de afirmație stranie ar fi iscat numaidecât întrebări, dar șoferii de taxi newyorkezi rareori puneau întrebări; în schimb, preferau să emită afirmații, de obicei cu grandilocvență. Majoritatea acestor afirmații începeau cu *Orașul ăsta!* – ca și când ar fi fost o invocație religioasă înaintea unei predici... și de regulă, chiar asta era. În schimb, acesta spuse:

– Pentru că, dacă *chiar* crezi că suntem urmăriți, să știi că nu e așa. Mi-aș da seama. Orașul ăsta! Iisuse! Am urmărit mulți oameni la viața mea. Ai fi surprins să afli câți sar în taxiul meu și-mi spun „Urmărește mașina aia". Știu că sună ca în filme, corect? Corect. Dar cum se spune, arta imită viața și viața imită arta. Se întâmplă cu adevărat! Iar a scăpa de urmărire e ușor, dacă știi cum să te joci cu individul. Tu...

Eddie reduse sonorul vocii taximetristului, transformându-l într-un zumzet de fond, doar atât cât să poată încuviința din cap atunci când se cerea asta. Dacă te gândeai bine, turuiala șoferului era chiar amuzantă. Una dintre mașinile care îi urmăreau era un sedan albastru-închis. Eddie bănuia că aparținea Vămii. Cealaltă era o camionetă acoperită, pe care scria GINELLI'S PIZZA. Apărea și imaginea unei pizza, doar că făcută astfel încât să semene cu o față zâmbitoare de băiat, iar băiatul hlizit plescăia din buze, și sub imagine era scris sloganul *Mmmmm! Ce pizza BUUUUUNĂ!* Doar că un tânăr artist al străzii, dotat cu un tub de spray și un simț al umorului rudimentar, trăsese o linie peste al doilea „z" din *pizza* și scrisese deasupra lui „d".

Ginelli. Eddie știa un singur Ginelli; conducea un restaurant numit Four Fathers. Afacerea cu pizza era ceva secundar, o garanție, o acoperire contabilă. Ginelli și Balazar. Se înțelegeau ca pâinea și untura.

Potrivit planului inițial, trebuia să-l aștepte o limuzină cu șofer în fața terminalului, care să-l ducă imediat la localul lui Balazar, un bar din centru. Dar sigur că planul inițial nu prevedea două ore petrecute într-o cămăruță albă, două ore de interogatoriu continuu condus de o ceată de agenți vamali, în vreme ce altă ceată mai întâi golea și apoi draga fosele septice ale aeronavei care efectuase zborul 901, căutând pachetul cel mare a cărui existență o bănuiau, pachetul cel mare imposibil de evacuat, imposibil de dizolvat.

Când ieși, nu-l aștepta nicio limuzină, desigur. Șoferul cu siguranță primise instrucțiuni: dacă samsarul nu iese din terminal în termen de aproximativ cincisprezece minute după ce au ieșit și ultimii pasageri, pleacă de acolo în trombă. Șoferul de limuzină știa că nu trebuie să folosească telefonul din mașină, care

era de fapt un radio ușor de interceptat. Balazar probabil că sunase pe cineva, aflase că Eddie a întâmpinat probleme și se pregătea să aibă și el probleme. Poate că Balazar recunoscuse tăria lui Eddie, dar asta nu schimba cu nimic faptul că Eddie era un narcoman. Iar pe un narcoman nu te poți baza că-și va ține gura la greu.

Asta însemna că n-ar fi fost ieșit din comun ca, la un moment dat, camioneta de pizza să intre pe banda de lângă taxi, cineva să scoată un pistol automat pe geam, iar apoi bancheta din spate a taxiului să devină ceva asemănător cu un ciur nenorocit. Eddie și-ar fi făcut mai multe griji pentru asta dacă ar fi fost reținut patru ore, nu două, și ar fi fost îngrijorat la culme dacă ar fi fost șase ore, nu patru. Dar numai două... Bănuia că Balazar va avea atâta încredere în el, încât să creadă că rezistase măcar atât. Va vrea să știe ce s-a ales de marfa lui.

Adevăratul motiv pentru care Eddie se tot uita înapoi era ușa.

Îl fascina.

În vreme ce agenții vamali îl duseseră jumătate pe sus, jumătate târâș pe scări în jos spre secțiunea administrativă a aeroportului Kennedy, se uitase peste umăr și ușa era acolo, imposibilă, dar de netăgăduit, incontestabil reală, plutind la distanță de aproximativ trei pași. Văzuse valurile rostogolindu-se spre țărm, spărgându-se pe plajă; văzuse că acolo lumina zilei începea să se împuțineze.

Ușa era asemenea unei poze din acelea ciudate, cu o imagine aparent ascunsă în ele; la început, pentru nimic în lume nu reușeai să vezi partea aceea ascunsă, dar odată ce o vedeai, nu mai aveai cum s-o ocolești, oricât de mult te-ai fi străduit.

Dispăruse în cele două rânduri când pistolarul se dusese înapoi fără el, iar asta fusese înfricoșător – Eddie se simțise ca un copil căruia i s-a ars becul de veghe. Prima dată, asta se întâmplase în timpul interogatoriului vameșilor.

Trebuie să plec, răsunase clar vocea lui Roland peste întrebarea pe care oamenii aceia i-o aruncau atunci în față. *Lipsesc doar câteva clipe. Nu te teme.*

De ce? întrebase Eddie. *De ce trebuie să pleci?*

– Care-i problema? îl întrebase unul dintre vameși. Pari brusc speriat.

Brusc *se simțea* speriat, dar tăntălăul ăla n-ar fi înțeles nimic.

Se uitase peste umăr și vameșii se uitaseră și ei. Numai că ei nu văzuseră decât un perete alb, gol, acoperit cu panouri albe găurite, pentru a amortiza sunetele; Eddie văzuse ușa, ca de obicei, la trei pași distanță (acum era încastrată în peretele încăperii, o trapă de evadare pe care niciunul dintre cei care îl interogau n-o putea vedea). Văzuse și altceva. Văzuse *chestii* ieșind din valuri, *chestii* care păreau scoase dintr-un film horror în care efectele sunt puțin mai speciale decât ți-ai dori să fie, destul de speciale încât totul să pară real. Semănau cu o hidoasă corcitură între un crevete, un homar și un păianjen. Scoteau un sunet ciudat.

– Începi să ai vedenii? întrebase un vameș. Vezi niscai gândaci mișunând pe perete, Eddie?

Fusese atât de aproape de adevăr, încât Eddie aproape râsese. Înțelegea însă de ce bărbatul pe nume Roland trebuia să se întoarcă; mintea lui Roland era relativ în siguranță – cel puțin pentru moment – dar creaturile se îndreptau spre trupul lui, iar Eddie bănuia că dacă Roland nu-l muta repede din locul pe care îl ocupa, mai târziu n-ar mai fi avut la ce corp să se întoarcă.

Dintr-odată îl auzise în gând pe David Lee Roth, solistul trupei Van Halen, strigând: *Aiii... sunt omul fără corp...* și de data aceasta *chiar* râsese. Nu se putuse stăpâni.

– Ce-i așa de comic? întrebase agentul vamal care se interesase dacă vedea gândaci.

– Toată situația asta, răspunsese Eddie. Doar că-n ideea bizarului, nu a hilarului. Adică, dacă ar fi un film, ar fi mai degrabă un Fellini decât un Woody Allen, dacă pricepi de zic.

O să te descurci? îl întrebase Roland.

Da, sigur. Valea.

Nu înțeleg.

Du-te repede și rezolvă cazul.

O, da, sigur. N-o să întârzii mult.

Și cât ai clipi, *celălalt* nu mai era. Pur și simplu nu mai era. Ca un fuior de fum atât de subțire, încât cea mai slabă pală de vânt îl poate risipi. Eddie se uitase iar în spate, nu văzuse decât panouri albe găurite, nicio ușă, niciun ocean, nicio monstruozitate bizară, și simțise că i se strânge stomacul. Nu se punea, totuși, problema să creadă că fusese totul o halucinație; drogul nu mai era, iar de altă dovadă Eddie nu mai avea nevoie. Dar Roland îl... ajutase, cumva. Făcuse totul mai ușor.

– Vrei să agăț un tablou acolo? întrebase unul dintre vameși.

– Nu, zisese Eddie și scosese un suspin. Vreau să mă lăsați să *plec* de aici.

– Imediat ce ne spui ce ai făcut cu heroina, sărise altul. Sau era de fapt cocaină?

Și uite așa o luaseră de la capăt; iar și iar, la infinit.

Zece minute mai târziu – zece foarte *lungi* minute – Roland se întorsese dintr-odată în mintea sa. Într-o secundă lipsea, în a doua era acolo. Eddie simțise că era extrem de epuizat.

Ai rezolvat problema? întrebase el.

Da. Îmi pare rău că a durat atât. O pauză. *A trebuit să mă târăsc.*

Eddie s-a uitat iarăși înapoi. Ușa se întorsese, dar acum oferea o imagine puțin diferită a acelei lumi, și el și-a dat seama că, așa cum se mișca odată cu el aici, așa se mișca și cu Roland dincolo. Gândul l-a făcut să se cutremure puțin. Era ca și când ar fi fost legat de celălalt printr-un ciudat cordon ombilical. Trupul pistolarului stătea prăbușit în fața ei, ca înainte, dar acum se uita de-a lungul unei porțiuni lungi de plajă spre linia șerpuitoare a fluxului, unde monștrii aceia se plimbau fără țintă, mormăind și zumzăind. De fiecare dată când se spărgea un val, toți ridicau cleștii în aer. Semănau cu publicul dintr-un documentar vechi, în care Hitler ținea un discurs și toți răspundeau cu salutul acela vechi, *seig heil*, ca și când le-ar fi depins viața de asta – și probabil că așa și era, dacă te gândeai bine. Eddie vedea pe nisip urmele chinuite ale înaintării pistolarului.

Sub ochii lui, una dintre hidoșeniile acelea s-a întins în sus cu viteza fulgerului și a agățat o pasăre marină care se întâmpla să zboare prea aproape de plajă. Vietatea a căzut pe nisip în două bucăți din care țâșnea sânge. Hidoșeniile cu carapace săriră peste ele înainte ca bucățile să-și încheie zbaterile. O singură pană albă s-a ridicat pe curenții de aer. Un clește a adus-o înapoi jos.

Iisuse Hristoase, și-a spus Eddie stupefiat. *Uite ce clești au*.

– *De ce* te tot uiți acolo, în spate? întrebase șeful vameșilor.

– Din când în când îmi trebuie un antidot, a răspuns Eddie.

– La ce?

– La moaca ta.

iii

Taximetristul îl lăsă în fața clădirii sale, îi mulțumi pentru bacșișul de un dolar și plecă. Eddie rămase acolo un moment, cu geanta într-o mână, cu jacheta agățată de un deget de la cealaltă, aruncată peste umăr. Acolo împărțea cu fratele lui un apartament de două camere. Rămase o clipă cu ochii ridicați spre clădire, un monolit dovedind stilul și gustul unei megacutii de Saltines. În ochii lui, sumedenia de geamuri o făceau să semene cu o închisoare. Pe cât de deprimantă i se părea lui imaginea pe care o oferea, pe atât de uimitoare i se părea lui Roland.

Niciodată, nici în copilărie, nu am văzut o clădire atât de mare, gândi Roland. *Și sunt atât de* multe*!*

Da, făcu Eddie. *Trăim ca furnicile în mușuroi. Poate că ție ți se pare un lucru bun, dar îți spun, Roland, că te saturi. Te saturi în doi timpi și trei mișcări.*

Mașina albastră trecu pe lângă el fără să se oprească; camioneta de pizza vira și se apropie. Eddie se crispă și simți că și Roland se crispase. Poate că totuși intenționau să-i facă felul.

Ușa? întrebă Roland. *Nu trecem dincolo? Nu vrei?* Eddie simți că Roland era pregătit – pentru orice – dar vocea lui era calmă.

Nu încă, spuse el. *Poate vor doar să vorbim. Dar fii pregătit.*

Simți că era inutil să spună asta; simți că Roland era mai pregătit să acționeze în cel mai adânc somn al său decât avea să fie vreodată Eddie în cel mai treaz moment al său.

Camioneta de pizza cu băiatul zâmbitor pictat pe ea se apropie. Geamul pasagerului fu coborât. Eddie rămase la intrarea în clădirea lui, umbra alungindu-i-se de la vârfurile tenișilor în față, așteptând să vadă ce va fi: o față sau o armă.

iv

A doua oară când îl părăsise Roland fusese la nu mai mult de cinci minute după ce vameșii în sfârșit renunțaseră și-l lăsaseră liber.

Pistolarul mâncase, dar nu destul; simțea nevoia să bea; mai mult chiar, avea nevoie de leacuri. Eddie încă nu-l putea ajuta cu leacul necesar (deși bănuia că pistolarul avea dreptate și Balazar ar fi putut... dacă Balazar ar fi vrut), dar simpla aspirină i-ar fi scăzut măcar febra pe care Eddie o simțise când pistolarul se apropiase pentru a tăia partea de sus a corsajului de bandă adezivă. În terminalul principal, se opri în fața debitului de presă.

Aveți aspirină acolo de unde vii tu?

N-am auzit niciodată de ea. E ceva magic sau un leac?

Amândouă, aș spune.

Eddie intră și cumpără o cutie de Anacin Extra-Forte. Se duse la barul cu minuturi și cumpără doi hotdogi uriași și un pepsi extra-large. Punea muștar și ketchup pe crenvurști (Henry numea hotdogii uriași Godzilla-dogs), când își aminti că nu erau pentru el. Din câte știa, lui Roland puteau să *nu-i placă*

muștarul și ketchupul. Din câte știa, Roland putea fi vegetarian. Din câte știa, potolul acela îl putea ucide pe Roland.

Ei bine, acum e prea târziu, își spuse. Când Roland vorbea – când Roland *acționa* – Eddie știa că toate astea se întâmplau aievea. Când tăcea, sentimentul acela amețitor că trebuie să fie un vis – un vis extraordinar de viu pe care îl avea în timp ce dormea în aeronava Delta, zborul 901, cu destinația aeroportul Kennedy – insista să reiasă la suprafață.

Roland îi spusese că poate duce mâncare în lumea sa. Deja făcuse ceva asemănător o dată, spunea el, atunci când Eddie dormea. Lui i se părea aproape imposibil de crezut, dar Roland îl asigurase că așa era.

Păi, trebuie să fim totuși extrem de atenți, zise Eddie. *Au trimis doi vameși să mă... să ne... pe scurt, să supravegheze ceea ce sunt eu acum.*

Știu că trebuie să fim atenți, replică Roland. *Și nu sunt doi, ci cinci.* Eddie încercă atunci una dintre cele mai ciudate senzații din viața lui. Nu-și mișcă ochii, ci îi simți *fiind mișcați*. *Roland* îi mișca.

Un tip în tricou mulat care vorbea la telefon.

O femeie care ședea pe o bancă, scotocindu-și în poșetă.

Un tânăr de culoare care ar fi fost extraordinar de chipeș dacă n-ar fi avut o buză de iepure doar parțial îndreptată de o intervenție chirurgicală. Se uita la tricouri în chioșcul de ziare din care Eddie ieșise nu cu mult timp în urmă.

Aparent nu era nimic suspect la ei, dar Eddie îi recunoscu. Fu ca imaginile acelea ascunse, pe care odată ce le vezi nu le mai poți scăpa din ochi. Simți o căldură surdă în obraji, pentru că fusese nevoie să-i arate *celălalt* ceea ce el ar fi trebuit să vadă din prima. El depistase doar doi. Aceștia trei erau ceva mai bine deghizați, însă nu cu mult; ochii celui care vorbea la telefon nu erau goi, imaginându-și persoana cu care discuta, ci conștienți, chiar *priveau*, iar locul unde se afla Eddie... acela era locul spre care ochii bărbatului cu telefonul se tot întorceau. Femeia cu poșeta nu găsea ce căuta, dar continua să scotocească la nesfârșit. Iar pretinsul cumpărător avusese timp să se uite la fiecare cămașă de pe raftul rotativ de cel puțin o duzină de ori.

Dintr-odată, Eddie simți că are din nou cinci ani și se teme să traverseze strada fără ca Henry să-l țină de mână.

Lasă, spuse Roland. *Și nu-ți face griji nici pentru mâncare. Am mâncat eu și gângănii, iar unele dintre ele erau atât de sprintene, încât mi-au alergat singure pe gât în jos.*

Mda, răspunse Eddie, *dar ăsta e New York.*

Duse hotdogii și sucul la celălalt capăt al tejghelei și se așeză cu spatele la sala cea mare a terminalului. Apoi ridică ochii spre colțul stâng. Acolo era instalată o oglindă convexă, ca un ochi hipersensibil. Vedea în ea toți urmăritorii, dar niciunul nu era destul de aproape să vadă mâncarea și paharul cu suc, iar asta era bine, pentru că Eddie nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să se întâmple cu ele.

Pune astina pe chestiile alea cu carne. Apoi ține-le pe toate în mâini.

Aspirină.

Bine. Spune-i cum vrei, pri... Eddie. Numai fă-o.

Eddie scoase Anacinul din punguța capsată pe care o îndesase în buzunar, dădu să-l pună peste unul dintre hotdogi, apoi își aminti că lui Roland îi va fi greu să îndepărteze de pe cutie chiar și numai ceea ce Eddie numea „protecția antiotravă", darămite să o desfacă.

O desfăcu el însuși, scuturâ trei pastile pe un șervețel, pregetă, apoi mai adăugă trei.

Trei acum, trei mai târziu, spuse el. *Dacă* va fi *un mai târziu.*

Bine. Mulțumesc.

Acum ce urmează?

Ține-le pe toate în mâini.

Eddie mai aruncase o privire în oglinda convexă. Doi dintre agenți se plimbau nepăsători spre barul cu minuturi, poate neplăcându-le faptul că Eddie stătea întors cu spatele, poate intuind că se pregătea un mic truc de prestidigitație și dorind să arunce o privire mai îndeaproape. Dacă urma să se întâmple ceva, ar fi fost bine să se întâmple repede.

Cuprinse cu mâinile totul, simțind căldura crenvurștilor în chiflele lor moi și albe, răcoarea pepsiului. În clipa aceea arăta ca un tip care se pregătea să ducă gustările copiilor lui... după care toate începură să se *topească*.

Se uită în jos cu ochii mari, căscându-i și mai tare, până când i se păru că-i vor cădea din orbite și vor rămâne agățați doar de nervii optici.

Vedea crenvurștii prin chifle. Vedea sucul prin pahar, lichidul plin de gheață curbându-se după o formă pe care el nu o zărea.

Apoi văzu tejgheaua roșie prin hotdog și peretele alb prin pepsi. Mâinile lui alunecară una spre cealaltă, forța de rezistența dintre ele scăzând din ce în ce mai tare... după care se întâlniră, palmă pe palmă. Mâncarea... șervețelele... pepsiul... cele șase pastile de Anacin... toate lucrurile care se aflaseră între mâinile lui dispăruseră.

Doamne apără și păzește, își spuse Eddie năuc. Ridică iute ochii spre oglinda convexă.

Ușa dispăruse... așa cum dispăruse și Roland din mintea sa.

Poftă mare, prietene, gândi Eddie... Dar oare prezența aceea străină care-și spunea Roland *era* prietenul lui? Lucrul acesta rămânea a fi dovedit, nu-i așa? Adevărat, îi salvase pielea, dar asta nu însemna că era un generos.

Chiar și așa, *lui* îi plăcea de Roland. Se temea de el... dar îi și plăcea de el.

Bănuia că, odată cu timpul, l-ar putea iubi, așa cum îl iubea pe Henry.

Poftă bună, străine, gândi. *Poftă bună, rămâi în viață... și vino înapoi.*

În apropiere erau câteva șervețele pătate de muștar, lăsate de consumatorul dinaintea lui. Eddie le mototoli în mână, le aruncă în coșul de gunoi de lângă ușă, ieșind, și molfăi în gol, ca și când ar fi terminat o ultimă îmbucătură din ceva. Reuși chiar să simuleze un râgâit, când se apropie de individul de culoare, în drum spre plăcuțele care indicau direcția pentru BAGAJE și TRANSPORT LA SOL.

– N-ai găsit un tricou pe gustul tău? întrebă Eddie.

– Îmi cer scuze! zise tânărul de culoare, întorcându-se de la monitorul plecărilor American Airlines pe care se prefăcea că-l studiază.

– Mă gândeam că te uiți după unul pe care să scrie VĂ ROG, DAȚI-MI DE-ALE GURII, LUCREZ PENTRU GUVERNUL SUA, zise Eddie și-și continuă drumul.

Când o luă pe scări în jos, o văzu pe scotocitoarea-în-poșetă închizând în grabă geanta și ridicându-se în picioare.

O, mamă, o să fie ca parada de Ziua Recunoștinței organizată de cei de la magazinul Macy's.

Fusese o zi al naibii de interesantă și Eddie era convins că nu se sfârșise încă.

v

Când Roland văzu homaroșeniile ieșind iarăși din valuri (venirea lor nu avea legătură cu fluxul, deci; întunericul era cel care le aducea), îl lăsă pe Eddie Dean pentru a se muta înainte să-l găsească și să-l mănânce bestiile acelea.

La durere se așteptase și era pregătit pentru ea. Trăia în preajma durerii de atât timp, încât aceasta era ca un vechi prieten. Era îngrozit, totuși, de rapiditatea cu care îi crescuse febra și-i scăzuseră puterile. Dacă înainte nu era pe moarte, acum categoric era. Oare exista ceva îndeajuns de tare în lumea prizonierului ca să împiedice lucrul acesta? Poate. Dar dacă nu punea mâna pe leacul potrivit în următoarele șase sau opt ore, credea că nu va mai avea niciun rost. Dacă lucrurile continuau să se agraveze, niciun leac ori magie din lumea aceea sau din oricare alta nu-l va repune pe picioare.

Era imposibil să umble. Așa că va trebui să se târască.

Se pregătea să înceapă, când ochii îi căzură peste funiile răsucite de bandă lipicioasă și pungile cu pudra-diavolului. Dacă le lăsa acolo, homaroșeniile aproape sigur aveau să rupă pungile și briza mării avea să împrăștie pulberea în cele patru vânturi. *Și asta merită*, își spuse pistolarul trist, dar nu putea permite așa ceva. Când avea să vină momentul, Eddie Dean ar fi dat de cel mai negru drac din lume, dacă nu prezenta pudra aceea. Rareori era posibil să

tragi pe sfoară genul de oameni din care bănuia el că face parte Balazar. Acesta avea să ceară să vadă pe ce dă banii și, până nu vedea, Eddie avea să se afle sub amenințarea atâtor arme încât ar fi putut înzestra o mică armată.

Pistolarul trase spre sine frânghia răsucită de bandă lipicioasă și o petrecu pe după gât. Apoi începu să-și croiască drum pe plajă în sus.

Se târâse douăzeci de metri – aproape suficient de departe cât să se considere în siguranță – când îl lovi oribila (și totuși incredibil de comica) idee că lăsa ușa în spate. Pentru ce Dumnezeu mai trecea prin tot acest calvar?

Întoarse capul și văzu ușa nu jos pe plajă, ci la trei pași în spatele lui. Un moment, Roland nu putut decât să se uite năuc și să înțeleagă ceea ce ar fi recunoscut deja – dacă n-ar fi fost febra și sunetul inchizitorilor, care-l potopeau neîntrerupt pe Eddie cu întrebări: *Unde ai, cum ai, de ce ai, când ai* (întrebări ce păreau să se suprapună în chip straniu pe întrebările monstruozităților hâde care ieșeau târâș din valuri: *Dad-a-chock? Dad-a-chum? Did-a-chick?*) – drept un simplu delir. Nu era așa.

Acum o iau cu mine oriunde aș merge, gândi, *la fel ca el. Acum vine cu noi pretutindeni, urmându-ne ca un blestem de care nu mai poți scăpa.*

Lucrul acesta părea de un adevăr incontestabil... la fel ca altul.

Dacă ușa dintre ei se închidea, închisă rămânea pe veci.

Când se va întâmpla asta, gândi Roland încruntat, *el trebuie să se afle de partea asta. Cu mine.*

Ești un adevărat exemplu de virtute, pistolarule! râse omul în negru. Aparent, se stabilise cu cățel și purcel în mintea lui Roland. *L-ai ucis pe băiat; acela a fost sacrificiul care ți-a permis să mă prinzi și, presupun, să creezi ușa dintre lumi. Acum ai de gând să ți-i alegi pe cei trei, unul câte unul, și să-i condamni pe toți la ceva ce nici tu însuți nu ți-ai dori: o viață petrecută într-o lume străină, unde ei ar putea să moară la fel de ușor ca animalele dintr-o grădină zoologică eliberate într-un loc sălbatic.*

Turnul, își spuse Roland cu frenezie. *Odată ce ajung la Turn și fac ceea ce mi-e scris să fac acolo, odată ce înfăptuiesc actul fundamental de restaurare sau redempțiune pentru care m-am născut, atunci poate că ei...*

Dar râsul pițigăiat al omului în negru, omul care acum era mort, dar trăia mai departe în conștiința încărcată a pistolarului, nu-l lăsă să-și ducă gândul la capăt.

Totuși, gândul la propria sa trădare nu-l putea face să se abată de la drum.

Avansă încă zece metri, se uită înapoi și văzu că nici cel mai mare dintre monștrii aceia târâtori nu se aventura mai departe de șase metri de linia fluxului. El parcursese deja de trei ori distanța aceea.

E bine, deci.

Nimic nu e bine, replică vesel omul în negru, *și știi și tu asta.*

Taci odată, gândi pistolarul și, minunea minunilor, vocea chiar tăcu.

Roland împinse pungile cu praful-diavolului în crăpătura dintre două stânci și le acoperi cu câțiva pumni de rogoz. Odată treaba asta terminată, se odihni puțin, capul zvâcnindu-i, pielea fiind când rece, când caldă, apoi se rostogoli înapoi prin ușă în cealaltă lume, în celălalt corp, lăsând pentru puțin timp în urmă infecția din ce în ce mai puternică.

vi

A doua oară când reveni la sine, intră într-un trup cufundat într-un somn atât de adânc, încât crezu un moment că era în comă... o stare în care funcțiile corpului erau atât de reduse, încât din clipă în clipă se aștepta să-și simtă cunoștința luând-o în jos pe un tobogan lung spre întuneric.

În schimb, își forță trupul să se trezească, îl scoase în pumni din peștera întunecată în care se târâse. Își făcu inima să accelereze, își făcu nervii să reaccepte durerea care-i sfârâia prin piele și își trezi trupul la acea realitate agonică.

Acum era noapte. Apăruseră stelele. Pitunsurile ciudate pe care i le cumpărase Eddie erau boțuri mici de căldură în răcoarea din jur.

Nu se simțea în stare să le mănânce, dar exact asta avea să facă. Mai întâi, însă...

Se uită la pilulele albe din mâna sa. *Astină*, le spusese Eddie. Nu, n-o nimerise tocmai bine, însă Roland nu putea pronunța cuvântul așa cum o făcuse prizonierul. Un leac, asta era într-un simplu cuvânt. Un leac de pe cealaltă lume.

Dacă mă va ajuta ceva din lumea ta, prizonierule, gândi Roland mâhnit, *atunci cred că mai degrabă vor fi poțiunile decât pitunsurile.*

Totuși, va trebui să încerce. Nu era ceea ce-i trebuia de fapt – sau așa credea Eddie – însă era ceva ce avea să-i scadă febra.

Trei acum, trei mai târziu. Dacă va fi un mai târziu.

Puse trei pilule în gură, apoi îndepărtă capacul – un material alb nemaivăzut, care nu era nici hârtie, nici sticlă, dar care părea câte puțin din fiecare – de pe paharul de hârtie în care era băutura și le înghiți cu ea.

Prima mușcătură îl uimi atât de tare, încât preț de o clipă rămase nemișcat, proptit de stâncă, cu ochii atât de larg deschiși și de ficși și plini de lumina stelelor, că în mod sigur ar fi fost crezut mort de oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Apoi bău cu lăcomie, ținând paharul cu ambele mâini, abia observând durerea acidă, pulsatilă, a cioturilor degetelor, atât de tare îl absorbi băutul.

Dulce! Pe toți zeii, ce dulceață! Ce dulceață! Ce...

Unul dintre cuburile de gheață din băutură i se opri în gât. Tuși, se lovi peste piept și-l scuipă afară. Acum simțea o durere proaspătă în cap: durerea argintie care apare când bei prea repede ceva prea rece.

Rămase neclintit, simțindu-și inima cum pompează ca un motor ambalat, simțind un val nou de energie cum i se revarsă prin trup atât de repede, încât avea impresia că va exploda de-a dreptul. Fără să se gândească ce face, mai rupse o bucată din cămașă – nu peste mult timp avea să rămână o simplă zdreanță agățată de gâtul lui – și o așeză peste un picior. După ce termina băutura, voia să toarne gheața în acea fâșie și să facă o compresă pentru mâna rănită. Dar mintea îi zbura altundeva.

Dulce! striga ea iar și iar, încercând să-și însușească sensul sau să se convingă că *există* un sens, cam așa cum încercase Eddie să se convingă că *celălalt* este o ființă adevărată și nu cine știe ce aberație mintală, doar o altă parte a sa care încerca să-l ia peste picior. *Dulce! Dulce! Dulce!*

Băutura închisă la culoare era îndulcită cu zahăr, mai mult chiar decât își punea dimineața în cafea Marten – care, dincolo de înfățișarea lui exterioară de ascet grav, fusese un mare gurmand.

Zahăr... alb... pudră...

Ochii pistolarului se îndreptară agale spre pungile abia vizibile sub iarba pe care o aruncase deasupra lor și se întrebă în treacăt dacă substanța din băutura aceea și substanța din pungi nu era cumva una și aceeași. Știa că Eddie îl înțelesese perfect aici, unde erau două făpturi fizice distincte; bănuia că dacă ar fi trecut fizic în lumea lui Eddie (și înțelegea instinctiv că asta *era* posibil... cu toate că, dacă ușa se închidea când el era în ea, acolo avea să rămână pentru totdeauna, la fel cum Eddie ar fi rămas aici pentru totdeauna, dacă pozițiile lor s-ar fi inversat) ar fi înțeles la fel de bine limba lui. Știa din perioada petrecută în mintea lui Eddie că limbile celor două lumi erau, în fundamentele lor, asemănătoare. Asemănătoare, dar nu una și aceeași. Aici, sendvișul se numea pituns. Acolo, a înjgheba însemna a căuta ceva de mâncare. Deci... nu era oare posibil ca drogul pe care Eddie îl numea *cocaină* să se numească *zahăr* în lumea pistolarului?

Reanalizând problema, părea puțin probabil. Eddie cumpărase băutura aceea pe față, știind că este privit de cei care slujeau drept Preoți ai Vămii. Mai mult, Roland intuise că plătise relativ puțin pentru ea. Și încă și mai puțin pentru pitunsurile cu carne. Nu, zahărul nu era cocaină, dar Roland nu înțelegea de ce ar vrea cineva cocaină sau orice alt drog ilegal, la o adică, într-o lume unde o substanță atât de puternică precum zahărul se găsea din abundență și ieftin.

Se uită iarăși la pitunsurile cu carne, simți primele crampe ale foamei... și înțelese cu uimire și o recunoștință confuză că *se simțea mai bine*.

Băutura? Ea să fi fost? Zahărul din băutură?

Asta s-ar putea să fie o parte a explicației – dar o parte mică. Zahărul putea reda forțele o vreme, atunci când omul se simțea sleit; lucrul acesta îl știa din copilărie. Dar nu putea reduce durerea sau stinge din focul febrei atunci când o infecție ți-a transformat corpul într-un furnal. Cu toate acestea, exact asta i se întâmplase lui... încă i se întâmpla.

Tremurul convulsiv se oprise. Transpirația i se usca pe frunte. Acele de pescuit pe care le simțise înfipte în gât păreau să dispară unul câte unul. Oricât ar fi fost de incredibil, era de asemenea un fapt incontestabil, nu doar un rod al imaginației sau al iluziilor deșarte (în fapt, pistolarul nu fusese de când se știa capabil de frivolități precum cele din urmă). Degetele lipsă de la mână și picior continuau să pulseze și să plângă, dar i se părea că și această durere era înfundată.

Roland lăsă capul pe spate, închise ochii și-i mulțumi lui Dumnezeu.

Lui Dumnezeu și lui Eddie Dean.

Nu face greșeala de a-ți pune inima aproape de mâna lui, Roland, rosti o voce din străfundurile minții lui – nu era vocea încordată, pițigăiată de ranchiună a omului în negru și nici vocea aspră a lui Cort; pistolarului i se părea că seamănă cu vocea tatălui său. *Știi că ce a făcut pentru tine a făcut dintr-o nevoie personală, așa cum știi că oamenii aceia – inchizitorii aceia – au dreptate parțial sau total în privința lui. E o ființă șubredă, iar motivul pentru care l-au reținut n-a fost nici fals, nici răuvoitor. Are tărie în el, nu contest asta. Dar are și slăbiciune. E ca Hax, bucătarul. Hax a turnat otrava cu strângere de inimă... dar strângerea de inimă n-a oprit nicio clipă strigătele celor cărora, murind, le plesneau intestinele. Și mai există un motiv să fii cu ochii în patru...*

Dar Roland nu avea nevoie să-i spună o voce care era celălalt motiv. Îl văzuse în ochii lui Jake atunci când băiatul începuse în sfârșit să-i înțeleagă țelul.

Nu face greșeala de a-ți pune inima aproape de mâna lui.

Bun sfat. Îți faci rău cu mâna ta ca să te simți bine față de cei cărora până la urmă trebuie să le faci rău.

Ține-ți minte datoria, Roland.

– N-am uitat nicicând, șopti el pe când stelele străluceau nemilos și valurile râcâiau malul și homarii monstruoși își strigau întrebările idioate. Am fost damnat pentru datoria mea. Și cine spune că damnații nu țin calea?

Începu să mănânce pitunsurile cu carne pe care Eddie îi numea „hotdogi", căței fierbinți.

Pe Roland nu-l deranja cine știe cât ideea de a mânca potăi fierbinți, iar chestiile acelea aveau gust de resturi menajere în comparație cu peștele tun, dar după minunata băutură, oare avea dreptul să se plângă? Credea că nu. Pe deasupra, era prea târziu să-și facă griji pentru astfel de finețuri.

Mâncă totul și se întoarse unde era Eddie acum, într-un vehicul magic care gonea pe un drum metalic plin de alte asemenea vehicule... zeci, poate sute, și nici măcar una nu era trasă de cai.

vii

Când camioneta de pizza trase lângă el, Eddie stătea pregătit; Roland, înăuntrul lui, stătea și mai pregătit.

Doar o altă versiune a Visului Dianei, gândi Roland. *Oare ce-o fi în cutie? O cupă de aur sau un șarpe veninos? Și tocmai când ea răsucește cheia și pune mâinile pe capac, o aude pe mama ei strigând: „Trezește-te, Diana! E timpul mulsului!"*

Okay, gândi Eddie. *Ce-o să fie? Femeia sau tigrul?*

Un bărbat cu față palidă, acneică, și dinți mari ca de cal scoase capul pe geamul pasagerului. Era un chip pe care Eddie îl cunoștea.

– Bună, Col, zise Eddie fără mult entuziasm. În spatele lui Col Vincent, la volan, era Moș Dublurât, porecla pe care Henry i-o dăduse lui Jack Andolini.

Dar Henry nu i-a spus niciodată așa în față, gândi Eddie. Nu, sigur că nu. A-i spune lui Jack așa ceva în față ar fi un minunat mod de a-ți căuta moartea

cu lumânarea. Era un om masiv, cu frunte bombată, de om preistoric, și un maxilar pătrățos pe măsură. Era rudă prin alianță cu Enrico Balazar... se căsătorise cu o nepoată sau o verișoară a lui, sau ceva de felul ăsta. Strângea volanul cu mâinile lui uriașe ca o maimuță care se ține de o cracă. Din urechi îi ieșeau fire aspre de păr. Eddie vedea acum doar una dintre urechi, pentru că Jack Andolini stătea din profil, refuza să se uită spre el.

Moș Dublurât. Dar nici măcar Henry (care, Eddie trebuia să recunoască, nu era întotdeauna cel mai receptiv tip din lume) nu făcuse greșeala de a-l numi Moș Dubluprost. Colin Vincent nu era decât un pălmaș umflat în pene. Jack, însă, avea destulă minte îndărătul frunții aceleia de neanderthalian încât să fie întâiul locotenent al lui Balazar. Lui Eddie nu-i plăcea faptul că Balazar trimisese un om cu o asemenea importanță. Nu-i plăcea câtuși de puțin.

– Bună, Eddie, zise Col. Am auzit c-ai avut niscai probleme.

– Nimic deosebit. Le-am rezolvat singur, zise Eddie.

Își dădu seama că se scărpina mai întâi pe un braț, apoi pe celălalt, unul dintre ticurile tipice de narcoman pe care se străduise din răsputeri să-l evite cât timp a fost reținut în custodie. Se forță să se oprească. Dar Col surâdea și Eddie simți dorința arzătoare de a-i trage un pumn care să-i treacă drept prin surâsul ăla. Și poate că ar fi făcut-o... dacă nu era Jack. Jack continua să se uite țintă înainte, un om care părea preocupat de gândurile lui rudimentare în timp ce observa lumea în culorile simple, primare, și mișcările elementare la care era limitată percepția unuia cu un asemenea intelect (sau așa ai fi spus, uitându-te la el). Și totuși, Eddie credea că Jake vedea mai multe într-o singură zi decât Col Vincent avea să vadă până la capătul vieții sale.

– A, bine, făcu Col. Asta-i bine.

Tăcere. Col se uită la Eddie, surâzător, așteptând ca Eddie să reînceapă Bâțâitul Narcomanului, să se scarpine, să se miște de pe un picior pe celălalt ca un copil care trebuie să meargă la toaletă, așteptând ca Eddie să întrebe ce se întâmplă și, apropo, n-au cumva niște marfă la ei?

Eddie se uită doar la el, nescărpinându-se acum, nemișcându-se deloc.

O pală de vânt suflă un ambalaj de Ring-Ding prin parcare. Fâșâitul pe care acesta îl producea în frecarea sa cu solul și huruitul gutural al valvelor camionetei de pizza erau singurele sunete.

Rânjetul superior al lui Col începu să șovăie.

– Sari înăuntru, Eddie, zise Jack fără să întoarcă ochii. Hai la o plimbare.

– Unde mergem? întrebă el, știind.

– La Balazar. Jack nu întoarse capul. Strânse mâinile pe volan o dată. Un inel mare, de aur masiv cu excepția pietrei de onix care se umfla pe el ca ochiul unei insecte gigantice, scânteie pe inelarul de la mâna dreaptă. Vrea să afle ce soartă a avut marfa lui.

– Marfa lui e la mine. În siguranță.

– Bine. Atunci nimeni nu are de ce să-și facă griji, spuse Jack Andolini și nu se uită înapoi.

– Întâi cred că vreau să merg sus, zise Eddie. Vreau să-mi schimb hainele, să vorbesc cu Henry...

– Și să-ți faci o doză, nu uita de asta, completă Col și rânji cu toți dinții lui mari și galbeni. Numa' că n-ai *cu ce* să-ți faci doza, bada-bum.

Dad-a-chum? gândi pistolarul în mintea lui Eddie și amândoi se cutremurară.

Col observă reacția și zâmbetul i se lărgi. *O, iată-l totuși*, spunea zâmbetul acela. *Vechiul Bâțâit al Narcomanului. Mi-am făcut griji din cauza ta un minut, Eddie.* Dinții expuși de lărgirea zâmbetului nu erau cu nimic mai aspectuoși față de cei arătați înainte.

– Și de ce, mă rog frumos?

– Domnul Balazar s-a gândit că ar fi mai bine să ne asigurăm că apartamentul vostru este curat, zise Jack fără să se uite. Continuă să observe lumea despre care un observator ar fi crezut că este imposibil de observat de către un astfel de om. În caz că venea cineva în vizită.

– Oameni cu un mandat federal de percheziție, de exemplu, spuse Col. Fața-i atârna, privindu-l chiorâș. Acum, Eddie simțea că și Roland voia să-i tragă un pumn în dinții aceia stricați care făceau rânjetul atât de patibular, atât

de – cumva – incorigibil. Suprapunerea sentimentelor lor îl înveseli puțin. A trimis o echipă de curățenie să spele pereții și să aspire covoarele și n-o să vă ceară un sfanț pentru asta, Eddie!

Acum *o să întrebi ce am*, zicea rânjetul lui Col. *O, da, acum o să întrebi, Eddie dragule. Pentru că nu ți-o fi plăcând ție de cofetar, dar îți plac la nebunie prăjiturile, nu-i așa? Iar acum, că știi că Balazar a avut grijă ca rezerva ta personală să dispară...*

Un gând neașteptat, deopotrivă urât și înfricoșător, îi fulgeră în minte. Dacă rezerva nu mai era...

– Unde-i Henry? spuse el dintr-odată, atât de mânios încât Col se trase în spate, luat prin surprindere.

Jack Andolini întoarse în sfârșit capul. Îl întoarse încet, ca și când ar fi fost ceva ce făcea foarte rar și cu mare efort. Aproape te așteptai să auzi vechile balamale neunse scârțâind înăuntrul gâtului său gros.

– La loc sigur, spuse el, după care întoarse capul, la fel de încet, în poziția inițială.

Eddie stătea lângă camioneta de pizza, luptându-se cu panica ce încerca să-i acapareze mintea și să-i înece rațiunea. Brusc, nevoia de a se droga, pe care o ținuse în frâu binișor până atunci, deveni de neînfrânt. *Trebuia* să se drogheze. Dacă se droga, putea să gândească, putea să-și recapete controlul...

Termină! se răsti Roland în capul său, atât de tare încât Eddie se crispă (și Col, confundând grimasa lui de durere și surprindere cu un alt pas mic al Bâțâielii Narcomanului, reîncepu să rânjească). *Termină! Îți dau eu tot controlul de care ai nevoie!*

Dar nu înțelegi! E vorba de fratele *meu! De* fratele *meu, fir-ar să fie! Balazar îl are pe* fratele *meu!*

Vorbești de parcă ar fi un cuvânt străin pentru mine. Te temi pentru el?

Da! Hristoase, da!

Atunci, fă ce așteaptă ei de la tine. Plângi. Smiorcăie-te și imploră. Cere doza aia a ta. Sunt sigur că asta așteaptă de la tine și sunt sigur că o au. Fă toate

lucrurile astea, fă-i să fie siguri de tine și tu *poți fi sigur că toate temerile tale vor fi justificate.*

Nu înțeleg ce vrei să...

Vreau să spun că dacă o faci pe lașul, scumpul tău frate e ca și mort. Asta-ți dorești?

Bine. Voi fi cool. S-ar putea să nu pară așa, dar voi fi cool.

Așa spui tu? Bine, atunci. Da. Fii cool.

– Nu așa trebuia să se desfășoare afacerea, spuse Eddie, vorbind pe lângă Col și adresându-se direct urechii stufoase a lui Jack Andolini. Nu pentru asta am avut grijă de marfa lui Balazar și mi-am ținut gura când altcineva ar fi turnat câte cinci nume pentru fiecare an redus din pedeapsă.

– Balazar a crezut că fratele tău va fi mai în siguranță cu el, zise Jack, neuitându-se decât în față. L-a reținut pentru a-l apăra.

– Prea bine, făcu Eddie. Mulțumește-i din partea mea și spune-i că m-am întors, că marfa lui e-n siguranță și pot să am grijă de Henry exact cum Henry a avut întotdeauna grijă de mine. Spune-i că pun niște bere la gheață și când Henry o să se-ntoarcă, o s-o bem împreună, după care o să urcăm în mașină și o să venim în oraș și o să încheiem afacerea așa cum trebuie ea încheiată. Așa cum am vorbit înainte.

– Balazar vrea să te vadă, Eddie, spuse Jack. Vocea lui era implacabilă, imperturbabilă. Nu întoarse capul. Urcă în mașină!

– Bagă-ți-o, jigodie, acolo unde nu răzbate soarele niciodată, spuse Eddie și porni spre ușile clădirii sale.

viii

Distanța era scurtă, dar el ajunse abia până la jumătate, când mâna lui Andolini îl strânse de biceps cu forța paralizantă a unei menghine. Respirația lui era caldă pe ceafa lui, ca respirația unui taur. Făcu asta în intervalul de timp

care ai fi spus, uitându-te la el, că i-ar trebui creierului pentru a convinge mâna să tragă de clanța portierei.

Eddie se răsuci pe călcâie.

Fii cool, Eddie, șopti Roland.

Cool, răspunse Eddie.

– Aș putea să te omor pentru asta, spuse Andolini. Nimeni nu-mi spune să mi-o bag în cur, cu atât mai puțin un narcoman de rahat ca tine.

– Omori tu pe dracu'! strigă Eddie la el – dar fu un strigăt calculat. Un strigăt *cool*, dacă așa ceva era posibil. Stăteau acolo, siluete întunecate în lumina orizontală și aurie a ultimului apus de primăvară, în pustiul cartierelor de locuințe care este Co-Op City din Bronx, și oamenii auziră strigătul, și oamenii auziră cuvântul „omori". Iar dacă radiourile lor erau deschise, ei dădură sonorul mai tare, și dacă radiourile lor erau închise, ei le deschiseră și *apoi* dădură sonorul mai tare, pentru că așa era mai bine, așa era mai sigur.

– *Rico Balazar și-a încălcat cuvântul! Eu i-am ținut partea și el nu mi-a ținut-o mie! Așa că îți spun să ți-o bagi dracului în cur, îi spun* lui *să și-o bage dracului în cur, spun cui vreau eu să și-o bage dracului în cur!*

Andolini se uită la el. Ochii lui erau atât de maro, încât culoarea părea să i se fi scurs în cornee, dându-le galbenul pergamentelor vechi.

– *Îi spun și președintelui Reagan să și-o bage în cur, dacă nu-și ține cuvântul față de mine, și să-și fută dracului hemoroizii sau cine știe ce altceva-i astupă gaura!*

Cuvintele se stinseră în ecouri purtate de cărămidă și beton. Un singur copil, cu pielea foarte neagră în contrast cu pantalonii scurți și bascheții albi, stătea pe terenul de joacă de peste drum, uitându-se la ei, cu o minge de baschet lipită lejer de coaste, la îndoitura cotului.

– Ai terminat? întrebă Andolini când și ultimul ecou se stinse.

– Da, zise Eddie pe un ton absolut normal.

– Bine, făcu Andolini. Depărtă degetele și zâmbi... și când zâmbi, două lucruri se întâmplară simultan: primul fu acela că radie un farmec atât de surprinzător, încât oricine l-ar fi văzut n-ar mai fi avut scăpare; iar al doilea

fu acela că ieși la lumină cât era el de inteligent, de fapt. Cât de periculos de inteligent. Acum o putem lua de la început?

Eddie își trecu mâinile prin păr, își încrucișă scurt brațele, ca să se poată scărpina la amândouă în același timp, și spuse:

– Da, cred că am face bine, pentru că așa nu ajungem nicăieri.

– Bine, zise Andolini. Nimeni n-a spus nimic și nimeni n-a jignit pe nimeni. Și fără să întoarcă ochii sau să schimbe ritmul discursului, adăugă: Treci înapoi în mașină, prostule.

Col Vincent, care coborâse tiptil din camionetă pe portiera pe care Andolini o lăsase deschisă, se retrase atât de repede, că se lovi la cap. Se strecură și se tolăni pe locul lui, frecându-și țeasta cu un aer îmbufnat.

– Tre' să înțelegi că afacerea s-a schimbat când vameșii au pus mâna pe tine, spuse Andolini pe un ton rațional. Balazar e un om mare. Are interese de protejat. *Oameni* de protejat. Unul dintre acești oameni este, din întâmplare, fratele tău Henry. Crezi că vorbesc aiurea? Dacă da, ai face bine să te gândești la starea în care e Henry acum.

– Henry e bine, spuse Eddie, dar știa că nu era așa și nu putea face să nu se simtă asta în vocea lui.

O simți el și știa că o auzise și Andolini. În ultima vreme, părea că Henry era mereu în vrie. Avea găuri în cămăși de la arsurile de țigară. Se tăiase serios la mână cu desfăcătorul electric de conserve când voia să deschidă o conservă de Calo pentru Potzie, pisica lor. Eddie habar nu avea cum puteai să te tai cu un desfăcător electric, dar lui Henry îi reușise. Uneori, masa din bucătărie rămânea plină de pudră în urma lui Henry, ori Eddie găsea bucăți negre de cărbune în chiuveta din baie.

Henry, spunea el, *Henry, trebuie să ai grijă cu asta, începe să-ți scape din mână. Vrei să fii prins? Pentru că așa te comporți!*

Da, bine, frățioare, răspundea Henry, *nu te ambala, am totul sub control,* dar uneori, uitându-se la fața cadaverică și la ochii lui stinși, Eddie știa că fratele lui nu va mai avea niciodată nimic sub control.

Ce *voia* să-i spună lui Henry și nu putea nu avea deloc legătură cu pericolul la care Henry îi expunea pe amândoi. Ce *voia* să-i spună era: *Henry, parcă ți-ai căuta moartea cu lumânarea. Mie așa mi se pare și vreau să termini dracului cu asta. Pentru că dacă mori, pentru ce aș mai trăi eu?*

– Henry *nu* e bine, îl corectă Jack Andolini. Are nevoie de cineva să-i poarte de grijă. Are nevoie... cum spune cântecul ăla? Un pod peste ape zbuciumate[1]. De asta are nevoie Henry. De un pod peste ape zbuciumate. *Il Roche* este podul acela.

Il Roche *e un pod care duce în iad*, gândi Eddie. Cu voce tare spuse:

– Acolo e Henry acum? La localul lui Balazar?

– Da.

– Dacă îi dau marfa îl primesc pe Henry?

– Și marfa *ta*, spuse Andolini, nu uita asta.

– Afacerea revine la normal, cu alte cuvinte.

– Corect.

– Spune-mi că exact asta o să se întâmple. Haide, Jack. Spune-mi. Vreau să văd dacă o poți spune verde-n față. Și dacă *o poți* spune verde-n față, vreau să văd cât de mult îți crește nasul.

– Nu te înțeleg, Eddie.

– Ba mă înțelegi. Balazar crede că eu *am* marfa lui? Dacă asta crede, probabil că e prost, iar eu știu că nu e prost.

– Nu știu ce crede el, spuse Andolini cu seninătate. Nu e treaba mea să știu ce crede. Știe că *aveai* marfa lui când ai plecat din Insule, știe că vameșii te-au agățat și apoi te-au eliberat, știe că ești aici și nu în drum spre închisoarea Rikers, știe că marfa lui trebuie să fie undeva.

– Și mai știe că vameșii încă se țin după mine ca scaii de un câine, pentru că *tu* știi asta și i-ai transmis un fel de mesaj codificat prin radioul camionetei. Ceva de genul „Două rânduri de brânză, fără anșoa“, zic bine, Jack?

---

[1] Aluzie la melodia *Bridge Over Troubled Waters*, cântată de Simon & Garfunkel (n. tr.).

Jack Andolini nu spuse nimic și păru senin.

– Doar că-i spuneai ceva ce deja știa. Ca atunci când unești punctele unei imagini pe care deja o poți desluși.

Andolini stătea în lumina aurie a apusului care se transforma încet într-un portocaliu-închis și continuă să pară senin și continuă să nu spună absolut nimic.

– Crede că m-au convertit. Crede că mă coordonează. Crede că aș face prostia de a fugi. Nu pot spune că-l învinovățesc. Adică, de ce nu? Un narcoman ar face orice. Vrei să verifici dacă port vreun microfon?

– Știu că nu porți, spuse Andolini. Am ceva în mașină. E ca un aparat antibruiaj, doar că recepționează transmisiile radio pe frecvență scurtă. Și dacă ajută la ceva, eu nu cred că ești de partea copoilor.

– Da?

– Da. Așa că urcăm sau nu în mașină?

– Am de ales?

Nu, spuse Roland în capul său.

– Nu, spuse Andolini.

Eddie se întoarse la camionetă. Puștiul cu mingea de baschet stătea în continuare pe cealaltă parte a străzii, dar umbra lui era atât de lungă acum, încât semăna cu o macara.

– Cară-te de aici, băiete, spuse Eddie. N-ai fost aici, n-ai văzut nimic și pe nimeni. Șterge-o.

Puștiul o rupse la fugă.

Col rânjea la el.

– Dă-te mai încolo, eroule, spuse Eddie.

– Cred că ar trebui să stai între noi, Eddie.

– Dă-te mai încolo, repetă Eddie.

Col se uită la el, apoi la Andolini, care nu-l învrednici cu o privire, ci doar trase portiera șoferului și se uită senin drept înainte, ca Buddha în ziua lui liberă, lăsându-i pe ei să se înțeleagă asupra locurilor. Col întoarse ochii spre Eddie și hotărî să se dea mai încolo.

Porniră spre inima New Yorkului și deși pistolarul (care nu putea să se uite decât cu uimire la clădirile din ce în ce mai înalte și mai grațioase, la podurile care se întindeau peste un râu lat ca niște pânze de păianjen de oțel și la caleștile-zburătoare cu elice care pluteau asemenea unor stranii insecte făurite de om) nu știa, ei se îndreptau de fapt spre Turn.

ix

Precum Andolini, Enrico Balazar nu credea că Eddie Dean se dăduse de partea dușmanului; precum Andolini, Balazar *știa* asta.

Barul era gol. Anunțul de pe ușă spunea ÎNCHIS NUMA ASTĂ SARĂ. Balazar stătea în biroul lui, așteptând ca Andolini și Col Vincent să vină cu tânărul Dean. Cei doi bodyguarzi personali, Claudio Andolini, fratele lui Jack, și 'Cimi Dretto, erau cu el. Stăteau pe sofa, în stânga uriașei mese a lui Balazar, urmărind fascinați cum edificiul construit de Balazar creștea. Ușa era deschisă. Dincolo de ușă se afla un hol scurt. La dreapta, acesta ducea spre spatele barului și bucătărioara de dincolo de el, unde se pregăteau câteva rețete simple cu paste. La stânga se aflau biroul contabilului și camera de depozitare. În biroul contabilului, alți trei „gentlemeni" – așa erau ei cunoscuți – ai lui Balazar jucau Trivial Pursuit cu Henry Dean.

– Okay, zise George Biondi, uite una ușoară, Henry. Henry? Ești cu noi, Henry? Pământul către Henry, pământenii au nevoie de tine. Răspunde, Henry. Repet: răspunde, He...

– Aici sunt, aici sunt, spuse Henry. Vocea lui era vocea neclară a unuia care încă doarme, dar îi spune soției că este treaz ca să îl mai lase în pace cinci minute.

– Okay. Categoria Arte și Divertisment. Întrebarea este... Henry? Nu cumva să ațipești, cretinule!

– *Nu* ațipesc! strigă Henry arțăgos.

– Okay. Întrebarea este: „Ce roman celebru al lui William Peter Blatty, a cărui acțiune se desfășoară în Georgetown, luxoasa suburbie a Washingtonului, tratează subiectul posedării demonice a unei tinere fete?“

– Johnny Cash, răspunse Henry.

– Iisuse Hristoase! strigă Tricks Postino. Asta spui la orice! Johnny Cash, asta spui la *absolut* orice!

– Johnny Cash *este* orice, răspunse Henry grav și urmă un moment de tăcere palpabilă în greutatea ei meditativă... apoi un hohot gros de râs nu doar din partea celor aflați în cameră cu Henry, ci și a celor doi „gentlemeni“ din camera de depozitare.

– Vreți să închid ușa, domnule Balazar? întrebă încet 'Cimi.

– Nu, e bine așa, spuse Balazar.

Era sicilian de a doua generație, dar nu se simțea nicio urmă de accent în discursul lui, iar discursul însuși nu era acela al unuia care s-a educat exclusiv pe străzi. Spre deosebire de mulți dintre contemporanii din branșă, el absolvise liceul. De fapt, asta nu era tot: vreme de doi ani urmase cursurile facultății de management – NYU. Vocea, la fel ca metodele lui de a face afaceri, era ponderată și cultivată și americană, iar asta făcea ca aspectul său exterior să fie la fel de înșelător ca al lui Jack Andolini. Cei care îi auzeau pentru prima oară vocea americană clară, fără accent, se arătau întotdeauna uimiți, ca și când ar fi asistat la o demonstrație reușită de ventrilogie. Semăna cu un fermier sau un hangiu sau un *mafioso* mărunt care avusese succes mai mult prin virtutea faptului că se aflase la locul potrivit la timpul potrivit decât datorită inteligenței. Semăna cu ceea ce glumeții din generația anterioară ar fi numit „Mustăcilă“. Era un om gras care se îmbrăca aidoma unui țăran. În seara aceasta purta cămașă albă de bumbac, simplă, descheiată la gât (la subsuori se vedeau pete de sudoare) și pantaloni de tul cenușii, simpli și ei. În picioarele grăsulii, fără șosete, purta mocasini maro atât de vechi, încât aduceau mai mult a șlapi decât a pantofi. Pe glezne îi șerpuiau vene varicoase albastre și purpurii.

'Cimi și Claudio stăteau cu ochii la el, fascinați.

În zilele de demult îl numeau *Il Roche* – Stânca. Unii dintre bătrâni încă-l mai numeau așa. În sertarul din dreapta mesei, unde alți afaceriști țineau carnețele, pixuri, agrafe de birou, lucruri de genul asta, Enrico Balazar ținea întotdeauna trei pachete de cărți de joc. Și totuși, nu la joc le folosea.

Cu ele construia.

Lua două cărți și le sprijinea una de cealaltă, formând un A fără liniuța orizontală. Alături de el făcea un alt A. Deasupra celor două așeza o carte, formând un acoperiș. Clădea A după A, suprapunându-le, până când pe masă apărea o casă din cărți. Dacă te aplecai și te uitai înăuntru, vedeai ceva care semăna cu un stup de triunghiuri. 'Cimi văzuse case ca acelea prăbușindu-se de sute de ori (și Claudio asistase la asta uneori, dar nu la fel de des, pentru că el avea cu treizeci de ani mai puțin decât 'Cimi, care așteptă să se retragă în scurt timp cu nevasta lui rea de meliță la o fermă pe care o deținea în nordul statului New Jersey, unde avea să-și dedice tot timpul grădinii sale... și supraviețuirii cotoroanței cu care se însurase, nu soacrei; de mult abandonase orice speranță că va apuca vreodată să mănânce *fettucini* la priveghiul celei supranumite *La Monstra; La Monstra* era eternă, însă pe cotoroanță mai nutrea o speranță s-o îngroape; tatăl lui avea o vorbă care, tradusă, suna cam așa: „Dumnezeu ți se pișă pe ceafă zi de zi, dar de înecat te înează o singură dată", și chiar dacă 'Cimi nu era întru totul sigur, credea că asta voia să însemne că Dumnezeu este totuși un tip de treabă, drept pentru care putea să spere că-i va supraviețui uneia, dacă nu și celeilalte), dar îl văzuse pe Balazar ieșindu-și din fire din cauza unei asemenea prăbușiri doar o dată. De cele mai multe ori, casa din cărți de joc se dărâma din cele mai banale motive – cineva trântise ușa în cealaltă cameră sau un bețiv se lovise de perete; uneori, 'Cimi văzuse edificiul pe care domnul Balazar (pe care el îl numea în continuare *Da Boss*, ca un personaj dintr-o bandă desenată Chester Gould) petrecuse ore întregi construindu-l năruindu-se pentru că era dat prea tare basul la tonomat. Alteori, construcțiile acelea ușoare se prăbușeau aparent fără niciun motiv. O dată – povestea aceasta o spusese de cel puțin cinci

mii de ori și aproape toți oamenii pe care îi cunoștea (cu excepția lui, desigur) se săturaseră de ea – *Da Boss* ridicase privirea de la ruine și spusese: „Vezi asta, 'Cimi? Pentru fiecare mamă care l-a blestemat vreodată pe Dumnezeu pentru că i-a lăsat copilul să moară în drum, pentru fiecare tată care l-a blestemat vreodată pe omul care l-a concediat de la fabrică, lăsându-l șomer, pentru fiecare copil care s-a născut vreodată în durere și a întrebat de ce, ăsta e răspunsul. Viețile noastre seamănă cu chestiile astea pe care le construiesc eu. Uneori se năruiesc dintr-un motiv clar, alteori se năruiesc fără absolut niciunul."

Lui Carlocimi Dretto, aceasta i se părea cea mai profundă meditație asupra condiției omului pe care o auzise vreodată.

Momentul când Balazar își ieșise din fire fiindcă i se prăbușise o astfel de structură avusese loc cu doisprezece, poate paisprezece ani în urmă. Venise un tip să-l întrebe de niște alcool. Un tip fără clasă, fără maniere. Un tip care mirosea de parcă ar fi făcut baie o dată pe an, și asta cu indulgență. Un irlandez roșcovan, cu alte cuvinte. Și sigur că-l interesa alcoolul. Pe roșcovani întotdeauna îi interesa alcoolul, niciodată drogurile. Și roșcovanul ăla crezuse că ceea ce era pe masa lui *Da Boss* era o glumă. „Pune-ți o dorință!" strigase după ce *Da Boss* îi explicase, așa cum un gentleman îi explică altui gentleman, de ce era imposibil ca ei doi să facă afaceri împreună. Și atunci roșcovanul, unul dintre aceia cu păr creț și un ten atât de alb, încât părea bolnav de tuberculoză sau ceva, unul dintre aceia al căror nume încep cu O și apoi au virgulița aia între O și numele adevărat, *suflase* peste biroul lui *Da Boss*, ca un *nino* stingând lumânările de pe tortul de aniversare, și cărțile zburaseră peste tot în jurul capului lui Balazar, și Balazar deschisese sertarul din *stânga* sus al mesei, sertarul în care alți afaceriști țin foile cu antet personalizat sau jurnalul sau altceva de felul ăsta, și scosese un calibru 45, și-l împușcase pe roșcovan în cap, și chipul lui Balazar nici nu tresărise, și după ce 'Cimi și un tip pe nume Truman Alexander care murise de infarct cu patru ani în urmă îl îngropaseră pe roșcovan sub un coteț de găini undeva la ieșirea din Sedonville, Connecticut, Balazar îi spusese lui 'Cimi:

– Alegerea omului e să clădească, *paisano*. Alegerea lui Dumnezeu e să dărâme. Ești de acord?

– Da, domnule Balazar, spusese 'Cimi. Într-adevăr, era de acord.

Balazar încuviințase din cap, mulțumit.

– Ai făcut cum am spus? L-ai pus undeva unde găinile sau rațele sau alte orătănii să se poată căca pe el?

– Da.

– Foarte bine, făcuse Balazar și luase un pachet nou de cărți din sertarul din dreapta.

Un singur nivel nu-l satisfăcea pe Balazar, *Il Roche*. Peste acoperișul primului nivel construia un al doilea, doar că nu la fel de lat; deasupra celui de-al doilea un al treilea; deasupra celui de-a treilea un al patrulea. Nu se oprea aici, dar de la al patrulea nivel în sus trebuia să te ridici în picioare ca să poți clădi. Nu mai trebuia să te apleci pentru a te uita înăuntru, iar când te uitai, ceea ce vedeai nu erau șiruri de forme triunghiulare, ci o fragilă, uimitoare și imposibil de fermecătoare panoplie de romburi. Dacă te uitai prea mult timp, te lua amețeala. Odată, 'Cimi intrase în Labirintul Oglinzilor în Coney Island și exact așa se simțise. Altă dată nici nu mai intrase acolo.

'Cimi spunea (i se părea că nimeni nu-l crede; adevărul era că tuturor li se fâlfâia) că o dată îl văzuse pe Balazar construind ceva ce nu mai era o casă, ci un *turn* din cărți, unul care se înălțase pe nouă niveluri înainte să se prăbușească. Că tuturor li se fâlfâia de asta, 'Cimi nu știa, deoarece toți cei cărora le spunea se prefăceau uimiți, și asta pentru că el era apropiat de *Da Boss*. Însă ar fi fost uimiți de-adevăratelea, dacă el ar fi știut cum să îl descrie – ce delicat fusese, cum se ridicase aproape pe trei sferturi din distanța de la tăblia mesei la tavan, o dantelărie de valeți și doiari și regi și decari și ași, o împletire roșie și neagră de romburi din hârtie sfidând o lume care se rotea printr-un univers de mișcări și forțe incoerente; un turn care în ochii fascinați ai lui 'Cimi părea o răsunătoare negare a tuturor paradoxurilor nedrepte ale vieții.

Dacă ar fi știut cum, ar fi spus: *M-am uitat la ce a construit el și am aflat explicația stelelor.*

X

Balazar știa cum vor trebui să decurgă lucrurile.

Curcanii îl luaseră la ochi pe Eddie – poate că făcuse o prostie trimițându-l pe Eddie, poate că începeau să-l înșele instinctele, dar Eddie păruse într-un fel varianta cea bună, varianta perfectă. Unchiul lui, primul om pentru care el lucrase în branșa aceasta, spunea că există excepții la fiecare regulă, mai puțin la una: Nu te încrede niciodată într-un narcoman. Balazar nu spusese nimic – nu era de nasul unui băiat de cincisprezece ani să vorbească, chiar dacă fie și numai pentru a-și exprima aprobarea – dar în sinea lui gândise că singura regulă la care nu existau excepții era aceea că existau unele reguli în cazul cărora asta nu era valabil.

Dar dacă Tio Verone ar mai fi în viață, gândi Balazar, *ar râde de tine și ar spune, uite, Rico, întotdeauna* ai fost *prea deștept pentru propriu-ți bine, cunoșteai regulile, îți țineai gura când ăsta era un semn de respect, dar mereu ai avut privirea aia superioară în ochi. Mereu ai știut prea multe despre cât de deștept erai, așa că până la urmă ai căzut în capcana propriei tale mândrii, așa cum am știut de la început că vei păți.*

Formă un al doilea A și puse o carte deasupra.

Îl luaseră pe Eddie și îl reținuseră un timp, după care îl eliberaseră.

Balazar îl luase pe fratele lui și rezerva lor comună de droguri. Asta ar fi trebuit să-l stimuleze pe Eddie să vină... Voia să-l vadă.

Voia să-l vadă pentru că fusese reținut doar două ore și asta nu era *normal*.

Îl interogaseră la aeroport, nu pe 43rd Street, și nici asta nu era normal. Asta însemna că Eddie reușise să scape de bună parte sau de toată cocaina.

Sau nu?

Reflecta. Se întreba.

Eddie ieșise din aeroportul Kennedy la două ore după ce curcanii federali îl culeseseră din avion. Un timp prea scurt pentru a-l fi putut scutura de

informații și prea lung pentru a ajunge la concluzia că Eddie nu avea nimic asupra lui, că o stewardesă se pripise și greșise.

Reflecta. Se întreba.

Fratele lui Eddie era un zombie, dar Eddie nu-și pierduse încă mințile, Eddie nu-și pierduse încă tăria. Nu ar fi cedat în doar două ore... decât dacă nu era fratele lui la mijloc. Ceva în legătură cu fratele lui.

Și totuși, cum de nu-l duseseră pe 43rd Street? Cum de nu aruncaseră în joc o furgonetă de-a Vămii, una dintre acelea care semănau cu camionetele poștale, numai că aveau geamurile din spate acoperite cu plasă de oțel? Pentru că Eddie *făcuse* într-adevăr ceva cu marfa? Scăpase de ea? O ascunsese?

Imposibil să ascunzi droguri într-un avion.

Imposibil să scapi de ele.

Sigur că imposibil era și să evadezi din anumite închisori, să jefuiești anumite bănci, să ții anumite ritmuri. Dar oamenii le făceau pe toate. Harry Houdini scăpase din cămăși de forță, cufere ferecate, futu-i, chiar din seifuri bancare. Dar Eddie Dean nu era Houdini.

Nu?

Ar fi putut cere ca Henry să fie ucis în apartament, pe Eddie l-ar fi putut lichida pe șoseaua expres Long Island sau, și mai bine, *tot* în apartament, unde polițiștilor li s-ar fi părut cazul tipic în care doi narcomani disperați, rămași fără droguri, uită că sunt frați și se omoară reciproc. Însă prea multe întrebări ar fi rămas fără răspuns.

Voia să obțină răspunsurile aici și, în funcție de ele, să se pregătească pentru viitor sau să-și satisfacă doar curiozitatea. Apoi îi putea omorî pe amândoi.

Câteva răspunsuri în plus, doi narcomani în minus. Un câștig bunicel și o pierdere neglijabilă.

În cealaltă încăpere, jocul ajunsese din nou la Henry.

– Okay, Henry, spuse George Biondi. Fii atent, pentru că asta-i cu șpil. Categoria Geografie. Întrebarea sună așa: „Care este singurul continent pe care cangurii sunt o formă de viață indigenă?“

Tăcere mormântală.

– Johnny Cash, zise Henry și imediat se auziră hohote animalice de râs.

Pereții se cutremurară.

'Cimi se încordă, așteptând să se dărâme casa de cărți (care avea să devină un turn doar dacă Dumnezeu sau forțele oarbe care guvernau universul în numele Lui doreau asta) a lui Balazar.

Cărțile tremurară puțin. Dacă pica una, picau toate.

Nu pică niciuna.

Balazar ridică ochii și-i zâmbi lui 'Cimi.

– *Paisà*, spuse el. *Il Dio è buono; il Dio è cattivo; il tempo è poco-poco; sei un grande pipparolo.*

'Cimi surâse.

– *Si*, *signore*, spuse el. *Sono un grande pipparolo. Sono fanculo per tu.*

– *Nessuno va fanculo, cazzaro*, se răsti Balazar. *Eddie Dean va fanculo.*[1]

Zâmbi cu blândețe și începu să clădească al doilea nivel al turnului său de cărți.

xi

Când camioneta opri la trotuar, aproape de localul lui Balazar, Col Vincent se uită întâmplător la Eddie. Și văzu ceva imposibil. Încercă să vorbească și descoperi că nu poate. Limba i se lipise de cerul gurii și nu reuși să scoată decât un icnet înfundat.

Văzu ochii lui Eddie devenind din căprui albaștri.

---

[1] „Prietene, Dumnezeu e bun; Dumnezeu e rău; avem tare puțin timp; ești un mare pișicher."

„Da, domnule. Sunt un mare pișicher. O încasez pentru tine."

„Nimeni nu încasează nimic, tontule. Eddie Dean o încasează" (în limba italiană, în original) (n. tr.).

xii

De data aceasta, Roland nu luă conștient decizia de a *ieși în față*. Sări pur și simplu fără să gândească, o mișcare involuntară ca lăsatul la pământ și scoaterea armelor atunci când cineva dădea buzna într-o cameră.

Turnul! își spuse el îndârjit. *Dumnezeule, e Turnul, Turnul e pe cer, Turnul! Văd Turnul pe cer, reliefat în linii roșii de foc! Cuthbert! Alan! Desmond! Turnul! Tur...*

Dar de data aceasta îl simți pe Eddie zbătându-se – nu împotriva lui, ci încercând să vorbească cu el, încercând cu disperare să-i explice ceva.

Pistolarul se retrase, ascultă – ascultă cu toată atenția, în timp ce pe o plajă la o distanță necunoscută în timp și spațiu, corpul lui inconștient zvâcnea și tremura ca trupul unui om care trăiește un vis de cel mai mare extaz și cea mai adâncă oroare.

xiii

O firmă! striga Eddie în gând... striga la *celălalt*.

E o firmă, doar o firmă cu neon, nu știu la ce turn te gândești tu, dar ăsta nu-i decât un bar, localul lui Balazar, Turnul Înclinat, i-a dat numele după cel din Pisa! E doar o firmă care reproduce imaginea afurisitului ăla de Turn Înclinat din Pisa! Calmează-te! Calmează-te! Vrei să murim amândoi înainte de a apuca să-i vedem la față?

Pitsa? răspunse pistolarul cu îndoială și se uită din nou.

O firmă. Da, așa era, acum vedea: nu era Turnul, ci un Semn. Era înclinat pe o parte și avea multe volute zimțate și era o minunăție, dar atâta tot. Acum vedea că firma era o chestie făcută din tuburi, tuburi care fuseseră cumva

umplute cu foc-de-mlaștină roșu strălucitor. În unele locuri, acesta părea să nu fie la fel de mult ca în altele; în acele locuri, liniile de foc pulsau și bâzâiau.

Sub turn vedea acum litere modelate din tuburi; majoritatea erau Litere Nobile. TURNUL, citi el, și da, ÎNCLINAT. TURNUL ÎNCLINAT.

Vezi că e o firmă? întrebă Eddie. *Vezi bine!*

Văd, răspunse pistolarul, întrebându-se dacă prizonierul într-adevăr credea ce spunea sau o spunea doar pentru a împiedica situația să scape de sub control, așa cum părea să facă turnul desenat din linii de foc, întrebându-se dacă Eddie credea că *orice* Semn – chiar dacă îmbrăca forma unei firme – putea fi ceva banal.

Atunci, potolește-te! Mă auzi? Potolește-te!

Să fiu cool? întrebă Roland și amândoi simțiră că Roland zâmbea.

Fii cool, așa-i. Lasă-mă pe mine să rezolv lucrurile.

Da. Bine. Avea să-l lase pe Eddie să rezolve lucrurile.

Pentru o vreme.

xiv

Col Vincent reuși în sfârșit să-și dezlipească limba de cerul gurii.

– Jack.

Vocea lui era groasă ca un covor persan.

Andolini opri motorul și se uită la el, iritat.

– Ochii lui.

– Ce-i cu ochii lui?

– Da, ce-i cu ochii mei? întrebă Eddie.

Col se uită la el.

Soarele apusese, lăsând în aer doar cenușa zilei, dar era destulă lumină la care Col să vadă că ochii lui Eddie redeveniseră căprui.

Dacă fuseseră vreo clipă altfel.

Ai văzut-o, insistă o parte din el, dar așa să fie? Col avea douăzeci și patru de ani și-n ultimii douăzeci și unu nimeni nu-l considerase de încredere. Da, folositor uneori. Ascultător aproape întotdeauna... dacă nu i se dădea nas. Dar de încredere? Nu. Col ajunsese să creadă și el asta.

– Nimic, murmură el.

– Atunci, să mergem, zise Andolini.

Coborâră din camionetă. Cu Andolini în stânga și Vincent în dreapta, Eddie și pistolarul intrară în Turnul Înclinat.

Capitolul 5

Momentul adevărului și reglarea conturilor

i

Într-o piesă blues din anii douăzeci, Billie Holiday, care într-o bună zi avea să descopere singur adevărul, cânta: *Doctor tole me daughter you got to quit it fast / Because one more rocket gonna be your last.*[1] Ultima decolare a lui Henry Dean avu loc cu cinci minute înainte ca mașina să oprească în fața Turnului Înclinat și fratele lui să fie împins de la spate înăuntru.

Pentru că stătea în dreapta lui, George Biondi – cunoscut prietenilor ca „Uriașul George" și dușmanilor ca „Borcănilă" – îi puse lui Henry o întrebare. Acum, în timp ce Henry picotea dus și clipea apos în fața tablei de joc, Tricks Postino puse zarul într-o mână care căpătase deja culoarea prăfoasă ce afectează extremitățile în urma dependenței îndelungate de heroină, culoarea prăfoasă care precede cangrenarea.

– E rândul tău, Henry, zise Tricks și Henry lăsă zarul să-i cadă din mână.

---

[1] „Doctorul mi-a spus: Fiica mea, renunță acum / Înc-o decolare și vei merge pe ultimul tău drum" (n. tr.).

Când continuă să se uite în gol și nu dădu niciun semn că ar vrea să mute pionul, îl mișcă Jimmy Haspio în locul lui.

– Ca să vezi, Henry, zise el. Ai ocazia să mai câștigi o bucată de plăcințică.[1]

– Bonbon Jellybon, zise Henry ca prin vis și se uită în spate, parcă trezindu-se. Unde-i Eddie?

– Vine imediat, îl liniști Tricks. Joacă mai departe.

– Nu-mi dați o doză?

– Joacă acolo, Henry.

– Bine, bine, nu vă mai *sprijiniți* de mine.

– Nu te *sprijini* de el, îi spuse Kevin Blake lui Jimmy.

– Bine, nu mai fac, replică Jimmy.

– Ești gata? zise George Biondi și le făcu celorlalți cu ochiul în timp ce Henry lăsă încet bărbia în piept și o ridică înapoi – era ca și când ai vedea un buștean îmbibat în apă care încă refuză să se scufunde cu totul.

– Da, zise Henry. Sunt numai urechi.

– E numai urechi! strigă vesel Jimmy Haspio.

– Ești *numai* urechi, futu-i! aprobă Tricks și hohotiră toți (în cealaltă cameră, edificiul lui Balazar, acum înalt de trei niveluri, tremură din nou, dar nu se prăbuși).

– Bine, ascultă atent, spuse George și făcu iar cu ochiul. Deși Henry era la categoria Sport, George anunță categoria Arte și Divertisment. Ce cântăreț popular de muzică western și country a avut hituri precum *A Boy Named Sue*, *Folsom Prison Blues* și numeroase alte cântece bestiale?

Kevin Blake, care chiar *știa* să adune șapte cu nouă (dacă-i puneai la dispoziție jetoane de pocher), râse descătușat, strângându-și genunchii și aproape răsturnând planșa pe jos.

Prefăcându-se în continuare că citea de pe cartonașul din mână, George urmă:

---

[1] La jocul Trivial Pursuit, concurenții trebuie să completeze din bucăți (felii) un rotund sub formă de plăcintă (n. tr.).

– Acest popular cântăreț este cunoscut și ca Omul în Negru. Tradus, prenumele lui înseamnă locul unde te duci să te pișii, iar numele e ceea ce ai în portofel dacă nu ești un dependent nenorocit de heroină.

Urmă o tăcere lungă. Așteptau.

– Walter Brennan, spuse Henry în cele din urmă.

Hohote de râs. Jimmy Haspio îl apucă pe Kevin Blake. Kevin îl lovi repetat cu pumnul în umăr pe Jimmy. În biroul lui Balazar, casa de cărți care începea să semene cu un turn de cărți tremură din nou.

– Potoliți-vă! strigă 'Cimi. *Da Boss* construiește!

Se potoliră imediată.

– Corect, spuse George. Pe asta ai nimerit-o, Henry. A fost una grea, dar te-ai descurcat.

– Ca de obicei, spuse Henry. Mereu mă descurc la greu. Ce zici de o doză?

– Bună idee! spuse George și luă din spate o cutie de trabucuri Roi-Tan. Din ea scoase o seringă. Vârî acul ei în vena ciuruită a lui Henry și fratele lui Eddie decolă pentru ultima oară.

ii

Exteriorul camionetei de pizza era neîngrijit, dar dincolo de praful drumului și de vopsea se afla o minune high-tech pentru care băieții de la Brigada Antidrog ar fi fost invidioși. Cum Balazar spusese nu o singură dată, nu-i poți învinge pe nemernici decât dacă te poți pune cu ei – decât dacă ai echipament la fel de bun ca al lor. Erau lucruri scumpe, dar tabăra lui Balazar avea un avantaj: ei furau ceea ce Brigada Antidrog trebuia să cumpere la prețuri mult umflate. Existau întotdeauna angajați ai companiilor de electronice, până hăt pe Coasta de Est, dispuși să vândă lucruri strict secrete la prețuri de

nimic. *Cazzaronii* (Jack Andolini îi numea „Aspiratoare de coca din Silicon Valley“) aproape că te *bombardau* cu marfa asta.

Sub tabloul de bord erau un dispozitiv antibruiaj, un antiradar UHF, un detector de transmisii radio de bandă largă/frecvență înaltă, o stație de bruiaj BL/FI, un amplificator de impulsuri care ar fi arătat oricui încerca să urmărească mașina prin metode standard de triangulație că aceasta se afla simultan în Connecticut, Harlem și Montauk, un radiotelefon... și un buton mic și roșu pe care Andolini îl apăsă imediat ce Eddie Dean coborî din camionetă.

În biroul lui Balazar, interfonul scoase un țârâit scurt.

– Ei sunt, spuse el. Claudio, lasă-i să intre. ’Cimi, spune-le tuturor să nu facă zgomot. Din câte știe Eddie Dean, aici suntem doar eu, tu și Claudio. ’Cimi, du-te în camera de depozitare cu ceilalți domni.

Plecară, ’Cimi luând-o la stânga, Claudio Andolini la dreapta.

Cu calm, Balazar începu un alt nivel al edificiului său.

iii

Lasă-mă pe mine să rezolv lucrurile, repetă Eddie când Claudio deschise ușa.

Bine, spuse pistolarul, dar rămase în alertă, gata să *iasă în față* imediat ce lucrul acesta părea necesar.

Zăngănit de chei. Pistolarul percepea foarte bine mirosurile – transpirație veche dinspre Col Vincent în dreapta, un aftershave înțepător, aproape tăios, dinspre Jack Andolini în stânga și, când intrară în semiîntuneric, izul acru de bere.

Atât, doar mirosul de bere îl recunoscu. Nu era vorba de un birt decrepit cu rumeguș pe jos și scânduri așezate pe capre în chip de bar – era exact opusul localului lui Sheb din Tull, estimă pistolarul. Peste tot scânteia sticlă, era mai

multă sticlă în acea singură încăpere decât văzuse în toți anii scurși de când ieșise din copilărie, când aprovizionarea începuse să șchiopăteze, în parte din cauza raidurilor purtate de forțele rebele ale lui Farson, Omul cel Bun, dar mai mult, credea el, doar pentru că lumea mergea mai departe. Farson fusese nu cauza, ci un simptom al acelei mari mișcări.

Vedea reflexiile lor pretutindeni – pe pereți, pe barul acoperit cu sticlă și în oglinda lungă din spatele lui; se vedeau reflectați chiar și-n chip de miniaturi deformate în paharele de vin cu formă grațioasă, de clopot, agățate deasupra barului... pahare splendide și fragile asemenea unor gâteli de sărbătoare.

Într-un colț era o sculptură de lumini care se aprindeau și se schimbau, se aprindeau și se schimbau, se aprindeau și se schimbau. Din auriu în verde; din verde în galben; din galben în roșu; din roșu iar în auriu. Pe ea era scris, cu Litere Nobile, un cuvânt pe care îl putea citi, dar care nu-i spunea nimic: ROCKOLA.

Nu conta. Aveau treabă de făcut acolo. Nu venise ca turist; nu trebuia să-și permită luxul de-a se comporta ca unul, indiferent cât de frumoase sau de ciudate erau lucrurile acelea.

Bărbatul care le deschisese era în mod evident fratele celui care condusese ceea ce Eddie numea camionetă (care deriva din *cabrioletă*, bănuia Roland), însă era mult mai înalt și poate cu cinci ani mai tânăr. Purta pistol într-un toc legat de umăr.

– Unde-i Henry? întrebă Eddie. Vreau să-l văd pe Henry. Ridică vocea. Henry! *Hei, Henry!*

Niciun răspuns; doar tăcerea în care paharele agățate deasupra barului păreau să vibreze cu o delicatețe ce scăpa auzului uman.

– Domnul Balazar ar vrea să discute mai întâi cu tine.

– I-ați pus căluș și l-ați legat undeva, nu-i așa? întrebă Eddie și înainte să deschidă gura Claudio, el râse. Ba nu, mă gândesc că... l-ați drogat, nimic mai mult. De ce să vă complicați cu frânghii și călușuri, când nu trebuie decât să-l injectați ca să-l faceți să tacă? Bine. Du-mă la Balazar. Să terminăm odată cu asta.

iv

Pistolarul se uită la turnul de cărți de pe masa lui Balazar și își spuse: *Alt semn.*

Balazar nu ridică ochii – turnul de cărți era deja prea înalt pentru asta – ci se uită mai degrabă pe deasupra lui. Pe chip avea o expresie de plăcere și căldură.

– Eddie, spuse el. Mă bucur să te văd, fiule. Am auzit că ai avut ceva probleme la Kennedy.

– Nu-s fiul tău, replică Eddie inexpresiv.

Balazar făcu un gest scurt care era în același timp comic, trist și mincinos: *Mă rănești, Eddie,* spunea, *mă rănești când spui așa ceva.*

– Să nu mai pierdem vremea, reluă Eddie. Știi bine că e una din două: fie lucrez pentru copoi, fie au trebuit să mă lase liber. Știi că n-au stors nimic de la mine în doar două ore. Și știi că, dacă ar fi făcut-o, acum aș fi pe 43rd Street, răspunzând la întrebări, având dreptul la pauză doar cât să vomit în chiuvetă.

– *Lucrezi* pentru ei, Eddie? întrebă Balazar pe un ton blând.

– Nu. Au trebuit să-mi dea drumul. Mă urmăresc, dar n-am nicio legătură cu ei.

– Deci ai scăpat de marfă, spuse Balazar. Fascinant. Să-mi spui și mie cum poți scăpa de un kilogram de cocaină într-un avion. Ar fi o informație utilă. Cam ca *Misterul camerei închise.*

– N-am scăpat de ea, spuse Eddie, dar nici n-o mai am.

– Și cine o are? întrebă Claudio, apoi roși când fratele lui îl privi cu ferocitate.

– *El*, zise Eddie, zâmbind și arătând spre Enrico Balazar, în spatele turnului de cărți. A fost deja livrată.

Pentru prima dată de când Eddie fusese escortat în birou, o expresie veritabilă ilumină chipul lui Balazar: mirare. Apoi dispăru. Zâmbi politicos.

– Da, spuse el. Într-un loc ce va fi dezvăluit mai târziu, după ce-ți vei primi înapoi fratele și marfa și vă veți fi cărat. În Islanda, poate. Așa crezi că vor merge lucrurile?

– Nu, zise Eddie. Nu înțelegi. Este *aici*. Livrată direct la domiciliu. Exact cum am căzut de acord. Pentru că și-n ziua de azi există oameni care cred în respectarea învoielii așa cum a fost făcută inițial. Incredibil, știu, dar adevărat.

Se holbau toți la el.

Cum mă descurc, Roland? întrebă Eddie.

Cred că te descurci foarte bine. Dar nu-l lăsa pe Balazar să-și recapete avantajul, Eddie. Cred că e periculos.

Crezi, hă? Ei bine, de asta te-am luat, prietene. Eu știu *că e periculos. Al dracului de periculos.*

Se uită iarăși la Balazar și-i făcu scurt cu ochiul.

– De aia *tu* ești acela care trebuie să aibă grijă la copoi, nu eu. Dacă vin cu un mandat de percheziție, te-ai putea trezi că ești futut fără să desfaci măcar picioarele, domnule Balazar.

Balazar luase două cărți. Mâinile începură pe dată să-i tremure și le puse deoparte. Era imperceptibil, dar Roland văzu tremurul, și-l văzu și Eddie. O expresie de nesiguranță – chiar teamă, poate – apăru și apoi dispăru de pe fața lui.

– Ai grijă cum vorbești cu mine, Eddie. Ai grijă cum te exprimi și te rog ține minte că n-am rezerve nelimitate de timp și răbdare pentru prostii.

Jack Andolini păru alarmat.

– A făcut un târg cu ei, domnule Balazar! Rahatul ăsta mic le-a dat cocaina și ei au plasat-o cât timp se prefăceau că-l interoghează!

– N-a intrat nimeni aici, spuse Balazar. Nimeni nu s-ar putea apropia, Jack, și tu știi asta. Se declanșează alarma și când se bășește un porumbel pe acoperiș.

– Dar...

– Chiar dacă au reușit să ne însceneze ceva, avem atâția oameni în organizația lor, că le-am putea face praf cazul în trei zile. Am știi cine, când și cum.

Balazar se uită din nou la Eddie.

– Eddie, spuse el, ai cincisprezece secunde să termini cu prostiile. Apoi o să-l chem înăuntru pe 'Cimi Dretto și el o să te facă să te doară. Pe urmă, după ce te-a făcut să te doară o vreme, o să plece și dintr-o cameră alăturată o să auzi cum îl face *pe fratele tău* să-l doară.

Eddie se crispă.

Ușurel, murmură pistolarul și gândi: *Ca să-l rănești nu trebuie decât să rostești numele fratelui lui. Ca și când l-ai lovi cu bățul peste o rană deschisă.*

– O să intru în baia ta, zise Eddie. Arătă spre o ușă din colțul stâng al camerei, o ușă atât de bine mascată, încât putea fi doar un panou de perete. O să intru singur. Apoi o să ies cu o jumătate de kilogram de cocaină. Jumătate din transport. Tu o vei testa. Apoi îl vei aduce pe Henry aici, unde îl pot vedea. După ce-l văd, după ce mă conving că e teafăr, tu o să-i dai marfa noastră și el o să plece acasă însoțit de unul dintre gentlemenii tăi. În timpul ăsta, eu și... (*Roland*, aproape că spuse) ...eu și ceilalți băieți pe care știm amândoi că-i ai aici ne putem uita la tine cum construiești treaba aia. Când Henry va ajunge în siguranță acasă – și asta înseamnă că nimeni nu va sta acolo cu arma la tâmpla lui – o să sune și o să rostească un anumit cuvânt. Ăsta-i un aranjament pe care l-am făcut înainte să plec. Pentru orice eventualitate.

Pistolarul verifică mintea lui Eddie pentru a vedea dacă asta era adevărat. Era, sau cel puțin Eddie credea că era. Roland văzu că Eddie credea de fapt că fratele lui, Henry, va muri înainte să apuce să rostească acel cuvânt. Pistolarul nu era atât de sigur.

– Ai impresia că eu încă mai cred în Moș Crăciun, zise Balazar.

– Știu că nu crezi.

– Claudio. Percheziționează-l. Jack, tu du-te în baie și caută bine. Totul.

– E vreun loc acolo de care n-am cunoștință? întrebă Andolini.

Balazar tăcu un moment lung, măsurându-l atent pe Andolini cu ochii lui căprui-închis.

– E un panou mic în spatele dulăpiorului cu medicamente, zise. Țin câteva lucruri personale acolo. Nu-i destul de mare pentru a ascunde o jumătate de kilogram de droguri, dar nu strică să te uiți și acolo.

Jack plecă și, când intră în toaleta mică, pistolarul văzu fulgerând aceeași lumină albă pe care o văzuse în privata din caleașca-zburătoare. Apoi ușa se închise.

Ochii lui Balazar se întoarseră la Eddie.

– Ce te face să spui astfel de minciuni sfruntate? întrebă el, aproape întristat. Te-am crezut băiat deștept.

– Uită-te la fața mea, zise Eddie încet, și spune-mi că te mint.

Balazar făcu ce-i ceruse Eddie. Se uită mult timp. Apoi se întoarse cu spatele, cu mâinile îndesate în buzunare atât de adânc, încât i se vedea puțin din despicătura fundului lui de țăran. Era o poziție ce trăda mâhnire – mâhnire provocată de un fiu neascultător – dar înainte să se întoarcă, Roland zărise pe chipul lui Balazar o expresie care nu era de mâhnire. Ceea ce Balazar văzuse pe fața lui Eddie nu trezise în el mâhnirea, ci o tulburare profundă.

– Dezbracă-te, zise Claudio, și acum ținea pistolul îndreptat spre Eddie.

Eddie începu să-și dea jos hainele.

V

Asta nu-mi miroase a bine, gândi Balazar așteptându-l pe Jack Andolini să iasă din baie. Era speriat, dintr-odată transpira nu doar la subsuori sau la vintre, locuri unde transpira chiar și în crivățul iernii, când frigul înghețа și pietrele, ci peste tot. Când plecase, Eddie era un simplu narcoman – un narcoman *deștept*, dar un narcoman, o persoană care putea fi manevrată oricum, dacă-i arătai puțină heroină – și la întoarcere părea că... părea că ce? Că *crescuse* într-un fel, *se transformase.*

Parcă i-ar fi turnat cineva două găleți cu curaj proaspăt pe gât.

Da. Asta era. Și drogul. Drogul ăla nenorocit. Jack întorcea baia pe dos și Claudio îl percheziționa pe Eddie cu ferocitatea scrupuloasă a unui paznic de închisoare sadic; Eddie stătuse calm – cu un stoicism despre care Balazar ar fi spus că este imposibil de găsit la el sau oricare alt narcoman – cât timp Claudio își scuipase de patru ori în palma stângă, frecase temeinic flegma gâlmoasă peste mâna dreaptă, apoi o vârâse în fundul lui Eddie până la încheietură și doi, trei centimetri mai mult de atât.

Nu era nici urmă de droguri în baia lui, nici urmă de droguri asupra lui Eddie sau în el. Nu era pic de drog în hainele, jacheta sau geanta de voiaj a lui Eddie. Așadar, nu era decât o cacealma.

Uită-te la fața mea și spune-mi că te mint.

Așa făcuse. Ce văzuse fusese tulburător. Văzuse că Eddie Dean era perfect încrezător: voia să intre în baie și să iasă cu jumătate din marfa lui Balazar.

Balazar aproape credea și el.

Claudio Andolini trase mâna înapoi. Degetele-i ieșiră din fundul lui Eddie Dean cu un plescăit surd. Gura lui Claudio se strâmbă ca o gută plină de noduri.

– Grăbește-te, Jack, mi-e plină mâna de rahatu' gunoiului ăstuia! strigă Claudio nervos.

– Dacă știam că o să cauți și acolo, Claudio, m-aș fi șters la cur cu un picior de scaun ultima dată când m-am dus să mă cac, zise Eddie molcom. Nu te-ai fi murdărit așa tare pe mână și eu nu m-aș fi simțit acuma ca și când m-ar fi violat Tăurașul Ferdinand.

– *Jack!*

– Du-te și spală-te la bucătărie, spuse Balazar încet. Eu și Eddie nu avem motive să ne luăm la harță. Așa-i, Eddie?

– Așa-i, spuse Eddie.

– E curat, în orice caz, zise Claudio. Ei bine, *curat* nu-i tocmai cuvântul potrivit. Vreau să zic că nu are nimic la el. De asta poți fi sigur sută la sută.

Ieși, ținând mâna în fața lui, ca un pește mort.

Eddie se uită calm la Balazar, care se gândea din nou la Harry Houdini, și la Blackstone, și la Doug Henning, și la David Copperfield. Peste tot se spunea că spectacolele de magie erau moarte, la fel ca vodevilul, dar Henning era un superstar și tânărul Copperfield ridicase sala în picioare când Balazar fusese la un spectacol al lui în Atlantic City. Îi plăcuseră magicienii de prima dată când văzuse unul la un colț de stradă, făcând trucuri cu cărți pentru bani de buzunar. Și ce făceau întotdeauna prima dată înainte să materializeze ceva – ceva ce stârnea suspine din partea publicului, iar apoi aplauze? Invitau pe cineva din public să se asigure că locul din care iepurele sau porumbelul sau frumoasa cu sânii goi sau orice urma să apară era absolut gol. Mai mult decât atât, să se asigure că nu exista posibilitatea de a băga ceva *înăuntru*.

Cred că i-a reușit. Nu știu cum și nici nu-mi pasă. Singurul lucru pe care îl știu sigur e că nu-mi place nimic din toate astea, nu-mi place nici cât negru sub unghie.

vi

Nici lui George Biondi nu-i plăcea ceva. Și se îndoia că Eddie Dean va fi extaziat.

George era aproape sigur că, după ce 'Cimi venise în biroul contabilului și stinsese becurile, Henry murise. Murise fără zgomot, fără zbateri, fără griji. Pur și simplu se dusese ca un puf de păpădie pe o briză ușoară. George credea că se întâmplase cam când Claudio plecase în bucătărie să-și spele rahatul de pe mână.

– Henry? murmură George în urechea presupusului mort. Apropie gura atât de tare de ea, încât îi aminti de felul în care băieții sărută urechile fetelor pe întuneric la cinema, și imaginea îl scârbi puternic, mai ales dacă te gândeai că tipul probabil că era mort – era ca un fel de narcofobie sau cum naiba-i

spunea – dar trebuia să știe, iar peretele dintre încăperea aceasta și biroul lui Balazar era subțire.

– Care-i problema, George? întrebă Tricks Postino.

– Liniște, făcu 'Cimi. Vocea lui era torsul ușor al unui camion la ralanti.

Făcură liniște.

George strecură o mână înăuntrul cămășii lui Henry. O, era din ce în ce mai rău. Imaginea întâlnirii cu o fată la un cinematograf nu voia să-l părăsească. Acum uite ce făcea, îi pipăia sânii, doar că nu era o *ea*, ci un *el*, nu mai era vorba doar de narcofobie, ci era de-a dreptul *homo*-narcofobie, iar pieptul scobit de droguri al lui Henry nu se umfla, nu mai era nimic înăuntru care să facă *bum-bum-bum*. Pentru Henry Dean spectacolul se încheiase, pentru Henry Dean jocul de baseball se întrerupsese în a șaptea repriză. La el, în afara ceasului nu mai ticăia nimic.

Intră în mirosul greu de ulei de măsline și usturoi – atmosfera Vechii Patrii – care îl învăluia pe 'Cimi Dretto.

– Cred că avem o problemă, șopti George.

vii

Jack ieși din baie.

– Nici urmă de drog acolo, spuse el și ochii lui inexpresivi îl studiară pe Eddie. Iar dacă te gândeai la geam, poți să uiți de el. Plasa aia-i din oțel cu ochiuri de zece.

– Nu mă gândeam la geam și drogul *este* acolo, spuse Eddie încet. Doar că nu știi unde să te uiți.

– Îmi pare rău, domnule Balazar, spuse Andolini, dar mă simt depășit.

Balazar îl studie pe Eddie ca și când nici nu l-ar fi auzit pe Andolini. Fiindcă se gândea profund.

Se gândea la magicienii care scoteau iepuri din joben.

Chemai un tip din public ce să vadă că jobenul este gol. Dar ce nu se schimba niciodată? Faptul că nimeni nu vedea în joben în afară de magician, desigur. Și ce anume spusese puștiul? *O să intru în baia ta. O să intru singur.*

De obicei, nu-l tenta să afle cum funcționau trucurile magice; dacă știai asta, nu mai era distractiv.

De obicei.

Acesta, însă, era un truc pe care abia *aștepta* să-l dea în vileag.

– Bine, îi spuse lui Eddie. Dacă e acolo, du-te după el. Așa cum ești acum. În curul gol.

– Prea bine, făcu Eddie și porni spre ușa băii.

– Dar nu singur, zise Balazar. Eddie încremeni, încordându-se din tot corpul, ca și când Balazar l-ar fi lovit cu un harpon invizibil. Văzând asta, Balazar simți că-i crește inima. Pentru prima dată ceva nu mergea conform planului puștiului. O să te însoțească Jack.

– Ba nu, ripostă Eddie. Nu așa am...

– Eddie, spuse Balazar blând, tu nu mă refuzi pe mine. Lucrul ăsta nu-l faci niciodată.

viii

E-n regulă, spuse pistolarul. *Lasă-l să vină.*

Dar... dar...

Eddie aproape că se bâlbâia, abia își mai ținea firea. Nu era vorba doar de lovitura neașteptată pe care i-o dăduse Balazar; era vorba de grija care îl rodea pentru Henry și, începând treptat să acapareze totul, nevoia unei doze.

Lasă-l să vină. Va fi bine. Ascultă.

Eddie ascultă.

ix

Balazar se uită după el, un om subțire, în pielea goală, cu un început de piept scobit de droguri, cu capul înclinat pe o parte, și-n timp ce se uita, simți că i se evaporă încrederea de sine. Era ca și când puștiul ar fi ascultat o voce pe care doar el o auzea.

Același gândi îl avu și Andolini, dar altfel articulat: *Ce-i asta? Seamănă cu Nipper, cățelul de pe vechile discuri RCA Victor!*

Col voise să-i spună ceva despre ochii lui Eddie. Dintr-odată, Jack Andolini își dorea să-l fi ascultat.

Dorința-ntr-o mână, rahatu-n cealaltă, gândi el.

Dacă Eddie asculta voci lăuntrice, acestea fie tăcuseră, fie nu mai era el atent la ele.

– Okay, spuse el. Haide, Jack. O să-ți arăt a opta minune a lumii.

Declanșă un surâs care nu-i atinse câtuși de puțin nici pe Jack Andolini, nici pe Enrico Balazar.

– Așa zici? Andolini scoase un pistol din tocul legat de cureaua sa, în spate. O să rămân gură-cască?

Zâmbetul lui Eddie se lărgi.

– O, da. Cred că o să-ți taie răsuflarea.

x

Andolini intră după Eddie în baie. Ținea pistolul ridicat pentru că i se ridicase și tensiunea.

– Închide ușa, spuse Eddie.

– Pe mă-ta, răspunse Andolini.

– Închide ușa sau adio droguri, zise Eddie.

– Pe mă-ta, repetă Andolini.

Acum, puțin speriat, simțind că se petrecea ceva ce el nu înțelegea, Andolini părea mai deștept decât păruse în camionetă.

– Nu vrea să închidă ușa, strigă el la Balazar. Mă bate gândul să te las baltă, domnule Balazar. Probabil că ai șase hăndrălăi în localul ăsta, fiecare cu aproximativ patru arme asupra lui, și vă căcați pe voi din cauza unui puști într-o budă. Un puști *narcoman*.

– Închide dracului ușa, Jack! strigă Balazar.

– Așa, făcu Eddie când Jack Andolini închise ușa cu piciorul, în urma lui. Bărbat ești sau bă...

– O, mamă, mi-a ajuns porcăria asta, spuse Andolini, adresându-se nimănui în mod special. Ridică pistolul cu mânerul înainte, cu intenția de a-l lovi pe Eddie peste gură.

Apoi înmărmuri cu pistolul deasupra capului, cu grimasa care-i dezgolea dinții transformându-se într-o strâmbătură tâmpă și buimacă, văzând ceea ce Col Vincent văzuse în camionetă.

Ochii lui Eddie deveniră din căprui albaștri.

– *Acum prinde-l!* spuse o voce joasă, autoritară, și cu toate că ieși pe gura lui Eddie, nu era deloc vocea lui.

Schizo, își spuse Jack Andolini. *A devenit schizo, al dracului de schi...*

Dar gândul i se întrerupse când mâinile lui Eddie îl prinseră de umeri, pentru că atunci când se întâmplă asta, Andolini văzu apărând dintr-odată o gaură în pânza realității, cam la trei pași în spatele lui Eddie.

Nu, nu o gaură. Dimensiunile ei erau prea perfecte pentru asta.

Era o *ușă*.

– Maică Precistă, ocrotitoarea noastră, zise Jack într-un geamăt surd, crispat.

Prin ușa care plutea în gol la treizeci de centimetri deasupra podelei, în fața dușului lui Balazar, vedea o plajă întunecată care cobora spre valuri înspumate. Pe plaja aceea mișunau vietăți. *Vietăți.*

Coborî pistolul, dar lovitura care trebuia să-i spargă lui Eddie toți dinții din față, până la gingie, nu făcu decât să-i zdrelească buzele puțin și să i le pudreze cu sânge. Toată puterea se scurgea din el. Jack *simțea* cum se scurge.

– Ți-am *spus* că o să-ți taie răsuflarea, Jack, zise Eddie, apoi îl trase.

Jack înțelese în ultimul moment ce voia Eddie să facă și începu să se zbată ca o pisică sălbatică, dar era prea târziu – cădeau cu spatele pe ușa aceea și murmurul monoton al New Yorkului noaptea, atât de familiar și de constant că nici nu-l mai auzea, decât când nu mai era prezent, fu înlocuit de vuietul valurilor și de vocile scrâșnite, întrebătoare, ale monstruozităților abia întrevăzute care forfoteau de colo-colo pe plajă.

xi

Va trebui să ne mișcăm repede, altfel o să ne trezim în focuri, spusese Roland și Eddie era aproape sigur că asta însemna că, dacă nu atingeau viteza luminii, o încurcau rău de tot. Era de acord. Când venea vorba de băieți duri, Jack Andolini era ca Dwight Gooden: îl puteai zdruncina, da, îl puteai șoca, dar dacă-l lăsai să-ți scape în primele reprize, mai târziu avea să te calce în picioare.

Mâna stângă! se admonestă Roland în timp ce *treceau dincolo* și el se separă de Eddie. *Ține minte! Mâna stângă! Mâna stângă!*

Îi văzu pe Eddie și pe Jack împleticindu-se în spate, căzând, apoi rostogolindu-se pe grohotișul care mărginea plaja, luptându-se pentru pistolul din mâna lui Andolini.

Roland avu timp doar cât să-și spună ce glumă cosmică ar fi dacă, întorcându-se în lumea lui, ar descoperi că în absența sa trupul îi murise... dar apoi fu prea târziu. Prea târziu pentru întrebări, prea târziu pentru a merge înapoi.

xii

Andolini nu știa ce se întâmplase. O parte din el era sigură că înnebunise, altă parte își spunea că Eddie îl drogase sau îl gazase sau îi făcuse ceva asemănător, iar restul credea că Dumnezeul răzbunător al copilăriei lui se săturase în sfârșit de relele sale și-l smulsese din lumea pe care o cunoștea și-l depusese în purgatoriul acela straniu.

Apoi văzu ușa. Era deschisă și împrăștia un evantai de lumină albă – lumina din toaleta lui Balazar – peste pământul pietros. Înțelese că era posibil să se ducă înapoi. Andolini era, mai presus de toate, un om cu simț practic. Avea să-și facă griji despre însemnătatea acestei pățanii mai târziu. Pe moment intenționa să-i facă de petrecanie nenorocitului ăluia și să se întoarcă pe ușa de acolo.

Forța care îl părăsise când îl lovise șocul surprizei începea acum să se reverse înapoi în el. Își dădu seama că Eddie încerca să-i ia din mână micuțul, dar foarte eficientul Colt Cobra, și că aproape reușise. Jack îl trase înapoi cu o înjurătură, încercă să țintească, dar Eddie îl reapucă imediat de braț.

Andolini ridică genunchiul, îl lovi pe Eddie în mușchiul coapsei drepte (gabardina scumpă a pantalonilor lui Andolini era acum plină de nisipul gri-murdar al plajei) și Eddie strigă când mușchiul se contractă.

– *Roland!* strigă el. *Ajută-mă! Hristoase, ajută-mă!*

Andolini răsuci repede capul și ceea ce văzu îl descumpăni din nou. Acolo era un individ... doar că arăta mai mult a fantomă decât a individ. Și nu era vorba de Casper, Fantoma Prietenoasă. Fața albă și suptă a siluetei tremurătoare era aspră de la țepii bărbii. Cămașa era o zdreanță care flutura în vânt, expunându-i coastele slăbite de foame. În jurul mâinii drepte avea legată o cârpă mizerabilă. Părea bolnav, bolnav și pe moarte, dar chiar și așa părea suficient de vânjos ca să-l facă pe Andolini să se simtă ca un ou fiert moale.

Și măscăriciul avea pistoale la șolduri.

Păreau mai vechi decât dealurile, destul de vechi să fi provenit dintr-un muzeu al Vestului Sălbatic... dar tot pistoale erau, poate chiar funcționale,

și Andolini înțelese instantaneu că va trebui să se ocupe fără întârziere de omul alb la față... poate doar dacă nu era *într-adevăr* o nălucă, iar dacă așa era, nu conta câtuși de puțin, deci nu avea rost să-și facă griji pentru asta.

Andolini îi dădu drumul lui Eddie și se rostogoli dintr-o mișcare în dreapta, abia simțind piatra care-i rupse jacheta sport de cinci sute de dolari. În aceeași clipă, pistolarul scoase arma cu mâna stângă și gestul lui avu firescul dintotdeauna, bolnav sau sănătos, perfect treaz sau încă semiadormit: mai rapid ca un fulger albastru de vară.

Am pierdut, gândi Andolini, potopit de o mirare bolnăvicioasă. *Hristoase, e mai rapid ca oricine! Am pierdut, Sfântă Maică Precistă, o să mă ciuruiască, o să...*

Omul în cămașă zdrențuită apăsă trăgaciul revolverului din mâna stângă și Jack Andolini crezu – chiar crezu – că e mort înainte să-și dea seama că nu se auzise decât un clic surd în locul detunăturii așteptate.

Un rateu.

Surâzând, Andolini se ridică în genunchi și îndreptă pistolul.

– Nu știu cine ești, dar poți să-ți iei adio de la viață, ciudățenia dracului, spuse el.

xiii

Eddie se ridică în șezut, tremurând, tot numai piele de găină. Îl văzu pe Roland scoțând pistolul, auzi pocnetul sec care ar fi trebuit să fie o bubuitură, îl văzu pe Andolini ridicându-se în genunchi, îl auzi rostind ceva și, înainte să-și dea bine seama ce făcea, mâna lui găsi o bucată zimțată de stâncă. O smulse din pământul nisipos și o aruncă, apelând la toată forța lui.

Piatra îl nimeri pe Andolini în ceafă și căzu. Sângele țâșni dintr-o rană ca un petic desfăcut pe scalpul lui Jack. Andolini deschise focul, dar glonțul care în mod sigur l-ar fi ucis pe pistolar urmă o cu totul altă traiectorie.

xiv

Nu cu totul alta, i-ar fi putut spune pistolarul lui Eddie. *Când simți pe obraz vântul despicat de glonț, nu poți spune că acesta a urmat o cu totul altă traiectorie.*

Revenindu-și de pe urma împușcăturii lui Andolini, trase cocoșul pistolului și apăsă din nou trăgaciul. De data aceasta, glonțul de pe țeavă se aprinse – detunătura seacă, autoritară, reverberă de-a lungul și de-a latul plajei. Pescărușii care dormeau pe stânci departe de homaroșenii se treziră și se ridicară în zbor cârâind, în stoluri speriate.

Glonțul pistolarului în mod sigur l-ar fi rezolvat definitiv pe Andolini, în ciuda reacției lui involuntare de recul, dar Andolini era și el în mișcare, căzând pe o rână, amețit de lovitura de la cap. Pocnetul revolverului păru departe, dar vătraiul încins pe care i-l înfipse în brațul stâng, spulberând cotul, fu cât se poate de real. Îl trezi din amețeală și el se ridică în picioare, cu un braț atârnând frânt și inutil, cu pistolul fluturând necoordonat în cealaltă mână, căutând o țintă.

Pe Eddie îl văzu primul, Eddie narcomanul, Eddie care-l adusese cumva în locul acela ireal. Eddie stătea acolo gol ca atunci când venise pe lume, tremurând în vântul rece, strângându-și corpul cu ambele brațe. Ei bine, poate că aici își va lăsa oasele, dar va avea măcar plăcerea de a-l lua cu el pe neisprăvitul de Eddie Dean.

Andolini ridică pistolul. Micuțul Cobra părea acum să cântărească zece kilograme, dar asta nu-l făcu să pregete.

xv

Sper din suflet ca ăsta să nu fie un rateu, își spuse Roland înverșunat și trase iarăși cocoșul. Prin larma pescărușilor, auzi clicul fin, uns, al butoiașului rotindu-se.

xvi

Nu fu un rateu.

xvii

Pistolarul nu țintise spre capul lui Andolini, ci spre pistolul din mâna lui. Nu știa dacă mai aveau nevoie de omul acela, dar era posibil să aibă; era important pentru Balazar și, deoarece Balazar se dovedise a fi atât de periculos pe cât bănuise Roland, prudența era cea mai bună strategie.

Ținta lui era bună, dar asta nu era de mirare. Nu același lucru se putea spune și despre ce se întâmplă cu pistolul lui Andolini și, prin urmare, cu Andolini însuși. Roland mai văzuse așa ceva, dar numai de două ori în toți anii de când vedea oameni împușcându-se reciproc.

Ghinionul tău, amice, gândi pistolarul în timp ce Andolini se-ndrepta spre plajă strigând, împleticindu-se. Pe cămașă și pe pantaloni îi curgea sânge. Mâna în care ținuse pistolul dispăruse de la jumătatea palmei. Micul Colt Cobra era o bucată contorsionată de metal căzută în nisip.

Eddie se holba năucit la el. Nimeni nu avea să-l mai judece greșit pe Jack Andolini după fața lui de om preistoric, și asta pentru că acum nu mai avea față; în locul ei nu mai era decât un amestec de carne crudă și gaura neagră a gurii care continua să strige.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

– Probabil că glonțul meu i-a nimerit pe țeavă în clipa în care el apăsa trăgaciul, spuse pistolarul. Vorbi pe tonul sec al unui profesor care ținea un curs de balistică la academia de poliție. Rezultatul a fost o explozie care i-a spulberat partea din spate a armei. Cred că au explodat și vreo două cartușe ale lui.

– Împușcă-l, spuse Eddie. Tremura mai tare ca oricând, iar acum asta nu se mai datora doar combinației dintre aerul nopții, briza mării și goliciunea corpului. Omoară-l. Curmă-i chinurile, pentru Dumnezeu...

– Prea târziu, zise pistolarul cu o indiferență rece, care lui Eddie îi îngheță și măduva în oase.

Și el se întoarse prea târziu pentru a evita priveliștea oferită de homaroșeniile dând năvală la picioarele lui Andolini, făcându-i ferfeniță mocasinii Gucci... cu picioarele lui încă în ei, desigur. Strigând, fluturând spasmodic brațele înaintea lui, Andolini căzu în față. Homaroșeniile năpădiră lacome peste el, chestionându-l fără încetare în timp ce-l mâncau de viu: *Dad-a-chack? Did-a-chick? Dum-a-chum? Dod-a-chock?*

– Iisuse, gemu Eddie. Ce facem acum?

– Acum luăm din

(*praful-diavolului*, spuse pistolarul; *cocaină*, auzi Eddie)

exact cât i-ai promis lui Balazar, nu mai mult și nu mai puțin. Și ne întoarcem. Îl privi drept în ochi. Doar că de data asta va trebui să vin împreună cu tine. În pielea mea.

– Iisuse Hristoase, spuse Eddie. Poți să faci asta? Și imediat își răspunse singur: Sigur că poți. Dar de ce?

– Pentru că nu te descurci singur, zise Roland. Vino aici.

Eddie se uită înapoi spre movila mișcătoare de creaturi cu clești. Nu-i plăcuse niciodată de Jack Andolini, însă tot simți că i se revoltă stomacul.

– Vino aici, repetă Roland nerăbdător. Mai avem puțin timp și nu-mi place deloc ce trebuie să fac acum. N-am făcut niciodată asta. Niciodată nu m-am gândit că *o voi* face. Buzele i se strâmbară. Încep să mă obișnuiesc cu genul ăsta de lucruri.

Eddie se apropie de silueta lui slabă încet, pe picioare care i se păreau din ce în ce mai mult că sunt din gumă. Pielea lui goală era albă și strălucea în întunericul străin. *Cine ești tu, Roland?* gândi el. Ce *ești tu? Și ce căldură simt că radiază din tine – să fie doar febră? Ori vreun fel de nebunie? Cred că amândouă.*

Doamne, cât de tare-i trebuia o doză! Mai mult: *merita* o doză.

– *Ce* nu ai mai făcut până acum? întrebă el. Despre ce vorbești?

– Ia asta, spuse Roland și arătă spre străvechiul revolver care-i atârna sub șoldul drept. Nu arătă cu degetul – nu avea cu *ce* deget să arate – ci cu toată mâna umflată, bandajată cu o cârpă. Mie nu mi-e de folos. Nu acum și poate că niciodată de acum încolo.

– Păi..., făcu Eddie, înghițind în sec. Nu vreau să-l ating.

– Nici eu nu vreau să-l atingi, zise pistolarul cu o blândețe stranie, dar mă tem că niciunul dintre noi nu are de ales. Vor avea loc schimburi de focuri.

– Da?

– Da. Pistolarul îl privi senin. Și destul de multe, cred.

xviii

Balazar era din ce în ce mai neliniștit. Prea mult timp. Erau acolo înăuntru de prea mult timp și era prea multă liniște. Departe, poate în cvartalul alăturat, auzea oameni strigând unul la celălalt și apoi două răpăituri care probabil că proveneau de la pocnitori... dar când activai în branșa lui Balazar, nu la pocnitori îți zbura prima dată gândul.

Un strigăt. Un strigăt să fi fost?

Lasă. Orice s-ar întâmpla în cvartalul vecin n-are legătură cu tine. Te comporți ca o femeie bătrână.

Cu toate astea, semnele erau rău augur. Foarte rău augur.

– Jack? strigă el spre ușa închisă a băii.

Nu primi niciun răspuns.

Balazar deschise sertarul din stânga și scoase pistolul. Nu era un Colt Cobra mic, numai cât să încapă într-un toc cât palma; era un Magnum 357.

– 'Cimi! strigă el. Vino aici!

Trânti sertarul. Turnul de cărți se prăbuși cu un foșnet moale. Balazar nici nu băgă de seamă.

'Cimi Dretto umplu golul ușii cu cele o sută douăzeci de kilograme ale lui. Văzu că *Da Boss* scosese pistolul din sertar și-l scoase și el imediat pe al său de sub jacheta în carouri atât de țipătoare, încât ar fi orbit pe oricine ar fi făcut greșeala să se uite la ea prea mult timp.

– Să vină Claudio și Tricks, zise el. Aduceți-i repede. Puștiul pune ceva la cale.

– Avem o problemă, spuse 'Cimi.

Ochii lui Balazar săriră de la ușa băii la 'Cimi.

– O, din astea am deja destule, zise el. Care-i cea nouă, 'Cimi?

'Cimi se linse pe buze. Nu-i plăcea să-i dea lui *Da Boss* vești rele nici în cele mai fericite împrejurări, darămite când arăta așa...

– Păi, făcu el și își umezi iar buzele. Vezi tu...

– *Vrei să te grăbești dracului odată?* țipă Balazar.

xix

Mânerul din lemn de santal al revolverului era atât de neted, încât după ce-l primi, Eddie fu aproape să și-l scape pe degetele de la picior. Arma era atât de mare încât părea un obiect preistoric și atât de grea încât el știu că va trebui să o ridice cu ambele mâini. *Reculul*, își spune, *sigur m-ar arunca prin cel mai apropiat perete. Asta dacă va funcționa.* Și totuși, o parte din el *voia* să-l țină, o parte din el reacționa la menirea lui perfect exprimată, simțea istoria lui sumbră și sângeroasă și voia să i se alăture.

Doar cei mai buni au ținut frumusețea asta în mână, gândi Eddie. *Până acum, cel puțin.*

– Ești pregătit? întrebă Roland.

– Nu, dar să trecem la fapte.

Apucă încheietura stângă a lui Roland cu mâna sa stângă. Roland petrecu brațul drept, care ardea ca focul, pe după umerii goi ai lui Eddie.

Împreună trecură pragul din întunericul vântos al plajei din lumea decadentă a lui Roland în lumina fluorescentă și calmă a băii private a lui Balazar din Turnul Înclinat.

Eddie clipi, acomodându-și ochii cu lumina, și-l auzi pe 'Cimi Dretto în cealaltă cameră. „Avem o problemă", spunea 'Cimi. *Nu avem cu toții?* gândi Eddie, după care ochii îi fură atrași de trusa medicală a lui Balazar. Era deschisă. În gând, îl auzi pe Balazar spunându-i lui Jack să scotocească baia și pe Andolini întrebând dacă e vreun loc acolo de care el nu știe. Balazar pregetase o clipă înainte să răspundă. *E un panou mic în spatele dulăpiorului cu medicamente*, zisese. *Țin câteva lucruri personale acolo.*

Andolini dăduse la o parte panoul metalic, dar uitase să-l mai pună la loc.

– Roland! șușoti el.

Roland ridică pistolul și lipi țeava de buze, făcându-i semn să tacă. Eddie se apropie încet de trusa medicinală.

Câteva lucruri personale – era o sticlă cu supozitoare, un exemplar al unei reviste cu circuit închis intitulată *Child's Play* (pe copertă apăreau două fetițe goale, cam de opt ani fiecare, sărutându-se cu foc)... și opt sau zece cutii-mostră de Keflex. Eddie știa ce este Keflex-ul. Narcomanii, predispuși cum erau la infecții deopotrivă generale și locale, de regulă știau.

Keflex era un antibiotic.

– O, din astea am deja destule, spunea Balazar. Părea grăbit. Care-i cea nouă, 'Cimi?

Dacă asta n-o să distrugă ce i-a atacat organismul, nu mai sunt speranțe, gândi Eddie. Începu să ia cutiile și să le îndese în buzunare, când își dădu seama că *nu avea* buzunare și scoase un hohot aspru care nici nu se apropia de sunetul unui râs.

Începu să le arunce în chiuvetă. Va trebui să le ia mai târziu... dacă *va fi* un mai târziu.

– Păi, zicea 'Cimi, vezi tu...

– *Vrei să te grăbești dracului odată?* țipă Balazar.

– E vorba de fratele puștiului, spuse 'Cimi și Eddie îngheță cu ultimele două cutii de Keflex în mână, cu capul înclinat. Acum semăna mai mult ca oricând cu Nipper, cățelul de pe vechile discuri RCA Victor.

– Ce-i cu el? întrebă răstit Balazar.

– A murit, răspunse 'Cimi.

Eddie scăpă Keflex-ul în chiuvetă și se întoarse spre Roland.

– Mi-au omorât fratele, spuse el.

XX

Balazar tocmai deschidea gura ca să-i spună lui 'Cimi să nu-l deranjeze cu asemenea prostii când avea lucruri importante de care să se ocupe – cum ar fi fost sentimentul acela imposibil de alungat că puștiul avea să-l fenteze, cu tot cu încrederea pe care și-o pusese în Andolini – când îl auzi pe puști la fel de clar cum fără-ndoială că puștiul îi auzise pe el și pe 'Cimi.

– Mi-au omorât fratele, zise puștiul.

Dintr-odată, lui Balazar nu-i mai păsa de marfă, de întrebările fără răspuns sau de orice altceva în afară de pecetluirea grabnică a situației, înainte ca aceasta să avanseze și mai mult pe tărâmul straniului.

– *Omoară-l, Jack!* strigă el.

Niciun răspuns. Apoi îl auzi pe puști repetând:

– Mi-au omorât fratele. L-au omorât pe Henry.

Balazar știu atunci – *știu* sigur – că nu lui Jack i se adresa puștiul.

– Cheamă toți gentlemenii, îi porunci lui 'Cimi. Toți, *toți*. O să-i punem curu' pe plită, iar după ce moare o să-l ducem în bucătărie și o să-l descăpățânez cu mâna mea.

xxi

– Mi-au omorât fratele, zise prizonierul.

Pistolarul nu spuse nimic. Se uită doar și gândi: *Sticluțele. Din chiuvetă. De aia am nevoie – sau de aia crede el că am nevoie. Cutiile. Nu uita. Nu uita.*

Din cealaltă cameră:

– *Omoară-l, Jack!*

Nici Eddie și nici pistolarul nu auziră asta.

– Mi-au omorât fratele. L-au omorât pe Henry.

În cealaltă cameră, Balazar spunea acum că va lua capul lui Eddie ca trofeu. Pistolarul găsi asta într-un fel reconfortant: aparent, nu totul în lumea aceasta era diferit de lumea lui.

Cel pe nume 'Cimi începu să strige răgușit după ceilalți. Se auzi un tropotit dezordonat de picioare care alergau.

– Vrei să faci ceva în privința asta sau vrei doar să stai aici? întrebă pistolarul.

– O, vreau să fac ceva, zise Eddie și ridică revolverul pistolarului. Deși cu doar câteva clipe în urmă credea că va avea nevoie de ambele mâini pentru asta, descoperi că nu-i cerea mare efort.

– Și ce anume vrei să faci? întrebă Roland, și vocea i se părea lui însuși departe. Era bolnav, răvășit de febră, însă ceea ce i se întâmpla acum era începutul unui alt fel de febră, una care-i era mult prea familiară. Era febra care îl cuprinsese în Tull. Era focul luptei, cea care încețoșa orice gând, lăsând liberă doar nevoia de a nu mai gândi și a deschide focul.

– Vreau să plec la război, zise Eddie Dean cu calm.

– Nu știi despre ce vorbești, spuse Roland, dar o să afli pe pielea ta. Când ieșim pe ușa aia, tu o iei la dreapta. Eu trebuie să o iau la stânga. Din cauza mâinii.

Eddie încuviință. Și plecară împreună la război.

xxii

Balazar se aşteptase să iasă Eddie, sau Andolini, sau amândoi. Însă nu se aşteptase să iasă Eddie şi un străin, un om înalt cu păr gri-închis murdar şi o faţă parcă cioplită în piatră de un zeu dement. O clipă nu fu sigur în ce direcţie să tragă.

'Cimi însă nu avea asemenea dileme. *Da Boss* era nervos pe Eddie. Prin urmare, pe Eddie avea să-l rezolve întâi şi-ntâi şi abia după aceea avea să se ocupe de celălalt *cazzaro.* 'Cimi se întoarse greoi spre Eddie şi apăsă de trei ori trăgaciul pistolului său automat. Tuburile gloanţelor săriră, scânteind în aer. Eddie îl văzu răsucindu-se şi se lansă într-o patinare iute pe podea, şuierând ca un puşti la un concurs disco, un puşti atât de mult furat de moment încât nu-şi dădea seama că-şi uitase costumaţia de John Travolta, cu tot cu chiloţi; patină cu mădularul bălăngănindu-i-se şi cu genunchii goi la început încălzindu-se, apoi, când forţa de frecare crescu, frigându-l. Deasupra capului, în panourile de plastic care imitau scânduri noduroase de pin, apărură găuri. Aşchii din ele îi căzură peste umeri şi în păr.

Doamne, nu mă lăsa să mor gol-puşcă şi fără doza de heroină, se rugă el, ştiind că o astfel de rugăciune era mai mult decât blasfematorie; era o absurditate. Şi totuşi nu se putea abţine. *Sunt gata să mor, dar te rog lasă-mă să mai iau încă o...*

Revolverul din mâna stângă a pistolarului răsună. Pe plajă, sunetul lui fusese puternic; acolo era asurzitor.

– *O, Iisuse!* strigă 'Cimi Dretto cu o voce gâtuită, fără aer. Era de mirare că mai putea totuşi să strige. Pieptul i se afundă imediat, de parcă cineva ar fi lovit cu barosul un butoi. Pe cămaşa lui albă începură să apară pete roşii, ca şi cum i-ar fi înflorit maci pe ea. *O, Iisuse! O, Iisuse! O, Iisu...*

Claudio Andolini îl împinse în lături. 'Cimi se prăbuşi cu un bufnet surd. Două dintre pozele înrămate de pe perete căzură şi se făcură ţăndări. Cea în care *Da Boss* apărea oferind trofeul Sportivul Anului unui tânăr surâzător la

banchetul Ligii Atletice a Poliției ateriză în capul lui 'Cimi. Cioburi de sticlă îi curseră pe umeri.

– *O, Iisuse*, șopti el cu o voce stinsă și sângele începu să facă bulbuci la gura lui.

După Claudio veniră Tricks și unul dintre cei care așteptau în camera de depozitare. Claudio avea câte un pistol automat în fiecare mână; tipul din camera de depozitare avea o pușcă Remington cu țeava tăiată atât de scurt, încât semăna cu un pistol de buzunar suferind de oreion; Tricks Postino avea la el ceea ce numea Extraordinara Mitralieră Rambo – adică o armă de asalt M-16 cu foc repetat.

– Unde-i fratele meu, seringar nenorocit? strigă Claudio. Ce i-ai făcut lui Jack?

Răspunsul nu părea să-l intereseze prea tare, pentru că începu să tragă cu ambele arme cât încă striga. *Sunt fript*, gândi Eddie, și atunci Roland trase din nou. Claudio Andolini fu propulsat în spate într-un nor format din propriu-i sânge. Pistoalele automate îi zburară din mâini și alunecară peste masa lui Balazar. Căzură pe covor însoțite de un stol de cărți de joc. Bună parte din mațele lui Claudio se lipiră de perete cu o secundă înaintea lui.

– *Pe el!* striga Balazar. *Prindeți jigodia! Nu puștiu-i periculos! El nu-i decât un narcoman în curu' gol! Prindeți jigodia! Faceți-l fărâme!*

Apăsă de două ori trăgaciul armei. Magnumul era aproape la fel de zgomotos ca revolverul lui Roland. Nu făcu găuri perfecte în peretele lângă care Roland stătea pe vine; de o parte și de cealaltă a capului pistolarului, în lemnul fals, gloanțele căscară plăgi mari prin care lumina albă răzbătu din baie în raze imprecise.

Roland apăsă trăgaciul revolverului său.

Doar un clic sec.

Un rateu.

– *Eddie!* strigă pistolarul și Eddie ridică arma lui și apăsă trăgaciul.

Detunătura fu atât de puternică, încât preț de un moment, crezu că pistolul îi explodase în mână, așa cum se întâmplase cu pistolul lui Jack. Reculul

nu-l proiectă în spate prin perete, dar îi săltă brațul cu violență într-un arc care-i întinse toate tendoanele.

Văzu o parte din umărul lui Balazar dezintegrându-se într-o ploaie roșie, îl auzi pe Balazar chiuind ca o pisică rănită și strigă:

– *Narcomanul nu-i periculos, așa ai spus? Așa, labă tristă? Te pui cu mine și cu fratele meu? Îți arăt eu cine-i periculos? Îți ar...*

Se auzi un bubuit ca de grenadă când tipul din camera de depozitare deschise focul cu pușca. Eddie se rostogoli și în pereți și în ușa băii apărură o sută de găuri mici. Pielea lui goală fu arsă de alice în mai multe locuri, dar Eddie înțelese că dacă tipul ar fi fost mai aproape, unde raza de acțiune a armei era mai strânsă, ar fi fost spulberat.

La naiba, oricum sunt deja mort, gândi, uitându-se cum tipul din camera de depozitare îndoi Remingtonul, introduse cartușe noi, apoi îl îndreptă pe antebraț. Rânjea. Dinții lui erau extrem de galbeni – Eddie nu credea că mai văzuseră periuța de dinți de foarte mult timp.

Hristoase, o să mor de mâna unui tăntălău cu dinți galbeni, pe care nici măcar nu știu cum îl cheamă, gândi el în treacăt. *Măcar am reușit să-l rănesc pe Balazar. Măcar atât am făcut*. Se întrebă dacă Roland mai avea un glonț. Nu-și amintea.

– Al meu e! strigă vesel Tricks Postino. Dă-te la o parte, Dario!

Și înainte ca Dario să se poată feri sau să schițeze măcar un gest, Tricks deschise focul cu Extraordinara Mitralieră Rambo. Bubuitul greu al focului de mitralieră umplu biroul lui Balazar. Primul rezultat al acestui baraj a fost salvarea vieții lui Eddie Dean. Dario îl avea în cătarea puștii cu țeava tăiată, dar înainte să poată apăsa trăgacele duble, Tricks îl tăie în două.

– *Termină, idiotule!* strigă Balazar.

Dar Tricks fie nu auzise, fie nu putea, fie nu *voia* să termine. Cu buzele trase în spate, așa încât dinții strălucind de salivă erau dezgoliți într-un rânjet de rechin, mătură camera dintr-un capăt în celălalt, făcând țăndări două dintre panourile de perete, transformând fotografiile înrămate în nori de cioburi

zburătoare, smulgând din balamale ușa de la baie. Sticla givrată a dușului explodă. Trofeul pe care Balazar îl primise cu un an în urmă pentru meritele în lupta împotriva poliomielitei scoase un dangăt ca de clopot când un glonț îl străpunse.

În filme, oamenii chiar mor pe capete când tragi cu mitraliera. În viața reală, asta se întâmplă rareori. Și când se întâmplă, se întâmplă doar la primele patru sau cinci gloanțe trase (cum ar fi putut mărturisi nefericitul Dario, dacă ar fi fost în stare să mai mărturisească ceva vreodată). După primele patru sau cinci, două lucruri se întâmplă cu persoana – chiar și una vânjoasă – care încearcă să controleze o astfel de armă. Vârful țevii începe să urce și trăgătorul însuși începe să se rotească fie spre dreapta, fie spre stânga, în funcție de umărul cu care a avut proasta inspirație să primească reculul. Pe scurt, doar un cretin sau o vedetă de cinema ar încerca să folosească o asemenea armă; era ca și când ai fi încercat să înțepi pe cineva cu un burghiu pneumatic.

Un moment, Eddie nu fu în stare de ceva mai constructiv decât să asiste la acel exemplu perfect de idioțenie. Apoi văzu alți oameni înghesuindu-se pe ușă în urma lui Tricks și ridică revolverul lui Roland.

– *Al meu e!* striga Tricks cu veselia isterică a unuia care a văzut prea multe filme pentru a mai fi în stare să facă distincția între ceea ce scenariul din mintea sa spune că ar trebui să se întâmple și ceea ce se întâmplă cu adevărat. *Al meu e! Al meu! Al...*

Eddie apăsă trăgaciul și-l spulberă pe Tricks de la sprâncene în sus. Judecând după comportamentul omului, asta nu-l afecta cine știe cât.

Iisuse Hristoase, da' știu că atunci când arma asta se hotărăște să tragă, face totul praf, nu se încurcă, gândi el.

Din stânga lui Eddie se auzi un *CA-BUM*. Ceva cald îi perforă bicepsul stâng subdezvoltat. Îl văzu pe Balazar îndreptând Magnumul spre el, de după colțul mesei pline de cărți de joc. Umărul lui era o chiseliță supurândă. Când Magnumul bubui din nou, Eddie se trase în jos.

xxiii

Roland reuși să se lase pe vine, ținti spre primul dintre cei nou-intrați pe ușă și apăsă trăgaciul. Deschisese butoiașul, aruncase gloanțele folosite și pe cele oarbe pe covor și-l încărcase la loc. Făcuse totul cu dinții. Balazar îl țintuise pe Eddie la pământ. *Dacă și glonțul ăsta-i orb, cred că am sfeclit-o amândoi.*

Nu era. Pistolul răsună, îi tresări în mână și Jimmy Haspio se roti pe o parte, 45-ul căzându-i dintre degetele moarte.

Roland îl văzu pe celălalt ferindu-se înapoi. După aceea începu să se târască prin așchiile de lemn și cioburile de pe jos. Își lăsă revolverul să cadă înapoi în toc. Ideea unei noi reîncărcări când îi lipseau două degete era o glumă.

Eddie se descurca bine. Pistolarul estimă cât de bine după faptul că lupta gol. Asta era greu de făcut. Uneori imposibil.

Pistolarul luă unul dintre pistoalele automate pe care le scăpase Claudio Andolini.

– *Voi ceilalți ce așteptați?* strigă Balazar. *Iisuse! Luați-le* gâtul *ăstora doi!*

Uriașul George Biondi și celălalt gentleman din camera de depozitare dădură buzna pe ușă. Cel din camera de depozitare urla ceva în italiană.

Roland se târî până la colțul biroului. Eddie se ridică, țintind spre ușă și spre oamenii care veneau de-a valma. *Știe că Balazar e acolo, așteaptă, dar crede că acum doar el e înarmat dintre noi doi*, gândi Roland. *Iată încă unul gata să moară pentru tine, Roland. Cu ce ai putut greși cândva atât de tare, încât să inspiri o loialitate atât de aprigă în atât de mulți oameni?*

Balazar se ridică, nevăzând că pistolarul era acum pe partea lui. Balazar se gândea doar la un singur lucru: să-i facă în sfârșit felul narcomanului nenorocit care-i adusese dezastrul ăsta pe cap.

– Nu, zise pistolarul și Balazar coborî privirea, cu o expresie de mirare adânc gravată în trăsăturile feței.

– Să te fu..., începu Balazar, întorcând Magnumul.

Pistolarul îl împușcă de patru ori cu pistolul automat al lui Claudio. Era o jucărioară ieftină, scârboasă la atingere, însă probabil că așa trebuia să fie: un om abject ucis cu o armă abjectă.

Enrico Balazar muri cu o expresie de mirare fatală pe rămășițele feței lui.

– Bună, George! spuse Eddie și apăsă trăgaciul revolverului primit de la pistolar.

Detunătura aceea satisfăcătoare se făcu auzită din nou. *Niciun glonț orb în frumusețea asta*, își spuse Eddie cu încântare. *Se pare că eu m-am ales cu aia bună.* George izbuti să tragă un foc înainte ca glonțul lui Eddie să-l arunce înapoi peste cel care urla, doborându-l la pământ, dar nu-și atinse ținta. Îl năpădi un sentiment irațional, dar extrem de insistent: sentimentul că arma lui Roland deținea o putere protectoare magică, talismanică. Atât timp cât îl avea în mână, nu putea să pățească nimic.

Atunci se lăsă tăcerea, o tăcere în care Eddie nu auzea decât gemetele celui de sub Uriașul George (când George aterizase peste Rudy Vecchio, cum îl chema pe nefericitul acela, îi fracturase trei coaste) și țiuitul ascuțit al urechilor sale. Se întrebă dacă va mai auzi vreodată bine. Împușcăturile care acum păreau să se fi încheiat făceau, prin comparație, cel mai zgomotos concert rock să semene cu un radio auzit de la două cvartale distanță.

Biroul lui Balazar nu mai semăna deloc cu o cameră. Funcția lui anterioară nu mai avea nicio însemnătate. Eddie se uită în jur cu ochii mari și întrebători ai unui tânăr care vede așa ceva pentru prima dată, dar pentru Roland era o imagine familiară, întotdeauna la fel. Că era un câmp de luptă pe care oamenii au murit cu miile răpuși de tunuri, puști, săbii și halebarde, ori o cămăruță unde cinci sau șase oameni s-au împușcat între ei, era același lucru, întotdeauna era același lucru: o altă casă a morții, puțind a cordită și a carne crudă.

Din peretele dintre baie și birou nu mai rămăseseră decât câțiva stâlpi. Peste tot sclipeau cioburi de sticlă. Panourile de tavan ferfenițite de extravaganta, dar inutila demonstrație de forță a lui Tricks Postino cu mitraliera M-16 atârnau ca niște bucăți de piele exfoliată.

Eddie tuși sec. Acum auzea și alte sunete – un murmur de conversație aprinsă, voci care strigau afară din bar și, în depărtare, tânguit de sirene.

– Câți? îl întrebă pistolarul pe Eddie. I-am eliminat oare pe toți?

– Da, așa cred...

– Am ceva pentru tine, Eddie, spuse Kevin Blake din hol. Mă gândeam c-o să-l vrei, un fel de suvenir, înțelegi?

Ceea ce Balazar nu reușise să-i facă celui mai tânăr dintre frații Dean, Kevin reușise să-i facă celui mai mare. Aruncă prin ușă capul separat de corp al lui Henry Dean.

Eddie văzu ce era și strigă. Alergă spre ușă, nepăsător la cioburile de sticlă și la așchiile de lemn care-i înțepau picioarele goale, strigând, trăgând din mers ultimul glonț din revolverul cel mare.

– Nu, *Eddie!* strigă Roland, dar Eddie nu-l auzi. Era surd la tot ce se întâmpla.

Trase, și al șaselea glonț se dovedi orb, dar deja nu mai era atent la altceva decât la faptul că Henry era mort, *Henry*, îi tăiaseră capul, un căcat puturos tăiase *capul* lui Henry, iar căcatul acela avea să *plătească*, o, da, putea fi sigur de asta.

Așa că alergă spre ușă, apăsând trăgaciul iar și iar, nedându-și seama că nu se întâmpla nimic, nedându-și seama că picioarele i se înroșiseră de sânge, și Kevin Blake păși în prag în întâmpinarea lui, aplecat în față, cu un pistol automat Llama 38 în mână. Părul lui roșcat forma în jurul capului o aură de zulufi. Surâdea.

xxiv

O să tragă de jos, gândi pistolarul, știind că doar norocul îl putea ajuta să atingă ținta cu jucărioara aceea amatorească, chiar dacă intuiția lui se dovedea adevărată.

Când văzu că șiretlicul soldatului lui Balazar avea să-l scoată pe Eddie din scenă, Roland se ridică în genunchi și își ținu mâna stângă cu cea dreaptă, ignorând cu dârzenie strigătul de durere scos de mâna aceea când se făcu pumn. Nu avea decât o șansă. Durerea nu conta.

Atunci roșcovanul păși în prag, zâmbind, și ca de fiecare dată creierul lui Roland se făcu nevăzut; ochii lui văzură, mâna lui trase și, cât ai clipi, roșcovanul zăcea la baza peretelui din coridor, cu ochii deschiși și o gaură mică și albastră în frunte. Eddie stătea deasupra lui, strigând și suspinând, trăgând în gol cu revolverul cu mâner de santal iar și iar, de parcă roșcovanul n-ar fi putut niciodată să fie destul de mort.

Pistolarul aștepta focul încrucișat care avea să-l taie pe Eddie în două și când acesta nu veni, știu că înfruntarea se terminase cu adevărat. Dacă mai fuseseră alți soldați, precis își luaseră tălpășița.

Se ridică obosit în picioare, se clătină, după care se apropie încet de locul unde stătea Eddie Dean.

– Termină, spuse el.

Eddie îl ignoră și continuă să tragă în gol spre mort.

– Termină, Eddie, a murit. Toți au murit. Îți sângerează picioarele.

Eddie îl ignoră și continuă să apese trăgaciul revolverului. Vociferările de afară erau mai aproape. La fel și sirenele.

Pistolarul se întinse după pistol și trase de el. Eddie se întoarse spre el și, înainte ca Roland să-și dea bine seama ce se întâmpla, tânărul îl lovi peste cap cu propria-i armă. Roland simți un fir de sânge cald și se sprijini de perete. Se strădui să rămână în picioare – trebuia să plece de acolo, și încă repede. Dar în ciuda efortului, simțea cum aluneca pe lângă perete, după care lumea dispăru pentru scurt timp într-un ocean cenușiu.

XXV

Lipsi preț de nu mai mult de două minute, după care reuși să repună lucrurile la locul lor și să se ridice în picioare. Eddie nu mai era în hol. Pistolul lui Roland era așezat pe pieptul mortului cu păr roșcat. Pistolarul se aplecă,

împotrivindu-se unui val de amețeală, îl luă și-l lăsă să cadă în toc cu o mișcare încordată, nenaturală.

Fir-ar să fie, îmi vreau degetele înapoi, gândi el obosit și suspină.

Se duse în biroul distrus, încercând să pășească normal și reușind doar să-și tragă picioarele după el. Se opri, se aplecă și culese toate hainele lui Eddie pe care le putu ține cu brațul stâng îndoit. Sirenele aproape că ajunseseră la destinație. Roland credea că cei din spatele lor făceau probabil parte dintr-o miliție, o organizație de apărare a legii, ceva de genul acesta... dar mai exista și varianta să fie alți oameni ai lui Balazar.

– Eddie, hârâi el.

Îl durea gâtul, îi pulsa din nou – mai rău decât locul umflat de la tâmplă, unde-l lovise Eddie cu revolverul.

Eddie nu-l băgă în seamă. Ședea pe jos, cu capul fratelui lui în poală. Plângea și tremura din tot corpul. Pistolarul se uită după ușă, n-o văzu și simți un junghi urât, parcă de teroare. Apoi își aminti. Cum amândoi erau de partea aceasta, singurul mod de a face ușa să apară era să ia contact fizic cu Eddie.

Se întinse spre el, dar Eddie se feri, continuând să plângă.

– Nu mă atinge, spuse el.

– Eddie, s-a terminat. Sunt morți toți. Și fratele tău e mort.

– *Nu te lega de fratele meu!* strigă Eddie copilărește și-l mai străbătu un acces de tremurat. Strânse capul retezat la piept și-l legănă. Ridică ochii înlăcrimați spre fața pistolarului.

– Tot timpul a avut grijă de mine, bătrâne, zise el suspinând atât de tare, încât pistolarul abia îl înțelese. Tot timpul. Eu de ce n-am putut avea grijă de el măcar acum, după toți anii câți a avut el grijă de mine?

Ce să spun, a avut grijă de tine, gândi Roland necruțător. *Uită-te la tine cum stai acolo și tremuri ca și când ai fi mâncat un măr din copacul febrei. Mare grijă a avut el de tine!*

– Trebuie să plecăm.

– Să plecăm?

Pentru prima dată, o boare de înțelegere trecu peste chipul lui Eddie, urmată imediat de panică.

– Nu mă duc nicăieri. Cu atât mai puțin în locul ăla, unde homarii ăia mari sau ce-or fi fost l-au mâncat pe Jack.

Cineva bătea la ușă, striga să i se deschidă.

– Vrei să rămâi aici și să le explici toate cadavrele astea? întrebă pistolarul.

– Nu-mi pasă, zise Eddie. Fără Henry, nu contează. Nimic nu mai contează.

– Poate că pentru tine nu contează, spuse Roland, dar tu nu ești singurul implicat, prizonierule.

– *Nu-mi spune așa!* se răsti Eddie.

– *Ba o să-ți spun așa până când îmi demonstrezi că ai puterea să ieși din celula în care te afli!* se răsti și Roland. Îl durea gâtul să strige și cu toate acestea striga. *Aruncă din mâini bucata aia de carne putredă și termină cu smiorcăitul!*

Eddie se uită la el. Avea obrajii uzi, ochii larg deschiși. Era înspăimântat.

– *ASTA-I ULTIMA ȘANSĂ!* spuse de afară o voce amplificată. Lui Eddie, i se părea că seamănă cu vocea unui prezentator de emisiune-concurs. *A AJUNS ECHIPA DE INTERVENȚIE RAPIDĂ. REPET: A AJUNS ECHIPA DE INTERVENȚIE RAPIDĂ!*

– Ce mă așteaptă de cealaltă parte a ușii? îl întrebă Eddie pe pistolar în șoaptă. Haide, spune-mi. Dacă-mi poți spune, poate că voi veni. Dar dacă minți, o să-mi dau seama.

– Probabil moartea, zise pistolarul. Dar până atunci, nu cred că o să te plictisești. Vreau să-mi fii alături pe drumul pe care îl am de făcut. Sigur, probabil că totul se va sfârși în moarte – moarte pentru noi patru într-un loc străin. Dar dacă va fi să răzbim... Ochii îi scânteiară. Dacă răzbim, Eddie, o să vezi ceva ce va întrece tot ceea ce ai crezut vreodată în visele tale.

– Ce?

– Turnul Întunecat.

– Unde-i Turnul ăsta?

– Departe de plaja unde m-ai găsit. Cât de departe, asta nu știu.

– *Ce* este Turnul?

– Nici asta nu știu – decât că ar putea fi un soi de... un soi de pivot. Un ax central care ține laolaltă toate planurile existenței. Toate timpurile, toate dimensiunile.

– Ai spus patru. Cine sunt ceilalți doi?

– Nu-i cunosc, căci ei încă așteaptă să fie aleși.

– Cum am fost ales eu. Sau cum ai vrea tu să mă alegi.

– Da.

De afară se auzi o explozie ca un tir de mortier. Sticla vitrinei din față a Turnului Înclinat se sparse înăuntru. Sala barului începu să se umple cu nori sufocanți de gaz lacrimogen.

– Ei? întrebă Roland.

Putea să-l apuce pe Eddie, să forțeze apariția ușii prin atingerea lor și să sară împreună cu el de partea cealaltă. Dar îl văzuse riscându-și viața pentru el; îl văzuse pe omul acesta hăituit comportându-se cu toată demnitatea unui pistolar înnăscut, în pofida dependenței lui și a faptului că fusese forțat să lupte gol ca-n ziua în care venise pe lume, și voia ca Eddie să decidă singur.

– Căutări, aventuri, turnuri, lumi de cucerit, zise Eddie și surâse strâmb. Niciunul dintre ei nu se întoarse când noi grenade cu gaz lacrimogen fură aruncate prin vitrina spartă, aterizând înăuntru, explodând și începând să fâsâie. Primele fuioare înțepătoare de gaz se infiltrau acum în biroul lui Balazar. Sună mai bine decât o carte de-a lui Edgar Rice Burroughs despre Marte, din care Henry îmi citea uneori când eram mici. Ai uitat totuși un element.

– Care?

– Fetele frumoase cu sânii goi.

Pistolarul surâse.

– În drum spre Turnul Întunecat, spuse el, orice este posibil.

Un nou fior zgudui trupul lui Eddie. Ridică la buze căpățâna lui Henry, îi sărută un obraz rece și cadaveric și, cu tandrețe, puse relicva aceea mânjită de sânge deoparte. Se ridică în picioare.

– Bine, zise el. Oricum nu aveam alte planuri pentru seara asta.

– Ia astea, spuse Roland și aruncă hainele spre el. Ia-ți măcar încălțările, dacă nu și altceva. Te-ai tăiat la picioare.

Afară, pe trotuar, doi polițiști cu măști din plexiglas și veste antiglonț spărseseră ușa din față a Turnului Înclinat. În baie, Eddie (în chiloți, tenișii și nimic altceva) îi dădu cutiile-mostră de Keflex lui Roland una câte una și Roland le puse în buzunarele jeanșilor noului său tovarăș de drum. După ce le văzu pe toate la loc sigur, Roland își petrecu iarăși brațul drept pe după gâtul lui Eddie și Eddie îl apucă pe Roland de mâna stângă. Ușa apăru dintr-odată, un dreptunghi de întuneric. Eddie simți cum vântul din cealaltă lume îi sufla de pe frunte părul transpirat. Auzi valurile rostogolindu-se pe plaja aceea pietroasă. Simți înțepătura izului salin de mare. Și în ciuda tuturor lucrurilor, a durerii și a chinului sufletesc, își dori brusc să vadă Turnul despre care vorbea Roland. Își dorea foarte tare să-l vadă. Și cum Henry era mort, ce mai rămăsese pentru el pe lumea aceasta? Părinții lor muriseră și, de trei ani, de când se apucase serios de heroină, nu mai avusese o relație stabilă cu o fată, ci doar o nesfârșită paradă de târfe amatoare de cocaină și heroină. Niciuna de treabă. La naiba cu viața aia.

Pășiră dincolo, Eddie chiar puțin în față.

De cealaltă parte îl cuprinseră dintr-odată noi fiori și chinuitoare crampe musculare – primele simptome ale lipsei heroinei. Și odată cu asta încercă și primele semne de panică, primele regrete.

– Stai! strigă el. Vreau să mă întorc un minut! În masa lui! În masa lui sau în celălalt birou! Heroina! Dacă-l ținea pe Henry drogat, tre' să fie undeva! Heroina! Am nevoie de ea! Am nevoie de ea!

Se uită rugător la Roland, dar fața pistolarului era de piatră.

– Partea aia a vieții tale s-a sfârșit, Eddie, zise el și întinse mâna stângă.

– *Ba nu!* strigă Eddie, zgâriindu-l. *Ba nu, nu pricepi, am nevoie de ea! AM NEVOIE DE EA!*

La fel de bine putea zgâria o stâncă.

Pistolarul închise ușor ușa.

Aceasta scoase un pocnet sec, expresia perfectă a ireversibilității, și se prăbuși pe spate în nisip. De sub ea se ridică puțin praf. Nu era nimic în spatele ușii, iar acum nici nu mai scria nimic pe ea. Portalul acela dintre lumi se închisese pe vecie.

– *NU!* strigă Eddie și pescărușii strigară înapoi la el, parcă îngânându-l; homaroșeniile îi adresară întrebări, poate sugerându-i că le va auzi mai bine dacă s-ar apropia puțin, și Eddie căzu pe o parte, plângând și cutremurându-se și zvârcolindu-se de crampe.

– Nevoia va trece, spuse pistolarul și reuși să scoată din jeanșii lui Eddie, care semănau atât de mult cu ai săi, o cutie-mostră. Din nou, știu să citească o parte din litere, dar nu toate. *Cheflet*, părea să fie cuvântul.

Cheflet.

Leac din cealaltă lume.

– Mori sau te vindeci, murmură Roland și înghiți pe sec două capsule. Apoi luă celelalte trei *astine* și se întinse lângă Eddie. Îl cuprinse cu brațele cât de bine putu și, după un timp greu, adormiră amândoi.

AMESTECARE

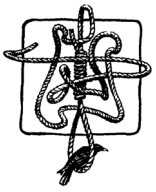

amestecare

Pentru Roland, timpul scurs după noaptea aceea fusese un timp frânt, timp care nu existase deloc ca timp adevărat. Ce-și amintea era doar o serie de imagini, momente, discuții rupte de context; imagini care defilau asemenea unor valeți chiori, treiari și nouari, Regină de Pică uneori, Târfa Neagră, ca într-o amestecare rapidă a unui jucător profesionist.

Mai târziu îl întrebă pe Eddie cât ținuse acel timp, dar nici Eddie nu știa. Timpul fusese distrus pentru amândoi. Timpul nu există în iad și fiecare se afla în propriul lui iad: Roland în iadul febrei și al infecției, Eddie în iadul sevrajului.

– Mai puțin de o săptămână, spuse Eddie. Asta-i tot ce știu sigur.

– De unde știi?

– N-am avut să-ți dau pastile decât pentru o săptămână. După asta, trebuia să faci singur una sau cealaltă.

– Să mă însănătoșesc sau să mor.

– Corect.

amestecare

Pe când lumina crepusculului se stinge în întuneric, se aude un foc de armă, un pocnet uscat care se suprapune pe sunetul inevitabil și ineluctabil al valurilor care își dau duhul pe plaja pustie: *CA-BUM!* Simte iz de cordită. *Probleme*, gândește pistolarul fără vlagă și dibuie după revolverele care nu sunt acolo. *O, nu, e sfârșitul, e...*

Dar nu mai e nimic... și ceva începe să miroasă

amestecare

bine în întuneric. Ceva, după atât timp în întuneric și absență, ceva se *gătește*. Nu e doar mirosul. Aude pocnetul vreascurilor, vede pâlpâitul portocaliu al focului în aer liber. Uneori, când vântul adie dinspre mare, pe lângă mirosul acela apetisant simte și aroma fumului. *Mâncare*, gândește. *Doamne, mi-e foame? Dacă mi-e foame, poate că mă însănătoșesc.*

Eddie, încearcă el să spună, dar nu mai are voce. Îl doare gâtul, îl doare atât de tare! *Trebuia să fi adus și niște* astină, gândește el, apoi încearcă să râdă: toate drogurile pentru el, nimic pentru Eddie.

Eddie apare. Are o farfurie de tablă, una pe care pistolarul ar recunoaște-o dintr-o mie: a scos-o, la urma urmei, din desaga lui. Pe ea sunt bucăți aburinde de carne roz-albicioasă.

Ce-i? încearcă să întrebe și pe gură nu-i iese decât un țiuit forțat, ca o bășină.

Eddie îi citește pe buze.

– De unde să știu *eu?* spune el îmbufnat. Tot ce știu e că nu m-a omorât. Mănâncă, fir-ai să fii!

Vede că Eddie e foarte palid, Eddie tremură și miroase ceva ce vine dinspre Eddie, ceva care este fie rahat, fie moarte, și știe că Eddie se simte rău. Întinde o mână nesigură, vrând să-i ofere alinare. Eddie i-o lovește, îndepărtând-o.

– Îți dau să mănânci, spune el îmbufnat. Al dracului să fiu dacă știu de ce. Ar trebui să te omor. Și aș face-o, dacă n-aș crede că așa cum ai putut intra în lumea mea o dată, poate o vei mai face din nou.

Eddie se uită în jur.

– Și dacă n-aș rămâne sigur. Cu excepția *lor*.

Se uită înapoi la Roland și-l cuprinde un acces de tremurat – e atât de puternic, încât aproape că scapă bucățile de carne din farfuria de tablă. În cele din urmă, îi trece.

– Mănâncă, fir-ai blestemat!

Pistolarul mănâncă. Carnea nu e nici pe departe rea; carnea e delicioasă. Reușește să înghită trei bucăți, după care totul devine neclar într-o nouă

amestecare

încercare de-a vorbi, dar nu reușește decât să șoptească. Ghiocul urechii lui Eddie e lipit de buzele lui, doar că din când în când se îndepărtează, tremurând, când Eddie e cuprins din nou de spasme. El repetă.

– Nord. Pe plajă în... în sus.

– De unde știi?

– Știu, șoptește el.

Eddie îl privește.

– Ești nebun, spune.

Pistolarul zâmbește și încearcă să cadă în leșin, dar Eddie îl pălmuiește, îl pălmuiește tare. Ochii lui albaștri se deschid brusc și un moment sunt atât de vii și electrici, că Eddie rămâne descumpănit. Apoi buzele lui se întind într-un zâmbet care e mai mult rictus.

– Da, poți să adormi, spune el, dar mai întâi tre' să-ți iei drogul. E timpul. Așa spune soarele, cel puțin. Presupun. N-am fost niciodată cercetaș, așa că

nu știu bine. Dar e suficient pentru ce mi se cere. Gura mare, Roland. Gura mare pentru doctorul Eddie, răpitor nenorocit.

Pistolarul deschide gura ca un bebeluș care așteaptă sânul mamei. Eddie îi pune două pilule pe limbă și apoi îi toarnă fără grijă apă în gură. Roland bănuiește că provine dintr-un pârâu de undeva dinspre răsărit. Ar putea fi otrăvită; Eddie n-are de unde să știe care e apă bună de băut și care e rea. Pe de altă parte, Eddie pare să nu aibă nimic, așa că nu prea are de ales, nu? Nu.

Înghite, tușește și aproape că se sufocă sub ochii indiferenți ai lui Eddie.

Roland întinde mâna spre el.

Eddie încearcă să se tragă în spate.

Ochii de țintaș ai pistolarului îi comandă.

Roland îl trage aproape, atât de aproape că simte putoarea bolii lui Eddie și Eddie o simte pe a sa; combinația îi îngrețoșează pe amândoi.

– Doar două variante aici, șoptește Roland. Nu știu cum e-n lumea ta, dar aici sunt doar două variante. Capul sus și poate vei trăi sau mori în genunchi cu fruntea-n pământ și cu putoarea propriilor subsuori în nas. Nimic... Tușește. Nimic pentru mine.

– *Cine ești?* strigă Eddie la el.

– Destinul tău, Eddie, șoptește pistolarul.

– Ce-ar fi să-ți ții gura și să crăpi? îl întreabă Eddie.

Pistolarul încearcă să vorbească, dar nu apucă și cade în derivă, iar cărțile se

amestecă

CA-BUM!

Roland deschide ochii și vede un miliard de stele mișcându-se în întuneric, apoi îi închide la loc.

Nu știe ce se întâmplă, dar presupune că totul e bine. Jocul merge mai departe, cărțile continuă să se

amestece

Alte bucăți dulci și gustoase de carne. Se simte mai bine. Eddie arată mai bine și el. Dar arată de asemenea îngrijorat.

– Se apropie, spune el. Or fi ele urâte, dar nu-s tocmai proaste. Știu ce am făcut. Nu știu cum, dar știu și nu le place. Noapte de noapte se apropie câte puțin. Ar fi bine să mergem mai departe la ivirea zorilor, dacă poți. Altfel ar putea fi ultimii zori pe care-i vom vedea.

– Ce?

Asta nu este tocmai o șoaptă, ci un pas intermediar între șoaptă și vorbire adevărată.

– *Ele*, spune Eddie și arată spre plajă. *Dad-a-chack, dum-a-chum* și toate celelalte prostii. Cred că sunt ca noi, Roland – ar mânca orice, dar nu le prea încântă ideea de a fi mâncate.

Brusc, cu un fior de groază extremă, Roland înțelege ce au fost bucățile de carne roz-albicioasă pe care i le-a dat Eddie să le mănânce. Nu poate vorbi; scârba îi răpește și firava voce pe care a reușit să o recapete. Dar Eddie vede pe fața lui tot ce ar vrea să spună.

– Tu ce credeai că am făcut? aproape pufnește el. Aveai impresia că am făcut o comandă la domiciliu la Homarul Roșu?

– Sunt otrăvitoare, șoptește Roland. De asta...

– Da, de asta ai ajuns tu *hors de combat*. Însă, Roland, eu încerc să te-mpiedic să devii și *hors d'oeuvre*. Cât despre otravă, se știe că șerpii-cu-clopoței sunt otrăvitori, și oamenii tot îi mănâncă. Șarpele-cu-clopoței e foarte gustos. Are gust de pui. Am citit asta undeva. Iar bestiile astea mie mi se pare că seamănă cu homarii, așa că am decis să fac o încercare. Ce altceva era să mâncăm? Pământ? Am împușcat una și am fript-o până n-a mai știut de ea. Altceva nu era. Și sincer să fiu, sunt destul de gustoase. Am împușcat câte una pe noapte imediat ce soarele începea să apună. Nu sunt foarte agere decât după ce se face complet întuneric. Nu te-am văzut refuzându-le carnea.

Eddie zâmbește.

– Îmi place să cred că am nimerit-o pe aia care l-a mâncat pe Jack. Îmi place să cred că-l mănânc pe nesuferitul ăla. Mă liniștește, înțelegi ce spun?

– Una dintre ele a mâncat și o parte din mine, rostește pistolarul fără vlagă. Două degete de la mână și unul de la picior.

– Și asta-mi surâde, spune Eddie și continuă să zâmbească.

Fața lui este palidă, aduce puțin cu un rechin... dar un dram din reavoința zugrăvită pe ea a dispărut acum, iar mirosul de rahat și moarte care îl învăluise ca un giulgiu pare să se risipească și el.

– Du-te dracului, spune pistolarul.

– Ia te uită! strigă Eddie. Roland își recapătă vlaga! Poate că totuși n-o să mori, scumpule! Asta mi se pare *fantas-tic!*

– Trăiesc, spune Roland. Vocea i-a redevenit o șoaptă. Gâtul i se strânge din nou.

– Da? Eddie se uită la el, apoi încuviințează și-și răspunde singur: Da. Te cred în stare. O dată am crezut că te vei stinge și altă dată am crezut că te-ai stins deja. Acum pare că o să te faci mai bine. Te ajută și antibioticele, presupun, dar cel mai mult cred că te ajută *voința* ta. Pentru ce? De ce te străduiești din răsputeri să rămâi în viață pe plaja asta mizerabilă?

Turnul, rostește el fără sunet, pentru că acum nici în șoaptă nu mai poate vorbi.

– Tu și Turnul tău nenorocit, zise Eddie, dă să se întoarcă, apoi revine cu fața, surprins când mâna lui Roland îl apucă de braț ca o cătușă.

Se privesc reciproc în ochi și Eddie spune:

– Prea bine. Prea *bine!*

Nord, spune pistolarul pe mutește. *La nord, îți spun*. Oare chiar i-a spus asta? Așa crede, dar s-a pierdut. S-a pierdut în amestecare.

– De unde *știi?* strigă Eddie la el, dintr-odată frustrat. Ridică pumnii ca pentru a-l lovi pe Roland, apoi îi lasă jos.

Știu și atât – așa că de ce-mi irosești timpul și energia cu întrebări prostești? vrea el să răspundă, dar înainte să apuce, cărțile se

amestecă

este târât pe jos, sare și tresaltă, capul mișcându-i-se neputincios dintr-o parte în cealaltă, legat de un soi ciudat de targă cu propriile centuri, și-l aude pe Eddie Dean cum cântă ceva atât de familiar, încât, la început, Roland crede că acesta nu poate fi decât un vis, un delir:

– *Heyyy Jude... don't make it bad... take a saaad song... and make it better...*

Unde l-ai auzit? vrea să întrebe. *M-ai auzit pe mine cântându-l, Eddie? Și unde ne aflăm?*

Dar înainte să apuce să întrebe ceva

amestecare

Cort i-ar sparge puștiului capul dacă ar vedea drăcia asta, gândește Roland, uitându-se la targa pe care și-a petrecut ziua, și râde. Nu e un râs adevărat. Seamănă cu valurile care își depun pe plajă încărcătura de pietre. Nu știe cât de departe au ajuns, dar trebuie să fie destul de departe, pentru că Eddie e sleit de puteri. Șade pe o stâncă în lumina lungă cu un revolver al pistolarului în poală și o ploscă pe jumătate plină într-o parte. Buzunarul de la piept îi e puțin umflat. Înăuntru sunt gloanțele din partea din spate a centurilor – rezerva tot mai redusă de gloanțe „bune". Eddie le-a legat într-o bucată din propria-i cămașă. Principalul motiv pentru care rezerva de gloanțe „bune" scade atât de repede este acela că unul la fiecare patru sau cinci s-a dovedit a fi tot un glonț orb.

Eddie, pe care aproape îl furase somnul, ridică acum ochii.

– De ce râzi? întreabă.

Pistolarul flutură a nepăsare din mână și scutură din cap. Pentru că a greșit, își dă seama. Cort nu i-ar sparge capul lui Eddie pentru targă, chiar dacă

aceasta era o făcătură ciudată. Roland crede că ar fi posibil ca bunul Cort chiar să-l complimenteze în felul său reținut – un lucru atât de rar, încât băiatul căruia nu i se întâmpla aproape niciodată nu știa ce reacție să aibă; rămânea cu gura căscată ca un pește tocmai scos din butoiul bucătarului.

Barele principale erau două crengi de plop de aproximativ aceeași lungime și grosime. Doborâte de vânt, bănuia pistolarul. Pentru a le uni folosise ramuri mai mici, legate cu tot ce găsise: centurile, banda adezivă cu care fusese lipit praful-diavolului de pieptul lui, chiar și nojița de piele de la pălăria pistolarului și propriile lui șireturi de la tenișii. Peste acestea întinsese pătura lui Roland.

Cort nu l-ar fi lovit pentru că, așa bolnav, Eddie măcar nu stătuse pe fund și-și jelise soarta. El făcuse *ceva*. *Încercase*.

Și Cort i-ar fi oferit un compliment din acela abrupt, aproape morocănos, pentru că, indiferent cât de aiurea arăta, drăcia *funcționa*. Dârele lungi care coborau spre plajă, până la un punct în depărtare, unde păreau să se întâlnească, dovedeau asta.

– Ai văzut vreuna? întreabă Eddie.

Soarele apune, brăzdând o cărare portocalie peste apă, așa încât pistolarul estimează că, de data aceasta, a dormit mai bine de șase ore. Se simte mai în putere. Se ridică în șezut și se uită spre apă. Nici plaja, nici terenul care duce la colinele vestice ale munților nu s-au schimbat mult; vede mici variații ale peisajului și resturi (un pescăruș mort, de pildă, într-o grămăjoară de pene, pe nisip, cam la douăzeci de metri în stânga sa și la treizeci sau așa ceva în direcția apei), dar în afară de asta, la fel de bine s-ar putea afla în locul de unde au plecat.

– Nu, spune pistolarul. Apoi: Ba da. Este una.

Indică locul. Eddie mijește ochii, apoi aprobă din cap. În timp ce soarele coboară și dâra portocalie începe să semene din ce în ce mai mult cu o dâră de sânge, primele homaroșenii ies din valuri rostogolindu-se și încep să se târască pe plajă în sus.

Două dintre ele se avântă împiedicat spre pescărușul mort. Câștigătoarea sare pe el, îl sfâșie și începe să-și îndese în gură bucățile de carne putredă.

– *Did-a-chick?* întreabă ea.

– *Dum-a-chum*? răspunde cea care a pierdut. *Dod-a...*

CA-BUM!

Pistolul lui Roland curmă întrebările celei de-a doua creaturi. Eddie se duce și o ia de spate, cu ochii în patru la surata ei. Cealaltă, însă, nu prezintă niciun pericol; e ocupată cu pescărușul. Eddie aduce prada înapoi. Încă zvâcnește, ridicând și coborând cleștii, dar în câteva clipe rămâne nemișcată. Coada se arcuiește o ultimă oară, apoi pur și simplu cade, în loc să se îndoaie în jos. Cleștii de boxer atârnă flasci.

– Cina fa fi zervită imediat, ștăpâne, zise Eddie. La alegere: file de târâtoare spurcată sau file de târâtoare spurcată. Care vă surâde, ștăpâne?

– Nu te-nțeleg, spune pistolarul.

– Ba mă-nțelegi, zice Eddie. Doar că nu ai simțul umorului. Ce ai făcut cu el?

– A pierit într-un război sau altul, presupun.

Eddie zâmbește la asta.

– Arăți și vorbești puțin mai cu vlagă-n seara asta, Roland.

– Da, așa mi se pare și mie.

– Ei, poate că mâine o să reușești să faci și câțiva pași. Cu toată sinceritatea îți spun, prietene, nu-i deloc floare la ureche să te trag după mine.

– O să-ncerc.

– Chiar te rog.

– Și tu arăți puțin mai bine, se aventurează Roland. Vocea i se sparge la ultimele două cuvinte, ca vocea unui băiețel. *Dacă nu mă opresc acum*, își spune, *n-o să mai pot vorbi niciodată.*

– N-o să mor, se pare. Se uită la Roland fără nicio expresie. Însă n-o să știi niciodată cât de aproape am fost de asta de vreo două ori. O dată am luat un pistol de la tine și mi l-am lipit de țeastă. L-am armat, l-am ținut acolo

o vreme, apoi l-am îndepărtat. Am coborât încet cocoșul și l-am pus înapoi în tocul tău. Într-o altă noapte am avut o convulsie. Cred că a fost a doua noapte, dar nu-s sigur. Clatină din cap și spune ceva ce pistolarul înțelege și, totodată, nu înțelege: Acum, Michigan mi se pare doar un vis.

Deși vocea i-a redevenit șoapta aceea uscată și știe că n-ar trebui să vorbească, pistolarul trebuie să afle un lucru:

– Ce te-a împiedicat să apeși pe trăgaci?

– Păi, asta-i singura pereche de pantaloni pe care o am, spune Eddie. În ultima secundă mi-am spus că, dacă apăs trăgaciul și am noroc de un glonț orb, n-o să-mi mai adun niciodată curajul s-o fac din nou... și odată ce te-ai căcat în pantaloni, tre' să-i speli imediat, altfel nu mai iese putoarea din ei. Așa mi-a spus Henry. A spus că a învățat-o în Vietnam. Și cum era noapte și Homarul Lester era în libertate, ca să nu mai zic nimic de prietenii lui...

Dar pistolarul râde, râde în hohote, deși de pe buze-i scapă doar câte un cârâit din când în când. Surâzând el însuși, Eddie spune:

– Am impresia că, în războiul ăla, nu ți-ai pierdut simțul umorului decât de la cot încolo.

Se ridică și lui Roland i se pare că se pregătește să urce panta până acolo unde va găsi vreascuri pentru foc.

– Stai, șoptește și Eddie își îndreaptă ochii spre el. Serios, de ce?

– Cred că pentru că aveai nevoie de mine. Dacă m-aș fi sinucis, ai fi murit. Mai târziu, după ce-ți vei recăpăta forțele, s-ar putea, cum se zice, să-mi reevaluez opțiunile.

Se uită în jur și suspină adânc.

– Poate că undeva în lumea ta o fi existând un Disneyland sau o Coney Island, Roland, dar cât am văzut până acum din ea nu-mi prea stârnește interesul.

Dă să plece, se oprește și se uită înapoi la Roland. Are o expresie tristă pe chip, deși paloarea bolnăvicioasă i s-a mai retras. Frisoanele au început să-l cuprindă mai rar.

– Uneori chiar nu înțelegi ce spun, nu-i așa?

– Da, șoptește pistolarul. Uneori nu înțeleg.

– Atunci o să-ți explic. Unii oameni au nevoie de oameni care să aibă nevoie de ei. Tu nu înțelegi pentru că nu faci parte dintre aceștia. Tu te-ai folosi de mine și m-ai arunca la o parte ca pe o pungă de hârtie, dacă la asta s-ar ajunge. Dumnezeu și-a bătut joc de tine, prietene. Ți-a dat destulă judecată cât să te doară dacă faci asta și destulă tărie cât să treci totuși la fapte. N-ai putea să te înfrânezi. Dacă aș cădea pe plajă și aș striga după ajutor, tu ai păși peste mine, dacă m-aș afla între tine și blestematul ăla de Turn al tău. Nu-i așa că m-am apropiat de adevăr?

Roland nu spune nimic, ci se uită doar la Eddie.

– Dar nu toți sunt așa. Sunt oameni care au nevoie ca alții să aibă nevoie de ei. Ca-n cântecul Barbarei Streisand. Dulceag, dar adevărat. Doar un alt fel de dependență.

Eddie nu-l slăbește din ochi.

– Dar tu, desigur, ești imun la asta, nu?

Roland îl scrutează cu privirea.

– Cu excepția Turnului tău. Eddie scoate un râs scurt. Tu ești dependent de Turn, Roland.

– Tu în ce război ai luptat? șoptește pistolarul.

– Poftim?

– Cel în care ți-ai pierdut simțul noblețeiși-al voinței?

Eddie se dă în spate ca și când Roland l-ar fi pălmuit.

– Mă duc după niște apă, spune el scurt. Fii cu ochii-n patru la târâtoarele alea spurcate. Am făcut drum lung azi, dar încă nu știu dacă vorbesc între ele sau nu.

Apoi se întoarce, dar nu înainte ca Roland să vadă ultimele raze roșii ale apusului reflectându-se pe obrajii lui umezi.

Roland se întoarce și el. Se întoarce spre plajă și privește. Homaroșeniile se târăsc și întreabă, întreabă și se târăsc, dar ambele activități par futile; dețin o urmă de inteligență, dar nu suficientă cât să comunice între ele.

Dumnezeu nu-ți taie întotdeauna craca de sub picioare, gândește Roland. *O face des, dar nu întotdeauna.*

Eddie se întoarce cu lemnele.

– Ei? întrebă el. Ce părere ai?

– Suntem în siguranță, murmură pistolarul și Eddie dă să spună ceva, dar Roland e obosit acum și se lasă pe spate și se uită la primele stele care se ițesc pe bolta cerului violet și

amestecare

în următoarele trei zile, starea pistolarului se amelioră constant. Liniile roșii care îi urcau pe brațe începură să-și inverseze sensul, apoi se estompară și dispărură. În ziua următoare, când merse singur, când îl lăsă pe Eddie să-l tragă cu targa. În ziua de după aceea, nu mai trebui tras deloc; o dată la o oră sau două se opreau doar puțin, până când el simțea că-i revine forța în picioare. În timpul acelor pauze și-n perioada de după ce terminau de mâncat, dar înainte ca focul să se stingă de tot și ei să adoarmă, pistolarul ascultă povestea fraților Dean. Își aminti că se întrebase ce se putuse întâmpla ca relația lor să se complice atât de tare, dar după ce Eddie începu să povestească, ezitant și cu genul acela de mânie indignată care se naște din marile dureri, pistolarul l-ar fi putut opri, i-ar fi putut spune: *Nu te osteni, Eddie. Înțeleg totul*.

Numai că asta nu l-ar fi ajutat pe Eddie. Eddie nu vorbea pentru a-l ajuta pe Henry, pentru că Henry era mort. El vorbea pentru a-l îngropa definitiv pe Henry. Și pentru a-și reaminti că, deși Henry era mort, el, Eddie, nu era.

Așa că pistolarul ascultă și nu spuse nimic.

Fondul problemei era simplu: Eddie credea că furase viața fratelui lui. Și Henry credea asta. Poate că Henry ajunsese singur la o asemenea concluzie sau poate că-i fusese inculcată de mama lor, care-i ținea mereu predici lui Eddie,

reamintindu-i cât de multe sacrificaseră ea și Henry pentru ca el să ducă o viață cât mai sigură posibil în orașul acela ca o junglă, ca el să poată fi *fericit*, cât de fericit se putea în orașul acela ca o junglă, ca el să nu ajungă ca sărmana lui soră pe care nici măcar n-o mai ținea minte, dar care fusese atât de frumoasă, Domnul s-o aibă în pază. Ea era alături de îngeri, iar acela era categoric un loc frumos, dar ea nu voia ca Eddie să ajungă deocamdată alături de îngeri, călcat pe drum de vreun șofer beat, ca sora lui, sau spintecat de vreun copil drogat pentru cei douăzeci și cinci de cenți din buzunar și lăsat cu mațele scurse pe trotuar, și pentru că nu credea că *Eddie* își dorea să ajungă deocamdată alături de îngeri, ar face bine să asculte de fratele lui mai mare și să facă ce-i spune fratele lui mai mare și să țină mereu minte că Henry făcea un sacrificiu din iubire.

Eddie îi spuse pistolarului că se îndoia că mama lui știa ce făceau ei, de fapt – șterpeleau comicsuri de la bufetul de pe Rincon Avenue și fumau în spatele fabricii Bonded Electroplate de pe Cohoes Street.

O dată văzuseră un Chevrolet cu cheile în contact și, cu toate că Henry nu prea știa să conducă – avea șaisprezece ani pe atunci, iar Eddie opt – își vârâse fratele în mașină și-l anunțase că vor merge la New York City. Eddie era speriat, plângea, Henry era speriat și el, și nervos pe Eddie, îi spunea să tacă din gură, îi spunea să nu facă naibii pe copilul, el avea zece dolari și Eddie avea trei sau patru, puteau să se ducă la filme toată ziua și să ia un tren Pelham și să fie înapoi înainte ca mama lor să aibă timp să pună cina pe masă și să se întrebe unde sunt ei. Dar Eddie continua să plângă și aproape de podul Queensboro văzuseră o mașină de poliție pe o stradă lăturalnică și deși Eddie era sigur că polițistul din ea nici măcar nu se uitase în direcția lor, spusese *Da* când Henry îl întrebase în șoaptă, cu o voce tremurată, dacă credea că-i văzuse curcanul ăla. Henry se făcuse alb la față și trăsese pe dreapta atât de repede, încât aproape amputase un hidrant. O luase la fugă pe stradă în jos în timp ce Eddie, cuprins și el de panică, încă se lupta cu mânerul nefamiliar al portierei. Henry se oprise, venise înapoi și-l trăsese afară din mașină. Îl mai și pălmuise de două ori. Apoi făcuseră pe jos – ei bine, de fapt se *furișaseră* –

tot drumul până în Brooklyn. Le luase aproape tot restul zilei și când îi întrebase mama de ce erau atât de transpirați și de obosiți, Henry spusese că toată ziua îl învățase pe Eddie cum să joace baschet pe terenul din spatele străzii. Apoi au venit niște băieți mai mari și ei au trebuit să fugă. Mama lor îl sărutase pe Henry și lui Eddie îi aruncase o privire aprigă. Îl întrebase dacă nu-i așa că are cel mai bun frate din lume. Eddie spusese da, așa era. Și o spunea cu sinceritate. Chiar avea cel mai bun frate din lume.

– Atunci, și el s-a temut la fel de mult ca mine, îi spuse Eddie lui Roland pe când ședeau și urmăreau ultimele vestigii ale zilei stingându-se în apă, unde curând singura lumină va fi aceea a stelelor oglindite. Ba chiar mai mult, pentru că el a crezut că polițistul ne văzuse, iar eu știam că nu era așa. De aia a și fugit. Dar s-a întors. Asta-i partea importantă. *S-a întors*.

Roland nu spuse nimic.

– Înțelegi asta, nu-i așa?

Eddie se uita la Roland cu ochi aspri, întrebători.

– Înțeleg.

– Întotdeauna s-a temut și întotdeauna s-a întors.

Roland credea că ar fi fost mai bine pentru Eddie, mai bine pentru amândoi pe termen lung, dacă Henry ar fi continuat să alerge mâncând pământul în ziua aceea... sau în oricare alta. Dar cei ca Henry nu făceau niciodată asta. Cei ca Henry întotdeauna se întorceau, pentru că știau cum să se folosească de încredere. De fapt, acesta era *singurul* lucru pe care Henry știa să-l folosească. Întâi transformau încrederea în nevoie, apoi transformau nevoia într-un drog, și odată ce reușeau asta, ei... care era cuvântul folosit de Eddie? A, da, „dealer". Ei se transformau în dealeri.

– Cred c-am să mă culc, spuse pistolarul.

A doua zi, Eddie continuă povestea, dar Roland o știa deja pe toată. Henry nu practicase sporturi în liceu pentru că Henry nu putea rămâne după cursuri la antrenament. Henry trebuia să aibă grijă de Eddie. Faptul că Henry era

uscățiv și împiedicat și că nu se dădea în vânt după sporturi nu avea nicio relevanță, desigur; Henry ar fi devenit un *fantastic* aruncător de baseball sau un baschetbalist din aceia care săreau la coș, nu înceta să-i asigure mama lor. Notele lui Henry erau mici și trebuia să repete câteva materii – dar asta nu pentru că Henry ar fi fost prost; Eddie și doamna Dean știau amândoi că Henry era deșteptăciunea întruchipată. Dar Henry trebuia să-și petreacă timpul alocat studiului și temelor de casă având grijă de Eddie (faptul că asta se întâmpla de obicei în livingul familiei Dean, unde amândoi băieții stăteau tolăniți pe sofa și se uitau la televizor sau se luptau pe covor, nu părea să aibă nici el vreo relevanță). După liceu, din cauza notelor mici, singura alegere care-i rămăsese lui Henry era Universitatea New York, dar ei nu-și permiteau asta, pentru că din cauza notelor mici bursa de studiu ieșea din discuție, așa că Henry a fost luat în armată și apoi a ajuns în Vietnam, unde Henry s-a ales cu genunchiul făcut țăndări, și durerea a fost insuportabilă, așa că medicii i-au dat un medicament cu bază largă de morfină, iar când și-a revenit i-au redus doza, doar că nu le-a ieșit prea bine, pentru că la întoarcerea în New York, Henry încă mai avea o maimuță în spinare, o maimuță înfometată care cerea mâncare, și după o lună sau două se dusese la o întâlnire cu cineva, și aproximativ patru luni mai târziu, la mai puțin de o lună după moartea mamei lor, Eddie își văzuse pentru prima dată fratele trăgând pe nas un praf alb presărat pe o oglindă. Eddie bănuise că era cocaină. Aflase apoi că era, de fapt, heroină. Și dacă mergeai înapoi în timp, a cui era cu adevărat vina?

Roland nu spuse nimic, dar auzi în gând vocea lui Cort: *Vina se găsește întotdeauna în același loc, copilașii mei: la cel îndeajuns de slab încât să nu și-o poată asuma.*

Când descoperise adevărul, Eddie fusese șocat, apoi nervos. Henry reacționase nu promițând să se lase de droguri, ci spunându-i lui Eddie că nu-l învinovățește fiindcă e nervos, știa că Vietnamul îl transformase într-o cârpă nefolositoare, era slab, va pleca, asta era cel mai bine, Eddie avea dreptate, numai de un narcoman jegos, care să-i întoarcă lucrurile pe dos, nu avea el

nevoie. Spera doar ca Eddie să nu-l învinuiască prea tare. Da, recunoștea, devenise slab; ceva din Vietnam îl făcuse slab, îl șubrezise așa cum umezeala șubrezește șireturile tenișilor și elasticul indispensabililor. Aparent, însă, în Vietnam era ceva care îți șubrezea și inima, îi spusese Henry cu lacrimi în ochi. Spera doar ca Eddie să-și amintească toți anii când încercase să fie tare.

Pentru Eddie.

Pentru mama.

Așa că Henry încercase să plece. Și Eddie, sigur, nu-l putuse lăsa. Eddie era ros de vină. Eddie văzuse grozăvia cicatrizată care fusese cândva un picior perfect sănătos, un picior care acum avea în el mai mult teflon decât os. Au strigat unul la celălalt în hol, Henry stând acolo într-o pereche veche de pantaloni kaki, cu sacul lui de militar într-o mână și cu cearcăne vineții la ochi, Eddie îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri îngălbeniți, Henry spunând: Nu mai ai nevoie de mine aici, Eddie, sunt o otravă pentru tine și tu știi asta, și Eddie strigându-i înapoi: Nu pleci nicăieri, treci înapoi în cameră, și tot așa până când doamna McGursky ieșise din camera *ei* și țipase: *Du-te sau rămâi, mi se rupe-n paișpe, da' ai face bine să te hotărăști repede, că altfel sun la poliție.* Doamna McGursky păruse că mai vrea să adauge câteva amenințări, dar tocmai atunci văzuse că Eddie nu avea pe el decât o pereche de chiloți. Adăugase doar asta: *Și tu ești indecent, Eddie Dean!* apoi dispăruse. Parcă ar fi văzut un drăcușor pe arcuri filmat în sens invers. Eddie se uitase la Henry. Henry se uitase la Eddie. *Se pare că vecinica a luat ceva-n greutate*, a spus Henry cu o voce joasă, apoi amândoi au izbucnit în râs, ținându-se reciproc și lovindu-se cu pumnii, și Henry s-a întors în cameră și, aproximativ două săptămâni mai târziu, Eddie trăgea și el praf pe nas și nu reușea să înțeleagă de ce naiba făcuse, totuși, atâta tămbălău pe subiectul ăsta, trăgeai doar pe nas, *prizai*, la naiba, te deconecta, și cum spunea Henry (pe care Eddie avea până la urmă să-l numească ilustrul narcoman eminent și docent): Într-o lume care se ducea clar dracului cu capul înainte, de ce era atât de rău să te simți bine?

Timpul trecu. Eddie nu spuse cât de mult. Pistolarul nu întrebă. Bănuia că Eddie știa că existau o mie de scuze, dar niciun motiv, pentru a te droga, și că el își ținuse binișor sub control obiceiul. Și că Henry reușise *și el* să și-l țină sub control. Nu la fel de bine ca Eddie, dar destul pentru a nu se prăbuși. Căci indiferent dacă Eddie înțelegea sau nu adevărul (în sinea lui, Roland credea că îl înțelegea), Henry sigur îl știuse: dată fiind situația, făcuseră schimb de locuri. Acum Eddie îl ținea pe Henry de mână când traversau strada.

Și venise ziua în care Eddie îl surprinsese pe Henry nu prizând, ci injectându-se. Avusese loc o nouă ceartă isterică, o reluare aproape identică a primeia, doar că avusese loc în camera lui Henry. Se sfârșise exact în același fel, cu Henry plângând și recurgând la același implacabil și inatacabil sistem de apărare, cedarea definitivă, recunoașterea absolută: Eddie avea dreptate, nu merita să facă umbră pământului, nu merita să mănânce din mizerii din șanț. Va pleca. Eddie nu va trebui să-l mai vadă vreodată. Spera doar ca el să-și amintească toți...

Totul se stingea într-un murmur nu foarte diferit de vuietul valurilor care se spărgeau pe plajă. Roland știa povestea și nu spunea nimic. *Eddie* era cel care nu știa povestea, un Eddie care avea mintea limpede pentru prima dată în zece ani sau mai mulți. Nu Eddie îi spunea lui Roland povestea; Eddie în sfârșit își spunea sieși povestea.

Asta era bine. Atâta vreme cât pistolarul vedea, timpul era ceva ce aveau din belșug. Vorba era un mod ca oricare altul pentru a-l umple.

Eddie spuse că-l obseda genunchiul lui Henry, cicatricea care i se întindea pe picior (sigur că rana i se vindecase complet, Henry aproape că nu mai șchiopăta... decât atunci când se certa cu Eddie; atunci, șchiopătatul părea întotdeauna să se agraveze); îl obsedau toate lucrurile la care Henry renunțase pentru el și îl obseda ceva mult mai pragmatic: Henry n-ar fi rezistat singur pe stradă. Ar fi fost ca un iepure eliberat într-o junglă plină de tigri. Singur, Henry ar fi ajuns la închisoare sau într-un azil înainte să treacă o săptămână.

Așa că-l implorase. Și Henry, în cele din urmă, îi făcuse pe plac și acceptase să nu plece. Șase luni mai târziu, Eddie avea și el brațul plin de înțepături. Din acel moment, lucrurile începuseră să se miște inevitabil și constant într-o spirală descendentă care se terminase cu drumul lui Eddie în Bahamas și neașteptata apariție a lui Roland în viața lui.

Un alt om, mai puțin pragmatic și mai introspectiv decât Roland, s-ar fi întrebat – sau ar fi întrebat cu voce tare: *De ce el? De ce omul ăsta și nu altul? De ce un om care pare să promită slăbiciune și anormalitate și chiar ghinion, pur și simplu?*

Întrebări pe care pistolarul nu doar că nu și le puse, dar nici nu-i încolțiră în gând. Cuthbert ar fi întrebat; Cuthbert punea totul sub semnul întrebării, suferea de mania întrebării, murise cu o întrebare pe buze. Acum toți erau morți. Ultimii pistolari ai lui Cort, cei treisprezece supraviețuitori ai unei clase care la început numărase cincizeci și șase de învățăcei. Toți morți, mai puțin Roland. El era ultimul pistolar, urmându-și cu obstinație drumul într-o lume care devenise stătută și sterilă și goală.

Treisprezece, își amintea că spusese Cort în ziua dinaintea Ceremoniilor de Prezentare. *Ăsta e un număr malefic.* Și în ziua următoare, pentru prima dată în treizeci de ani, Cort nu fusese prezent la Ceremonii. Ultimii absolvenți se duseseră la coliba lui pentru a-i îngenunchea întâi la picioare, plecându-și capetele vulnerabile, apoi pentru a se ridica, a primi sărutul de felicitare și a-l lăsa pe el să le încarce pistoalele prima dată. Nouă săptămâni mai târziu, Cort era mort. Otrăvit, spuneau unii. La doi ani după moartea lui, ultimul război civil sângeros izbucnise. Măcelul atinsese ultima redută a civilizației, a luminii și rațiunii, și răpise ceea ce toți bănuiseră a fi nepieritor. Cu ușurința unui simplu val care dărâmă un castel de nisip pe plajă.

El era, deci, ultimul, și poate că supraviețuise deoarece simțul practic și simplitatea depășeau întunecatul romantism al firii sale. Înțelegea că doar trei lucruri aveau importanță: moartea, *ka* și Turnul.

Destul cât să-i țină mintea ocupată.

Eddie își încheie povestea în jurul orei patru într-a treia zi a călătoriei lor spre nord, de-a lungul plajei uniforme. Plaja însăși părea imuabilă. Dacă voiau un semn al înaintării lor, îl găseau doar uitându-se la stânga, spre răsărit. Acolo, piscurile zimțate ale munților începuseră să se îmblânzească și să scadă puțin. Era posibil ca, mergând destul de mult spre nord, munții să devină simple coline.

Acum, că-și spusese povestea, Eddie căzu în tăcere și merseră fără să vorbească preț de o jumătate de oră sau mai mult. Eddie arunca priviri furișe spre el. Roland știa că tânărul nu-și dădea seama că el observa aceste priviri; încă era pierdut în propriile gânduri. Roland știa și ce aștepta Eddie: un răspuns. *Orice* răspuns. De două ori tânărul deschise gura doar pentru a o închide la loc. În cele din urmă, întrebă ceea ce pistolarul știa că va întreba.

– Deci? Ce crezi?

– Cred că tu ești aici.

Eddie se opri, cu pumnii înfipți în șolduri.

– Asta-i *tot?*

– Asta-i tot ce știu, răspunse pistolarul.

Degetele care-i lipseau la mână și picior pulsau și-l furnicau. Și-ar fi dorit niște *astină* din aceea din lumea lui Eddie.

– N-ai nicio părere despre ce naiba ar putea *însemna* totul?

Pistolarul ar fi putut ridica mâna dreaptă mutilată, spunând: *Gândește-te la ce înseamnă* asta, *caraghiosule*, dar nu-i trecu prin gând să spună așa ceva, cum nu-i trecuse nici să se întrebe de ce, dintre toți oamenii din toate universurile posibile, tocmai pe Eddie îl alesese.

– Este *ka*, spuse el, privindu-l răbdător pe tânăr.

– Ce-i *ka?* Vocea lui Eddie era agresivă. N-am auzit niciodată de asta. Decât dacă o zici de două ori. Atunci iese ceea ce iese pe partea opusă gurii.

– N-am de unde știi asta, zise pistolarul. Aici înseamnă datorie sau destin sau, în sens popular, un loc unde trebuie să ajungi.

Eddie reuși să pară în același timp consternat, dezgustat și amuzat.

– Atunci spune-o de două ori, Roland, pentru că astfel de cuvinte, după mine, tot a rahat miros.

Pistolarul ridică din umeri.

– Nu mă pricep la filosofie. Și nici la istorie. Știu doar că trecutul e trecut și că viitorul e în față. Asta din urmă este *ka*, și își e suficientă sieși.

– Da? Eddie se uită spre nord. Păi, tot ce văd în față sunt aproximativ nouă miliarde de kilometri de plajă din asta enervantă. Dacă *asta* e în față, *ka* și caca sunt unul și același lucru. Poate mai avem destule gloanțe bune ca să omorâm încă cinci sau șase homari d-ăia scârboși, dar după aia nu ne mai rămâne decât să dăm cu pietre după ei. Așadar, încotro ne *îndreptăm*?

Roland se întrebă în treacăt dacă Eddie se gândise vreodată să-i pună fratelui său această întrebare. Dar asta n-ar fi fost decât o invitație la multe certuri fără rost. Așa că arătă cu degetul mare spre nord și spuse:

– Încolo. Pentru început.

Eddie se uită și nu văzu decât aceeași întindere de prundiș cenușiu presărat cu scoici și stânci. Întoarse ochii înapoi la Roland, cu gândul de a-l lua peste picior, dar văzu siguranța senină a chipului său și se uită iar în zare. Miji ochii. Duse mâna dreaptă la față pentru a bloca lumina soarelui la apus. Voia cu disperare să vadă ceva, *orice*, la naiba, și un miraj ar fi fost bine, dar nu era nimic.

– Înșiră-mi câte gogoși vrei, zise Eddie încet, dar eu tot la ideea mea rămân: toată treaba asta-i o glumă nesărată. Mi-am riscat viața pentru tine la Balazar.

– Știu asta. Pistolarul zâmbi – o raritate care-i lumină fața ca o rază trecătoare de soare într-o zi disperat de mohorâtă. De asta am fost tot timpul franc cu tine, Eddie. E acolo. Am văzut-o acum o oră. La început am crezut că nu e decât un miraj sau o nălucă născută din dorința mea de a o vedea, însă e acolo, sunt sigur.

Eddie se uită din nou, se uită până când îi apărură lacrimi la colțurile ochilor. În cele din urmă, spuse:

– Nu văd în față decât plaja asta nesfârșită. Și am ochi de ochi.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că dacă ar fi ceva acolo, aș *vedea!*

Dar se îndoia. Se întreba cu cât vedeau mai bine ochii albaștri de țintaș ai pistolarului față de ai lui. Poate cu puțin.

Poate cu *mult*.

– O să o vezi, spuse pistolarul.

– *Ce* să văd?

– N-o să ajungem acolo azi, dar dacă ai ochi atât de buni pe cât zici, o să o vezi înainte ca soarele să se ducă la culcare. Asta dacă nu ai de gând să stai aici gură-cască, desigur.

– *Ka*, spuse Eddie pe o voce pierdută.

Roland încuviință.

– *Ka*.

– *Caca*, făcu Eddie și râse. Haide, Roland. Să grăbim pasul. Și dacă *nu* o să văd nimic până când soarele se va duce la culcare, îmi rămâi dator cu un pui fript la cină. Sau cu un Big Mac. Sau cu *orice* în afară de homar.

– Să mergem.

Porniră din nou la drum și cu cel puțin o oră înainte ca discul solar să atingă linia orizontului, Eddie Dean începu să vadă forma din zare – vagă, tremurătoare, nedefinită, dar categoric *prezentă*. O prezență *nouă*.

– Okay, zise el. O văd. Se pare că ai ochi de Superman.

– De ce?

– Nu contează. Îți dai seama ce falie culturală ne desparte?

– Poftim?

Eddie râse.

– Nu contează. Ce avem acolo?

– O să vezi.

Pistolarul o luă iar din loc înainte ca Eddie să-l mai poată întreba ceva.

Douăzeci de minute mai târziu, Eddie avu *impresia* că vede. După alte cincisprezece minute, fu sigur de asta. Până la obiectul de pe plajă mai erau

trei, poate patru kilometri, dar el îl recunoscu imediat. O ușă, desigur. O altă ușă.

Niciunul dintre ei nu dormi bine în noaptea aceea și, înainte ca soarele să iasă de după contururile erodate ale munților, erau treji și porniseră deja la drum. Ajunseră la ușă tocmai când primele raze de soare ale dimineții, atât de sublime și atât de încremenite, se răsfrânseră asupra lor, luminându-le obrajii țepoși ca niște reflectoare. Pe pistolar îl făcură să pară iar de patruzeci de ani, iar pe Eddie nu mai bătrân decât fusese Roland când se dusese să se lupte cu Cort împreună cu șoimul său pe nume David.

Ușa aceasta era exact ca prima. Mai puțin inscripția de pe ea:

STĂPÂNA UMBRELOR

– Iată-ne, deci, făcu Eddie încet, uitându-se la ușa care pur și simplu stătea acolo cu balamalele înfipte într-un canat invizibil încastrat între două lumi, între două universuri. Stătea acolo, prezentându-și mesajul gravat, reală ca stânca și străină ca lumina stelelor.

– Iată-ne, deci, repetă pistolarul.

– *Ka.*

– *Ka.*

– Aici îl vei alege pe al doilea dintre cei trei?

– Așa se pare.

Pistolarul știu ce era în mintea lui Eddie chiar înaintea lui Eddie. Îl văzu pe Eddie mișcându-se înainte ca Eddie să știe că se va mișca. S-ar fi putut întoarce să-i rupă brațul tânărului în două locuri înainte ca Eddie să-și dea seama ce se întâmpla, dar nu schiță niciun gest. Îl lăsă pe Eddie să-i scoată pistolul din tocul drept. Era pentru prima dată în viața sa când lăsa pe cineva să-i ia o armă fără a-i da permisiunea. Și totuși, nu schiță niciun gest de a-l opri. Se întoarse și se uită la el calm, chiar blajin.

Chipul lui Eddie era livid, încordat. În jurul irișilor, albul ochilor i se vedea mai mult ca de obicei. Ținea revolverul greu cu ambele mâini și totuși vârful țevii se clătina dintr-o parte în alta, prinzând centrul, îndepărtându-se, prinzându-l din nou și din nou îndepărtându-se.

– Deschide-o, spuse el.

– Nu vorbi prostii, zise pistolarul cu aceeași voce blândă. Habar nu avem unde duce ușa aia. Nu e obligatoriu să se deschidă spre *universul* tău, darămite spre lumea ta. Din câte știm amândoi, Stăpâna Umbrelor ar putea avea opt ochi și nouă brațe, ca Suvia[1]. Și chiar dacă se deschide spre lumea ta, s-ar putea să fie spre un timp cu mult înainte să te fi născut tu sau cu mult după ce vei fi murit.

Eddie zâmbi strâmb.

– Să-ți spun ceva, drăguță: Sunt mai hotărât ca oricând să renunț la găina de cauciuc și la rahatul ăla de vacanță pe malul mării în schimbul a ceea ce se află în spatele Ușii Nr. 2.

– Nu înțeleg ce vr...

– Știu că nu înțelegi. Nu contează. Deschide odată ușa, fir-ar să fie.

Pistolarul clătină din cap.

Stăteau acolo în lumina zorilor, ușa aruncându-și pieziș umbra către marea cu fluxul în scădere.

– *Deschide-o!* strigă Eddie. Vin cu tine! Nu pricepi? Vin *cu* tine! Asta nu înseamnă că n-o să mă întorc. Poate că mă voi întoarce. Adică, *probabil* că mă voi întoarce. Presupun că măcar atâta îți datorez. Ai fost sincer cu mine de la început, să nu crezi că n-am bifat lucrul ăsta. Dar cât timp tu te lămurești cine-i Puicuța asta a Umbrelor, eu o să dau o fugă la cel mai apropiat fast-food Chicken Delight și o să iau niște pui la pachet. Cred că meniul de familie, cu treizeci de bucăți, ajunge pentru început.

– Tu rămâi aici.

---

[1] Cel mai probabil, zeul Shiva (n. tr.).

– Crezi că nu vorbesc serios?

Eddie ridica tonul acum, gata-gata să clacheze. Pistolarul aproape că-l vedea cum scruta abisul rece al propriei lui damnări. Eddie trase cocoșul străvechi al revolverului. Vântul se oprise odată cu venirea zorilor și cu scăderea fluxului, și declicul cocoșului când Eddie armă pistolul se auzi foarte clar.

– Pune-mă doar la încercare.

– Așa o să și fac, spuse pistolarul.

– *O să te împușc!* strigă Eddie.

– *Ka*, răspunse pistolarul cu nepăsare și se întoarse spre ușă.

Mâna lui se duse către clanță, dar inima rămase în așteptare, curioasă să vadă dacă va trăi sau va muri.

Ka.

2

STĂPÂNA UMBRELOR

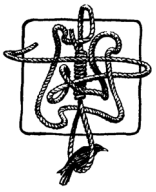

Capitolul 1

Detta și Odetta

Lăsând jargonul deoparte, iată ce a afirmat Adler: schizofrenicul ideal – dacă există așa ceva – este nu atât persoana care nu-și conștientizează celelalte personalități, cât cea care trăiește cu impresia că nimic nu este ieșit din comun în viața sa.

Adler ar fi trebuit să le întâlnească pe Detta Walker și pe Odetta Holmes.

i

– ...ultimul pistolar, zise Andrew.

Vorbea de ceva vreme, dar Andrew vorbea mereu și, de obicei, Odetta lăsa cuvintele să curgă nebăgate în seamă, așa cum curge apa caldă peste părul și fața ta atunci când faci duș. Dar asta nu-i reținu pur și simplu atenția; i-o agăță ca un spin.

– Cum ai spus?

– Oh, era într-un articol de ziar, spuse Andrew. Nu știu cine l-a scris. N-am băgat de seamă. Unu' dintre comentatorii ăia politici. Probabil că dumitale, donșoară Holmes, ț-ar zice ceva numele lui. L-am iubit ș-am plâns în sara când a fo' ales...

Ea surâse, emoționată fără să-și dea seama. Andrew spunea că nu se putea împiedica să vorbească întruna, nu el era de vină, ci irlandezul din el, și de cele mai multe ori vorbea lucruri neînsemnate – bârfe și trăncăneli despre rude și prieteni pe care ea nu avea să-i întâlnească niciodată, opinii politice semirumegate, ciudate comentarii științifice strânse de te miri unde (printre altele, Andrew credea cu tărie în existența farfuriilor zburătoare, cărora el le spunea *uoz-neiuri*) – dar asta o atinse, pentru că și ea plânsese în seara când el fusese ales.

– Da' n-am plâns când căcatu' ăla puturos – iartă-mi limbaju', donșoară Holmes – când căcatu' ăla de Oswald l-a-mpușcat, și de atunci n-am mai plâns, ș-au trecut... cât, două luni?

Trei luni și două zile, gândi ea.

– Așa ceva, cred.

Andrew încuviință.

– Apoi am citit articolu' ista – în *The Daily News*, cred c-a fo' – ieri, despre cum Johnson probabil c-o să facă o treabă bună, da' n-o să fie același lucru. Tipu' zicea că America a asistat la dispariția ultimului pistolar din lume.

– După părerea mea, John Kennedy n-a fost deloc așa ceva, zise Odetta și dacă vocea ei era mai tăioasă decât aceea pe care Andrew era obișnuit să o audă (și așa trebuia să fie, pentru că ea îl văzu aruncând o ocheadă în retrovizor, o ocheadă care aducea mai degrabă a crispare), asta se datora faptului că ea însăși se simțea emoționată. Era absurd, dar așa era. Ceva în propoziția aceea – *America a asistat la dispariția ultimului pistolar din lume* – rezona adânc în mintea ei. Era o afirmație urâtă, era o afirmație neadevărată – John Kennedy

fusese un pacifist, nu un Billy the Kid necioplit, profilul ăsta i se potrivea mai mult lui Goldwater – dar, cine știe de ce, îi făcuse pielea de găină.

– Păi, tipu' a zis că lumea n-o să ducă niciodată lipsă de maniaci cu pistolu-n mână, continuă Andrew, studiind-o încordat în retrovizor. L-a menționat pe Jack Ruby, pentru început, și pe Castro, și un tip din Haiti...

– Duvalier, zise ea. Papa Doc.

– Mda, el, și frații D...

– Frații Diem sunt morți.

– Ei, el a zis că Jack Kennedy era diferit, atâta tot. A zis că el scotea pistolul doar dacă cineva mai slab avea nevoie de ajutorul lui și numa' dacă nu mai exista altă cale. A zis că avea înțelepciunea de a ști că uneori discuțiile nu ajută la nimic. A zis că știa că, dacă potaia face spume la gură, tre' s-o împușți.

Ochii lui continuau să o privească temători.

– Pe d-altă parte, n-a fo' decât un articol pe care l-am citit.

Limuzina rula acum pe Fifth Avenue, îndreptându-se spre Central Park West. Sigla Cadillac de pe capotă despica aerul glacial de februarie.

– Da, spuse Odetta cu blândețe și ochii lui Andrew se relaxară puțin. Înțeleg. Nu sunt de acord, dar înțeleg.

Ești o mincinoasă, se făcu auzită o voce în mintea ei. Era o voce pe care o auzea destul de des. Îi dăduse chiar și un nume. Era vocea Ghesului. *Înțelegi foarte bine și ești întru totul de acord. Minte-l pe Andrew, dacă simți că e nevoie, dar, pentru Dumnezeu, nu te minți și pe tine, femeie.*

Și totuși, o parte din ea protesta, îngrozită. Într-o lume care devenise un butoi cu praf nuclear pe care stăteau aproape un miliard de oameni, a crede că există o diferență între pistolarii buni și pistolarii răi era o greșeală – poate una de proporții sinucigașe. Erau mult prea multe mâini nesigure care țineau brichete aprinse aproape de prea multe fitiluri. Lumea aceasta nu era făcută pentru pistolari. Dacă existase vreodată un timp al lor, acesta trecuse.

Nu-i așa?

Închise pentru scurt timp ochii și își masă tâmplele. Simțea că-i vine din nou o migrenă. Uneori o amenințau, ca o acumulare rău prevestitoare de nori negri într-o după-amiază caniculară de vară, după care se retrăgeau... așa cum furtunile alea urâte de vară uneori pur și simplu își schimbau direcția pentru a-și descărca tunetele și fulgere într-un alt loc.

De data aceasta însă credea că furtuna se va dezlănțui. Va veni cu tot cu tunete, fulgere și grindină mare cât mingile de golf.

Lumina felinarelor de pe Fifth Avenue părea mult prea puternică.

– Și cum a fo' la Oxford, donșoară Holmes? întrebă Andrew cu fereală.

– Umed. Foarte umed, chit că e februarie. Făcu o pauză, spunându-și că nu va rosti cuvintele care îi dădeau buluc în gât ca fierea, că le va înghiți. A le rosti ar fi fost o alegere inutil de brutală. Vorbăria lui Andrew despre ultimul pistolar din lume făcea doar parte din nesfârșita lui trăncăneală. Dar adăugată celorlalte probleme era pur și simplu prea mult, drept pentru care ea le rosti totuși, rosti ceea ce nu era cazul să rostească. Vocea ei suna la fel de calmă și de fermă ca oricând, dar nu se lăsa ea păcălită: recunoștea o tiradă dintr-o mie. Garantul de cauțiuni a venit foarte prompt, desigur; fusese anunțat din timp. Pe noi, însă, ne-au ținut cât au putut, și eu am rezistat cât am putut, dar presupun că de data asta au câștigat ei, pentru că până la urmă mi-am dat drumul pe mine. Văzu ochii lui Andrew mijindu-se din nou și își dori să se oprească, dar nu putu. Asta vor să te învețe, înțelegi. Parțial pentru că sperie, presupun, și sunt șanse mai puține ca o persoană speriată să revină în Southlandul lor prețios ca să-i deranjeze din nou. Dar cred că cei mai mulți dintre ei – chiar și cei prostănaci, deși nu toți sunt prostănaci, nici pe departe – știu că schimbarea va veni până la urmă, orice ar face ei, așa că profită de ocazie pentru a te umili cât încă mai pot. Ca să te învețe că *poți* fi umilit. Poți jura înaintea lui Dumnezeu, a lui Hristos și a întregii șlehte de Îngeri că sub nicio formă, *absolut* niciuna, nu-ți vei da drumul pe tine, dar dacă ei te țin suficient de mult, sigur că-ți dai drumul. Lecția spune că nu ești decât un animal în cușcă, nimic mai mult de atât, nimic mai *bun* de atât. Doar un

animal în cușcă. Așa că mi-am dat drumul pe mine. Încă mai simt mirosul de urină uscată și acela al celulei ăleia blestemate. Ei cred că noi ne tragem din maimuțe, înțelegi. Și exact așa simt că miros acum.

Ca o maimuță.

Văzu ochii lui Andrew în retrovizor și-i păru rău pentru felul în care arătau ochii aceia. Uneori, urina nu era singurul lucru pe care nu-l mai puteai ține.

– Îmi pare rău, donșoară Holmes.

– Ba nu, spuse ea, masându-și iar tâmplele. Mie îmi pare rău. Au fost trei zile dificile, Andrew.

– Cred și eu, spuse el cu o voce șocată, de fată bătrână, care o făcu să râdă fără voia ei.

Dar, una peste alta, el nu râdea. Crezuse că știe în ce se implică, și că anticipase perfect cât de gravă putea deveni situația. Se înșelase.

Trei zile dificile. Ei bine, se putea spune și așa. Altfel zis, acele trei zile petrecute în Oxford, Mississippi, fuseseră o scurtă escală în iad. Dar unele lucruri nu puteau fi rostite. Unele lucruri le duceai în mormânt... asta dacă nu erai chemat să te spovedești înaintea Tronului lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, acolo unde, bănuia ea, până și adevărurile care-ți provocau năprasnice furtuni cu fulgere în acea bizară materie cenușie dintre urechi (cercetătorii spuneau că în materia aceea cenușie nu existau terminații nervoase, iar dacă *asta* nu era o bazaconie și jumătate, ea nu știa ce altceva mai putea fi) trebuiau recunoscute.

– Vreau doar să ajung acasă și să fac baie, baie, baie și să dorm, dorm, dorm. Apoi, cred că o să fiu proaspătă ca o ploaie de primăvară.

– Ei, sigur! Exact ca o ploaie de primăvară!

Andrew voia să-și ceară scuze pentru ceva, iar aceasta era cea mai bună performanță de care era în stare. Dincolo de asta nu voia să mai lungească vorba. Așa că străbătură în liniște restul drumului până la cenușiul bloc cu apartamente în stil victorian de la colțul dintre Fifth și Central Park South,

un exclusivist bloc cu apartamente în stil victorian. Bănuia că asta făcea din ea un caz special. *Știa* că în apartamentele acelea luxoase locuiau oameni care n-ar fi vorbit cu ea decât dacă erau prinși la colț. Dar ei nu-i păsa. Pe lângă asta, ea era deasupra lor, iar ei *știau* asta. Nu o singură dată îi trecuse prin gând că precis unii dintre ei sufereau în taină, știind că o negresă locuia în apartamentul penthouse al acelei venerabile și splendide clădiri victoriene, unde, în alte vremuri, singurele mâini negre admise erau îmbrăcate în mănuși albe sau poate în mănușile subțiri din piele neagră ale unui șofer. Spera din suflet ca ei *să sufere* tare, și se dojenea singură fiindcă era rea, fiindcă o animau sentimente *necreștinești*, însă *tot* își dorea asta. În Oxford, nu reușise să împiedice urina să-i îmbibe finii chiloți de mătase de import, iar acum nu reușea să împiedice nici valul acesta de urină. Era o răutate, era un gest necreștinesc și aproape la fel de grav... ba nu, *mai grav*, cel puțin în ceea ce privea Mișcarea, era contraproductiv. Avea să câștige drepturile ce trebuiau câștigate, și probabil chiar în anul acela: Johnson, pătruns de moștenirea lăsată lui de președintele asasinat (și poate sperând să mai bată un cui în sicriul lui Barry Goldwater), nu avea să se limiteze la vegherea aprobării proiectului de lege privitor la drepturile cetățenești; la nevoie, avea să-l transforme în lege *cu forța*. Prin urmare, era necesară reducerea fricțiunilor. Mai erau lucruri de făcut. Ura nu avea s-o ajute să le facă. De fapt, ura avea s-o împiedice.

Dar, uneori, nu puteai să pui hățuri urii.

Aceasta era cealaltă lecție pe care o învățase în Oxford Town.

ii

Detta Walker nu manifesta absolut niciun interes pentru Mișcare și avea preocupări mult mai modeste. Locuia în mansarda unei clădiri decrepite din Greenwich Village. Odetta nu știa de mansardă și Detta nu știa de penthouse și

singurul care bănuia că ceva nu era tocmai în regulă era Andrew Feeny, șoferul. El intrase în serviciul tatălui Odettei pe când ea avea paisprezece ani și Detta Walker aproape că nici nu exista.

Uneori, Odetta dispărea. Putea fi vorba de câteva ore sau câteva zile. Vara trecută dispăruse trei săptămâni și Andrew se pregătea să sune la poliție, când Odetta îl sunase *pe el* într-o seară și-i ceruse să treacă pe la ea cu mașina a doua zi în jur de ora zece – avea de gând să facă niște cumpărături, spusese ea.

Îi stătuse pe buze să strige cât putea *Donșoară Holmes! Da' unde ați fost?* Dar o mai întrebase asta înainte și primise doar priviri nedumerite – *sincer* nedumerite, era sigur. *Chiar aici*, spunea ea. *Păi, chiar aici, Andrew – doar m-ai dus cu mașina în vreo două sau trei locuri în fiecare zi, nu? Sper că nu începi să te ramolești, nu?* Apoi râdea și, dacă se simțea deosebit de bine (cum deseori părea să se simtă după perioadele de absență), îl ciupea de obraz.

– Prea bine, donșoară Holmes, spusese el atunci. La zece va fi.

Andrew pusese receptorul jos, închisese ochii și rostise o rugăciune scurtă închinată Sfintei Fecioare, mulțumind pentru întoarcerea cu bine a donșoarei Holmes. Apoi îl sunase pe Howard, ușierul de la clădirea ei.

– La cât a venit?

– Acum aproximativ douăzeci de minute, zisese Howard.

– Cine a adus-o?

– Nu șt'u. Știi cum e. Altă mașină de fiecare dată. Uneori parchează după colțul străzii și nu văd nimic, nici nu știu că s-a-ntors până n-aud interfonu' și mă uit afară și o văd acolo. Howard se oprise, apoi urmase: Are o vânătaie urâtă pe obraz.

Howard avea dreptate. Era o vânătaie tare urâtă, iar acum se vindeca. Andrew nu voia să-și imagineze cum arătase când fusese proaspătă. Donșoara Holmes apăruse prompt la ora zece în dimineața următoare, îmbrăcată într-o rochie de vară cu bretele subțiri (era la sfârșit de iulie) și deja vânătaia începuse să se îngălbenească. Făcuse doar o tentativă palidă de a o acoperi cu machiaj,

parcă știind că exagerând cu fondul de ten nu făcea decât să atragă și mai mult atenția asupra ei.

– Cum v-ați ales cu *aia*, donșoară Holmes? a întrebat el.

Ea a râs veselă.

– Știi cum sunt, Andrew – mereu împiedicată. Mi-a alunecat ieri mâna pe bară când ieșeam din cadă – mă grăbeam să prind știrile naționale. Am căzut și m-am lovit. (A cercetat cu atenție fața șoferului.) Te pregătești să-ncepi poliloghia cu doctorii și analizele, așa-i? Nu te deranja să-mi răspunzi; după atâția ani știu să te citesc ca pe o carte. Nu mă duc, așa că nu te deranja să întrebi. Mai bine nici că m-aș putea simți. Să plecăm, Andrew! Am de gând să cumpăr jumătate din Saks, tot ce au la Gimbels și, între ele, să trec pe la Four Seasons și să mănânc tot ce au în meniu.

– Da, donșoară Holmes, spusese el și zâmbise. Era un zâmbet forțat și nu-i fusese ușor să-l forțeze. Vânătaia aia nu era veche de *o zi;* era veche de o săptămână, cel puțin... Și el știa asta, nu? În ultima săptămână o sunase seară de seară în jur de ora șapte, pentru că dacă aveai șanse să dai peste donșoara Holmes acasă, asta era doar în timpul emisiunii Huntley-Brinkley Report. Mare dependentă de știri, donșoara Holmes. O sunase seară de seară, mai puțin seara trecută. Atunci venise în persoană și obținuse cheia ei de la Howard. Îl rodea tot mai tare convingerea că suferise tocmai genul de accident pe care i-l descrisese... doar că în loc să se aleagă cu o vânătaie sau un os rupt, ea murise, murise singură, și zăcea acolo moartă chiar în clipa aceea. Intrase în apartament, cu inima bubuindu-i tare, simțindu-se ca o pisică într-o cameră întunecată, plină de corzi de pian întinse. Doar că nu existase vreun motiv să-și facă griji. Pe tejgheaua din bucătărie era o farfurioară pentru unt și, chiar dacă untul fusese acoperit, era afară de destul de mult timp încât pe el să fi crescut o recoltă bogată de mucegai. Ajunsese acolo la șapte și zece și plecase cinci minute mai târziu. În cursul rapidei cercetări a apartamentului, aruncase o privire în baie. Cada era uscată, prosoapele

frumos – chiar auster – aranjate, multele mânere de sprijin lustruite lună și bec, fără nicio urmă de apă pe ele.

Știa că accidentul descris nu avusese loc.

Dar Andrew nu crezuse nici că ea mințea. Ea *credea* ceea ce-i spusese.

Se uită iarăși în retrovizor și văzu că ea își masa tâmplele cu vârful degetelor. Nu-i plăcea. O văzuse prea des făcând asta înainte să dispară.

iii

Andrew lăsă motorul pornit ca să nu se răcească în mașină, apoi coborî și merse la portbagaj. Se uită la cele două valize ale ei cu o nouă crispare. Arătau ca și când niște oameni nervoși cu minți mici și corpuri mari le șutaseră fără încetare de colo-colo, răvășindu-le așa cum îndrăzneala nu-i lăsa să o răvășească pe donșoara Holmes însăși – așa cum l-ar fi răvășit pe *el*, de pildă, dacă ar fi fost acolo. Problema n-o constituia doar faptul că era femeie; era o negresă, o negresă impertinentă din Nord, care-și vâra nasul unde nu-i fierbea oala, iar ei probabil că-și făceau socoteala că o astfel de femeie merita cu prisosință tratamentul acela. Însă donșoara Holmes era, pe deasupra, o negresă *bogată*. Și chiar mai mult, era cunoscută de publicul american aproape la fel ca Medgar Evers sau Martin Luther King. Și, ca și când asta n-ar fi fost destul, fața ei de negresă bogată apăruse și pe coperta revistei *Time*. Drept pentru care era puțin cam greu să cotonogești o astfel de persoană și apoi să spui: *Poftim? Nu, dom'le șăf, n-am văz't pe nime' cum ziceți p-acilea șa, n-am dreptate, băieți?* Mai mult, era puțin cam greu să te convingi să-i faci rău singurei moștenitoare a Holmes Dental Industries, când în însoritul Sud se găseau douăsprezece fabrici Holmes, dintre care una taman în ținutul învecinat cu Oxford Town.

Așa că le făcuseră valizelor ei ceea ce nu-i putuseră face ei înseși.

Andrew studie aceste mărturii mute ale ședерii ei în Oxford Town cu rușine și furie și dragoste, emoții la fel de mute ca urmele de pe bagajele care plecaseră la drum în perfectă stare și reveneau întoarse pe dos. Le studie, pentru moment neputându-se clinti din loc, și respirația lui scotea vălătuci de aburi în aerul glacial.

Howard tocmai ieșea să ajute, dar Andrew mai pregetă un moment înainte să apuce mânerele valizelor. *Cine sunteți, donșoară Holmes? Cine sunteți, de fapt? Unde mergeți uneori și ce faceți atât de rău, de trebuie să vă spuneți și dumneavoastră înșivă povești mincinoase care să acopere orele sau zilele de absență?* Și mai gândi ceva în clipa dinainte să vină Howard, ceva ciudat de nimerit: *Unde e restul ființei dumneavoastră?*

Nu mai gândi așa, nu e bine. Dacă cineva de aici are dreptul să gândească așa, aceea ar fi donșoara Holmes, dar ea n-o face și nici tu n-ai de ce s-o faci.

Andrew scoase valizele din portbagaj și i le dădu lui Howard, care întrebă cu o voce joasă:

– Se simte bine?

– Așa cred, răspunse Andrew tot cu o voce joasă. Doar obosită, atâta tot. Obosită până-n măduva oaselor.

Howard încuviință din cap, luă valizele scâlciate și plecă spre intrarea în clădire. Întârzie doar cât să-și scoată pălăria în fața Odettei Holmes – care era aproape invizibilă în spatele geamurilor fumurii – într-un salut respectuos.

Când plecă, Andrew scoase din portbagaj angrenajul de oțel inoxidabil pliat și începu să-l desfacă. Era un scaun cu rotile.

Din 19 august 1959, cu aproximativ cinci ani și jumătate în urmă, partea de la genunchi în jos a Odettei Holmes era un vid asemănător perioadelor ei de absență.

iv

Înaintea incidentului de la metrou, Detta Walker nu cunoscuse decât puține momente de luciditate – ca niște insule de coral care îi par izolate celui care le privește de sus, dar care, de fapt, sunt doar protuberanțele spinării unui lung arhipelag aflat în cea mai mare parte sub ape. Odetta nu bănuia deloc existența Dettei, iar Detta habar nu avea de o persoană pe nume Odetta... dar Detta, cel puțin, știa clar că *ceva* nu era bine, că cineva se juca tot timpul cu viața ei. Imaginația Odettei scornea tot soiul de lucruri care, chipurile, se petreceau atunci când Detta era stăpână pe corpul ei; Detta nu era atât de deșteaptă. Ea *credea* că-și amintește ceva, ceva măcar, dar cel mai des nu-și amintea nimic.

Detta era, cel puțin, parțial conștientă de *absențe*.

Își amintea farfuria de porțelan. Asta își amintea. Își amintea că o strecurase în buzunarul rochiei, că se uitase continuu peste umăr, pentru a se asigura că Femeia Albastră nu era acolo, trăgând cu ochiul. Trebuia să fie sigură, pentru că farfuria de porțelan aparținea Femeii Albastre. Farfuria de porțelan, înțelegea Detta într-un fel vag, era *pentru ocazii speciale*. Din cauza asta o luase ea. Detta își amintea că o dusese într-un loc pe care îl știa (cu toate că habar nu avea cum de știa asta) drept Vanele, o groapă de gunoi fumegând unde odată văzuse arzând un copil cu piele de plastic. Își amintea că pusese farfuria atent pe pământul pietros și apoi dăduse să calce pe ea și se oprise, amintindu-și să-și dea jos chiloțeii de bumbac și să-i pună în buzunar, în locul farfuriei, și apoi să frece încet degetul arătător de la mâna stângă peste crestătura corpului ei, acolo unde Dumnezeu, Bătrânul Pișicher, o încheiase pe ea și pe toate fetele și femeile imperfect, dar *ceva* la locul acela trebuia să fie bun, pentru că își amintea fiorul, își amintea dorința de a apăsa, își amintea că nu apăsase, își amintea cât de bine se simțise cu păsărica goală, fără chiloțeii de bumbac între ea și restul lumii, și nu apăsase, n-o făcuse până când pantoful ei nu apăsase, pantoful ei de piele neagră, până când pantoful

ei nu apăsase pe farfurie, *apoi* apăsase și ea pe crestătură cu degetul, așa cum apăsa cu piciorul pe farfuria de porțelan *pentru ocazii speciale* a Femeii Albastre, își amintea cum pantoful de piele neagră acoperise dantelăria delicată și albastră de pe marginea farfuriei, își amintea *apăsarea*, da, își amintea cum apăsase în Vane, apăsase cu degetul și cu piciorul, își amintea delicioasa promisiune a degetului și crestăturii, își amintea că atunci când farfuria pocnise cu un pocnet sfărâmicios, o similară plăcere sfărâmicioasă pornise în sus de la crestătura aceea, prin viscerele ei, ca o săgeată, își amintea strigătul care îi scăpase de pe buze, un cârâit neplăcut, ca sunetul scos de o cioară alungată dintr-un lan de porumb, își amintea că se uitase tâmp la bucățile de farfurie și apoi scosese încet din buzunarul rochiei chiloței de bumbac alb și-i îmbrăcase, *budigăi*, așa auzise ea că le spunea într-un timp căzut în uitare ca o piatră în apele unui lac de munte, *budigăi*, da, întâi îi dădeai jos pentru a-ți rezolva treaba și după aceea îi luai înapoi pe tine, mai întâi un pantof lucios de piele și apoi celălalt, bun, chiloței erau buni, își amintea foarte clar că-i trăsese pe picioare în sus, îi trăsese peste genunchi, pe cel stâng era o coajă aproape gata să cadă și să lase în urmă pielea roz și nouă, ca de bebeluș, își amintea atât de clar, încât putea să nu fi trecut săptămână sau o zi de atunci, ci doar un singur moment, își amintea cum betelia ajunsese la tivul rochiei ei de petrecere, contrastul puternic al bumbacului alb pe pielea cafenie, ca frișca, da, chiar așa, frișca dintr-o ulcică în clipa dinainte să întâlnească maroniul cafelei, textura, chiloței dispărând sub tivul rochiei, doar că atunci rochia era de un portocaliu aprins și chiloței nu urcau, ci coborau, însă tot albi erau, dar nu de bumbac, erau de nailon, chiloței de nailon ieftini, transparenți, ieftini nu doar într-un singur sens, și își amintea că și-i trăsese de pe picioare, își amintea cum licăreau pe covorașul autovehiculului Dodge DeSoto model '46, da, cât erau de albi, cât erau de ieftini, fata era ieftină și era bine să fii ieftină, era bine să fii de vânzare, să fii pe trotuar nici măcar ca târfă, ci ca o scroafă de prăsilă; își amintea nu o farfurie rotundă de porțelan, ci fața albă și rotundă a unui băiat, un student beat și năuc, el nu

era o farfurie de porțelan, dar fața lui era la fel de *rotundă* cum fusese farfuria de porțelan a Femeii Albastre, și era o dantelărie pe obrajii lui, iar dantelăria aceea părea la fel de albastră cum fusese dantelăria de pe farfuria de porțelan *pentru ocazii speciale* a Femeii Albastre, dar asta numai pentru că neonul era roșu, neonul era puternic, în întuneric neonul care lumina firma tavernei făcea sângele care șiroia din locurile de pe obrajii lui unde ea îl zgâriase *să pară* albastru, și el spusese *De ce ai de ce ai de ce ai făcut*, după care coborâse geamul ca să poată scoate capul afară și să vomite și ea își amintea că-l auzise pe Dodie Stevens la tonomat, cânta despre pantofi cafenii cu șireturi roz și o pălărie panama mare cu bentiță purpurie, își amintea că sunetul pe care îl scotea el când vomita semăna cu scrâșnetul pietrișului într-o betonieră, și penisul lui, care cu câteva momente înainte fusese un semn de exclamare livid înălțându-se din tufișul încâlcit al părului pubian, se transforma într-un semn de întrebare alb, flasc; își amintea că sunetul ca de pietriș al vomitatului se oprise și apoi începuse din nou și ea își spusese: *Eh, se pare că încă n-a făcut destul pentru fundație*, și râsese și apăsase degetul (care acum era dotat cu o unghie lungă, îngrijită) pe păsărica ei goală, dar nu cu adevărat, pentru că acum era acoperită și ea de un tufiș încâlcit de păr aspru, și avusese loc același trosnet sfărâmicios înăuntrul ei, și era tot un amestec egal de durere și plăcere (dar mai bine, mult mai bine, decât nimic), și apoi el bâjbâise orbește după ea spunând pe un ton tremurat, îndurerat *Negresă blestemată, pizdă neagră,* și ea continuase totuși să râdă, împingându-l fără probleme și luându-și chiloțeii și deschizând portiera din partea ei, simțind ultima atingere oarbă a degetelor lui pe spatele bluzei sale în timp ce ea alerga într-o noapte de mai în care se simțea deja parfum de caprifoi, lumina roz-roșiatică a unui neon pâlpâia reflectată în pietrișul unei parcări postbelice, își amintea că îndesase chiloțeii, ieftinii chiloței de nailon lucios nu în buzunarul rochiei, ci într-o poșetă plină de o gamă adolescentină de cosmetice, alerga, lumina pâlpâia, și apoi avea douăzeci și trei de ani și nu mai era vorba de chiloței, ci de o eșarfă de vâscoză, și o îndesa încet în poșetă când

trecea pe lângă o casă de marcat de la raionul de mărunțișuri din Macy's – o eșarfă care, la vremea aceea, se vindea la prețul de 1,99 dolari.

Ieftin.

Ieftin precum chiloțeii albi de nailon.

Ieftin.

Ieftin

Ca ea.

Corpul pe care îl moștenise aparținea unei femei care moștenise milioane, dar asta nu se știa și nu conta – eșarfa era albă, marginile albastre, și simțise același fior sfărâmicios plăcut pe când stătea pe bancheta din spate a taxiului și, nepăsându-i de șofer, ținuse eșarfa într-o mână, privind-o fix, în vreme ce pe cealaltă o strecurase sub fusta de tweed și sub elasticul chiloțeilor albi, și degetul acela lung și negru rezolvă treaba care trebuia rezolvată dintr-o singură mișcare violentă.

Așa că uneori se întreba, într-un fel distrat, unde se afla când nu era *acolo*, dar cel mai adesea nevoile ei erau prea bruște și prea presante pentru a se gândi prea mult la asta. Se limita să satisfacă ceea ce trebuia satisfăcut, făcea ceea ce se cerea făcut.

Roland ar fi înțeles.

V

Odetta ar fi putut merge cu limuzina oriunde, chiar și în 1959 – chiar dacă tatăl ei încă trăia și ea nu era atât de extraordinar de bogată cum avea să devină la moartea lui, în 1962, banii puși deoparte pentru ea deveniseră ai ei când împlinise douăzeci și cinci de ani, așa că avea libertatea de a face cam tot ce dorea. Însă ei nu-i plăcea deloc o expresie pe care editorialiștii conservatori o încetățeniseră cu un an sau doi înainte – expresia era „liberal limuzină" și

ea avea naivitatea vârstei de a nu-și dori să fie confundată cu așa ceva, chiar dacă așa ceva *era*. Nu avea însă naivitatea (sau prostia) de a crede că cele câteva perechi de jeanși prespălați și cămăși kaki pe care le purta de obicei îi schimbau în vreun fel real statutul fundamental, sau faptul că mergea cu autobuzul ori cu metroul, când ar fi putut folosi mașina (fusese însă destul de egoistă ca să nu vadă adânca nedumerire a lui Andrew, și că șoferul se simțea jignit; lui îi plăcea de ea și lua personal refuzul serviciilor sale). Vârsta îi mai dădea și naivitatea de a crede că gestul acesta ar putea birui (sau cel puțin răsturna) uneori adevărul.

În seara zilei de 19 august 1959, plăti pentru gestul acesta cu jumătate din picioare... și cu jumătate din mintea sa.

vi

Odetta fusese întâi trasă, apoi împinsă și-n cele din urmă prinsă în curentul care până la urmă avea să se transforme într-un val uriaș. În 1957, când se implicase ea, ceea ce urma să fie cunoscut drept Mișcarea nu avea un nume. Cunoștea o parte din istoria ei, știa că lupta pentru egalitatea în drepturi începuse nu cu Proclamația de Emancipare, ci cu primii sclavi aduși de peste ocean în America (în Georgia, de fapt, colonia pe care britanicii o fondaseră pentru a scăpa de criminalii și datornicii lor), însă pentru Odetta părea să înceapă în același loc, cu aceleași cinci cuvinte: *Nu mă mișc de aici*.

Locul fusese un autobuz din Montgomery, Alabama, iar cuvintele fuseseră rostite de o femeie de culoare pe nume Rosa Lee Parks, iar ceea ce Rosa Lee Parks refuza era să se mute de pe un loc din față al autobuzului pe unul din spate, unde, desigur, era locul tuturor cioroilor în orice autobuz. Mult mai târziu, Odetta avea să cânte împreună cu ceilalți „Pe noi nu ne mută nimeni“ și întotdeauna gândul avea să-i zboare la Rosa Lee Parks, și niciodată

nu cânta fără să o cuprindă rușinea. Ce ușor era să cânți *noi* cu brațele legate de brațele unei mulțimi întregi; era ușor chiar și pentru o femeie fără picioare. Ce ușor era să cânți noi, ce ușor era să *fii* noi. În autobuzul acela, *noi* nu existase, în autobuzul acela în care trebuie să fi plutit mirosul greu al pielii vechi și al fumului de trabuc și țigară strâns cu anii, autobuzul acela cu înscrisuri publicitare care spuneau LUCKY STRIKE L.S.M.F.T. și MERGEȚI LA CE BISERICĂ DORIȚI, NUMAI MERGEȚI și BEȚI OVALTINE! VĂ VA FACE TARE BINE! și CHESTERFIELD, DOUĂZECI ȘI UNA DE ȚIGĂRI ALESE PENTRU DOUĂZECI ȘI UNU DE MOMENTE RELAXANTE, nici urmă de *noi* sub privirile incredule ale șoferului și ale pasagerilor albi între care Rosa Lee Parks ședea, sub privirile nu mai puțin incredule ale fraților și surorilor de culoare din spate.

Nici urmă de *noi*.

Nici urmă de mulțimi mărșăluitoare.

Doar Rosa Lee Parks, declanșând un val de proporții cu câteva cuvinte: *Nu mă mișc de aici*.

Odetta își spunea: *Dacă aș putea să fac așa ceva – dacă aș putea să fiu curajoasă – cred că aș putea să fiu fericită pentru tot restul vieții mele. Dar felul ăsta de curaj nu-mi stă în fire.*

Citise despre incidentul Parks, dar la început nu se arătase foarte interesată. Interesul crescuse puțin câte puțin. Era greu de spus cu exactitate când sau cum îi fusese prinsă și aprinsă imaginația de acel la început aproape surd seism rasial care începuse să scuture Sudul.

Un an sau doi mai târziu, tânărul cu care se vedea oarecum regulat începu să o aducă în Village, unde câțiva dintre cântăreții folk tineri (și albi, cei mai mulți) își completaseră repertoriul cu cântece noi și neașteptate – dintr-odată, pe lângă vechile piese răsuflate despre John Henry care și-a luat ciocanul și a bătut mai multe piese decât noul ciocan cu abur din fabrică (pierzându-și, printre altele, și viața, o, Doamne, o, Doamne) și despre Bar'bry Allen care și-a refuzat cu cruzime peținorul îmbolnăvit de dragoste (și a sfârșit murind de rușine, o, Doamne, o, Doamne), erau cântece despre cum era să te simți

cu moralul la pământ, ignorat în propriu-ți oraș, despre cum era să nu primești o slujbă din cauză că nu aveai culoarea de piele potrivită, despre cum era să fii dus într-o celulă de închisoare și biciuit de dl Charlie pentru că, deși aveai pielea neagră, ai îndrăznit, o, Doamne, o, Doamne, să te așezi în secțiunea rezervată albilor în cafeneaua magazinului F.W. Woolworths' din Montgomery, Alabama.

Incredibil sau nu, abia atunci începuse să fie curioasă cu privire la propriii părinți, și la părinții *lor*, și la părinții *părinților* lor. Nu avea să citească niciodată *Roots* – ea se afla într-o altă lume și-n alt timp, cu mult înainte ca Alex Haley să fi scris măcar un rând din acea carte sau poate chiar înainte ca acestuia să-i fi venit ideea de a o scrie – dar în acel moment absurd de întârziat al vieții ei se întâmplă să înțeleagă bine că nu cu foarte multe generații în urmă, strămoșii ei fuseseră luați de albi ca sclavi. Cu siguranță, *informația* îi ajunsese la urechi înainte, însă fără a o afecta la un nivel lăuntric. Ca o ecuație, niciodată ca un factor cu înrâuriri profunde asupra propriei sale vieți.

Odetta recapitulă, trase linie și fu îngrozită să constate cât de puține lucruri știa. Știa că mama ei se născuse în Odetta, Arkansas, orașul după care ea (singurul copil) fusese botezată. Știa că tatăl ei fusese un dentist de provincie care inventase și patentase o nouă tehnică de aplicare a coroanelor dentare, care trecuse neobservată vreme de zece ani și care, dintr-odată, îl transformase într-un om relativ bogat. Știa că mai inventase câteva procedee dentare în cei zece ani dinainte și în cei patru de după ce banii începuseră să vină, majoritatea de natură fie stomatologică, fie cosmetică, și că la scurt timp după ce se mutase în New York împreună cu soția și fiica lui (care se născuse la patru ani după înscrierea brevetului inițial), fondase o companie numită Holmes Dental Industries, care acum era pentru dantură ceea ce Squibb era pentru antibiotice.

Dar când îl întreba cum trăise în toți acei ani dinaintea reușitei – anii când ea încă nu venise pe lume și anii de după aceea – tatăl ei refuza să-i răspundă. Spunea tot soiul de lucruri, dar niciunul nu constituia un *răspuns*. Izola față

de ea partea aceea a ființei lui. Într-o zi, mama Odettei, Alice – el îi spunea mami sau uneori Allie, dacă băuse puțin sau se simțea bine – îi zisese: „Povestește-i, Dan, de atunci când oamenii ăia au tras spre tine, când ai trecut peste podul acoperit cu Fordul", și Odetta îl văzuse aruncându-i lui mami o privire atât de sumbră, atât de peremptorie, încât mami, fire sensibilă, se făcuse mică în scaun și altceva nu mai spusese.

Odetta își mai iscodise mama o dată sau de două ori după seara aceea, dar efortul fusese în zadar. Dacă ar fi încercat înainte, poate că ar fi scos ceva de la ea, dar pentru că el refuza să vorbească, refuza și ea – iar pentru el, înțelesese ea, trecutul – familia, drumurile de pământ roșu, magazinele, barăcile cu podele de pământ și ferestre fără sticlă, ferestrele văduvite de cea mai ieftină perdea, momentele când suferise și fusese umilit, copiii vecinilor care umblau îmbrăcați în halate confecționate din foști saci de făină – toate acestea erau îngropate pentru el ca niște dinți morți sub coroane perfecte, de un alb orbitor. Refuza să vorbească, poate nu *putea* s-o facă, poate își autoindusese o amnezie selectivă; dintele cu coroană era viața lor în clădirea cu apartamente Greymarl din Central Park South. Tot restul era ascuns dincolo de învelișul acela impenetrabil. Trecutul lui era atât de bine păzit, încât nu fusese chip să se strecoare, să treacă de bariera acelei danturi impecabile și să ajungă în gâtlejul revelației.

Detta știa câte ceva, dar Detta nu avea cunoștință de Odetta și nici Odetta de Detta, așa că, încă o dată, dantura reprezenta un obstacol la fel de neted și de inexpugnabil ca meterezele unei fortărețe.

Avea în ea ceva din timiditatea mamei ei și ceva din tenacitatea impasibilă (chiar dacă mută) a tatălui ei, și singura dată când găsise îndrăzneala de a-l chestiona din nou asupra subiectului, de a-i sugera că ceea ce-i nega de fapt era încrederea pe care ea credea că o merită, se întâmplase într-o seară, în biblioteca de acasă. El scuturase puțin *Wall Street Journal*, pe care îl citea, îl închisese, îl împăturise și-l pusese pe măsuța cu de toate de lângă veioza cu picior. Își dăduse jos ochelarii fără rame și-i așezase peste ziar. Apoi o privise, un bărbat

negru slab, atât de slab încât ai fi spus că e în pragul emacierii, cu părul cărunt rărindu-se tot mai mult la scobiturile tot mai adânci ale tâmplelor unde vene fine, ca niște arcuri de ceasornic, fremătau necontenit, și-i spusese doar atât: *Odetta, eu nu vorbesc niciodată despre partea aia a vieții mele, ba mai mult, nici nu mă gândesc la ea. N-ar avea niciun rost. Lumea a mers mai departe de atunci.*

Roland ar fi înțeles.

vii

Când Roland deschise ușa pe care scria STĂPÂNA UMBRELOR, văzu lucruri pe care nu le înțelegea defel – dar înțelegea că acestea nu aveau importanță.

Era lumea lui Eddie Dean, dar dincolo de asta nu era decât un talmeș-balmeș de lumini, oameni și obiecte – mai multe obiecte decât văzuse el toată viața. Obiecte femeiești, după cum arătau, și aparent scoase la vânzare. Unele sub sticlă, altele aranjate în piramide ademenitoare și pe rafturi. Niciunul nu conta mai mult decât mișcarea care făcea ca lumea aceea să treacă pe lângă marginile ușii din fața sa. Ușa reprezenta ochii Stăpânei. Se uita prin ei așa cum se uitase prin ochii lui Eddie atunci când el înaintase pe intervalul caleștii-zburătoare.

Eddie, pe de altă parte, era bulversat. Revolverul din mâna lui tremură și coborî puțin. Pistolarul ar fi putut să i-l ia fără probleme, dar nu o făcu. Se mulțumi să rămână acolo, fără a scoate o vorbă. Acesta era un truc pe care îl învățase cu mult timp în urmă.

Acum, imaginea din cadrul ușii făcu o rotire din acelea care pistolarului i se păreau atât de amețitoare – însă aceeași răsucire bruscă lui Eddie i se păru, în chip straniu, reconfortantă. Roland nu văzuse niciodată un film. Eddie văzuse cu miile, iar asta era ca un efect cinematografic, vederea prin ochii

protagonistului, cum văzuse în *Halloween* și *The Shining*. Știa chiar și cum se numea șmecheria cu care cineaștii realizau lucrul acesta. Steadi-Cam. Asta era.

– Și în *Războiul Stelelor*, murmură el. Pe Steaua Morții. Fanta aia nenorocită, ți-amintești?

Roland se uită la el și nu spuse nimic.

Mâini – mâini de un maroniu-închis – intrară în cadrul a ceea ce Roland vedea ca fiind o ușă, iar Eddie deja începea să considere un fel de ecran magic de cinematograf... un ecran de cinematograf în care puteai intra, în anumite împrejurări, ca în *Trandafirul roșu din Cairo*, doar că tipul de acolo *ieșea* din ecran și intra în lumea reală. Mișto film.

Abia acum înțelegea Eddie cât de mișto.

Doar că filmul acela nu fusese încă turnat de cealaltă parte a ușii prin care se uita el. Era vorba de New York, da – într-un fel, simplul sunet al claxoanelor de taxiuri, chiar așa înfundat cum era, proclama lucrul ăsta – și era vorba de un magazin universal din New York în care intrase și el cândva, însă era... era...

– E mai vechi, murmură Eddie.

– Înaintea *cândului* tău? întrebă pistolarul.

Eddie întoarse ochii spre el și râse scurt.

– Aha. Poți spune și așa, dacă vrei.

– Bună ziua, domnișoară Walker, spuse o voce ezitantă. Imaginea din cadrul ușii urcă atât de brusc, încât și Eddie ameți puțin. În cadru apăru o vânzătoare care era clar că recunoștea persoana ale căreia erau mâinile acelea negre – o recunoștea și fie nu-i plăcea de ea, fie se temea de ea. Sau amândouă. Cu ce vă pot ajuta astăzi?

– Cu asta. Proprietara mâinilor ridică o eșarfă albă cu margini albastru-intens. Nu te obosi să o împachetezi, scumpo, pune-o doar într-o pungă.

– Cash sau...

– Cash. Așa e de fiecare dată, nu?

– Da, domnișoară Walker. Prea bine.

– Mă bucur că ești de acord, scumpo.

Pe fața vânzătoarei licări o grimasă – Eddie o surprinse tocmai când ea se întorcea cu spatele. Reacția putea fi pusă pe seama modului în care i se adresase o femeie pe care vânzătoarea o considera ca fiind o „negresă înțepată" (iarăși, gândul acesta se datora mai mult experienței lui de cinefil decât vreunei cunoașteri a istoriei ori măcar a vieții pe care o dusese el pe străzi, pentru că acum avea impresia că se uită la un film care fie fusese turnat în anii șaizeci, fie reflecta atmosfera de atunci, ceva ca *În arșița nopții*, cu Sidney Steiger și Rod Poitier[1], dar explicația putea fi și ceva mai simplă: neagră sau albă, Stăpâna Umbrelor a lui Roland era o scorpie nesuferită.

La drept vorbind, asta nu avea niciun dram de importanță, nu? Nimic nu avea vreo importanță. Lui îi păsa de un lucru și doar de unul singur, iar acela era să scape dracului de acolo.

Acela era New Yorkul, aproape că-i simțea *mirosul*.

Și cine spunea New York spunea heroină.

Aproape că simțea și mirosul ei.

Doar că exista o chichiță.

O chichiță mare cât roata carului.

viii

Roland îl ținu pe Eddie sub ochi și, cu toate că ar fi putut să-l ucidă de câte șase ori o dată oricând ar fi vrut, alesese să rămână nemișcat și mut și să-l lase pe Eddie să rezolve singur situația. Eddie era în multe feluri, iar multe dintre ele nu erau plăcute (fiind el însuși un om care lăsase un copil să cadă spre

[1] Greșeală intenționată: protagoniștii filmului sunt, de fapt, Sidney Poitier și Rod Steiger (n. tr.).

moarte sigură; pistolarul cunoștea diferența dintre drăguț și nu tocmai bine), dar Eddie categoric nu era prost.

Era un tânăr deștept.

Avea să se lămurească singur.

Și se lămurise.

Întoarse ochii spre Roland, surâse fără a-și arăta dinții, roti revolverul pistolarului pe deget, nepriceput, parodiind gestul de final al unui trăgător la țintă, apoi i-l întinse ținându-l de țeavă.

– La cât îmi folosește mie, chestia asta ar putea foarte bine să fie un cârnat de căcat, am dreptate?

Când vrei, știi să vorbești frumos, gândi Roland. *Și atunci, de ce alegi mereu să vorbești prostii, Eddie? Să fie oare pentru că așa ai impresia că se vorbea acolo unde fratele tău s-a dus înarmat până-n dinți?*

– Am dreptate? repetă Eddie.

Roland încuviință din cap.

– Dacă *te-aș fi* rezolvat, ce s-ar fi întâmplat cu ușa aia?

– Nu știu. Presupun că nu putem afla decât încercând.

– Ete na! Tu ce *crezi* că s-ar întâmpla?

– Cred că ar dispărea.

Eddie aprobă din cap. Asta credea și el. Buf! Ca o demonstrație de magie! Ochii la mine, prieteni, acum o vedeți, e aici, și iată, acum nu mai e. La drept vorbind, nu era cu nimic diferit de ce s-ar întâmpla dacă un proiecționist de cinema ar scoate pistolul și ar împușca aparatul de proiecție, nu?

Dacă împușcai aparatul de proiecție, filmul se oprea.

Eddie nu voia să se oprească filmul.

Eddie voia să vadă ce plătise ca să vadă.

– Poți să treci dincolo de unul singur, zise Eddie încet.

– Da.

– Așa ceva.

– Da.

– O să ajungi în capul ei. Așa cum ai ajuns într-al meu.

– Da.

– Deci poți intra cu autostopul în lumea mea, dar asta-i tot.

Roland nu spuse nimic. *Autostop* era unul dintre cuvintele pe care Eddie le folosea uneori și pe care el nu le înțelegea bine... dar reținuse esențialul.

– Dar *ai putut* trece dincolo în corpul tău. Ca la Balazar. Vorbea cu voce tare, dar de fapt vorbea cu sine însuși. Doar că pentru aia ai avut nevoie de mine, nu-i așa?

– Da.

– Atunci, ia-mă cu tine.

Pistolarul deschise gura, dar Eddie se grăbi să continue:

– Nu acum, nu la acum mă refer, spuse el. Știu că ar ieși cu tămbălău sau ceva la fel de urât dacă pur și simplu... ne-am materializa acolo. Râse cam isteric. Ca doi iepuri pe care iluzionistul îi scoate din joben... doar că jobenul nu există, clar. O să așteptăm până când o să fie singură și...

– Nu.

– Dar o să vin cu tine înapoi, spuse Eddie. Ți-o jur, Roland. Da, știu că ai o treabă de făcut și știu că eu sunt parte din ea. Știu că mi-ai salvat pielea la vamă, dar cred că eu ți-am salvat-o pe a ta la Balazar – tu ce crezi?

– Cred că ai dreptate, zise Roland. Își amintea cum se ridicase Eddie din spatele mesei, nepăsându-i de riscul la care se expunea, și un moment îl încercă îndoiala.

Dar numai un moment.

– Deci? Serviciu contra serviciu. O mână o spală pe cealaltă. Vreau să merg înapoi doar pentru câteva ore. Să iau niște pui la pachet, poate o cutie de Dunkin Donuts. Eddie înclină din cap spre ușă, unde imaginea reîncepuse să se miște. Deci, ce spui?

– Nu, zise pistolarul, dar un moment gândul numai la Eddie nu-i stătu. Mișcarea aceea pe interval – Stăpâna, oricine ar fi fost ea, nu se mișca așa cum se mișcă o persoană normală – nu se mișca, de pildă, așa cum se mișcase

Eddie atunci când Roland privise prin ochii lui sau (acum că se gândea mai bine, ceea ce nu făcuse niciodată înainte, la fel cum nu se gândise la prezența constantă a propriului său nas în partea de jos a vederii periferice) așa cum el însuși se mișca. Când o persoană pășea, imaginea pendula ușor: piciorul stâng, piciorul drept, stâng, drept, lumea legănându-se de la stânga la dreapta atât de ușor și de blând, încât după o vreme – la scurt timp după ce învățai să umbli, bănuia – pur și simplu nu mai băgai de seamă. Mișcarea aceea pendulatoare lipsea din mersul Stăpânei – ea înainta lin de-a lungul intervalului, ca și când ar fi mers pe șine. În mod ironic, Eddie remarcase și el lucrul acesta... doar că el îl asemuise cu un cadru filmat folosind o Steadi-Cam. Dar i se păruse reconfortant pentru că era ceva familiar.

Pentru Roland era complet străin... însă atunci vocea ridicată a lui Eddie răzbătu la suprafață.

– De ce nu? Spune-mi de ce naiba nu?

– Pentru că tu nu vrei pui, zise pistolarul. Știu bine cum le zici tu lucrurilor pe care le vrei, Eddie. Tu vrei o „doză". Tu vrei să „te încarci".

– Și ce dacă? strigă Eddie – aproape țipă. Și ce dacă vreau asta? Am spus c-o să vin înapoi cu tine! Ai promisiunea mea! Ce naiba, ai PROMISIUNEA mea! Ce mai vrei? Vrei să jur pe numele mamei mele? Bine, jur pe numele mamei mele! Vrei să jur pe numele fratelui meu Henry? Bine, jur! Jur! JUR!

Enrico Balazar i-ar fi putut spune, dar pistolarul nu avea nevoie să primească lecții de viață de la cei de teapa lui Balazar: Nu te încrede niciodată într-un narcoman.

Roland înclină din cap spre ușă.

– Până când ajungem la Turn, cel puțin, partea aia a vieții tale s-a încheiat. După aia, nu-mi mai pasă. După aia ești liber să te duci dracului în ce fel îți place. Dar până atunci am nevoie de tine.

– O, mincinos de două parale ce ești, spuse Eddie pe un ton scăzut, lipsit de emoție. Pistolarul însă văzu licărul lacrimilor din ochii lui și nu zise nimic. Știi foarte bine că nu va fi un „după", nici pentru mine, nici pentru ea, nici

pentru oricine dă Dumnezeu să fie al treilea ales. Probabil că nici pentru tine – ai același aer sfârșit pe care îl avea Henry în momentele cele mai rele. Dacă n-o să murim în drum spre Turnul ăsta al tău, pun gâtul jos c-o să murim când ajungem acolo, *așa că de ce mă minți?*

Pistolarul simți un soi surd de rușine, dar se mulțumi să repete:

– Măcar pentru moment, partea aia a vieții tale s-a încheiat.

– Da? făcu Eddie. Ei bine, am o veste pentru tine, Roland. Știu ce-o să se întâmple cu corpul tău *real* după ce o să treci dincolo, în capul femeii ăleia. Știu pentru că am mai văzut asta. N-am nevoie de armele tale. Te-am prins de părțile alea unde părul crește creț, prietene. Dacă vrei, poți chiar să întorci capul ei așa cum l-ai întors pe al meu și să asiști la ce-o să fac cu tine cât timp nu ești altceva decât un *ka* blestemat. Mi-ar plăcea să aștept căderea nopții și apoi să te târăsc lângă apă. Atunci o să poți vedea homarii cum te molfăie până la ultima îmbucătură. Dar mă tem că n-o să poți face asta, pentru c-o să fii prea ocupat să te-ntorci fuga-fuguța.

Eddie făcu o pauză. Vuietul valurilor care se spărgeau și șuieratul necontenit și cavernos al vântului păreau foarte puternice.

– Așa că mă gândesc să-ți tai pur și simplu gâtul cu propriu-ți cuțit.

– Și să închizi ușa aia pentru totdeauna?

– Ai spus că partea aia a vieții mele s-a încheiat. Și nu te refereai doar la heroină. Te refereai la New York, la America, la timpul meu, la *tot*. Dacă așa stau lucrurile, vreau s-o lichidez și cu partea asta. Decorul e de rahat, iar actorii put de la o poștă. Sunt momente, Roland, când în comparație cu tine, Jimmy Swaggart[1] pare aproape om sănătos la cap.

– Ne așteaptă mari minunății, spuse Roland. Mari aventuri. Mai mult decât atât, aveam de pornit într-o căutare, o ocazie de a-ți recâștiga onoarea. Și mai e ceva. Ai putea deveni pistolar. În definitiv, nu e musai să fiu eu ultimul. O ai în sânge, Eddie. O văd. O *simt*.

---

[1] Pastor și teleevanghelist implicat, în 1988, într-un scandal sexual (n. tr.).

Eddie râse, dar acum lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– O, minunat. *Minunat!* Exact asta îmi trebuie. Fratele meu Henry. *El* a fost un pistolar. Într-un loc numit Vietnam, acolo. I-a prins tare bine. De l-ai fi văzut când era serios drogat, Roland. Nici până la baie nu știa să ajungă fără ajutor. Și dacă nu era nimeni să-l ajute, rămânea pe loc și se uita la *Big Time Wrestling* și făcea în pantaloni. E minunat să fii pistolar. Îmi dau seama și singur. Fratele meu a fost un narcoman și tu ți-ai ieșit complet din minți.

– Poate că fratele tău a fost un om care nu știa bine ce este onoarea.

– Posibil. În suburbii, n-am avut niciodată ocazia să înțelegem ca lumea ce-i asta. Era doar un cuvânt care definea calitatea „instanței" când se întâmpla să fii prins fumând un joint sau furând capacele de la roțile Thunderbirdului cuiva și erai târât în fața justiției.

Eddie plângea mai tare acum, dar și râdea.

– Să trecem la prietenii tăi. Tipu' ăsta despre care vorbești în somn, de pildă, Cuthbert ăsta...

Fără voia lui, pistolarul făcu ochii mari. Nici toți lungii săi ani de pregătire nu-l puteau face să-și înfrâneze privirea aceea.

– *Ei* au avut parte de toate grozăviile astea despre care vorbești ca un sergent de recrutări pentru pușcașii marini? Aventură, căutări, onoare?

– Ei știau ce este onoarea, da, spuse Roland încet, gândindu-se la toți cei dispăruți.

– Și i-a ajutat la mai multe decât l-a ajutat pistolăritul pe fratele meu?

Pistolarul nu spuse nimic.

– Știu ce ești, zise Eddie. Am văzut o grămadă de oameni ca tine. Ești unul dintre mulții scrântiți care cântă „La luptă, soldați creștini" cu un steag într-o mână și o armă în cealaltă. Mie nu-mi trebuie onoare. Vreau doar niște pui la masă și o doză. În ordinea asta. Așa că-ți spun: treci dincolo. O poți face. Dar în clipa în care ai plecat, s-a zis cu ce rămâne aici din tine.

Pistolarul tăcu.

Eddie zâmbi strâmb și își șterse lacrimile de pe obraji cu dosul palmelor.

– Știi cum numim noi asta?

– Cum?

– Meci nul.

Un moment, nu făcură altceva decât să se privească reciproc, după care Roland întoarse brusc ochii către ușă. Amândoi fuseseră parțial conștienți – Roland ceva mai mult decât Eddie – că imaginea se rotise încă o dată, spre stânga. Acum se vedea un sortiment bogat de bijuterii scânteietoare. Unele erau sub panouri protectore de sticlă, dar cum majoritatea nu erau protejate în vreun fel, pistolarul trase concluzia că erau imitații... ceea ce Eddie ar fi numit bijuterii de duzină. Mâinile cafenii examinară câteva într-un fel aparent nepăsător, după care apăruse o altă vânzătoare. Avusese loc o conversație pe care niciunul dintre ei n-o urmărise cu adevărat, și Stăpâna (halal Stăpână, gândi Eddie) ceruse să vadă altceva. Vânzătoarea plecase și acela era momentul în care ochii lui Roland se întorseseră brusc spre ușă.

Mâinile cafenii reapărură, doar că acum țineau o poșetă. Aceasta se deschise. Și dintr-odată, mâinile începură să verse bijuterii – aparent, aproape sigur, la întâmplare – în poșetă.

– Ce să zic, îți aduni o echipă de pomină, Roland, rosti Eddie amuzat și trist. Întâi alegi un drogat alb, apoi alegi o hoață neagră...

Dar Roland se apropia deja de ușa dintre lumi, mișcându-se ager, neuitându-se deloc la Eddie.

– Vorbesc serios! strigă tânărul. Dacă treci pe ușa aia, îți tai gâtul, îți tai dracului gâ...

Înainte să termine, pistolarul dispăru. În urma lui rămase doar corpul său inert, dar viu, întins pe plajă.

Un moment, Eddie încremeni locului, nevenindu-i să creadă că Roland o făcuse, că se aruncase cu capul înainte și făcuse idioțenia asta în pofida faptului că-l avertizase – îi *promisese* cu toată sinceritatea, fără doar și poate – ce consecințe va avea asta.

Rămase așa un moment, dându-și ochii peste cap ca un armăsar speriat la primele semne ale unei furtuni cu tunete... doar că, sigur, nu există o asemenea furtună, decât poate cea din capul său.

Prea bine. Prea bine, fir-ar să fie.

Era posibil să aibă la dispoziție doar un moment. Poate că doar atât îi va lăsa pistolarul, iar Eddie știa asta al naibii de bine. Aruncă o privire la ușă și văzu mâinile negre încremenind cu un colier de aur jumătate înăuntrul și jumătate în afara poșetei care scânteia deja ca adâncurile grotei cu comori a unui pirat. Deși nu auzea nimic, Eddie simțea cumva că Roland vorbea cu proprietara acelor mâini negre.

Scoase cuțitul din desaga pistolarului, după care rostogoli pe spate corpul inert și viu întins în fața ușii. Ochii erau deschiși, dar goi. Doar albul lor era vizibil.

– Fii atent aici, Roland! strigă Eddie. Vântul acela monoton, imbecil, neîncetat îi sufla în urechi. Hristoase, altceva nu-ți mai trebuia ca să-ți iei câmpii. Fii foarte atent! Vreau să-ți desăvârșesc dracului educația! Vreau să-ți arăt ce se întâmplă când te pui cu frații Dean!

Apropie cuțitul de gâtul pistolarului.

Capitolul 2

Două din una

i

August 1959:

Când ieși, o jumătate de oră mai târziu, George îl găsi pe Julio sprijinit de ambulanța încă parcată în zona de urgențe a spitalului Sisters of Mercy de pe 23rd Street. Tocul uneia dintre cizmele cu vârf ascuțit ale lui Julie era agățat de bara din față. Se schimbase într-o pereche de pantaloni roz-aprins și o cămașă albastră pe al cărei buzunar din partea stângă era cusut, cu fir auriu, numele lui; era ținuta lui de bowling. George se uită la ceasul de la mână și văzu că echipa lui Julio – Supremația Hispanicilor – era, probabil, deja pe drum.

– Credeam că ai plecat, spuse George Shavers, medic stagiar la Sisters of Mercy. Cum or să câștige colegii tăi fără Jucătorul Minune?

– M-au înlocuit cu Miguel Basale. Are momente mai slabe, dar uneori se încinge. Or să se descurce ei. Julio făcu o pauză. Sunt curios cum a mers.

El era șoferul ambulanței, un cubanez cu un simț al umorului pe care George nu era prea sigur că Julio știa că-l are. Se uită în jur. Niciunul dintre paramedicii care-i însoțeau la urgențe nu era prin zonă.

– Unde au plecat? întrebă George.

– Cine? Gemenii Bobbsey? Tu unde crezi că s-au dus nerozii ăia? În Village, să-și găsească niște fofoloance de Minnesota. Crezi că tipa o să supraviețuiască?

– Nu știu.

Încerca să lase impresia că necunoscutul nu însemna nimic pentru el, atoateștiutorul. Dar după ce rezidentul de serviciu și apoi doi chirurgi îi luaseră negresa de pe mâini mai repede decât ar fi putut spune *Ave Maria cea plină de har* (și tocmai asta-i stătea pe limbă să spună – negresa într-adevăr nu părea că va rezista foarte mult), o astfel de tentativă era compromisă din start.

– A pierdut al naibii de mult sânge.

– Cred și eu.

George era unul dintre cei șaisprezece rezidenți de la Sisters of Mercy și unul dintre cei opt înregistrați într-un nou program numit Unitatea Mobilă de Urgență. Teoria spunea că, dacă cei doi paramedici erau însoțiți de un rezident, într-o situație de urgență asta putea să facă uneori diferența dintre viață și moarte. George știa că majoritatea șoferilor și paramedicilor nutreau sentimentul că rezidenții cu caș la gură puteau salva un pacient în stare critică în aceeași măsură în care îl puteau ucide, dar George considera că noul sistem putea da rezultate.

Uneori.

În orice caz, spitalul avea de câștigat la nivelul imaginii și, chiar dacă rezidenților înscriși în program le plăcea să se plângă de cele opt ore suplimentare (neplătite) pe care li le răpea săptămânal, George Shavers credea că majoritatea încercau și ei sentimentele sale de mândrie, dârzenie, utilitate.

Apoi venise seara în care aeronava Tri-Star a companiei TWA se prăbușise la Idlewind. Avea șaizeci și cinci de pasageri la bord, dintre care pe șaizeci Julio Estavez îi trecuse pe listă la rubrica MPL – Morți pe Loc – iar trei dintre cei cinci rămași în viață semănau cu reziduurile de pe fundul unei centrale pe cărbuni... doar că reziduurile acelea nu gem și nu strigă și

nu imploră să le dea cineva morfină sau să-i omoare, nu? *Dacă poți să faci față la asta*, își spusese mai târziu, amintindu-și membrele retezate împrăștiate printre flapsurile de aluminiu și umplutura scaunelor și o bucată contorsionată de coadă pe care erau inscripționate numărul 17 și o literă T mare și roșie și o parte dintr-un W, amintindu-și ochiul pe care îl văzuse pe o valiză Samsonite carbonizată, amintindu-și ursulețul de pluș cu ochi din nasturi zăcând lângă un tenis mic și roșu din care încă ieșea piciorușul unui copil, *dacă poți să faci față la asta, poți să faci față la orice.* Și făcuse față foarte bine. Făcuse față bine mersi tot drumul până acasă. Făcuse față bine mersi tot timpul cât mâncase o cină târzie constând dintr-o caserolă Swanson's cu carne de curcan. Reușise să adoarmă fără absolut nicio problemă, ceea ce dovedea o dată în plus, fără umbră de *îndoială*, că făcea față bine mersi. Apoi, la o oră întunecată a dimineții, se trezise dintr-un coșmar oribil în care, la locul prăbușirii, văzuse nu ursulețul de pluș, ci *capul mamei lui*, și ochii se deschiseseră, și ochii erau scrum; erau ochii holbați și inexpresivi ai ursulețului de pluș, ochi făcuți din nasturi, și gura se deschisese, expunând colții rupți care înlocuiau dinții pe care îi avusese înainte ca aeronava Tri-Star a companiei TWA să fie lovită de fulger în timpul ultimei manevre dinaintea aterizării, și șoptise: *Nu m-ai putut salva, George; ne-am strâmtorat pentru tine, am economisit pentru tine, am rămas fără de-ale gurii pentru tine, taică-tău s-a dat peste cap să te scape de necaz când ai călcat strâmb cu fata aia și tu TOT NU M-AI PUTUT SALVA BESTEMAT SĂ FII*, și se trezise strigând, și auzea vag un bubuit în perete, dar deja intra valvârtej în baie, și nici nu căzuse bine în genunchi, în poziția penitenței, în fața altarului de porțelan, când cina urcă din stomac cu liftul de urgență. Livrare specială, caldă și aburindă și încă mirosind a curcan gătit. Stătuse îngenuncheat acolo, uitându-se în vasul de WC la bucățile de carne semidigerată și la cartofii care nu-și pierduseră deloc culoarea vie, și cuvintele acestea îi apăruseră în minte scrise cu litere mari, roșii:

PREA MULT

Corect.

Era:

PREA MULT.

Avea să iasă din branșa felcerilor. Avea să iasă pentru că:

CE-I PREA MULT E PREA MULT.

Avea să iasă pentru că mottoul lui Popeye era: *Asta-i tot ce pot suporta și mai mult nu suport*, și Popeye avea perfectă dreptate.

Trăsese apa și se întorsese în pat și adormise aproape imediat și se trezise uimit să descopere că încă-și mai dorea să devină doctor, iar ăsta era un lucru al naibii de bine de știut, poate și numai datorită lui programul făcea toți banii, fie că-i spunea Unitatea Mobilă de Urgență sau Sânge cu Găleata sau Câte Degete Vezi.

Încă-și mai dorea să devină doctor.

Cunoștea o femeie pricepută la lucrul de mână. Îi dăduse zece dolari – pe care cu greu și-i permisese – pentru a-i face o broderie mică, puțin demodată după aspect. Pe ea scria:

DACĂ POȚI SĂ FACI FAȚĂ LA ASTA,
POȚI SĂ FACI FAȚĂ LA ORICE.

Da. Corect.

Nenorocirea sângeroasă de la metrou avu loc patru săptămâni mai târziu.

ii

– A naibii de ciudată femeia aia, știi? zise Julio.

George inspiră, suspinând pe dinăuntru. Dacă Julio n-ar fi deschis subiectul, el, unul, bănuia că n-ar fi avut curajul să o facă. El era rezident și într-o zi avea să devină doctor cu acte în regulă, acum credea asta cu tărie, dar Julio era *veteran* și nu cădea bine să spui ceva prostesc în fața unui *veteran.* N-ar fi făcut decât să râdă și să spună: *La naiba, băiete, eu am văzut nenorociri din astea cu miile. Fă bine și ia un prosop și șterge-ți cașul de la gură, pen' că-i ud și-ți curge pe piept.*

Dar din câte se părea, Julio *nu* văzuse nenorociri din acelea cu miile, iar asta era bine, pentru că George *voia* să discute despre asta.

– Ciudată, că bine zici. Parcă ar fi fost două persoane distincte.

Îl uimi să vadă că acum *Julio* era cel care părea ușurat, și asta îl făcu pe dată să se simtă rușinat. Julio Estavez, care tot restul vieții nu avea să facă altceva decât să conducă o mașină cu girofaruri roșii, tocmai dăduse dovadă de mai mult curaj decât reușise el să arate.

– Ai nimerit-o, doctore. Sută la sută.

Scoase un pachet de Chesterfield și își vârî o țigară în colțul gurii.

– Astea or să te omoare, bătrâne, spuse George.

Julio încuviință fără un cuvânt și-i întinse pachetul.

O vreme, fumară în liniște. Paramedicii poate că plecaseră la vânătoare de fofoloance, cum spusese Julio... sau poate că pur și simplu ajunseseră și ei la concluzia că ce-i prea mult e prea mult. *George* fusese speriat, da, *asta* era clar. Dar știa și că *el* fusese cel care o salvase pe femeie, nu paramedicii, și știa că Julio știa și el asta. Poate că din cauza aceasta rămăsese Julio în urmă. Negresa bătrână fusese de ajutor, iar băiatul alb care sunase la poliție în timp ce toți ceilalți (cu excepția negresei bătrâne) stăteau gură-cască în jur ca și când s-ar fi uitat la un film sau la un serial sau la ceva, la o scenă dintr-un episod din

Peter Gunn, poate, dar în cele din urmă tot greul căzuse pe umerii lui George Shavers, un tânăr panicat care-și făcea datoria cât putea de bine.

Femeia aștepta garnitura pe care Duke Ellington o prețuia atât de tare: legendarul metrou de Linie A. O tânără femeie de culoare, frumușică, îmbrăcată în jeanși și o cămașă kaki, așteptând legendarul metrou A, ca să poată ajunge undeva în centrul orașului.

Și cineva o împinsese.

George Shavers nu avea habar dacă poliția îl prinsese pe descreieratul care o făcuse – asta nu era treaba lui. Treaba lui era femeia care căzuse pe șine în fața legendarului metrou A, strigând. Era o minune că nu căzuse și pe a treia șină; legendara a treia șină i-ar fi făcut ceea ce autoritățile statului New York le făceau la Sing-Sing băieților răi care primeau un bilet gratuit pe legendarul metrou A numit de condamnați Scaunul Puterii.

O, miracolele electricității.

Femeia încercase să se târască din calea pericolului, dar nu avusese destul timp și legendarul metrou A intrase în stație scrâșnind și țiuind și scuipând scântei, deoarece conductorul o văzuse, dar era prea târziu, prea târziu pentru el și prea târziu pentru ea. Roțile de oțel ale legendarului metrou A îi tăiaseră picioarele puțin deasupra genunchilor. Și-n timp ce toată lumea (cu excepția băiatului alb care sunase la poliție) stătea acolo impasibilă cu mâinile în sân (sau în cur, i se părea mai potrivit lui George), negresa bătrână sărise pe linii, reușind cu această ocazie să-și disloce șoldul (mai târziu avea să primească o Medalie pentru Curaj din partea primarului), și folosise năframa de pe cap în chip de garou, legând una dintre coapsele însângerate ale tinerei femei. Băiatul alb striga după o ambulanță pe strada de lângă stație și negresa bătrână striga să o ajute cineva, să-i dea o cravată, pentru Dumnezeu, sau orice, absolut orice, și-n cele din urmă un tip alb mai în vârstă, cu alură de afacerist, renunțase fără tragere de inimă la curea, și negresa bătrână ridicase ochii spre el și rostise cuvintele care, a doua zi, deveniseră titlul de primă pagină al *New York Daily News*, cuvintele care o transformaseră într-o autentică eroină

americană de ocazie: „Mersi, frate.“ Apoi petrecuse cureaua în jurul piciorului stâng al tinerei femei, la jumătatea distanței dintre pelvis și locul unde fusese genunchiul înainte să vină legendarul metrou A.

George auzise pe cineva spunându-i altcuiva că ultimele cuvinte ale tinerei negrese, înainte să leșine, fuseseră: *CIN' FU JGODIAIA? PUI IO LABA PĂ IEL ȘI-I IAU GÂTU'!*

Cureaua nu avea destule găuri și negresa bătrână nu o putuse strânge destul de tare, așa că o ținuse cu mâna, cu o voință de fier, până la sosirea lui Julio, a lui George și a paramedicilor.

George își amintea de linia galbenă, cum îi spusese mama lui că nu trebuie niciodată, niciodată, *niciodată* să treacă de linia galbenă cât timp aștepta metroul (legendar sau altcumva), își amintea izul greu de ulei și electricitate când sărise pe șine, își amintea cât era de cald. Căldura emana în valuri din el, din negresa bătrână, din negresa tânără, din metrou, tunel, cerul nevăzut de sus și iadul de jos. Își amintea că-și spusese incoerent: *Dacă cineva mi-ar lua tensiunea acum, acul tensiometrului ar ieși din cadran*, apoi își recăpătase controlul și strigase să i se aducă geanta, și când unul dintre paramedici coborâse cu ea, el îi spusese să se care dracului de acolo, și paramedicul făcuse o figură mirată, ca și când atunci l-ar fi văzut pentru prima dată pe George Shavers, după care *se cărase* dracului de acolo.

George închisese cât de multe vene și artere putuse și când inima ei începuse să bată mai alert, îi administrase o doză întreagă de Digitalin. Veniseră pungile cu sânge. Le aduseseră polițiștii. *Vrei s-o ducem sus, doctore?* întrebase unul dintre ei și George îi spusese că nu încă, și scosese acul și îi băgase sângele în vână ca și când femeia ar fi fost o narcomană disperată după heroină.

Apoi le dădu voie să o ducă sus.

Apoi o duseseră la spital.

Pe drum, ea se trezise.

Apoi începuseră lucrurile ciudate.

iii

După ce paramedicii o urcară în ambulanță, George îi făcu o injecție cu Demerol. Tânăra începuse să se agite și să strige fără forță. George îi dădu o doză suficient de mare, încât să fie sigur că pacienta va sta liniștită până când vor ajunge la Sisters of Mercy. Era nouăzeci la sută sigur că ea *va mai fi* printre ei odată ajunși la destinație, iar ăsta era un punct marcat în favoarea echipei băieților buni.

Totuși, când erau la șase străzi distanță de spital, pleoapele ei începură să fluture. Și scoase un geamăt gutural.

– Îi mai putem administra o doză, doctore, zise un paramedic.

George nici nu băgă de seamă că era prima dată când un paramedic considerase de cuviință să-i spună altfel decât George sau, mai rău, Georgie.

– Ești nebun? Aș prefera să nu trec pe fișă „supradoză“ la motivul decesului înaintea internării, dacă n-ai nimic împotrivă.

Paramedicul se trase în spate.

George întoarse ochii spre tânăra negresă și văzu că ochii care-i întorceau privirea erau treji și conștienți.

– Ce s-a întâmplat cu mine? întrebă ea.

George își aminti de bărbatul care-i spusese altui bărbat ce avea el impresia că rostise femeia (cum va pune ea laba pe jigodia aia și-i va lua gâtul etc. etc.). Bărbatul acela era alb. George trase acum concluzia că aceea nu putea fi decât o pură scorneală inspirată fie de acea stranie dorință a oamenilor de a face ca situațiile deja dramatice să pară și mai dramatice, fie doar de o prejudecată rasială. Femeia era o persoană cultivată, inteligentă.

– Ai suferit un accident, spuse el. Ai...

Ea închise ușor ochii și el crezu că va adormi la loc. Bun. N-avea decât să-i spună altcineva că își pierduse ambele picioare. Cineva care câștiga mai mult de șapte mii șase sute de dolari pe an. Se răsuci puțin la stânga, intenționând

să verifice din nou tensiunea arterială, când ea redeschise ochii. Privind-o atunci, George Shavers fu sigur că privea o cu totul altă femeie.

– 'tu-i gura lui, m-a tăiat pișoarele. Am simțit cân' am rămas făr' ele. Unde-s acu', 'ntr-o ambulanță?

– D-d-da, făcu George.

Dintr-odată, simțea nevoia să bea ceva. Nu neapărat alcool. Doar ceva lichid. Avea gâtul uscat. Era ca și când l-ar fi văzut pe Spencer Tracy în *Doctorul Jekyll și domnul Hyde*, doar că de-adevăratelea.

– Pus-au laba pă jigodia dă față palidă?

– Nu, zise George, iar în gând: *Tipul a auzit bine, blestemăția naibii, tipul chiar a auzit bine.*

Era vag conștient că paramedicii, care până atunci stătuseră în preajmă (sperând poate ca el să o dea în bară cu ceva), se retrăgeau.

– Bun. Pen' că sticleț-ăia oricum i-ar fi dat iară drumu'. Da' pui io laba pe iel. Tai io pula lui. Gâtu' mă-sii dă jivină! Vă zâc io ce-i fac lu' jivină ăla! Vă zâc un lucru, fețe palide borâte! O s' vă zâc... zâc...

Din nou o fluturare a pleoapelor și George își spuse: *Da, culcă-te*, te rog *să te culci, nu-s plătit pentru asta, nu înțeleg asta, ne-au ținut cursuri despre starea de șoc, dar nimeni n-a suflat o vorbă cum că schizofrenia ar fi unul dintre...*

Ochii se deschiseră. Era prima femeie.

– Ce fel de accident a fost? întrebă ea. Mi-amintesc că ieșeam din Mare...

– Din mare? spuse el tâmp.

Ea surâse. Era un surâs mic, dureros.

– Din Sete Mare. E o cafenea.

– O, da, așa e.

Cealaltă, furioasă sau nu, îl făcuse să se simtă murdar și puțin scârbit. Aceasta îl făcea să se simtă ca un cavaler al Mesei Rotunde, un cavaler care tocmai a izbutit să o salveze pe Domnița bălaie din ghearele dragonului.

– Mi-amintesc că eram pe scări, coboram spre peron, și după aia...

– Te-a împins cineva.

Suna absurd, spus așa. Și de ce nu? *Chiar* era absurd.

– M-a împins în fața metroului?

– Da.

– Mi-am pierdut picioarele?

George încercă să înghită și nu reuși. Părea că nu mai are nimic în gât ca să ungă angrenajul.

– Nu de tot, zise el lamentabil și ea închise ochii.

Fă să fie un leșin, își spuse el atunci, *te rog, fă să fie un le...*

Se deschiseră, aruncând foc și pară. O mână se ridică și brăzdă iute de cinci ori aerul la doi centimetri de fața lui – puțin mai aproape și George, în loc să stea la o țigară cu Julio Estavez, ar fi ajuns la Urgențe pentru a-i fi cusut obrazul.

– *NU SUNTEȚ' NI'C AL'CEVA DĂCÂT O ȘLEAHTĂ DE FEȚE PALIDE JIGĂRITE!* strigă ea. Fața ei era monstruoasă, cu ochii aprinși de lumina iadului. Nu era nici măcar fața unei ființe umane. *O S' IAU GÂTU' LA TĂTE FEȚELE PALIDE DĂ CARE DAU CU OCHII! VĂ JUGĂNESC ÎNTR-O CLIPITĂ! VĂ TAI COAIELE ȘI VI LE-ARUNC ÎN MUTRĂ! VĂ...*

Era o nebunie. Femeia vorbea ca o negresă din desenele animate, Butterfly McQueen versiunea Loony Tunes. Pe deasupra, ea – sau monstrul ăla – părea animată de o forță supraumană. Arătarea aceea urlătoare, zvârcolitoare, era imposibil să fi suferit cu doar o jumătate de oră în urmă o operație ad hoc de amputare din partea unei garnituri de metrou. Dădea să muște. Dădea să-l zgârie iar și iar. Îi săreau mucii din nas. Îi sărea saliva de pe buze. Din gură i se revărsau numai mizerii.

– *Fă-i un calmant, doctore!* țipă unul dintre paramedici. Era alb la față. *Hristoase mare, fă-i un calmant!*

Paramedicul se întinse spre trusa medicală. George îl lovi peste mână.

– Valea, fricosule.

George se întoarse la pacienta lui și văzu ochii calmi și cultivați ai celeilalte femei uitându-se la el.

– O să trăiesc? întrebă ea pe tonul unei discuții la ora ceaiului.

El își spuse: *Nu știe de momentele de absență. Nu știe absolut nimic.* Și, după un moment: *La drept vorbind,* nici *cealaltă nu știe.*

– Păi...

Înghiți în sec, își masă inima zbuciumată prin vestă, apoi își comandă să-și recapete controlul. Doar îi salvase viața. Problemele ei mentale nu-l priveau.

– Dar *tu* ești bine? întrebă ea și îngrijorarea sinceră din vocea ei îl făcu să surâdă puțin – *ea* îl întreba *pe el*.

– Da, doamnă.

– La care întrebare îmi răspunzi acum?

Un moment, el nu înțelese, apoi se lămuri.

– La amândouă, zise și o luă de mână. Ea îl strânse și el se uită în ochii ei strălucitori și gândi: *Ți-ar fi ușor să te îndrăgostești de ea*, și-n clipa aceea mâna ei se transformă într-o gheară și începu să-i spună că este o față palidă borâtă și că lui n-o să-i *smulgă* numa' coaiele, o să i le și *ronțăie*, în morții mă-sii.

El se trase înapoi, uitându-se dacă nu sângera la mână, spunându-și incoerent că dacă sângera, va trebui să se dezinfecteze, pentru că femeia era plină de otravă, femeia era veninoasă, și că a fi mușcat de ea ar fi cam cum te-ar mușca un șarpe-mocasin sau un șarpe-cu-clopoței. Nici urmă de sânge. Și când se uită iar la ea, era din nou cealaltă femeie – prima.

– Te rog, spuse ea. Nu vreau să mor. Te...

Și atunci chiar adormi, iar asta *era* bine. Pentru toată lumea.

iv

– Deci ce crezi tu? întrebă Julio.

– Despre cine o să intre în campionat? George stinse chiștocul sub tocul pantofului. White Sox. Așa zice pronosticul meu.

– Ce crezi despre femeia aia?

– Cred că e posibil să fie schizofrenică, spuse George răspicat.

– Da, *asta* știu. Ce-o să se întâmple cu ea, asta zic.

– Nu știu.

– Are nevoie de ajutor, prietene. Cine o să i-l dea?

– Păi, eu am ajutat-o deja o dată, spuse George, dar își simțea fața încinsă, ca și când s-ar fi îmbujorat.

Julio se uită la el.

– Dacă i-ai dat deja tot ajutorul pe care i-l poți da, doctore, atunci trebuia s-o lași să moară.

George se uită la Julio un moment, dar descoperi că nu putea îndura ce vedea în ochii lui – nu acuzare, ci tristețe.

Așa că plecă.

Avea treabă.

v

Momentul Alegerii:

După accident, cea mai mare parte a timpului tot Odetta Holmes menținuse controlul, însă Detta Walker ieșise la suprafață din ce în ce mai mult, iar ceea ce-i plăcea cel mai mult Dettei era să fure. Nu avea importanță că prada ei era întotdeauna lipsită de valoare, așa cum nu avea importanță nici că deseori o arunca mai târziu.

Important era faptul că o *lua*.

Când pistolarul intră în capul ei în magazinul Macy's, Detta strigă cu o combinație de furie și groază și teroare, mâinile încremenindu-i pe bijuteriile de două parale pe care le îngrămădea în poșeta sa.

Strigă pentru că, atunci când Roland intră în mintea ei, atunci când el *veni în față*, ea o simți pentru un moment pe *cealaltă*, ca și când o ușă ar fi fost deschidă în capul ei.

Și strigă pentru că prezența invadatoare și violatoare era o față palidă.

Nu avea cum să-l vadă, însă putea *să simtă* albul pielii lui.

Oamenii întoarseră capul. Un paznic văzu femeia care striga în scaunul cu rotile, văzu mâna ei înghețând în timp ce îndesa bijuterii ieftine într-o poșetă care, după cum arăta (și de la treizeci de pași depărtare), valora de trei ori mai mult decât lucrurile pe care femeia le fura.

– *Hei, Jimmy!* strigă paznicul și Jimmy Halvorsen, unul dintre detectivii de casă ai magazinului Macy's, întoarse capul și văzu ce se petrecea.

Porni în pas alergător spre negresă. Nu putea să nu fugă – vreme de optsprezece ani fusese polițist și reacția aceasta îi intrase în sânge – dar deja își spunea că va fi nasol. Copii, handicapați, călugărițe; întotdeauna ieșea nasol cu ei. Prinzându-i asupra faptei era ca și când i-ai fi tras un șut unui bețiv. Plângeau puțin în fața judecătorului și scăpau basma curată. Era greu să convingi judecătorii că și handicapații pot fi canalii.

Dar el porni în pas alergător.

vi

Pe moment, Roland fu îngrozit de haznaua plină de ură și repulsie în care se trezi... apoi o auzi pe femeie strigând, îl văzu pe bărbatul masiv și pântecos alergând spre ea/el, îi văzu pe oamenii care se zgâiau și preluă controlul.

Brusc, Roland *fu* femeia cu mâini tuciurii. Simți o dualitate stranie înăuntrul ei, dar acum nu se putea concentra pe asta.

Roti scaunul și dădu să-l împingă înainte. Intervalul începu să defileze pe lângă el/ea. Oamenii se feriră din cale, trăgându-se de o parte și de alta.

Poșeta căzu, împrăștiind pe jos, într-o trenă lungă, actele Dettei și comorile furate. Bărbatul cu burtă mare patină pe lănțișoare din aur fals și tuburi de ruj și aterizâ în fund.

vii

Rahat! își spuse furios Halvorsen și, preț de un moment, mâna lui dibui sub haina sport unde ținea un calibru 38 într-un toc mic. Apoi luciditatea își reintră în drepturi. Aici nu era vorba de o operațiune de arestare a vreunor traficanți de droguri sau de un jaf armat; aici era vorba de o negresă oloagă într-un scaun cu rotile. Sigur, îl manevra ca și când ar fi fost un bolid de cursă, însă tot o simplă negresă oloagă rămânea. Ce voia să facă, să o împuște? Asta ar fi de pomină, nu-i așa? Și unde oare avea ea să se ducă? În capătul intervalului nu erau decât două cabine de probă.

Se ridică de la pământ, masându-și fundul afectat, și porni după ea, șchiopătând puțin.

Scaunul cu rotile dispăru cu viteză în una dintre cabine. Ușa se trânti, trecând la câțiva milimetri de mânerele de împingere ale scaunului.

Te-am prins, cățea, gândi Jimmy. *Și-ți arăt eu acum ce înseamnă să-ți fie frică. Puțin îmi pasă dacă ai cinci copii orfani și doar un an de trăit. N-o să pun mâna pe tine, dar, scumpo, o să-ți pun nervii pe bigudiuri.*

Ajunse la cabina de probă înaintea paznicului și deschise ușa violent cu umărul stâng. Cabina era goală.

Nici urmă de negresă.

Nici urmă de scaun cu rotile.

Nici urmă de nimic.

Se uită la paznic cu o privire năucă.

– Cealaltă! țipă paznicul. Cealaltă!

Înainte ca Jimmy să se poată mișca, paznicul trântise deja de perete ușa celeilalte cabine. O femeie într-o jupă de nailon și un sutien Playtex Living urlă sfredelitor și își încrucișă brațele peste piept. Era extrem de albă și categoric nu era oloagă.

– Scuzați-mă, spuse paznicul, simțind că-i iau foc obrajii.

– *Ieși de aici, perversule!* strigă femeia în jupă de nailon și sutien.

– Da, doamnă, spuse paznicul și închise ușa.

La Macy's, clientul avea întotdeauna dreptate.

Se uită la Halvorsen.

Halvorsen se uită înapoi la el.

– Ce înseamnă drăcovenia asta? întrebă Halvorsen. A intrat acolo sau nu?

– Da, a intrat.

– Și atunci unde este?

Paznicul nu putu decât să clatine din cap.

– Hai înapoi, să strângem de pe jos.

– Strânge *tu* de pe jos, zise Jimmy Halvorsen. Eu mă simt ca și când tocmai mi-aș fi fracturat curu-n nouă locuri. Făcu o pauză. Sincer să fiu, bunul meu prieten, mă simt și extrem de confuz.

viii

Imediat ce pistolarul auzi ușa cabinei de probă închizându-se în urma lui, roti căruciorul o jumătate de cursă, căutând cealaltă ușă. Dacă Eddie își ținuse promisiunea, aceasta n-ar mai fi fost de găsit.

Dar era acolo, încă deschisă, și Roland o împinse prin ea pe Stăpâna Umbrelor.

Capitolul 3

Odetta de cealaltă parte

i

Nu după mult timp, Roland avea să-și spună: *Orice altă femeie, oloagă sau nu, împinsă fără veste pe intervalul magazinului în care-și făcea cumpărăturile – din care fura, mai degrabă – de un străin din capul său, împinsă într-o cameră mică în vreme ce un bărbat urla în spatele ei să se oprească, apoi răsucită dintr-o mișcare, împinsă iarăși acolo unde n-ar mai fi trebuit să fie loc de împingere, ca apoi să se trezească într-o clipită într-o lume cu totul diferită... Cred că orice altă femeie, în împrejurările astea, cel mai probabil ar fi întrebat „Unde mă aflu?" înainte de orice.*

În schimb, Odetta Holmes întrebă aproape afabil:

– Tinere, ce ai de gând să faci cu cuțitul acela, mai exact?

ii

Roland ridică ochii spre Eddie, care stătea ghemuit cu cuțitul la mai puțin de o jumătate de centimetru deasupra pielii lui. În ciuda vitezei sale incredibile,

pistolarul nu s-ar fi putut mișca suficient de iute pentru a scăpa de lamă, dacă Eddie se hotăra să o folosească.

– Da, spuse Roland. *Ce* ai de gând să faci cu el?

– Nu știu, zise Eddie, părând complet dezgustat de sine. Tai momeală, am impresia. Fiindcă, după câte se pare, sigur n-am venit aici ca să pescuiesc, nu-i așa?

Azvârli cuțitul spre scaunul Stăpânei, dar mult în dreapta. Acesta se înfipse în nisip, trepidând, până la plăsele.

Atunci Stăpâna întoarse capul și începu:

– Mă întrebam dacă ai putea, te rog, să-mi explici unde m-ai adu...

Se opri. Spusese *Mă întrebam dacă* înainte să poată întoarce capul suficient încât să vadă că nu era nimeni în spatele ei, dar pistolarul observă cu un oarecare interes că ea totuși continuă să vorbească un moment, pentru că starea ei medicală reclama în viața ei un set de adevăruri elementare – cum ar fi, de pildă, acela că dacă se mișcase, cineva trebuia s-o fi împins. Dar nu era nimeni în spatele ei.

Absolut nimeni.

Se uită înapoi spre Eddie și pistolar, cu ochii negri tulburați, confuzi și alarmați, și acum întrebă:

– Unde mă aflu? Cine m-a împins? Cum e posibil să fiu aici? Cum e posibil să fiu îmbrăcată, când de fapt eram acasă și mă uitam la știrile de la douăsprezece, în capot? Cine sunt eu? Unde e locul ăsta? Voi cine sunteți?

„Cine sunt eu?" a întrebat, gândi pistolarul. *Degul s-a spart și acum venea potopul întrebărilor; asta era de așteptat. Dar întrebarea aceea – „Cine sunt eu?" – nici acum nu cred că știe că a rostit-o.*

Sau când a rostit-o.

Pentru că o rostise *înainte*.

Înainte să fi întrebat cine erau *ei*, întrebase cine era *ea*.

iii

Eddie se uită de la încântătorul chip tânăr/bătrân al negresei din scaunul cu rotile la fața lui Roland.

– Cum de nu știe?

– Nu-mi dau seama. Din cauza șocului, presupun.

– Din cauza șocului își amintește doar că era în living, înainte să plece la Macy's? Vrei să spui că ultimul lucru pe care și-l amintește e că stătea în capot și urmărea nu știu ce ins spilcuit vorbind despre cum l-au găsit ei pe tăntălăul ăla în insulele Floridei și că avea mâna stângă a Cristei McAuliff agățată pe peretele din salon alături de adoratul lui pește-spadă împăiat?

Roland nu răspunse.

Mai nedumerită ca oricând, Stăpâna spuse:

– Cine este Crista McAuliff? E cumva unul dintre Militanții pentru Libertate dispăruți?

Acum fu rândul lui Eddie să nu răspundă. Militanții pentru Libertate? *Ăștia* cine naiba erau?

Pistolarul aruncă o ocheadă spre el și Eddie recunoscu dojana lui: Nu vezi că femeia e în stare de șoc?

Știu ce spui, prietene Roland, dar are și șocul limitele lui. Și eu m-am simțit puțin șocat când ai dat buzna în capul meu ca un Walter Payton drogat, dar asta nu m-a făcut să-mi pierd o bună parte din memorie.

Că venise vorba de șoc, suferise și el unul frumușel când apăruse femeia. Stătea îngenuncheat deasupra trupului inert al lui Roland, cu cuțitul la mică distanță de pielea vulnerabilă a gâtului... dar adevărul era că Eddie oricum n-ar fi putut face nimic – nu atunci, în orice caz. Se uita hipnotizat la ușă, urmărind cum intervalul din Macy's gonea în față – își reamintise din nou de *The Shining*, când vedeai ce vedea băiețelul ăla când mergea cu tricicleta pe holurile acelui hotel bântuit. Își amintea că băiețelul văzuse pe unul dintre holuri două fete gemene sinistre. Capătul intervalului era însă mult mai banal: o ușă albă. Pe ea

erau imprimate cuvintele VĂ RUGĂM NU INTRAȚI CU MAI MULT DE DOUĂ PIESE VESTIMENTARE, cu litere discrete. Mda, Macy's era, clar. Fără îndoială.

O mână neagră se întinse și trânti ușa de perete în timp ce vocea bărbătească (o voce de polițist, recunoscuse Eddie, și el auzise multe voci de polițiști la viața lui) strigă din spate să se oprească, pe acolo nu avea ieșire, nu făcea decât să-și înrăutățească situația, și Eddie o zări scurt pe negresa în scaun cu rotile în oglinda din stânga, și își amintea că-și spusese: *Iisuse, Roland a pus stăpânire pe ea, asta-i sigur, da' ea e clar că nu pare bucuroasă de asta.*

Apoi imaginea pivotă *și Eddie se văzu pe sine însuși.* Imaginea se apropia fulgerător de privitor și el vru să ridice mâna în care ținea cuțitul pentru a-și feri ochii, deoarece dintr-odată senzația că privea prin două perechi de ochi era prea intensă, prea buimăcitoare, avea să-i *fure* mințile dacă nu o înlătura, dar totul se întâmplă prea repede pentru ca el să facă ceva.

Scaunul cu rotile trecu prin ușă. Abia încăpu; Eddie îi auzi osiile scrâșnind pe canaturi. În aceeași clipă, auzi un alt sunet: un *sfâșiat* gros care-l duse cu gândul la un cuvânt

(*placentar*)

pe care nu reușea să-l articuleze și asta pentru că nu știa că-l știe. Apoi femeia veni spre el pe nisipul tasat și nu mai părea nebună – de fapt, aproape că nu mai semăna deloc cu femeia pe care Eddie o zărise în oglindă, dar bănuia că *asta* nu era surprinzător; când treceai într-o clipă dintr-o cabină de probă din Macy's pe plaja unei lumi uitate de Dumnezeu, unde homarii erau mari cât niște cățeluși Collie, ți se cam tăia avântul. Asupra acestui lucru Eddie Dean simțea că poate depune personal mărturie.

Înainte să se oprească, ea se apropie aproximativ patru pași, iar asta doar pentru că terenul era înclinat și nisipul pietros bine tasat. Nu mai acționa roțile cu mâinile, cum trebuie să fi făcut înainte (*când o să te trezești mâine cu dureri de umeri o să poți da vina pe Sir Roland, lady*, își spuse Eddie cu amărăciune). Le duse în schimb la brațele scaunului și le strânse bine, privindu-i atentă pe cei doi bărbați.

În spatele ei, ușa deja dispăruse. Dispăruse? Nu tocmai. Păruse mai degrabă să *se plieze în sine*, ca un film dat înapoi. Asta începu să se întâmple tocmai când detectivul magazinului intra pe cealaltă ușă, mai ordinară – cea dintre magazin și cabina de probă. Intra valvârtej, așteptându-se ca hoața să fi încuiat ușa, și Eddie își spuse că va trage o lovitură zdravănă în peretele opus, dar Eddie nu avea să-și vadă profeția confirmată sau infirmată. Înainte ca spațiul de trecere dintre cele două lumi să se închidă complet, Eddie văzu totul de cealaltă parte înghețând în loc.

Filmul devenise o fotografie.

Nu rămaseră decât cele două urme făcute de roțile scaunului, imprimate în nisip pe o distanță de patru pași.

– Vă rog, nu vrea cineva să-mi explice unde mă aflu și cum am ajuns aici? întrebă femeia din cărucior, aproape rugător.

– Păi, un lucru e sigur, Dorothy, zise Eddie. Nu mai ești în Kansas.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Eddie vedea că încerca să și le reprime, dar fără prea mult succes. Începu să suspine.

Furios (dar și dezgustat de sine), Eddie se întoarse spre pistolar, care se chinuia să se ridice în picioare. Roland se mișcă, dar nu spre Stăpâna plângătoare. Se duse să-și ia cuțitul de jos.

– Spune-i! strigă Eddie. Tu ai adus-o, *așa că n-ai decât să-i spui, bătrâne!* După un moment, adăugă pe un ton mai scăzut: Și mie să-mi zici cum de nu-și amintește cine este.

iv

Roland nu răspunse. Nu imediat. Se aplecă, prinse plăselele cuțitului între degetele rămase la mâna dreaptă, îl transferă cu mare băgare de seamă în mâna stângă și-l vârî în teaca de la șold. Încă încerca să înțeleagă ce simțise

în mintea Stăpânei. Spre deosebire de Eddie, ea i se împotrivise, se împotrivise ca o pisică, din clipa în care el *ieșise în față* până când trecuseră prin ușă. Lupta începuse din clipa în care îl simțise. Nu fusese loc de preget, pentru că nu fusese loc de surpriză. Trecuse prin asta, dar nu înțelegea câtuși de puțin fenomenul. Niciun semn de mirare la apariția străinului invadator din mintea sa, doar furie, teroare și începutul luptei de a scăpa de el. Femeia nu fusese nicio clipă pe punctul de a câștiga – nu putea, bănuia el – dar asta nu o împiedicase să dea tot ce putea. Roland simțise o femeie înnebunită de teamă și furie și ură.

Simțise doar întuneric în ea – aceea era o minte îngropată într-o surpare de galerie.

Doar că...

Doar că, în clipa în care ieșiseră pe ușă și se separaseră, el își dorise – își dorise *cu disperare* – să mai poată zăbovi un moment. Un moment în plus i-ar fi spus atât de multe. Pentru că femeia pe care o aveau acum înaintea lor nu era femeia în mintea căreia se aflase el. În mintea lui Eddie fusese ca într-o cameră cu pereți fremătători, transpirați. În mintea Stăpânei fusese ca într-o beznă impenetrabilă, unde zăceai gol la pământ în vreme ce peste tine mișunau șerpi veninoși.

Până la sfârșit.

La sfârșit, ea se schimbase.

Și mai fusese ceva, ceva ce el considera a fi de o importanță vitală, dar nici nu înțelegea ce, nici nu-și amintea. Ceva asemănător cu

(*o privire*)

ușa însăși, doar că în mintea ei. Ceva despre

(*ai spart farfuria* pentru ocazii speciale *tu ai făcut-o*)

un brusc fior de înțelegere. Ca la studii, când în sfârșit vedeai...

– Oh, duce-te-ai dracului, zise Eddie dezgustat. Nu ești atceva decât o mașinărie blestemată.

Trecu în pas alert pe lângă Roland, se duse la femeie, îngenunche lângă ea și când ea îl cuprinse în brațe, strângându-l cu forța panicii, ca un om pe cale să se înece, el nu se trase înapoi, ci o cuprinse și el în brațe.

– E-n regulă, spuse el. Adică, nu e ceva de vis, dar e-n regulă.

– *Unde ne aflăm?* plânse ea. *Eram acasă și mă uitam la televizor, ca să văd dacă prietenii mei au scăpat teferi de la Oxford, și acum sunt aici și NICI MĂCAR NU ȘTIU CE ÎNSEAMNĂ AICI!*

– Ei bine, nici eu nu știu, spuse Eddie ținând-o strâns, începând să o legene puțin, dar se pare că suntem împreună. Și eu sunt de unde ești tu, bătrânul New York City, și am trecut prin același lucru – ei bine, a fost puțin diferit, dar principiul e la fel – și o să-ți fie bine. Ca și când tocmai i-ar fi venit ideea, completă: Atât timp cât îți place homarul.

Ea îl îmbrățișă și plânse și Eddie o ținu și o legănă și Roland își spuse: *Pentru el, acum va fi bine. Fratele lui e mort, dar are pe altcineva de care să se îngrijească, așa că va fi bine.*

Dar asta îi strânse inima, îi dădu un junghi dureros de reproș. Era în stare să tragă cu arma – cu mâna stângă, măcar – să ucidă, să reziste, să străbată fără a crâcni kilometri și ani, chiar și dimensiuni, se părea, în căutarea Turnului. Era în stare să supraviețuiască, uneori chiar să apere – îl salvase pe Jake de la moarte lentă la haltă și, la baza munților, de hrăpăreața poftă sexuală a Oracolului, dar în cele din urmă lăsase ca Jake să moară. Și nici măcar dintr-un accident; comisese un act conștient de damnare. Se uită la cei doi, se uită la Eddie cum o ținea în brațe, asigurând-o că totul va fi bine. El n-ar fi fost în stare de asta, iar acum căinței din sufletul său i se alătură o teamă tainică.

Dacă ai fi renunțat la suflet pentru Turn, Roland, deja ai fi pierdut. O creatură fără suflet este o creatură fără iubire, iar o creatură fără iubire este o bestie. Poate că e suportabil să fii bestie, cu toate că cel care devine asta își va plăti în timp tributul iadului, dar dacă ar fi să-ți atingi obiectivul? Dacă, așa fără suflet, ar fi să ataci Turnul Întunecat și să-l cucerești? Dacă în sufletul tău nu se află decât întuneric, ce altceva ai putea face dacă nu să degenerezi din bestie în monstru?

A-ți atinge obiectivul în chip de bestie ar fi doar necruțător de comic, cum ar fi să-i dai o lupă unui elefaunt. *Dar a-ți atinge obiectivul în chip de monstru...*

A plăti *tributul iadului e una. Dar chiar vrei să* fie al tău?

Se gândi la Allie și la fata care, cândva, îl așteptase la fereastră, se gândi la lacrimile pe care le vărsase peste trupul neînsuflețit al lui Cuthbert. Oh, atunci iubise. Da. Atunci.

Dar *vreau să iubesc!* plânse el, însă cu toate că Eddie plângea și el puțin odată cu femeia din cărucior, ochii pistolarului rămaseră uscați ca deșertul pe care îl traversase pentru a ajunge la marea aceasta neînsorită.

v

Avea să răspundă la întrebarea lui Eddie mai târziu. Avea să o facă deoarece credea că ar fi spre binele lui Eddie să fie în gardă. Motivul pentru care ea nu-și amintea era simplu: nu era o singură femeie, ci două.

Și una dintre ele era periculoasă.

vi

Eddie îi spuse ce putu, exagerând episodul reglării conturilor, dar relatând restul cu sinceritate.

Când termină, femeia păstră o tăcere absolută o vreme, cu mâinile împreunate în poală.

De pe munții scunzi se scurgeau pârâiașe care, la câțiva kilometri spre est, dispăreau. Din acestea își luaseră Roland și Eddie apa în drumul lor spre nord. La început, o luase Eddie pentru că Roland era prea slăbit. Mai târziu

făcuseră cu rândul, nevoiți mereu să meargă puțin mai departe și să caute puțin mai mult înainte să găsească un pârâu. Pe măsură ce munții descreșteau, cursul râurilor devenea tot mai leneș, dar apa nu-i îmbolnăvise.

Până acum.

Roland se dusese ieri și, chiar dacă asta însemna că azi era rândul lui Eddie, se dusese din nou, aruncându-și pe umeri ploștile din piele și plecând fără o vorbă. Eddie găsi gestul acesta straniu de discret. Nu voia să se lase emoționat de el – de nimic ce avea legătură cu Roland, la drept vorbind – dar descoperi că era, puțin.

Ea îl ascultă cu atenție, fără a spune nimic, cu ochii ațintiți spre el. Într-un moment, Eddie ar fi spus că are cu cinci ani mai mult ca el, dar în următorul ar fi spus că are cu cincisprezece. Totuși, în privința unui lucru nu avea nicio îndoială: începea să se îndrăgostească de ea.

Când termină, ea păstră un moment tăcerea, uitându-se acum nu la el, ci dincolo de el, uitându-se la valurile care, la căderea nopții, aveau să aducă homarii cu întrebările lor stranii, imperative. Eddie le făcuse o descriere amănunțită. Mai bine ca ea să fie puțin speriată acum decât foarte speriată când arătările ieșeau la joacă. Bănuia că va refuza să-i mănânce, mai ales după ce auzise ce-i făcuseră lui Roland cu mâna și piciorul, mai ales după ce va fi apucat să-i vadă bine. Dar până la urmă foamea avea să-și spună cuvântul în fața tuturor acelor *did-a-chick* și *dum-a-chum*.

Ochii ei erau distanți.

– Odetta? întrebă el după ce trecuseră aproximativ cinci minute.

Îi spusese cum o cheamă. Odetta Holmes. Lui i se părea un nume splendid.

Ea întoarse ochii către el, trezită din reverie. Surâse puțin. Rosti un singur cuvânt:

– Nu.

Se uită la ea, neputând să-i ofere un răspuns. Își spuse că până atunci nu înțelesese niciodată nemărginirea pe care o putea exprima o simplă negație.

– Nu pricep, spuse el până la urmă. La ce spui nu?

– La toate astea.

Odetta făcu o mișcare amplă cu brațul (avea brațe foarte puternice, observă el – catifelate, dar foarte puternice), arătând spre mare, spre cer, spre plajă, spre colinele răsfirate unde pistolarul acum căuta după apă (sau poate era mâncat de viu de cine știe ce nou și interesant monstru, lucru la care Eddie nu avea chef să se gândească). Arătând, pe scurt, spre întreaga lume.

– Înțeleg cum te simți. La început, nici mie nu mi-a venit să cred ce vedeam.

Dar *așa* era? Privind înapoi, i se părea că pur și simplu acceptase situația, poate pentru că era bolnav, tremura mai-mai să se facă țăndări, în sevraj.

– Îți trece.

– Nu, spuse ea din nou. Cred că s-a întâmplat unul din nouă lucruri, și indiferent care ar fi, încă mă aflu la Oxford, Mississippi. Nimic din toate astea nu e real.

Continuă să vorbească. Dacă vocea ei ar fi fost mai tare (sau poate dacă el nu ar fi căzut în mrejele iubirii), aproape că ar fi sunat ca o predică. Așa însă, părea mai mult perorație poetică decât predică.

Numai că, trebuia el să-și tot reamintească, *de fapt nu-i decât un mare rahat, iar tu trebuie să o convingi de asta. Pentru binele ei.*

– Poate că am suferit o lovitură la cap, spuse ea. Cei din Oxford Town sunt celebri pentru priceperea cu care mânuiesc topoare și bâte.

Oxford Town.

Asta atinse încet o coardă a memoriei în mintea lui Eddie. Femeia rosti cuvintele cu o anumită cadență pe care el, cine știe de ce, o asocia cu Henry... Henry și scutece ude. De ce? Cum? Nu conta acum.

– Încerci să spui că, după tine, ăsta nu-i decât un vis pe care îl ai în timp ce ești în stare de inconștiență?

– Sau în comă, spuse ea. Și nu e nevoie să te uiți la mine ca și când ai crede că e ceva strigător la cer, pentru că nu este. Uite aici.

Își dădu părul pe stânga și Eddie văzu că-l purta în felul acela nu pentru că îi plăcea cum arăta. Rana veche de sub podoaba părului ei era cicatrizată și urâtă, nu maronie, ci alb-cenușie.

– Am impresia că ghinionul s-a cam ținut scai de tine, zise el.

Ea ridică din umeri cu nepăsare.

– Ghinion cu carul și noroc cu camionul, spuse ea. Presupun că există un echilibru. Ți-am arătat-o doar pentru că am stat în comă vreme de trei săptămâni când aveam cinci ani. Am visat mult atunci. Nu-mi amintesc despre ce, dar știu că mama zicea că ei știau că nu voi muri atât timp cât continuam să vorbesc și se pare că am vorbit întruna, chiar dacă ei au spus că n-au reușit să priceapă mare lucru. Îmi amintesc, *totuși,* că visele erau foarte vii.

Făcu o pauză, uitându-se în jur.

– La fel de vii cum pare să fie și locul ăsta. Și *tu*, Eddie.

Când îi rosti numele, pe el îl furnicară brațele. O, i se aprinseseră călcâiele, sigur. Luaseră foc de-a dreptul.

– Și *el*, urmă femeia străbătută de un fior. *El* pare a fi mai viu decât orice.

– E de înțeles. Doar *suntem* reali, orice ai crede tu.

Ea îi adresă un surâs blând. Exprima neîncrederea ei totală.

– Cum ai căpătat-o? întrebă el. Rana de la cap, mă refer.

– Nu contează. Subliniam doar că ceea ce s-a întâmplat o dată e foarte posibil să se întâmple din nou.

– Nu, dar sunt curios.

– M-a lovit o cărămidă. Era primul nostru drum în Nord. Am ajuns într-un oraș numit Elizabeth, New Jersey. Am ajuns cu trenul, cu vagonul Jim Crow.

– Ce-i aia?

Ea se uită la el neîncrezătoare, aproape disprețuitoare.

– Unde ai trăit, Eddie? Într-un adăpost antiatomic?

– Sunt dintr-un alt timp, spuse el. Pot să te întreb câți ani ai, Odetta?

– Suficienți ca să pot vota și insuficienți ca să fiu luată în evidență de asigurările sociale.

– Bun, m-ai pus la locul meu, am impresia.

– Dar cu tact, sper, spuse ea și zâmbi în felul acela radios care lui îi dădea furnicături pe brațe.

– Eu am douăzeci și trei, zise el, dar m-am născut în 1964 – anul în care te-a luat Roland.

– Vorbești fără tine.

– Ba nu. Când m-a luat *pe mine*, era anul 1987.

– Ei, ce să zic, spuse ea după un moment. Treaba asta cu siguranță aduce un argument în plus pledoariei tale cum că asta ar fi realitatea, Eddie.

– Vagonul Jim Crow... era cumva cel rezervat negrilor?

– Celor de culoare, îl corectă ea. Nu ți se pare că a ne spune „negri" e puțin nepoliticos?

– Până-n 1980, mai mult sau mai puțin, toți o să vă spuneți singuri așa, zise Eddie. Când eram eu mic, dacă-i spuneai „negru" unui băiat de culoare, sărea la bătaie. Era aproape ca și când i-ai fi spus „negrotei".

Un moment, ea se uită nedumerită la el, apoi clătină iarăși din cap.

– Povestește-mi despre cărămidă, atunci.

– Sora mai mică a mamei urma să se mărite, spuse Odetta. O chema Sophia, dar mama îi spunea mereu Sora Albastră, pentru că îi plăcea tare mult culoarea asta. „Sau cel puțin îi plăcea să-i placă", așa zicea mama. Așa că eu îi spuneam Mătușa Albastră, chiar dinainte să o întâlnesc. A fost o nuntă foarte frumoasă. După ea a avut loc o petrecere. Mi-amintesc toate cadourile.

Râse.

– Cadourile au ceva minunat pentru un copil, nu-i așa, Eddie?

El zâmbi.

– Ah, categoric. Nu uiți niciodată un cadou. Nici ce ai primit tu, nici ce a primit altcineva.

– Tata începuse deja să facă bani, dar eu știam doar că *progresăm*. Așa spunea mereu mama și o dată, când i-am zis că o fetiță cu care mă jucam a întrebat dacă tata e bogat, mama m-a instruit că asta trebuie să spun dacă vreun alt prieten îmi pune aceeași întrebare. Că *progresam*. Așa că și-au permit să-i dăruiască Mătușii Albastre un set minunat de porțelanuri și-mi amintesc...

Vocea îi tremură. Duse o mână la tâmplă și se masă absentă, ca și când ar fi simțit un început de migrenă.

– Ce-ți amintești, Odetta?

– Mi-amintesc că mama i-a dat o farfurie *pentru ocazii speciale*.

– O ce?

– Îmi pare rău. Mă doare capul și mi s-a încâlcit limba. Și oricum, nu știu de ce pierd vremea spunându-ți toate astea.

– Te deranjează?

– Nu. Nu mă deranjează. *Voiam* să spun că mama i-a dat un platou special. Era alb cu broderii albastre delicate pe margine.

Odetta surâse puțin. Lui Eddie nu i se păru un surâs întru totul liniștit. Ceva o deranja la amintirea aceasta, iar repeziciunea cu care părea să fi trimis în plan secund situația extrem de ciudată în care se găsea Odetta, o situație care ar fi trebuit să-i rețină toată sau mare parte din atenție, îl deranja *pe el*.

– Văd farfuria aia la fel de bine cum te văd pe tine acum, Eddie. Mama i-a dat-o Mătușii Albastre și a plâns cu lacrimi uriașe când a văzut-o. Cred că văzuse una asemănătoare când ea și mama erau mici, doar că părinții lor sigur că nu-și puteau permite așa ceva. Nimeni nu avea parte în copilărie de ceva *pentru ocazii speciale*. După petrecere, Mătușa Albastră și soțul ei au plecat în luna de miere în Smoky Mountains. Au plecat cu trenul.

Odetta se uită la Eddie.

– Cu vagonul Jimmy Crow, spuse el.

– Așa e! Cu vagonul Crow! Pe atunci, oamenii de culoare doar cu ăsta călătoreau, acolo și mâncau. Asta încercăm noi să schimbăm în Oxford Town.

Se uită la el, aproape sigur așteptându-se ca el să insiste că ea era *acolo*, însă el era prins din nou în țesătura propriei memorii: scutece ude și cuvintele alea. Oxford Town. Doar că, dintr-odată, îi veniră și alte cuvinte, o singură propoziție, dar și-l amintea pe Henry cântând-o iar și iar, până când mama îl întrebase dacă nu poate să tacă din gură, ca să-l asculte pe Walter Cronkite.

Cineva să cerceteze lucrurile iute[1]. Astea erau cuvintele. Cântate iar și iar de Henry, nazal și monoton. Încercă să-și mai amintească ceva, dar nu reuși. Și nu era de mirare; la vremea aceea, el nu putea să aibă mai mult de trei ani. *Cineva să cerceteze lucrurile iute.* Cuvintele astea îi dădeau fiori.

– Eddie, te simți bine?

– Da. De ce?

– Tremurai.

El râse.

– Mi-o fi călcat pe mormânt Rățoiul Donald.

Ea râse.

– În orice caz, măcar n-am stricat nunta. S-a întâmplat când ne întorceam la gară. Peste noapte am stat la o prietenă a Mătușii Albastre, iar dimineața tata a chemat un taxi. Mașina a venit aproape imediat, dar când șoferul a văzut că eram de culoare, a plecat de parcă i-ar fi luat foc capul și se temea să nu i se aprindă și fundul. Prietena Mătușii Albastre plecase deja înainte cu bagajele noastre – și aveam destule, pentru că urma să petrecem o săptămână în New York. Mi-amintesc că tata a spus că abia așteaptă să vadă cum mi se luminează fața când ceasul din Central Park va marca ora exactă și toate animalele vor dansa.

Tata a propus să mergem pe jos până la gară. Mama a fost de acord în doi timpi și trei mișcări, lăudându-i ideea, nu era decât un kilometru și ceva până

[1] Vers din piesa *Oxford Town* compusă și cântată de Bob Dylan, despre evenimentele petrecute în orașul omonim (n. tr.).

acolo și ne-ar prinde bine să ne întindem picioarele după cele trei zile petrecute în tren la venire și încă o jumătate de zi care ne aștepta. Tata a încuviințat, și pe deasupra, vremea era splendidă, dar cred că am înțeles chiar și la cinci ani că el era nervos și ea rușinată și amândoi se temeau să mai cheme un taxi, pentru că puteau păți același lucru.

Așa că am luat-o pe jos de-a lungul străzii. Eu mergeam pe interior, pentru că mama se temea să nu mă apropii prea mult de mașinile de pe stradă. Țin minte că mă întrebam dacă tati voia să spună că fața mea chiar va începe să *strălucească* atunci când aveam să văd ceasul din Central Park, și dacă asta nu mă va durea, și atunci mi-a căzut cărămida în cap. Totul s-a întunecat o vreme. Apoi au început visele. Vise vii.

Ea zâmbi.

– Ca visul *ăsta*, Eddie.

– Cărămida a căzut singură sau a aruncat-o cineva intenționat?

– N-au găsit pe nimeni. Poliția (mama mi-a spus la mult timp după, când aveam șaisprezece ani sau așa ceva) a găsit presupusul loc unde se aflase cărămida înainte, dar mai lipseau și altele și unele erau desprinse. Era chiar sub geamul unei camere de la etajul trei al unei clădiri cu apartamente care fusese trecută pe lista de demolare. Dar sigur că, indiferent de asta, mulți oameni stăteau prin preajmă. Mai ales noaptea.

– Sigur, spuse Eddie.

– Nimeni n-a văzut pe cineva ieșind din clădire, așa că s-a tras concluzia că a fost un accident. Mama spunea că ea asta și crede că a fost, dar eu cred că mințea. Nu s-a deranjat nici măcar să-mi spună ce părere avea tata. Continuau să discute încinși despre felul în care taximetristul aruncase o privire la noi și plecase. Asta mai mult ca orice îi făcea să creadă că cineva fusese acolo sus, la fereastră, și ne văzuse venind, și hotărâse să arunce cu cărămida în negrotei. N-o să vină în curând creaturile alea de care ziceai, homarii?

– Nu, spuse Eddie. Doar la apus. Deci una dintre ideile tale este că tot ce vezi e un vis pe care îl ai în stare de comă, ca acelea pe care le-ai avut când

ți-a căzut o cărămidă în cap. Doar că acum bănuiești că lovitura a fost de bâtă sau de altceva.

– Da.

– Care-i cealaltă idee?

Chipul și vocea Odettei erau relativ calme, dar mintea îi era plină de o sumedenie de imagini urâte care duceau, într-un fel sau altul, la Oxford Town, Oxford Town. Cum spunea cântecul? *Sub clar de lună, două cadavre mute / Cineva să cerceteze lucrurile iute.* Nu tocmai așa, dar pe aproape. Pe aproape.

– Că am luat-o razna, răspunse ea.

vii

Primele cuvinte care-i veniră lui Eddie în minte fură: *Dacă crezi că ai luat-o razna, Odetta, ești țicnită.*

La o scurtă analiză, totuși, modul acesta de abordare i se păru contraproductiv. Rămase tăcut un timp, șezând lângă scaunul cu rotile, cu genunchii la piept, ținându-se cu mâinile de încheieturi.

– Ai fost într-adevăr dependent de heroină?

– *Încă* sunt, spuse el. E ca și cu alcoolul sau crack-ul. Nu-i ceva ce poți lăsa în urmă. Înainte, auzeam asta și ziceam: „Da, da, da, da", în cap, știi, dar acum înțeleg. Încă mai simt dorința și o parte din minte presupun că o va simți *mereu*, dar partea fizică a renunțat la ea.

– Ce-i aia crack? întrebă ea.

– Ceva ce nu s-a inventat în *cândul* tău. E un procedeu de preparare a cocainei, doar că e ca și cum ai transforma dinamita într-o bombă atomică.

– Ai făcut și tu asta?

– Hristoase, nu. Eu eram cu heroina. Ți-am spus.

– Nu semeni cu un dependent.

De fapt, Eddie era destul de stilat... asta, desigur, dacă ignorai mirosul de vânat pe care îl emanau corpul și hainele sale (putea să se spele și chiar o făcea, putea să-și spele hainele și chiar o făcea, dar în lipsa săpunului rezultatul era nemulțumitor). Când Roland intrase în viața lui, Eddie avea părul scurt (ca să treacă mai ușor prin vamă, dragul meu, și ce mare glumă se dovedise a fi *asta*) și încă mai avea o lungime respectabilă. Se bărbierea în fiecare dimineață, folosind tăișul ascuțit al cuțitului lui Roland, precaut la început, dar apoi din ce în ce mai hotărât. Când Henry plecase în Vietnam, el era prea tânăr pentru ca bărbieritul să fie o parte a vieții sale, iar pe atunci nici pentru Henry nu reprezenta o mare problemă; nu-și lăsase niciodată barbă, dar uneori treceau trei sau patru zile înainte ca mama să-l tachineze, spunându-i să-și „tundă gazonul". Dar când se întorsese, Henry devenise un maniac pe acest subiect (cum era și pe alte câteva – pudra pentru picioare după duș; periatul dinților de trei sau patru ori pe zi, fiecare repriză fiind urmată de o gargară cu apă de gură; hainele puse întotdeauna pe umeraș) și-l transformase și pe Eddie într-un fanatic. Gazonul era tuns în fiecare dimineață și-n fiecare seară. Acum, obiceiul era adânc inculcat, asemenea celorlalte deprinse de la Henry. Inclusiv, desigur, cel pentru care aveai nevoie de un ac și o seringă.

– Sunt prea bine făcut? o întrebă el, rânjind.

– Ești prea alb, spuse ea tăios, apoi tăcu un moment, uitându-se cu severitate către mare.

Și Eddie păstră tăcerea. Dacă la asta mai puteai spune ceva, el habar n-avea ce.

– Îmi pare rău, zise ea. A fost nedrept din partea mea și foarte necaracteristic mie.

– Nu face nimic.

– Ba *face*. E ca și când un alb ar spune ceva de genul: „Iisuse, n-aș fi spus nici în ruptul capului că ești negrotei" cuiva cu un ten foarte deschis.

– Îți place să te consideri o persoană imparțială, zise Eddie.

– Cum ne considerăm și cum suntem cu adevărat sunt rareori unul și același lucru, aș zice, dar da... îmi place să mă consider o persoană imparțială. Așa că te rog să-mi accepți scuzele, Eddie.

– Cu o singură condiție.

– Care?

Odetta surâdea iarăși puțin. Asta era bine. Îi plăcea când o făcea să surâdă.

– Dă-i și *la asta* o șansă egală. Iată condiția.

– *Cui* să dau o șansă egală?

Părea puțin amuzată. Pe Eddie l-ar fi ofensat tonul acela în vocea altcuiva, i-ar fi lăsat impresia că persoana în cauză se plictisește, dar cu ea era altfel. Cu ea era în regulă. Bănuia că în relația cu ea aproape orice ar fi fost în regulă.

– Că există o a treia variantă. Că asta se întâmplă aievea. Adică... Eddie își drese vocea. Nu mă pricep foarte bine la filosofiile astea de rahat sau, știi, la metamorfoze sau cum mama naibii îi spuse...

– Vrei să spui „metafizică"?

– Poate. Nu știu. Așa cred. Dar știu că nu poți continua să negi ce-ți spun simțurile. Păi, dacă ideea ta cum că totul e un vis este corectă...

– N-am spus un *vis*...

– Orice-ai fi spus, la asta se reduce, nu? O realitate falsă?

Dacă ar fi fost ceva chiar și doar vag condescendent în vocea ei cu un moment în urmă, acum nu mai era.

– Poate că propensiunea ta nu sunt filosofia și metafizica, Eddie, dar sunt sigură că la școală ai fost un partener de dezbateri redutabil.

– N-am participat niciodată la cercul de dezbateri. Aia era o chestie pentru gay și pentru urâte și pentru tăntălăi. La fel și clubul de șah. Cum adică propensiune? Ce-i aia propensiune?

– O înclinație, ceva ce-ți place. Dar *tu*, cum adică gay? Ce-i aia *gay*?

El o privi un moment, apoi ridică din umeri.

– Homo, curiști. Nu contează. Am putea sta toată ziua să facem schimb de argou și tot n-am ajunge nicăieri. Ce încerc să spun este că, dacă totul

e un vis, acela ar fi visul meu, nu al tău. *Tu* ai putea fi o plăsmuire a imaginației *mele*.

Surâsul ei se ofili.

– Tu... pe tine nu te-a pocnit nimeni.

– Nici *pe tine* nu te-a pocnit nimeni.

Acum zâmbetul ei dispăruse complet.

– Nimeni de care să-mi *amintesc*, sări ea cu o corecție.

– Și eu la fel! spuse el. Ziceai că cei din Oxford sunt aprigi. Ei bine, nici tipii de la vamă n-au fost în culmea fericirii când n-au găsit drogurile pe care le căutau. Unul dintre ei putea să mă fi lovit peste cap cu mânerul pistolului. Aș putea să zac într-o secție din Bellevue chiar acum, visându-te pe tine și pe Roland în vreme ce ei își scriu rapoartele, explicând cum, în timpul interogatoriului, am devenit violent și au fost nevoiți să mă readucă la ordine.

– Nu-i același lucru.

– De ce? Pentru că ești o negresă inteligentă, activă social, fără picioare, iar eu nu sunt decât un tip de la periferie?

O spuse cu un rânjet, cu intenția de a face o poantă jovială, dar ea îl săgetă cu privirea.

– Mi-aș dori să nu-mi mai spui *negresă!*

El suspină.

– Okay, da' o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc.

– Oricum, ar fi trebuit să faci parte din clubul de dezbateri.

– Mă fut, exclamă el și felul în care ea căscă ochii îl făcu să înțeleagă din nou că diferența dintre ei nu se limita doar la culoarea pielii; își vorbeau unul altuia de pe două insule distincte. Apa dintre ei era timpul. Nu conta. Cuvântul îi reținuse atenția. Nu vreau să port o dezbatere cu tine. Vreau să te trezesc la realitatea faptului că *ești* trează, atâta tot.

– Aș putea cel puțin să mă conformez provizoriu principiilor celei de a treia ipoteze enunțate de tine atât timp cât... situația asta... continuă să persiste, cu

excepția unui lucru: Există o diferență fundamentală între ce ți s-a întâmplat ție și ce mi s-a întâmplat mie. Atât de mare, încât tu n-ai văzut-o.

– Atunci, arată-mi-o.

– Conștiința ta nu a înregistrat nicio ruptură. Într-a mea există una foarte mare.

– Nu înțeleg.

– Spun că tu știi ce ai făcut clipă de clipă, zise Odetta. Povestea ta nu arde etapele: avionul, invadarea de către... de către... *el*...

Înclină din cap spre coline cu un dezgust evident.

– Dosirea drogurilor, ofițerii care te-au luat în custodie, tot restul. E o poveste fantastică, nu-i lipsește nicio verigă. Cât despre mine, eu m-am întors din Oxford, mă aștepta Andrew, șoferul meu, care m-a dus la clădirea mea. Am făcut baie și am vrut să mă culc – simțeam începutul unei migrene cumplite și somnul este singurul medicament care mă ajută cât de cât cu cele cu adevărat rele. Dar era aproape de miezul nopții și m-am gândit să mă uit întâi la știri. Câțiva fuseserăm eliberați, dar destul de mulți rămăseseră acolo. Voiam să aflu dacă se rezolvaseră cazurile lor. M-am șters cu prosopul, am luat capotul pe mine și m-am dus în living. Am deschis televizorul la știri. Prezentatorul a început să vorbească despre un discurs pe care Hrușciov tocmai îl ținuse cu privire la prezența americană în Vietnam. El spunea: „Avem un reportaj filmat din partea...", după care a dispărut și eu m-am trezit în cărucior pe plaja asta. Tu spui că m-am văzut într-o ușă fermecată care acum nu mai e și că eram în Macy's și că furam. Toate acestea sunt, sigur, suficient de scandaloase, dar chiar dacă ar fi așa, cred că aș găsi de furat ceva mai bun decât niște bijuterii de duzină. Eu nu port bijuterii.

– Ai face bine să te uiți din nou la mâinile tale, Odetta, spuse Eddie răspicat.

Foarte mult timp, ea se uită de la „diamantul" de pe degetul mic de la mâna stângă, prea mare și prea grosolan pentru a fi altceva decât un fals, la uriașul opal de pe inelarul mâinii drepte, care părea prea mare și prea grosolan pentru a nu fi veritabil.

– Nimic din asta nu e real, repetă ea cu fermitate.

– Parcă ai fi un disc stricat! Pentru întâia dată, Eddie era sincer enervat. De fiecare dată când cineva îți demontează o bucățică din povestioara ta frumoasă, apelezi imediat la porcăria asta cu „nimic nu e real". Trebuie să-ți vină mintea la cap, 'Detta.

– *Nu-mi spune așa! Urăsc numele ăsta!* răbufni ea atât de violent, încât Eddie se trase în spate.

– Scuze. Iisuse! Nu știam.

– Am făcut saltul de la noapte la zi, de la capot la haine de stradă, din livingul meu pe plaja asta pustie. Și explicația e că un polițai necioplit cu burta mare m-a lovit peste cap cu o bâtă *și asta e tot!*

– Dar amintirile tale nu se opresc în Oxford, spuse el încet.

– Po-poftim?

Din nou nesiguranță. Sau poate refuza să-și creadă ochilor. Ca în cazul inelelor.

– Dacă ai fost pocnită în Oxford, cum de amintirile nu ți se opresc acolo?

– Lucrurile de felul acesta nu sunt întotdeauna foarte logice. Iarăși se masa la tâmple. Iar acum, dacă nu ai nimic împotrivă, Eddie, aș prefera să închidem discuția. Mi-a revenit migrena. Și e una urâtă.

– Presupun că rolul logicii în treaba asta depinde de ce vrei tu să crezi. Te-am *văzut* în Macy's, Odetta. Te-am *văzut* furând. Tu spui că nu faci așa ceva, dar tot tu mi-ai spus că nu porți bijuterii. Mi-ai spus asta chiar dacă te-ai uitat la mâinile tale de mai multe ori în timp ce discutam. Inelele alea erau acolo și atunci, *dar e ca și când nu le-ai putut vedea până când nu ți-am atras eu atenția asupra lor și te-am forțat să le vezi.*

– Nu vreau să vorbesc despre asta! strigă ea. Mă doare capul!

– Prea bine. Dar știi când ai pierdut șirul timpului și știi că nu a fost în Oxford.

– Lasă-mă în pace, zise ea surd.

Eddie îl văzu pe pistolar înapoindu-se cu două ploști pline, una legată la brâu și cealaltă aruncată peste umăr. Arăta extrem de obosit.

– Mi-aș dori să te pot ajuta, zise Eddie, dar pentru a face asta, presupun că ar trebui să fiu real.

Rămase lângă ea încă un moment, dar ea ținea capul plecat, masându-și tâmplele cu buricele degetelor.

Eddie se duse în întâmpinarea lui Roland.

viii

– Stai jos. Eddie luă ploștile. Pari sleit de puteri.

– Așa mă și simt. Îmi revine boala.

Eddie se uită la fruntea și la obrajii înroșiți ai pistolarului, la buzele lui crăpate, și aprobă din cap.

– Speram să nu se întâmple, dar nu mă surprinde atât de tare, bătrâne. N-ai ieșit din perioada de risc. Balazar n-a avut destul Keflex.

– Nu te înțeleg.

– Dacă nu iei un medicament pe bază de penicilină destul de mult timp, nu distrugi infecția. O faci doar să se retragă, iar după câteva zile revine. O să mai avem nevoie de pastile, dar măcar mai avem o ușă de deschis. Între timp, va trebui să nu depui efort.

Dar Eddie se gândea întristat la picioarele lipsă ale Odettei și la drumurile din ce în ce mai lungi pe care erau nevoiți să le facă pentru a găsi apă. Se întrebă dacă Roland nu-și putuse alege un moment mai rău să se reîmbolnăvească. Bănuia că era posibil; doar că nu vedea cum.

– Trebuie să-ți spun ceva despre Odetta.

– Așa o cheamă?

– Îhî.

– E foarte frumos, zise pistolarul.

– Da. Așa am spus și eu. Ce nu-i la fel de frumos e reacția ei la locul ăsta. Crede că, de fapt, nici nu e aici.

– Știu. Și nu-i place de mine, nu-i așa?

Nu, gândi Eddie, *dar asta n-o împiedică să creadă că ești o halucinație dată naibii*. N-o spuse cu voce tare. Aprobă doar din cap.

– Motivele sunt aproape aceleași, spuse pistolarul. Vezi tu, ea nu-i femeia pe care am adus-o din partea cealaltă. Absolut deloc.

Eddie făcu ochii mari, apoi, dintr-odată emoționat, încuviință. Imaginea aceea neclară zărită în oglindă... fața aceea schimonosită... Pistolarul avea dreptate. Iisuse Hristoase, sigur că așa era! Aceea nu fusese Odetta.

Apoi își aminti mâinile care scotociseră cu nepăsare printre eșarfe și, cu aceeași nepăsare, trecuse la îndesatul bijuteriilor false în poșeta ei mare – aproape ca și când, ai fi spus, femeia ar fi *vrut* să fie prinsă.

Inelele fuseseră pe degete.

Aceleași inele.

Dar asta nu e musai să însemne că și mâinile *erau aceleași*, gândi el aproape isteric, dar supoziția aceasta nu rezistă decât o secundă. Îi studiase bine mâinile. *Erau* aceleași; degete lungi și delicate.

– Nu, continuă pistolarul. Nu este.

Ochii lui albaștri îl studiau atent pe Eddie.

– Dar mâinile ei...

– Ascultă, îl întrerupse pistolarul, și ascultă bine. Viețile noastre ar putea să depindă de asta – a mea pentru că mă atacă iarăși boala și a ta pentru că te-ai îndrăgostit de ea.

Eddie nu protestă.

– Ele sunt două femei în *același corp*. Era o femeie când am intrat în ea și o alta când m-am întors aici.

Acum, Eddie *nu putea* să protesteze.

– Dar mai era ceva, ceva ciudat, și fie n-am înțeles eu, fie am înțeles și mi-a scăpat printre degete. Părea important.

Roland se uită pe după Eddie, se uită la scaunul cu rotile eșuat, stând singur la capătul urmelor din nisip care veneau de nicăieri. După aceea se uită înapoi la Eddie.

– Înțeleg foarte puțin din treaba asta și nu înțeleg aproape deloc cât de gravă ar putea să fie, dar *tu trebuie să fii în gardă*. Ai înțeles?

– Da.

Eddie simțea că are foarte puțin aer în plămâni. Înțelegea – sau, cel puțin, cinefilul din el înțelegea despre ce anume vorbea pistolarul – dar nu avea suflu să explice, nu încă. Se simțea ca și când Roland l-ar fi lovit în plex, lăsându-l fără aer.

– Bine. Pentru că femeia în care am intrat de cealaltă parte a ușii era la fel de periculoasă ca homarii ăia hidoși care ies din mare noaptea.

Capitolul 4

Detta de cealaltă parte

i

Trebuie să fii în gardă, spusese pistolarul și Eddie consimțise, însă pistolarul știa că Eddie habar nu avea despre ce vorbea el; mesajul nu ajunse în partea lui de creier unde instinctul de supraviețuire există sau nu.

Pistolarul văzuse asta.

Norocul lui Eddie că o văzuse.

ii

În crucea nopții, ochii Dettei Walker se deschiseră brusc. Erau plini de lumina stelelor și perfect conștienți de situație.

Își amintea totul: cum se luptase cu ei, cum o legaseră în scaun, cum o tachinaseră, spunându-i *curvă neagră, curvă neagră.*

Își amintea monștri care ieșeau din valuri și își amintea cum unul dintre bărbați – cel mai în vârstă – omorâse unul. Cel tânăr făcuse focul și-l gătise și apoi, rânjind, îi oferise carne de monstru afumată pe băț. Își amintea că-l scuipase în față, își amintea rânjetul lui transformându-se într-o încruntare de față palidă furioasă. O lovise peste față și-i spusese: *Ei bine, nu face nimic, o să te dai tu pe brazdă, curvă neagră. Așteaptă și o să vezi.* Apoi el și Omul Foarte Rău râseseră și Omul Foarte Rău scosese o pulpă de vită pe care o trăsese în țepușă și o prăjise încet deasupra focului de pe plaja locului aceluia străin în care o aduseseră.

Mireasma cărnii de vită prăjindu-se încet fusese ademenitoare, dar ea nu-și trădase pofta. Chiar și atunci când tânărul îi fluturase o îmbucătură prin fața gurii, cântând *Mușcă din ea, curvă neagră, haide, mușcă*, ea rămăsese ca o stană de piatră, controlându-se.

Apoi dormise, iar acum era trează și frânghiile cu care o legaseră dispăruseră. Nu mai stătea în scaun, ci era întinsă pe o pătură și era acoperită cu alta, departe de linia fluxului, unde homarii ăia hidoși încă hoinăreau și puneau întrebări și doborau din aer câte un pescăruș nefericit.

Se uită în stânga și nu văzu nimic.

Se uită în dreapta și-i văzu pe cei doi bărbați dormind înfășurați în pături, două mormane indefinite. Tânărul era mai aproape, iar Omul Foarte Rău își dăduse jos curelele cu pistoale și le așezase alături de el.

Pistoalele erau în tocuri.

Mare greșeal-ai făcut, jigodie, gândi Detta și se rostogoli pe dreapta. Scrâșnetul și scârțâitul scoase de trupul ei pe nisip fură acoperite de vânt, de valuri, de creaturile întrebătoare. Se târî încet pe nisip (ca o homaroșenie din aceea), ochii licărindu-i.

Ajunse la curele și scoase un pistol din toc.

Era foarte greu, mânerul era neted și, în mâna ei, arma părea cumva mortală, independent de ea. Faptul că era grea nu o deranja. Detta Walker avea brațe puternice.

Se târî puțin mai departe.

Tânărul era ca o stâncă sforăitoare, dar Omul Foarte Rău se mișcă puțin în somn și ea îngheță cu buzele schimonosite până când el se liniști din nou.

Iel e o jigodie tare jmecheră. Verifică, Detta. Verifică să fii sigură.

Găsi piedica butoiașului, încercă să tragă de ea, nu reuși, așa că o împinse. Butoiașul se deschise.

Încă'cat! Zuper, cum trebe! Te ocupi prima-ntâi d-ăla tânăr și dacă Omu' Foa'te Rău deșchide ochii, i-arăți un rânjet maaare: râzi, scumpișor, ca s' te văd ma' bine – ș-apoi îi faci felu' cum știi tu.

Împinse butoiașul la loc, începu să tragă cocoșul... apoi așteptă.

Când vântul se înteți, trase cocoșul până la capăt.

Detta îndreptă pistolul lui Roland spre tâmpla lui Eddie.

iii

Pistolarul asista la toate acestea cu un ochi întredeschis. Febra se întorsese, dar încă nu era mare, nu atât de mare încât să nu mai poată avea încredere în el însuși. Așa că așteptă, acel ochi întredeschis fiind degetul așezat pe trăgaciul corpului său, corpul care întotdeauna fusese revolverul lui atunci când nu avea la îndemână un revolver adevărat.

Ea apăsă pe trăgaci.

Clic.

Sigur că *clic.*

Când el și Eddie se întorseseră cu ploștile după ce stătuseră la palavre, Odetta Holmes dormea adânc în cărucior, căzută pe o parte. Îi pregătiseră patul pe nisip cât de bine se pricepuseră și o duseseră încet de la scaun la păturile întinse pe jos. Eddie fusese sigur că se va trezi, dar Roland știa că nu va fi așa.

El vânase, Eddie făcuse focul și mâncaseră împreună, punând deoparte o porție pentru Odetta, pentru dimineață.

Apoi discutaseră și Eddie spusese ceva care avusese asupra lui Roland efectul unei neașteptate lumini de fulger. Era prea luminoasă și prea scurtă pentru a aduce înțelegerea totală, dar văzuse multe, așa cum o singură izbucnire de fulger te poate ajuta să discerni relieful terenului din jur într-o fracțiune de secundă.

I-ar fi putut spune lui Eddie atunci, dar n-o făcuse. Înțelegea că el trebuia să fie Cort pentru Eddie, iar când unul dintre elevii lui Cort avea de suferit și sângera în urma unei lovituri neașteptate, răspunsul lui Cort era întotdeauna același: *Copilul nu pricepe ce-i acela ciocan până când nu-și dă cu el peste un deget. Ridică-te și nu te mai smiorcăi, vierme! Ai uitat chipul tatălui tău!*

Așa că Eddie adormise, chiar dacă Roland îi spusese că trebuie să stea de gardă, iar când Roland era sigur că amândoi dormeau (așteptase mai mult după Stăpână, care putea să se prefacă, bănuia el), încărcase pistoalele cu tuburi goale, le dezlegase de la șolduri (asta îi provocase un fior de durere) și le așezase lângă Eddie.

Apoi așteptase.

O oră; două; trei.

La jumătatea celei de a patra ore, când trupul lui ostenit și febril încerca să moțăie, o simți mai mult decât o văzu pe Stăpână trezindu-se și se trezi complet și el.

Se uită la ea cum se rostogoli. Se uită la ea cum își transformă mâinile în gheare și se târî pe nisip spre locul unde erau curelele lui cu pistoale. Se uită la ea cum scoase unul din toc, cum se apropie de Eddie și apoi pregetă, cu capul înclinat, cu nările umflându-i-se și dezumflându-i-se, nu doar adulmecând aerul, ci *gustându-l*.

Da. Aceasta era femeia pe care o adusese din partea cealaltă.

Când femeia coborî ochii spre pistolar, el nu se prefăcu doar că doarme, pentru că ea ar fi simțit înșelătoria; el *adormi* de a dreptul. Când simți privirea ei

îndepărtându-se, se trezi și întredeschise din nou ochiul. O văzu cum ridică pistolul – făcu asta cu mai puțin efort decât vădise Eddie prima dată când Roland îl văzuse făcând același lucru – și-l îndreptă spre capul tânărului. Apoi se opri, trăsăturile feței ei umplându-se de o viclenie inexprimabilă.

În acel moment îi aminti de Marten.

Încercă să deschidă butoiașul, nu reuși la început, apoi înțelese mecanismul și-l deschise. Se uită la capetele gloanțelor. Roland se încordă, așteptând să vadă dacă-și va da seama că gloanțele aveau capsele deja explodate, așteptând apoi să vadă dacă va întoarce pistolul, dacă se va uita în celălalt capăt al butoiașului și va vedea că în loc de plumbi era gol (se gândise să încarce pistolul cu gloanțe care deja dăduseră rateu, dar abandonase repede gândul; Cort îi învățase că fiecare armă în parte nu răspunde decât în fața Încornoratului și că un glonț care a dat rateu o dată s-ar putea să nu dea și a doua oară). Dacă avea să facă asta, el n-ar mai fi stat pe gânduri nicio secundă și ar fi acționat.

Dar ea împinse butoiașul la loc, începu să tragă cocoșul... și se opri din nou. Se opri în așteptarea vântului care să acopere păcănitul lui sec.

Roland își spuse: *Uite încă unul. Doamne, e malefică și nu are picioare, dar e un pistolar la fel de adevărat cum este Eddie.*

Aștepta odată cu ea.

Vântul suflă.

Ea trase cocoșul până la capăt și apropie țeava la un centimetru de tâmpla lui Eddie. Cu un rânjet ca grimasa unui hoț de cadavre, apăsă trăgaciul.

Clic.

Roland aștepta.

Femeia îl apăsă din nou. Și din nou. Și din nou.

Clic-clic-clic.

– *ZdaMĂ-SII!* strigă ea și întoarse pistolul cu o grație fluidă.

Roland se încordă, dar nu sări. *Copilul nu pricepe ce-i acela ciocan până când nu-și dă cu el peste un deget.*

Dacă-l omoară pe el, te omoară și pe tine.

Nu contează, răspunse inexorabil vocea lui Cort.

Eddie se trezi. Și reflexele lui erau rele; se mișcă destul de iute încât să scape de riscul de a fi ucis sau aruncat în inconștiență. În loc să cadă peste tâmpla lui vulnerabilă, mânerul greu al pistolului îl pocni peste maxilar, într-o parte.

– Ce... Iisuse!

– *ZDAMĂ-TII! ZDAMĂ-TII FAȚĂ PALIDĂ!* urlă Detta și Roland o văzu ridicând pistolul încă o dată.

Și chiar dacă ea era infirmă și Eddie se rostogolise pe o parte, pistolarul nu îndrăzni să întârzie mai mult. Dacă Eddie nu învăța acum lecția, nu avea să o învețe niciodată. Data viitoare când Roland îi va spune să fie în gardă, Eddie *va fi* în gardă. Și, pe deasupra, vipera aia era iute. N-ar fi fost înțelept să se bizuie mai mult de atât pe agilitatea lui Eddie sau pe infirmitatea Stăpânei.

Se desprinse de la sol, sărind peste Eddie și doborând-o pe femeie pe spate, rămânând deasupra ei.

– *Vrei și tu, jigodie?* strigă ea la el, frecându-se în același timp cu pubisul de vintrele lui și ridicând deasupra capului mâna în care încă mai ținea pistolul. *Vrei și tu? 'Ți dau și ție, cum nu!*

– *Eddie!* strigă el din nou, nu un simplu strigăt acum, ci o *comandă*.

Un moment, Eddie rămase acolo tânguindu-se, cu ochii larg deschiși, cu sângele picurându-i de pe bărbie (începuse deja să se umfle), nevenindu-i să-și creadă ochilor. *Mișcă-te, nu poți să te miști?* își spuse. *Sau oare nu vrei să te miști?* Îl lăsau puterile acum și următoarea lovitură de pistol avea să-i rupă brațul... asta dacă apuca să-l ridice la timp. Dacă nu, femeia avea să-i spargă *capul*.

Atunci Eddie se mișcă. Prinse pistolul în timp ce acesta descria un arc de cerc prin aer și femeia urlă, întorcându-se spre el, dând să-l muște ca un vampir, înjurându-l într-un grai atât de accentuat sudist, că Eddie nici nu-l înțelegea; lui Roland i se părea că femeia începuse brusc să vorbească într-o limbă străină.

Dar Eddie izbuti să-i smulgă pistolul din mână și acum, că obiectul amenințării dispăruse, Roland reuși să o țintuiască la pământ.

Nici atunci ea nu se dădu bătută, ci continuă să se zvârcolească și să înjure, cu fața neagră plină de transpirație.

Eddie era prostrat, deschizând și închizând gura ca un pește. Își atinse ezitant maxilarul, se crispă, își trase degetele înapoi și cercetă sângele de pe ele.

Femeia urla că-i va omorî pe amândoi; puteau încerca să o violeze, dar ea-i va omorî cu pizda ei, să fie siguri de asta, avea o văgăună dată naibii, cu dinți la intrare, și dacă voiau să încerce s-o exploreze, aveau să afle pe pielea lor.

– Ce mama naibii..., făcu Eddie debusolat.

– O curea, gâfâi pistolarul aspru spre el. Adu-o. O să mă rostogolesc cu ea peste mine și tu o să-i apuci mâinile și o să i le legi la spate.

– *Ba nici POHVESTE!* țipă Detta și zvâcni din trupul ei olog cu o asemenea forță, încât aproape îl dădu jos pe Roland de pe ea. El o simți că încerca să lovească în sus cu ciotul coapsei drepte, iar și iar, vrând să-l lovească în boașe.

– Eu... eu... ea...

– *Mișcă-te, blestemat fie chipul tatălui tău!* răcni Roland și, în sfârșit, Eddie se mișcă.

iv

În timp ce o legau, de două ori aproape că o pierduseră de sub control. Dar Eddie reuși până la urmă să înfășoare cureaua lui Roland pe după încheieturile ei, când Roland – apelând la toată forța lui – îi aduse amândouă mâinile la spate (ferindu-se continuu de mușcătura ei, ca o mangustă de un șarpe; de mușcătură reuși să se ferească, dar înainte ca Eddie să termine, pistolarul era leoarcă de salivă) și Eddie o târî de acolo, trăgând-o de bucata scurtă de curea rămasă. Nu voia să rănească vietatea aceea zbuciumată, strigătoare, cu gura

spurcată. Era de departe o priveliște mai urâtă decât a homaroșeniilor, din pricina gradului ridicat de inteligență pe care o poseda, dar știa că putea fi și o ființă frumoasă. Nu voia s-o rănească pe cealaltă persoană aflată undeva înăuntrul acelei făpturi (ca un porumbel viu adânc în compartimentele secrete ale cutiei unui magician).

Odetta Holmes se afla undeva înăuntrul vietății aceleia demente.

v

Deși ultimul lui mijloc de transport – un catâr – murise de prea mult timp pentru ca amintirea lui să mai dăinuie, pistolarul încă mai păstra o bucată din funia lui de priponire (care, la rândul ei, fusese cândva un excelent lasou). Se folosiră de ea pentru a o lega în scaunul cu rotile, așa cum ea își închipuise (sau își amintise greșit, deși, până la urmă, erau unul și același lucru, nu?) că ei făcuseră deja. Apoi se îndepărtară de ea.

Dacă n-ar fi fost târâtoarele acelea cu chip de homar, Eddie s-ar fi dus la apă ca să se spele pe mâini.

– Am impresia că o să vomit, spuse el cu vocea nesigură a unui adolescent.

– *Ce-aț' zice dacă v-aț' hali unu' altuia PULELE?* cârâi arătarea zbuciumată din cărucior. *Ce-aț' zice s' faceț' asta, dacă v-i frică de păzărica unei negreze? Dați-i drumu'! Cum nu! Sujeți-vă cariciu' unu' la altu'! Faceți-o cât mai aveț' ocazia, pen' că Detta Walker o s' scape dân scaunu' ista ș-o s' vă taie zbârciturile alea albe la amândoi ș-o să le dau la bâzdâgăniile alea de colo-șa să le halească!*

– *Ea* e femeia în care am intrat. Acum mă crezi?

– Te-am crezut și *înainte*, spuse Eddie. Ți-am *spus* doar.

– Ai *crezut* că crezi. Ai crezut la suprafața minții. Acum crezi cu toată mintea? Până în ultimul cotlon al ei?

Eddie se uită la ființa zvârcolitoare din cărucior, apoi se uită în altă parte, alb la față cu excepția tăieturii de la barbă, din care sângele încă mai curgea puțin. Partea aceea a feței lui începea să semene puțin cu un balon.

– Da, spuse el. Doamne, da.

– Femeia asta e un monstru.

Eddie începu să plângă.

Pistolarul ar fi vrut să-l consoleze, dar nu putea comite un asemenea sacrilegiu (își amintea mult prea bine de Jack), așa că plecă în noapte cu febra reaprinsă chinuitor în corp.

vi

Mult mai devreme în noaptea aceea, când Odetta încă dormea, Eddie spuse că s-ar putea să înțeleagă ce nu este în regulă cu ea. *S-ar putea*. Pistolarul îi ceru să detalieze.

– Ar putea să sufere de schizofrenie.

Roland clătină din cap și atât. Eddie îi explică ce înțelegea el că este schizofrenia, informații culese din filme precum *Cele trei fețe ale Evei* și diverse seriale TV (în cea mai mare parte telenovele la care el și Henry se uitau deseori când erau drogați). Roland dădu din cap. Da. Boala descrisă de el părea să se potrivească. O femeie cu două fețe, una luminoasă și alta întunecată. O față ca aceea pe care omul în negru i-o arătase pe a cincea carte de tarot.

– Și ei nu știu – schizofrenicii ăștia – că au o altă personalitate?

– Nu, spuse Eddie. Dar...

Lăsă vorba neîncheiată, uitându-se îngândurat la homaroșeniile care se târau și întrebau, se târau și întrebau.

– Dar ce?

– Nu-s scormonitor de creiere, spuse Eddie, așa că nu știu prea bine...

– *Scormonitor de creiere?* Ce-i asta?

Eddie se lovi cu degetul la tâmplă.

– Doctor pentru căpățână. Doctor pentru minte. Se numesc de fapt psihiatri.

Roland aprobă din cap. Îi plăcea mai mult *scormonitor de creiere* și asta pentru că mintea Stăpânei era într-o dezordine cumplită. Avea mare nevoie de cineva care să-i scormonească în ea și să i-o ordoneze.

– Dar cred că schizofrenicii știu întotdeauna că *ceva* nu e în regulă cu ei, continuă Eddie. Pentru că au perioade de absență. Poate greșesc, dar întotdeauna am avut impresia că sunt de fapt doi oameni care se cred bolnavi de amnezie parțială, din cauza golurilor de memorie care apar atunci când la cârmă este cealaltă personalitate. *Ea*... ea spune că-și amintește totul. Ea *chiar crede* că-și amintește totul.

– Parcă ziceai că a refuzat să creadă că toate astea se întâmplă aievea.

– Da, făcu Eddie, dar lasă asta pentru moment. Încerc să spun că orice ar *crede* ea, *amintirile* ei fac un salt din livingul ei, unde stătea în capot și urmărea știrile de la miezul nopții, direct aici. Fără conștiința vreunei rupturi. Nu are nici măcar impresia că o altă persoană a preluat controlul din acel punct până când ai înșfăcat-o tu din Macy's. Asta, fir-ar să fie, ar putea însemna o perioadă de o zi sau chiar de câteva *săptămâni*. Ce știu e că era tot iarnă, pentru că majoritatea cumpărătorilor din magazin purtau paltoane...

Pistolarul încuviință. Simțul observației la Eddie era tot mai ascuțit. Asta era bine. Nu observase ghetele și fularele, mănușile care se iteau din buzunarele paltoanelor, dar era un început.

– ...dar altfel e imposibil să ne dăm seama cât timp Odetta a fost cealaltă femeie, pentru că ea, una, nu știe. Cred că e într-o situație în care n-a mai fost niciodată și modul ei de a-și proteja flancurile e povestea asta despre cum a fost lovită în cap.

Roland încuviință din nou.

– Și inelele. A fost foarte zdruncinată când le-a văzut. A încercat să nu lase să se vadă, dar s-a văzut, și încă bine.

Roland întrebă:

– Dacă cele două femei nu știu că există în același corp și dacă nici măcar nu bănuiesc că ar putea fi ceva nelalocul lui, dacă fiecare are propriul ei șir al amintirilor, parțial reale, dar parțial născocite pentru a acoperi timpul cât cealaltă este activă, ce putem noi să facem cu ea? Cum o să putem conviețui cu ea?

Eddie ridică din umeri.

– Nu mă întreba pe mine. E problema ta. Tu ești cel care spune că are nevoie de ea. Fir-ar, ți-ai riscat gâtul pentru a o aduce aici.

Eddie cumpăni la asta un moment, își aminti cum stătuse aplecat deasupra corpului lui Roland cu cuțitul la gâtul lui, și râse brusc și fără umor. *LITERALMENTE ți-ai riscat gâtul*, *bătrâne*, își spuse.

Între ei se lăsă tăcerea. Odetta deja respira regulat. Tocmai când pistolarul voia să-i reamintească lui Eddie să fie în gardă și să-i strige (suficient de tare încât să audă și Stăpâna, dacă doar se prefăcea că doarme) că el se va duce la culcare, Eddie spuse acel lucru care lumină mintea lui Roland cu claritatea unui fulger, lucrul care-l făcu să înțeleagă măcar o parte din ceea ce avea atâta nevoie să știe.

La sfârșit, când trecuseră prin ușă.

Ea se transformase la sfârșit.

Și el *văzuse* ceva, *ceva*...

– Să-ți spun un lucru, zise Eddie, scormonind îngândurat în rămășițele focului cu o bucată de clește rămasă din prada acelei nopți, când ai trecut cu ea în lumea asta, am avut impresia că eu însumi sunt schizofrenic.

– De ce?

Eddie se gândi la întrebare, apoi ridică din umeri. Era prea greu de explicat sau poate că era el prea obosit.

– Nu e important.

– *De ce?*

Eddie se uită la Roland, văzu că acesta punea o întrebare serioasă dintr-un motiv serios – sau așa credea el – și stătu un moment pe gânduri.

– E tare greu de descris, bătrâne. Faptul că m-am uitat în ușa aia. Asta m-a îngrozit la culme. Când te uiți la cineva care se mișcă în cadrul ușii e ca și când te-ai mișca și tu odată cu el. Știi despre ce vorbesc.

Roland încuviință.

– Păi, am privit totul ca și când ar fi fost un film – nu contează, asta nu e important – până aproape de sfârșit. Apoi tu ai întors-o spre partea *asta* a ușii și pentru prima dată *m-am văzut pe mine însumi*. A fost ca și când... Își căută cuvintele și nu găsi nimic. Nu știu. Ar fi trebuit să fie ca și când m-aș uita într-o oglindă, presupun, dar n-a fost așa, pentru că... pentru că a fost ca și când m-aș fi uitat la o altă persoană. Ca și când aș fi fost întors pe dos. Ca și când aș fi fost în două locuri simultan. Aiurea, nu știu.

Dar pistolarul avu o revelație. *Asta* simțise el când trecuse de partea aceasta; *asta* se întâmplase cu ea, nu, nu doar cu *ea*, cu *ele:* preț de o clipă, Detta și Odetta se priviseră una pe cealaltă, dar nu așa cum ți-ai privi imaginea din oglindă, ci ca *două persoane distincte;* oglinda devenise o fereastră și, un moment, Odetta o văzuse pe Detta și Detta o văzuse pe Odetta și amândouă fuseseră la fel de îngrozite.

Au știut amândouă, își spuse pistolarul, înfrigurat. *Poate că înainte n-au știut, dar atunci au știut. Pot încerca să o ascundă de ele însele, dar pentru un moment au văzut, au știut. Și această știință sigur persistă și acum.*

– Roland?

– Ce-i?

– Voiam să fiu sigur că n-ai adormit cu ochii deschiși. Pentru că un minut așa mi s-a părut. Știi tu, că ești plecat departe în timp și spațiu.

– Dacă așa a fost, acum m-am întors, spuse pistolarul. Mă duc la culcare. Ține minte ce ți-am zis, Eddie: ține garda sus.

– O să stau de veghe, promise, dar Roland știa că, bolnav sau nu, el va fi cel care va sta de veghe în noaptea aceea.

Toate celelalte veniră după asta.

vii

După încăierare, Eddie și Detta Walker adormiră la loc până la urmă (ea nu căzu în somn, ci mai degrabă într-o stare de inconștiență, atârnând pe o parte în scaun, ținută de frânghia cu care era legată).

Pistolarul, însă, rămase treaz.

Va trebui să le fac să se înfrunte reciproc, gândi el, dar nu avea nevoie să-i spună un „scormonitor de creiere" de-ai lui Eddie că o astfel de luptă ar putea fi pe viață și pe moarte. *Dacă partea luminoasă, Odetta, ar fi să câștige lupta, încă s-ar putea să iasă bine totul. Dar dacă ar fi să câștige cea întunecată, cu siguranță totul va fi pierdut pentru ea.*

Și totuși, simțea că ceea ce trebuia făcut, de fapt, era nu să distrugă, ci să *îmbine.* Deja recunoscuse mult din ce avea valoare pentru el – pentru *ei* – în tăria viscerală a Dettei Walker, și o voia – dar o voia ținută sub control. Era drum lung până acolo. Detta credea că el și Eddie erau monștri dintr-o specie pe care o numea *Fețe Palide Borâte.* Asta nu era decât o iluzie periculoasă, dar ei aveau să întâlnească monștri adevărați de-a lungul drumului – homaroșeniile nu erau nici primii, nici ultimii. Femeia gata să lupte până la ultima suflare în care intrase și care ieșise din ascunzătoare din nou în noaptea aceea se putea dovedi foarte utilă într-o luptă cu astfel de monștri, dacă putea fi temperată de calmul și umanitatea Odettei Holmes – mai ales acum, când el avea cu două degete mai puțin la o mână, când aproape rămăsese fără gloanțe și febra îi creștea tot mai mult.

Dar mai e până la asta. Cred că, dacă reușesc să le conving să-și admită reciproc existența, confruntarea va fi inevitabilă. Dar cum să fac asta?

Rămase treaz cât fu noaptea de lungă, cumpănind, și chiar dacă simți febra crescând în el, nu găsi răspuns la întrebarea sa.

viii

Eddie se trezi la scurt timp după ivirea zorilor, îl văzu pe pistolar așezat lângă cenușa focului din noaptea trecută, înfășurat cu pătura ca un indian, și se duse lângă el.

– Cum te simți? întrebă Eddie cu o voce joasă.

Stăpâna încă dormea legată fedeleș, chiar dacă uneori tresărea și bâiguia și gemea.

– Bine.

Eddie îi aruncă o privire critică.

– Nu mi se pare că arăți bine.

– Mulțumesc, Eddie, spuse sec pistolarul.

– Tremuri.

– O să-mi treacă.

Stăpâna tresări și gemu din nou, bâiguind – de data aceasta un cuvânt aproape inteligibil. *Oxford,* probabil.

– Doamne, nu-mi place să o văd așa legată, murmură Eddie. Ca un vițel în grajd.

– Imediat o să se trezească. Tot ce se poate s-o dezlegăm atunci.

Mai mult de atât nu îndrăznea niciunul dintre ei să spună cu voce tare – că, atunci când Stăpâna din cărucior va deschide ochii, i-ar putea întâmpina privirea calmă, dar puțin nedumerită, a Odettei Holmes.

Cincisprezece minute mai târziu, când primele raze de soare apărură peste dealuri, ochii aceia chiar se deschiseră – dar ce văzură ei nu fu privirea calmă a Odettei Holmes, ci căutătura nebună a Dettei Walker.

– De câte ori m-aț' violat cât am fo' adormită? întrebă ea. 'Mi simt pizda lipicioasă ș-umflată ca ș' când mi-ar fi sfredelit-o cineva cu doo cariciuri d-ălea mici și albe la care voi, albicioșii borâți, le ziceți pule.

Roland suspină.

– Să mergem, spuse el și se ridică în picioare, făcând o grimasă de durere.

– Io nu mă duc nicăieri cu *voi*, jigodii, protestă Detta cu dispreț.

– Ba o să vii, spuse Eddie. Sunt dezolat, scumpa mea.

– Și un' crezi că m-oi duce?

– Păi, făcu Eddie, ce era în spatele Ușii Numărul Unu nu mă prea încânta, iar ce era în spatele Ușii Numărul Doi nici pe atât, așa că acum, în loc să ne dăm bătuți ca niște oameni sănătoși la cap, o să ținem drumul drept și o să vedem ce-i dincolo de Ușa Numărul Trei. După cum au mers lucrurile, cred că sunt șanse bune să dăm peste Godzilla sau peste Hidra, Monstrul cu Trei Capete, dar, vezi tu, eu sunt un optimist incurabil. Încă sper să dăm peste setul de oale din inox.

– Io nu mă duc.

– Așa e, ai dreptate, spuse Eddie și se duse în spatele scaunului.

Ea începu iar să se zbată, dar pistolarul făcuse trei noduri și zbaterile ei doar le strângeau mai tare. În scurt timp înțelese și ea asta și se opri. Era plină de venin, dar nici pe departe proastă. Se uită peste umăr la Eddie cu un rânjet care-l făcu pe tânăr să se tragă puțin în spate. Lui i se păru cea mai malefică expresie pe care o văzuse vreodată pe fața unui om.

– Ei, poa' c-o să merg o țâr', zise ea, da' poa' că n-atât de departe cât crezi tu, albușule. Ș' sigur n-atât de repede.

– Cum adică?

Din nou rânjetul acela peste umăr.

– O s' vezi tu, albușule. Ochii ei, demenți, dar convingători, se mutară scurt la pistolar. Amnâdoi o s' vedeți *cum*.

Eddie strânse mâinile pe mânerele din spatele căruciorului și porniră din nou spre nord, acum lăsând după ei pe plaja aparent nesfârșită nu doar urme de pași, ci și dârele paralele ale scaunului Stăpânei.

ix

Ziua fu un coșmar.

Era greu să calculezi distanța parcursă când străbăteai un peisaj atât de puțin variat, dar Eddie știa că abia se târau.

Și știa cine era răspunzător pentru asta.

O, da.

Amnâdoi *o s' vedeți cum*, spusese Detta și nu porniseră la drum decât de o jumătate de oră, că și începuseră să vadă cum.

Împinsul.

Ăsta era primul lucru. Împinsul scaunului cu rotile pe o plajă cu nisip fin ar fi fost imposibil, așa cum era să conduci mașina printr-un strat gros de zăpadă. Pe plaja aceea, cu suprafața ei pietroasă, împinsul scaunului era posibil, dar nici pe departe ușor. O vreme, roțile rulau destul de bine, spărgând sub ele scoici și aruncând pietricele de o parte și de alta a cauciucurilor tari... apoi întâlneau o adâncitură umplută de vânt cu nisip mai fin și Eddie trebuia să împingă din toți rărunchii, icnind, pentru a reuși să scoată de acolo scaunul cu ocupantul lui impasibil. Roțile se afundau în nisipul hulpav. Trebuia să împingi și, în același timp, să-ți arunci toată greutatea în mânerele scaunului, apăsând, altfel ocupantul lui legat s-ar fi prăvălit cu capul înainte.

În timp ce el încerca să înainteze fără a o răsturna, Detta hohotea.

– ’Ți mere bine colo-n spate, scumpișol? întreba ea de fiecare dată când scaunul intra într-o groapă cu nisip.

Când pistolarul venea să-i dea o mână de ajutor, Eddie îi făcea semn să plece.

– O să-ți vină și ție rândul, spunea. Când facem schimb.

Dar am impresia că rândurile tale vor fi mult mai lungi decât ale lui, rosti o voce în mintea sa. *După cum arată, nu peste mult timp o să-i fie greu să-și miște propriile picioare, darămite să miște scaunul femeii. Nu, dom’le Eddie, mă tem că asta-i sarcina ta. Răzbunarea lui Dumnezeu, înțelegi? După atâția ani în care ai tras pe nas, uite c-a venit vremea să mai și împingi!*

Scoase un râs scurt și fără vlagă.

– Ce-i ’șa comic, albușule? întrebă Detta și, cu toate că Eddie avu impresia că voia să fie sarcastică, vorbele femeii părură doar puțin nervoase.

După ea, n-am voie să găsesc nimic comic în situația asta, gândi el. *Absolut nimic*.

– N-ai înțelege, drăguță. Las-o moartă.

– Pui pariu că *pe tine* o să te las mort, ’nainte să s’ gate tărășeni-asta, spuse ea. O s’ vă las pă tine și pă duru’ d-amicu’ tău morți pă plaj-asta-n bucăți. Cum nu. Da-ntre timp, bine ar fi să nu-ț’ irosești suflu’ și să-mpingi colo-șa. Deja parc-ar ’ncepe să-ț’ piară suflu’.

– Ei, atunci vorbește tu și pentru mine, gâfâi Eddie. Am impresia că tu nu rămâi *niciodată* fără suflu.

– Io o s’ trag un suflu *pă cur*, palidule! O s’ ți-l trag drept în față cân’ n-o să mai respiri!

– Promisiuni, promisiuni.

Eddie scoase roțile din nisip, împingându-le pe suprafața relativ mai compactă – pentru o vreme, cel puțin. Soarele nu urcase complet pe cer, dar el deja era lac de sudoare.

O să fie o zi amuzantă și educativă, gândi. *Deja se vede asta.*

Oprirea.

Ăsta era următorul lucru.

Ajunseseră pe o porțiune de plajă mai compactă. Eddie împinse scaunul mai repede, spunându-și într-un colț al minții că dacă va putea menține viteza, poate va reuși să treacă din avânt peste următoarea groapă cu nisip pe care o va întâlni.

Și dintr-odată, scaunul se opri. Încremeni în loc. Bara spătarului îl lovi tare în piept. Icni. Roland întoarse capul, dar nici măcar reflexele de felină ale pistolarului nu puteau împiedica scaunul Stăpânei să basculeze așa cum amenințase la fiecare capcană de nisip. Acum se răsturnă și Detta se răsturnă odată cu el, legată, neputincioasă, dar hohotind bezmetic. Încă mai hohotea când Roland și Eddie în sfârșit reușiră să repună scaunul pe roți. Frânghia se strânsese atât de tare în unele locuri, încât probabil că-i întrerupsese circulația spre extremități; era tăiată la frunte și sângele îi șiroia în sprâncene. Și ea totuși continua să hohotească.

Când scaunul era din nou pus pe roți, amândoi bărbații gâfâiau cu răsuflarea tăiată. Greutatea lui, combinată cu a femeii, probabil că ajungea la o sută douăzeci de kilograme, procentul cel mai mare venind din partea scaunului. Lui Eddie îi trecu prin gând că, dacă pistolarul ar fi adus-o pe Detta din *cândul* lui, 1987, scaunul ar fi putut cântări și cu treizeci de kilograme mai puțin.

Detta chicotea, pufnea pe nas, clipea pentru a alunga sângele din ochi.

– Iha-ha, băieț', că m-ați' răzturnat, zise ea.

– Sună-ți avocatul, murmură Eddie. Dă-ne în judecată.

– Ș' v-ați' spetit să m-aduceț' iar la verticală. Arătați' ca dracu'. Cre' că v-a luat v'o zece minute, dacă nu ma' mult.

Pistolarul rupse o bucată din cămașă – ce mai rămase din ea aproape că nu mai conta – și întinse mâna stângă pentru a șterge sângele de la tăietura de pe fruntea ei. Femeia sări la el și, judecând după pocnetul sălbatic pe care îl scoaseră dinții ei întâlnindu-se, Eddie crezu că dacă Roland s-ar fi ferit cu o clipă mai târziu, Detta Walker i-ar mai fi ciuntit mâna de un deget.

Ea ricană și îl țintui cu ochi vesel-malefici, dar pistolarul văzu în spatele lor, ascunsă bine, teama. Femeia se temea de el. Se temea pentru că el era Omul Foarte Rău.

De ce era el Omul Foarte Rău? Poate pentru că, la un nivel profund, Detta simțea ce știa el despre ea.

– Cât pe ce s' te prind, palidule, spuse ea. Cât pe ce s' te prind acuma.

Și chicoti, hlizindu-se ca o vrăjitoare.

– Ține-o de cap, spuse liniștit pistolarul. Mușcă mai rău ca o nevăstuică.

Eddie o ținu și pistolarul îi curăță temeinic rana. Nu era largă și nu părea adâncă, dar Roland nu voia să rișteze; se duse încet până la apă, înmuie bucata de cămașă în marea sărată, apoi se întoarse.

La apropierea lui, ea începu să strige.

– Nu cumva s' m-atingi cu câcatu' ăla! Nu cumva s' m-atingi cu apă din care ies bestiile alea otrăvitoare! Pleacă d-aci cu ea! Pleacă *d-aci* cu ea!

– Ține-o de cap, zise Roland la fel de liniștit. Detta îl smucea dintr-o parte în alta. Nu vreau să risc.

Eddie o ținu... și o strânse când ea încercă să scape. Femeia înțelese că treaba era serioasă și imediat rămase nemișcată, nemaitemându-se de cârpa umedă. Nu fusese decât o prefăcătorie, în definitiv.

Îi surâse lui Roland în timp ce el îi oblojea tăietura, îndepărtând cu grijă ultimele fire de nisip.

– *Tu* văz acuma că n-arăț' *numa*' ca dracu', rosti Detta. Tu pari *bolnav*, palidule. Nu crez că iești în stare de drum lung. Nu crez *deloc* că iești în stare.

Eddie cercetă comenzile rudimentare ale scaunului. Avea o frână de mână care bloca roțile. Detta furișase mâna pe ea, așteptase răbdătoare până când crezuse că Eddie prinsese suficientă viteză și apoi acționase frâna, răsturnându-se intenționat la pământ. De ce? Ca să le încetinească înaintarea, de aceea. Nu exista un motiv pentru o asemenea faptă, dar Eddie credea că o femeie ca Detta nu avea nevoie de motive. O femeie ca Detta era oricând pregătită să facă așa ceva din răutate pură.

Roland îi desfăcu puțin legăturile, astfel încât sângele să poată circula mai liber, apoi îi legă bine mâna, departe de maneta de frână.

– Ista nu face nimic, dom'le bărbat, zise Detta, oferindu-i un zâmbet radios plin de prea mulți dinți. Tot aia-i. Oi găsi io alte moduri de a vă-ncetini, băieți. Tot *soiu'* de moduri.

– Să mergem, propuse apatic pistolarul.

– Ești bine, bătrâne? întrebă Eddie.

Pistolarul părea foarte palid.

– Da. Să mergem.

Porniră mai departe pe plajă.

X

Pistolarul insistă să împingă și el o oră și Eddie îi făcu loc cu reticență. Roland trecu singur de prima capcană de nisip, dar Eddie trebui să-i dea o mână de ajutor la a doua. Pistolarul gâfâia, cu fruntea plină de broboane mari de sudoare.

Eddie îl mai lăsă să meargă puțin și Roland se dovedi destul de priceput în a evita locurile unde nisipul era suficient de fin încât să împotmolească roțile, dar până la urmă scaunul se bloca din nou și Eddie îndură doar câteva momente să-l vadă pe Roland cum se opintea să-l scoată de acolo, gâfâind, pieptul tresăltându-i, în vreme ce vrăjitoarea (căci asta ajunsese Eddie să o considere) râdea în hohote și chiar își arunca greutatea în spate pentru a zădărnici și mai mult eforturile bărbatului – și atunci îl împinse pe pistolar deoparte și scoase roțile din nisip dintr-o singură smucitură nervoasă. Scaunul se clătină și el o văzu/simți pe femeie cum își muta greutatea *în față*, atât de mult cât îi permiteau legăturile, făcând asta cu o stranie intuiție a momentului perfect care i-ar fi permis să răstoarne din nou scaunul.

Roland se lăsă cu toată forța pe spătarul scaunului, alături de Eddie, și tentativa ei eșuă.

Detta întoarse capul și le făcu repede cu ochiul cu o complicitate atât de obscenă, încât Eddie simți că i se face pielea de găină pe brațe.

– Cât pe ce s' mă răzturnaț' *din nou*, băieț', spuse ea. Aț' face bine s-aveț' grijă de mine. Nu-s decât o bătrână oloagă, aș' că aveț' grijă de mine.

Râse... râse cu gura până la urechi.

Cu toate că Eddie ținea la cealaltă femeie care ocupa corpul ei – aproape că o iubea, și asta doar după puținul timp petrecut cu ea în discuții – simți că-l furnică mâinile să o strângă de gât și să-i sufoce râsul ăla, să-l sufoce până când ea n-ar mai fi putut râde niciodată.

Femeia trase iar o ocheadă în spate, văzu ce gândea Eddie ca și când ar fi avut gândurile imprimate pe față cu cerneală roșie și râse cu atât mai tare. Ochii ei îl provocau. *Hai, palidule. Hai. Vrei s-o faci. Hai și fă-o.*

Cu alte cuvinte, nu răsturna doar scaunul; răstoarnă femeia, gândi Eddie. *Răstoarn-o o dată pentru totdeauna. Asta-și dorește. Pentru Detta, a fi ucisă de un alb s-ar putea să fie singurul țel adevărat pe care și l-a fixat în viață.*

– Haide, spuse el și reîncepu să împingă. O să facem un tur al coastei, scumpete, că-ți place ori ba.

– Să te fut, ripostă ea.

– Ține-ți pliscul, scârbă, răspunse Eddie afabil, pornind la drum.

Pistolarul îl urmă cu ochii în pământ.

xi

Când soarele anunța cu aproximație ora unsprezece, ajunseră la un grup mare de stânci și acolo se opriră pentru aproape o oră, adăpostindu-se la umbră cât timp astrul urca spre zenit. Eddie și pistolarul mâncară ce rămăsese

din carnea de cu seară. Eddie îi oferi o porție Dettei, care refuză din nou, spunându-i că știe ea ce vor ei să facă și că, dacă voiau s-o facă, era mai bine să treacă la fapte cu mâinile goale, nu să încerce să o otrăvească. Asta, spuse ea, era metoda lașilor.

Eddie are dreptate, gândi pistolarul. *Femeia asta și-a clădit propriul șir de amintiri. Știe tot ce i s-a întâmplat noaptea trecută, chiar dacă, de fapt, dormea buștean.*

Credea că ei îi dăduseră bucăți de carne care miroseau a moarte și putreziciune în timp ce ei înșiși mâncau vită sărată și beau din butelci un soi de bere. Credea că ei, din când în când, îi întinseseră bucăți din hrana lor nepângărită și, când ea încerca să le apuce cu dinții, le trăgeau în ultimul moment – râzând, desigur. În lumea (sau cel puțin în mintea) Dettei Walker, *Fețele Palide Borâte* nu le făceau decât două lucruri femeilor mai închise la culoare: le violau sau râdeau de ele. Sau amândouă în același timp.

Era aproape comic. Eddie Dean văzuse vită ultima dată în timpul drumului cu caleașca-zburătoare, iar Roland nu văzuse nicio fărâmă de când înghițise ultima bucată de carne uscată și numai Dumnezeu știa cât timp trecuse de atunci. Cât despre bere... Se întoarse cu mintea în timp.

Tull.

Fusese bere în Tull. Bere și vită.

Doamne, ce bine ar fi să bea o bere. Îl ustura gâtul și i-ar pica atât de bine să bea o bere, i-ar alina usturimea aceea. Ar fi fost mai bună chiar și decât *astina* din lumea lui Eddie.

Se duseră la oarecare distanță de ea.

– Nu-s o comp'nie dăstul dă bună pen' niște albituri ca voi? urlă ea în urma lor. Sau vreț' numa' să vă trageț' puțân unu' de cariciu' ăluilalt?

Lăsă capul pe spate și izbucni într-un râs puternic, care sperie pescărușii, făcându-i să se ridice în zbor, cârâind, de pe stâncile pe care se adunaseră la sfat, cinci sute de metri mai încolo.

Pistolarul se așeză cu mâinile atârnate între genunchi, căzut pe gânduri. În cele din urmă, ridică fruntea și-i spuse lui Eddie:

– Din zece cuvinte pe care le scoate nu înțeleg decât cel mult unul.

– Ți-am luat-o înainte, replică Eddie. Eu pricep cel puțin două din trei. Dar nu contează. Cele mai multe se reduc la *fețe palide borâte.*

Roland încuviință.

– De unde vii tu sunt mulți oameni închiși la piele care vorbesc așa? *Cealaltă* vorbea normal.

Eddie clătină din cap și râse.

– Nu. Și o să-ți spun ceva oarecum nostim – cel puțin mie mi se pare oarecum nostim, dar asta poate doar pentru că pe aici nu găsești multe motive să râzi. Nu e de-adevăratelea. Nu e deloc și ea nici măcar nu știe asta.

Roland se uită la el fără a scoate un cuvânt.

– Ți-amintești când i-ai curățat fruntea, cum s-a prefăcut că se teme de apă?

– Da.

– Ți-ai dat seama că se preface?

– Nu la început, dar am înțeles repede.

Eddie aprobă din cap.

– A fost un rol și ea *știa* că este un rol. Dar e o actriță destul de bună și ne-a dus de nas pe amândoi câteva secunde. Și felul cum vorbește ține de rol. Da' interpretarea lasă de dorit. E atât de prostesc, atât de al naibii de *fals!*

– Crezi că se preface bine doar atunci când știe că o face?

– Da. Pare o încrucișare dintre negroteiul dintr-o carte intitulată *Mandingo* pe care am citit-o odată și Butterfly McQueen, care a jucat în *Pe aripile vântului*. Știu că numele astea nu-ți spun nimic, dar ideea mea e că ea vorbește în clișee. Cunoști cuvântul ăsta?

– Înseamnă ceva ce spun sau cred oamenii care gândesc puțin sau deloc.

– Da. N-aș fi putut găsi o definiție mai bună.

– N-ați' terminat de frecat cariciu', băiet'? Vocea Dettei era mai aspră și spartă. Sau poa' că nu-l găsiț'. Asta-i?

– Haide, zise pistolarul și se ridică încet în picioare. Se clătină un moment, văzu că Eddie se uită la el și zâmbi. Mă descurc.

– Cât timp?

– Atâta cât va fi nevoie, răspunse pistolarul și seninătatea din vocea lui îi îngheță lui Eddie inima.

xii

În seara aceea, pistolarul folosi ultimul cartuș de care era sigur pentru a aduce carne la masă. A doua zi avea să înceapă să le testeze sistematic pe cele despre care credea că erau oarbe, dar considera că situația stătea, în linii mari, așa cum o descrisese Eddie: Ajunseseră să omoare blestemățiile alea în bătaie.

Lucrurile decurseră ca în celelalte seri: pregătirea focului, prăjirea cărnii, mâncatul – acesta din urmă fu marcat acum de lentoare și apatie. *Ne alimentăm, doar*, gândi Eddie. Îi oferiră hrană Dettei, care strigă și râse și înjură și întrebă cât timp o vor mai lua de proastă, apoi începu să se bălăngănească sălbatic dintr-o parte în alta, nepăsându-i că legăturile se strângeau mai tare, încercând doar să răstoarne scaunul pentru ca ei să fie nevoiți să o ridice înainte să se poată așeza la masă.

Cu o clipă înainte să-i iasă schema, Eddie o apucă ferm și Roland așeză pietre de ambele părți ale roților.

– Desfac puțin frânghia, dacă nu te mai agiți, îi spuse Roland.

– Mâncă-mi câcatu' drept din cur, jigodie!

– N-am înțeles dacă asta înseamnă da sau nu.

Femeia se uită la el cu ochii mijiți, bănuind un ghimpe malițios îngropat în calmul vocii lui (și Eddie era în dubiu) și, după un moment, spuse posomorâtă:

– Nu m-agit. 'S prea-nfometată ca să fac ca dracu'. Îmi dați', băiet', ceva mâncare adevărată sau mă lăsați' s' mor de foame? Asta vreț'? N-aveț' sânge-n voi

să mă strângeț' de gât și io n-o să-nghit-n *veci* otravă, așa că ăsta tre' să vă fie planu'. Scăpaț' de mine-nfometându-mă. Ei, om vedea, cum nu. Om vedea noi. Sigur c-om vedea.

Le oferi din nou rânjetul ei ca o seceră, care înghețа și măduva în oase.

Nu mult timp după, adormi.

Eddie atinse obrazul lui Roland. Pistolarul se uită la el, dar nu se feri de atingerea lui.

– Sunt bine.

– Mda, ești un model de bine. Ei, îți spun un lucru, modelule, azi n-am ajuns prea departe.

– Știu.

Și mai era problema ultimului glonț bun pe care îl folosise, dar lucrul ăsta Eddie putea să nu-l afle – cel puțin, în seara aceea. Eddie nu era bolnav, dar era istovit. Prea istovit pentru a primi noi vești rele.

Nu, nu e bolnav, nu încă, dar dacă o să-i lipsească odihna prea mult timp, dacă se obosește destul, sigur o să se îmbolnăvească.

Într-un fel, Eddie deja era bolnav; amândoi erau. La colțurile gurii lui apăruseră bășicuțe de herpes și avea porțiuni de piele jupuite. Pistolarul simțea că i se mișcă dinții în gingii și pielea dintre degetele de la picioare începuse să-i crape și să sângereze, la fel și cea dintre degetele rămase de la mâini. Nu sufereau de malnutriție, dar mâncau același lucru zi de zi. Puteau continua în felul acesta o vreme, dar în cele din urmă aveau să moară sigur.

Suferim de scorbut, își spuse Roland. *Boala marinarilor pe uscat. Simplu ca bună ziua. Ce ciudat! Avem nevoie de fructe. Avem nevoie de verdețuri.*

Eddie înclină din cap spre Stăpână.

– O să continue să ne facă viața un calvar.

– Doar dacă cealaltă din ea nu se întoarce.

– Mi-ar plăcea să fie așa, dar nu ne putem baza pe asta, zise Eddie. Luă o bucată de clește înnegrit și începu să scurme în țărână desene fără sens. Ai idee cât ar mai putea fi până la următoarea ușă?

Roland clătină din cap.

– Întreb doar pentru că, dacă distanța dintre Numărul Doi și Numărul Trei este aceeași cu distanța dintre Numărul Unu și Numărul Doi, s-ar putea să dăm de dracu'.

– Am dat deja de el.

– Și-ncă cum, aprobă Eddie indispus. Mă întreb doar cât voi mai rezista stresului.

Roland îl lovi peste umăr, un gest de afecțiune atât de rar, încât lui Eddie i se umeziră ochii.

– Ăsta-i un lucru pe care Stăpâna nu-l știe, spuse el.

– Hm? Care?

– Că noi, *Fețele Palide Borâte*, rezistăm mult la stres.

Eddie râse, râse bine, acoperindu-și gura cu brațul ca să nu o trezească pe Detta. Se săturase de ea pe ziua aceea, mulțumesc foarte mult.

Pistolarul îl privi cu un zâmbet.

– Mă duc la culcare, spuse. Să fii...

– ...în gardă. Da, o să fiu.

xiii

Urmă strigătul.

Eddie adormi în clipa în care puse capul pe cămașa făcută ghem și, parcă doar cinci minute mai târziu, Detta începu să strige.

Se trezi pe dată, pregătit pentru orice, chiar și pentru Regele Homar ieșit din adâncuri în dorința de a-și răzbuna copiii uciși sau pentru vreun monstru coborât dintre coline. I se *păru* că este dintr-odată treaz, în orice caz, dar pistolarul era deja în picioare, cu pistolul în mâna stângă.

Când văzu că amândoi erau treji, Detta se opri imediat din strigat.

– Vroiam numa' să vă trag alarma, băieț', zise ea. Ar putea s' fie lupi. Pare c-au loc dăstul p-aci. Vroiam să fiu sigură că dac' văz un lup apropiindu-se, vă poci traje alarma.

Dar în ochii ei nu se vedea nici urmă de frică; în ei licărea o veselie răutăcioasă.

– Hristoase, spuse Eddie somnoros.

Luna era pe cer, dar urcase puțin; dormeau de nici două ore.

Pistolarul puse pistolul în toc.

– Nu mai face asta, o sfătui pe Stăpâna din cărucior.

– Și ce-o s' faci dac' mai fac? Mă violez'?

– Dacă voiam să te violăm, deja ai fi violată temeinic de la un capăt la altul, spuse pistolarul monoton. Nu mai face asta.

Se întinse la loc, trăgând pătura peste el.

Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, gândi Eddie, *ce bâlci e aici, a dracului de...*, și mai departe nu ajunse cu gândul, căci alunecă din nou, epuizat, în somn. După care Detta sfredeli aerul cu noi țipete, țipete ca o alarmă de pompieri, și Eddie sări din nou, adrenalina gonindu-i prin organism, încleștând pumnii. Apoi ea începu să râdă, cu vocea aspră și tăioasă.

Eddie ridică ochii și văzu că luna înaintase mai puțin de zece grade de când ea-i trezise prima oară.

Nu are de gând să se oprească, își spuse el istovit. *Are de gând să stea trează cu ochii la noi, iar când va fi sigură că dormim adânc, că am ajuns cu mintea în locul acela unde-ți reîncarci bateriile, va deschide gura și va reîncepe să urle. Va urla și va urla și va urla până când va rămâne fără voce.*

Râsul ei se opri brusc. Roland se apropia de ea, o siluetă întunecată decupată în clarul de lună.

– Nu t-apropia d' mine, palidule, zise Detta, dar i se simțea un tremur în voce. S' nu pui mâna pe mine.

Roland rămase în fața ei și, un moment, Eddie fu sigur, absolut sigur, că pistolarul ajunsese la capătul răbdării și o va distruge ca pe o muscă. În schimb,

uimitor, se lăsă într-un genunchi înaintea ei, ca un petițor care voia să o ceară în căsătorie.

– Ascultă, spuse el și Eddie cu greu se convinse că auzea bine tonul blând din vocea lui Roland. Vedea și pe chipul Dettei o uimire aproape la fel de mare, doar că acolo se mai găsea și teama. Ascultă la mine, Odetta.

– Cui zici tu O-Detta? Ista nu-i numele meu.

– Tacă-ți fleanca, scorpie, spuse pistolarul scrâșnit și apoi, reluându-și vocea blândă: Dacă mă auzi și dacă o poți controla cât de cât...

– Di ce-mi vorbești 'șa? Di ce vorbești ca ș' când ai vorbi c-altcineva? Termină cu jmecheri-asta dă față palidă! Termină acuma, m-auz'?

– ...fă-o să tacă. Îi pot pune căluș în gură, dar nu vreau să fac asta. E periculos să fac asta. S-ar putea sufoca.

– *TERMINĂ ACUMA, JIGODIE VOODOO CU FAȚĂ PALIDĂ BORÂTĂ!*

– Odetta.

Vocea lui era o șoaptă, ca primele picături de ploaie.

Ea tăcu, uitându-se la el cu ochi mari. Eddie nu văzuse în viața lui o atare combinație de ură și teamă în ochii cuiva.

– Nu cred că scorpiei ăsteia i-ar *păsa* dacă ar muri sufocată de căluș. Ea vrea să moară, poate chiar mai mult, vrea să mori *tu*. Dar tu *nu* ai murit, până acum, și nu cred că Detta e o noutate absolută în viața ta. Se simte prea acasă în tine, așa că poate reușești să auzi ce spun și poate reușești să menții un oarecare control asupra ei, chiar dacă încă nu poți ieși la suprafață. N-o lăsa să ne trezească a treia oară, Odetta. Nu vreau să-i pun căluș. Dar dacă n-o să am încotro, o voi face.

Pistolarul se ridică, plecă fără să se uite înapoi, se înfășură cu pătura și adormi cât ai clipi.

Ea continua să se uite la el cu ochi mari, cu nările fremătând.

– Căcat voodoo dă față palidă, șopti ea.

Eddie se întinse pe spate, dar acum îi luă mai mult să-l cuprindă somnul, în ciuda oboselii accentuate. Ajungea în pragul somnului, se aștepta să audă strigăte și se trezea imediat.

Aproximativ trei ore mai târziu, când luna începea să coboare pe cer, în sfârșit adormi.

Detta nu mai strigă noaptea aceea, fie pentru că Roland o speriase, fie pentru că voia să-și păstreze vocea pentru viitoare alarme, fie – o posibilitate îndepărtată – pentru că Odetta auzise și exercitase controlul pe care i-l ceruse pistolarul.

Eddie adormi până la urmă, dar se trezi lac de sudoare și tot obosit. Se uită spre scaun, sperând cu naivitate că acolo va fi Odetta, te rog, Doamne, fă să fie Odetta în dimineața asta...

– 'Neața, albușor, zise Detta și-i arătă rânjetul ei de rechin. Credeam c-o s' dormi pân' la prânz. Da' tu asta nu poci s' fa', n'așa? Tre' să ne luăm pișoarel'a spinare, ca s' zic așa, n'adevărat? Cum nu! Și crez că *tu* iești ăl' ce tre' să tragă ma' tare, pen' c-ălălal', ăl' cu ochi voodoo, ăla-i tăt ma' stins, pă bune că da! Da! Io nu crez c-o ma' mânca *ceva* mul' timp, nici carn-aia afumată pă care voi, albicioșilor, o țineț' pen' când aț' terminat s' vă frecaț' unu' altuia cariciu'. Așa că să plecăm, albușor! Detta nu vrea s' vă țină-n loc.

Vocea ei scăzu puțin și pleoapele coborâră peste ochii care-l priveau viclean.

– Nu, Detta nu vre-asta.

Oi țin' tu minte ziu-asta, albușule, promiteau ochii ei vicleni. *Oi țin' tu minte ziu-asta mul', tare mul' timp.*

Cum nu.

xiv

Făcură cinci kilometri în ziua aceea, poate ceva mai puțin. Scaunul Dettei se răsturnă de două ori. O dată îl răsturnă chiar ea, furișând din nou degetele spre maneta de frână și trăgând-o. A doua oară reuși Eddie isprava fără niciun ajutor, împingând prea tare într-o capcană din aceea de nisip nenorocită. Asta

era spre sfârșitul zilei și el intră de a dreptul în panică, spunându-și că de data asta nu va fi *în stare* să o scoată, pur și simplu *nu va fi*. Așa că împinsese cu toată forța, brațele tremurându-i, și sigur că exagerase, iar ea se prăvălise pe o rână ca Humpty Dumpty căzând de pe zid, și el și Roland se luptaseră pentru a o readuce la verticală. Terminaseră treaba tocmai la timp. Frânghia de sub sânii ei era acum încordată peste trahee. Nodul mobil expert făcut de pistolar risca să o omoare prin sufocare. Se făcuse de un albăstriu ciudat la față, era pe punctul de a-și pierde cunoștința, însă tot continua să hohotească dizgrațios.

De ce te mai sinchisești? aproape că-l întrebă Eddie pe Roland, când acesta se aplecă înainte ca să slăbească nodul. *Las-o să se sufoce! Nu știu dacă vrea să moară, cum ai spus tu, dar știu că vrea să ne vină NOUĂ de petrecanie... așa că las-o naibii!*

Atunci își aminti de Odetta (deși întâlnirea lor fusese atât de scurtă și părea atât de îndepărtată în timp, încât amintirea ei începea să se șteargă) și sări să-l ajute.

Pistolarul îl împinse iute cu o mână.

– Nu-i loc decât pentru unul.

După ce frânghia fu slăbită și Stăpâna gâfâia aspru după aer (pe care îl scotea din piept în rafale de râs dement), Roland se întoarse și-l privi grav pe Eddie.

– Cred că ar trebui să ne oprim până mâine.

– Încă puțin. (Aproape îl implora.) Mai pot merge încă puțin.

– Cum nu! Tipu'-i tare rezistent. Ar putea s' mai taie un rând de bumbac ș-*încă* s' mai aibă forț' să-ț' sugă caricu' *ca la carte*, la noapte.

Detta refuza în continuare să mănânce și începea să slăbească la față. Ochii ei scânteiau în fundul găvanelor tot mai adânci.

Roland n-o băgă în seamă; îl iscodi bine pe Eddie. Într-un final, încuviință.

– Bine, încă puțin. Nu mult.

Douăzeci de minute mai târziu, Eddie aruncă și el prosopul. Își simțea brațele ca de jeleu.

Se așezară la umbra stâncilor, ascultând pescărușii, uitându-se la flux, așteptând să coboare soarele și să iasă homaroșeniile și să-și înceapă interogatoriile.

Roland îi spuse lui Eddie cu o voce prea joasă pentru a fi auzită de Detta că nu mai aveau gloanțe uscate. Eddie strânse puțin din buze, dar atât. Roland era mulțumit.

– Așa că va trebui să omori una cu mâinile goale, zise Roland. Eu sunt prea slăbit pentru a ridica o piatră suficient de mare ca s-o omor pe loc.

Acum fu rândul lui Eddie să-l iscodească. Nu-i plăcea deloc ce vedea.

Pistolarul făcu un gest de indiferență.

– Nu contează, spuse el. Nu contează, Eddie. Ce va fi *va fi*.

– *Ka*, zise Eddie.

Pistolarul încuviință și surâse slab.

– *Ka.*

– Kaka, rosti Eddie și se priviră reciproc și râseră amândoi.

Roland păru surprins și poate chiar puțin speriat de hârâitul uscat care-i ieși pe gură. Râsul lui nu ținu mult. Când încetă, el părea distant și melancolic.

– Dac' râdeț' înseamnă c-aț' reușit să v-o frecaț'? strigă Detta spre ei cu o voce aspră și slăbită. Cân' o să treceț' la cordeală? Io aia voi s' văz! Cordeala!

XV

Eddie doborî un homar.

Detta refuză să mănânce, ca înainte. Eddie mușcă demonstrativ jumătate de bucată și oferi jumătatea rămasă.

– Nu zău! făcu ea cu un licăr în ochi. Nu *ZĂU!* Ai pus otrava-n capătu' ăl'lalt. Ăl' de-ncerci să mi-l dai mie.

Fără alt cuvânt, Eddie luă cealaltă bucată, o puse în gură, o mestecă, o înghiți.

– Nu mă convinji, spuse Detta ursuză. Las'-mă-n pace, palidule.

Eddie refuză. Îi aduse altă bucată.

– Rupe-o *tu* în două. Dă-mi care bucată vrei tu și o voi mânca. Apoi tu mănânci ce-a rămas.

– Nu pui io botu' la trucurile tale dă față palidă, dom' Cha'lie. Las'-mă-n pace ț-am zis ș-asta vreau s' faci.

xvi

Nu scoase strigăte în cursul nopții... dar dimineață tot ea era acolo.

xvii

În ziua aceea făcură doar trei kilometri, chiar dacă Detta nu încercă deloc să răstoarne scaunul; Eddie credea că începea să fie prea slăbită pentru alte tentative de sabotaj. Sau poate înțelesese că nu mai era nevoie. Trei factori concurau la instituirea unei probleme inexorabile: epuizarea lui Eddie, terenul – care, după nesfârșite zile de nesfârșită monotonie, în sfârșit începea să se modifice – și starea tot mai gravă a sănătății lui Roland.

Capcanele de nisip erau mai puține, dar asta nu le ușura greul. Terenul devenea treptat mai zgrunțuros, semăna din ce în ce mai mult cu pământul nefertil și din ce în ce mai puțin cu nisipul (pe alocuri creșteau smocuri de iarbă, părând aproape stinghere acolo), și acum ieșeau atât de multe stânci din această combinație ciudată de nisip cu pământ, încât Eddie se văzu nevoit să le ocolească așa cum înainte ocolea capcanele de nisip. Și nu peste mult timp, vedea bine, plaja avea să dispară complet. Dealurile, cocoașe maronii și mohorâte, erau tot mai aproape. Eddie vedea viroagele care șerpuiau printre ei,

despicături parcă făcute de un uriaș neîndemânatic înarmat cu un satâr bont. În noaptea aceea, înainte să adoarmă, auzi departe, între dealuri, ceva ce semăna cu strigătul unei enorme pisici sălbatice.

Plaja păruse nesfârșită, dar acum începea să vadă că totuși se sfârșea undeva. Undeva înainte, dealurile acelea aveau pur și simplu s-o strângă până nu mai rămânea nimic din ea, apoi aveau să se avânte către mare și să pătrundă în ea. Acolo, dealurile s-ar fi transformat într-un promontoriu sau un soi de peninsulă, apoi într-o serie de arhipelaguri.

Asta îl îngrijora, dar ce-l îngrijora și mai tare era sănătatea lui Roland.

Acum, pistolarul părea nu atât să ardă, cât să *se stingă*, pierzându-și substanța, devenind translucid.

Liniile roșii reapăruseră și urcau fără opreliști pe partea interioară a antebrațului drept, către cot.

În ultimele două zile, Eddie ținuse ochii drept în față, mijindu-i în depărtare, sperând să vadă o ușă, acea ușă, ușa magică. În ultimele două zile, așteptase întruna reapariția Odettei.

Așteptări zadarnice.

Înainte să adoarmă în noaptea aceea, două gânduri teribile îl vizitară, ca o glumă cu poantă dublă:

Și dacă nu exista încă o ușă?

Și dacă Odetta Holmes era moartă?

xviii

– Trezirea, față palidă! urlă Detta, smulgându-l din coma sa nocturnă. Cre' c-am rămas numa' noi doi, șcumpule. Cre' că pretinu' tău a dat în sfârșit ortu' popii. Cre' că pretinu' tău dă acu' mâna cu dracu-n fundu' iadului.

Eddie se uită la forma ghemuită a corpului lui Roland și preț de o clipă îngrozitoare crezu că scorpia avea dreptate. Apoi pistolarul se mișcă, gemu slab și se ridică cu greu în șezut.

– Ei, ca s' vezi!

Detta strigase atât de mult, încât acum erau momente în care vocea îi dispărea aproape complet, transformată într-o simplă șoaptă stranie, ca vântul de iarnă pe sub ușă.

– T-am crezut mort, dom' Bărbat!

Roland se ridica încet în picioare. Mișcările lui îl duceau pe Eddie cu gândul la un om care se ține de treptele unei scări invizibile. Tânărul simți un soi mânios de milă, iar ăsta era un sentiment familiar, nostalgic într-un fel ciudat. După un moment, înțelese. Era ca atunci când el și Henry urmăreau la televizor meciuri de lupte libere și unul dintre luptători îl lovea pe celălalt, îl lovea tare, iar și iar, și mulțimea ovaționa însetată de sânge, și *Henry* ovaționa însetat de sânge, dar Eddie nu se clintea, încremenit în sentimentul acela de milă mânioasă, în acel dezgust paralizant; stătea acolo și-i spunea telepatic arbitrului: *Oprește lupta, prietene, ești orb sau ce naiba? Omu' ăla* moare *acolo! MOARE! Oprește-n mă-ta lupta!*

Dar lupta aceasta nu putea fi oprită.

Roland se uită la ea cu ochii înroșiți de febră și hăituiți.

– Mulți au crezut asta, Detta. Întoarse privirea spre Eddie. Ești pregătit?

– Da, așa cred. Dar *tu?*

– Da.

– Ești în stare?

– Da.

Merseră mai departe.

În jurul orei zece, Detta începu să-și maseze tâmplele.

– Stați, spuse ea. Mi-e rău. Cre' c-o să vomit.

– Probabil fiindcă ai mâncat prea mult aseară, spuse Eddie și continuă să împingă. Trebuia să sari peste desert. Ți-am spus că prăjitura aia cu ciocolată e grea la stomac.

– O s' vomit! O...

– Stai, Eddie! spuse pistolarul.

Eddie se opri.

Femeia din cărucior se contorsionată dintr-odată fulgerător, ca și când ar fi străbătut-o o undă de curent electric. Ochii i se deschiseră larg, holbându-se în gol.

– *IO Ț-AM SPART FARFURIA BĂTRÂNĂ ALBASTRĂ PUTUROASĂ!* strigă ea. *IO Ț-AM SPART-O ȘI-S ÎN AL NOULEA CER PEN' C-AM FĂ...*

Fără veste, se lăsă grea înainte. Dacă n-ar fi fost legăturile, ar fi căzut din scaun.

Hristoase, a murit, a făcut o comoție cerebrală și a murit, gândi Eddie. Dădu să ocolească scaunul, își aminti cât de vicleană știa femeia să fie și se opri la fel de repede cum se pusese în mișcare. Se uită la Roland. Roland se uită la el, fără ca ochii lui să trădeze ceva.

Apoi femeia gemu. Și deschise ochii.

Ochii *ei*.

Ochii *Odettei*.

– Dumnezeule mare, iar am leșinat, așa-i? întrebă ea. Îmi pare rău că a trebuit să mă legați. Picioarele astea blestemate! Acum cred că m-aș putea ridica puțin dacă...

Dar în clipa aceea picioarele lui Roland fură cele care se tăiară de sub el și pistolarul își pierdu cunoștința la aproximativ cincizeci de kilometri de locul unde plaja Mării Vestului se sfârșea.

RE-AMESTECARE

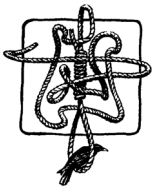

i

Lui Eddie Dean nu i se mai părea că el și Stăpâna avansează greoi pe porțiunea de plajă rămasă. I se părea că *zboară*.

Roland încă nu-i inspira Odettei Holmes nici afecțiune, nici încredere, asta era clar, dar ea înțelegea cât de disperată devenise starea lui și reacționa în consecință. Acum, în loc să împingă o masă inertă de oțel și cauciuc de care se găsea atașat un om, Eddie aproape avea impresia că împinge un planor.

Du-te cu ea. Înainte trebuia să-ți port de grijă, și asta era important. Acum doar v-aș ține în urmă.

Aproape din prima clipă își dăduse seama că pistolarul avea dreptate. El împingea scaunul și Odetta acționa roțile.

La betelia pantalonilor avea unul dintre revolverele pistolarului.

Ți-aduci aminte când ți-am spus să fii în gardă și tu n-ai fost?

Da.

Îți repet îndemnul: Fii în gardă. *Clipă de clipă. Dacă se întoarce* cealaltă, *nu sta nicio clipă pe gânduri. Lovește-o în cap.*

Și dacă o omor?

Atunci totul s-a sfârșit. Dar asta e valabil și dacă te omoară ea *pe tine. Și dacă o să se întoarcă, o să încerce s-o facă. O să încerce.*

Eddie nu voise să-l lase singur. Nu era vorba doar de strigătul acela de pisică sălbatică din toiul nopții (deși tot la el se gândea), ci pur și simplu

de faptul că Roland devenise singura lui legătură cu lumea aceasta în care nici el, nici Odetta nu-și aveau locul.

Și totuși, înțelegea că pistolarul avusese dreptate.

– Vrei să te odihnești? o întrebă el pe Odetta. Mai este mâncare. Puțină.

– Nu încă, răspunse ea, deși după voce părea obosită. Imediat.

– Bine, dar măcar nu mai învârti roțile. Ești slăbită. Stomacul tău...

– Bine.

Ea se întoarse (avea fața plină de transpirație) și-i oferi un surâs care avu asupra lui două efecte contrare: îi slăbi puterile și-l umplu de forță. Și-ar fi dat viața pentru un asemenea zâmbet... și bănuia că tocmai asta va face, dacă împrejurările aveau să i-o ceară.

Sigur, spera din suflet să nu i-o ceară, dar această posibilitate categoric nu putea fi scoasă din discuție. Timpul devenise un factor dureros de hotărâtor.

Odetta își așeză mâinile în poală și el continuă să împingă. Urmele lăsate de scaun erau acum mai puțin vizibile; plaja devenise tot mai compactă, dar era de asemenea presărată cu pietre care puteau provoca accidente. La viteza cu care înaintau nu era nevoie de cine știe ce ajutor pentru asta. Un accident foarte grav ar fi putut-o răni pe Odetta și asta era rău; în urma unui astfel de accident și scaunul ar fi putut avea de suferit, iar asta ar fi fost rău pentru ei, dar probabil că și mai rău ar fi fost pentru pistolar, care aproape sigur ar fi murit singur. Și dacă Roland murea, ei aveau să rămână blocați în lumea aceea pentru totdeauna.

Cum Roland era prea bolnav și slăbit ca să meargă pe picioare, Eddie fusese nevoit să recunoască un adevăr simplu: erau trei la număr acolo, dar doi dintre ei erau infirmi.

Care era speranța, deci? Care era soluția?

Scaunul.

Scaunul era speranța, singura speranță și nimic altceva *decât* o speranță.

Așa că, Domnul fie cu ei.

ii

Pistolarul își recăpătase cunoștința la scurt timp după ce Eddie îl trăsese la umbra unui grup de stânci. Fața lui, acolo unde nu era pământie, era de un roșu aprins. Pieptul i se umfla și se dezumfla cu rapiditate. Brațul drept era o rețea de linii roșii șerpuite.

– Dă-i să mănânce, hârâi el la Eddie.

– Tu...

– Lasă-mă pe mine. O să fiu bine. Dă-i să mănânce. Acum cred că o să mănânce. Și o să ai nevoie de forța ei.

– Roland, dar dacă numai se *preface* că este...

Pistolarul gesticulă agitat.

– Nu se preface decât că nu știe de existența celeilalte personalități. Știm amândoi asta. I se citește pe față. Dă-i să mănânce, pentru numele tatălui tău, și cât timp mănâncă, tu vino înapoi la mine. Acum contează fiecare minut. Fiecare *secundă*.

Eddie se ridică și pistolarul îl trase înapoi cu mâna stângă. Bolnav sau nu, forța nu-i scăzuse deloc.

– Și nu scoate o vorbă despre *cealaltă*. Orice ți-ar spune ea, orice ți-ar explica, *nu o contrazice.*

– De ce?

– Nu știu. Știu doar că ar fi o greșeală. Acum fă cum ți-am spus și nu mai pierde timpul!

Odetta stătea în scaunul ei și se uita la mare cu o expresie de uimire blândă. Când Eddie îi oferi bucățile de homar rămase din seara precedentă, ea surâse cu tristețe.

– Cu plăcere, dacă aș putea, dar știi ce se întâmplă.

Eddie, care habar nu avea la ce se referea, ridică doar din umeri și spuse:

– N-ar strica să mai încerci o dată, Odetta. Trebuie să mănânci, știi asta. Trebuie să mergem cât de repede putem.

Ea râse puțin și-i atinse mâna. El se simți străbătut ca de un curent electric. Ea era, sigur; Odetta. Știa asta la fel de bine ca Roland.

– Te iubesc, Eddie. Te-ai străduit atât de mult. Ai fost atât de răbdător. La fel și *el*... Înclină din cap spre locul unde pistolarul zăcea sprijinit de stânci, alert. Dar el e un om greu de iubit.

– Da. Mie-mi spui?

– O să mai încerc o dată.

– Pentru tine.

Ea surâse și el simți că lumea întreacă se mișca pentru ea, din cauza ei, și își spuse: *Te rog, Doamne, n-am avut niciodată multe, așa că te rog să nu o iei din nou de lângă mine. Te rog.*

Femeia luă bucățile de carne de homar, strâmbă din nas într-un gest comic nereușit și se uită în sus la el.

– E musai?

– Fă doar o încercare, zise el.

– N-am mâncat niciodată crustacee, spuse ea.

– Poftim?

– Credeam că ți-am povestit.

– Tot ce se poate, zise el și râse nervos.

Ce-i spusese pistolarul, că nu trebuie sub nicio formă să sufle o vorbă în fața ei despre *cealaltă*, îi reveni atunci în gând cu toată forța.

– Am avut așa ceva la masă odată, când aveam zece sau unsprezece ani. Nu mi-a plăcut deloc gustul lor, ca niște mingiuțe de gumă, și mai târziu am vomitat tot. N-am mai mâncat niciodată de atunci. Dar... Suspină. Cum spui tu, o să fac o încercare.

Puse o bucată în gură, ca un copil care acceptă o linguriță de sirop despre care știe că are gust rău. Mestecă încet la început, apoi mai repede. Înghiți. Mai luă o bucată. Mestecă, înghiți. Încă una. Acum aproape că le *înfuleca*.

– Hopa, ia-o încet! spuse Eddie.

– Probabil că-i alt *soi!* Asta-i, *sigur* că da! Se uită la Eddie cu un aer vesel. Am înaintat pe plajă și am întâlnit altă specie! Se pare că nu mai sunt alergică! Nu are gust *rău*, ca înainte... și doar *am încercat* să nu vărs, nu-i așa? Se uită la el cu sinceritate. Am încercat *foarte* tare.

– Da.

În propriile-i urechi, vocea sa părea că iese dintr-un radio care nu prinde bine semnalul. *Crede că a mâncat zilnic și apoi a dat totul la boboci. Crede că din cauza asta e atât de slăbită. Dumnezeule mare.*

– Da, ai încercat cu stoicism.

– Are gust... Cuvintele acestea erau greu de deslușit pentru că ea vorbea cu gura plină. Are gust atât de *bun!* Râse. Sunetul era delicat și încântător. N-o să mai vărs! O să mă pot alimenta! Știu asta! *Simt* asta!

– Numai să nu exagerezi, o povățui el și-i dădu plosca. Nu ești obișnuită cu mâncarea. După atâta... Înghiți și se auzi (auzi el, cel puțin) un clic în gât. După atâta vărsat.

– Da. Da.

– Trebuie să discut cu Roland câteva minute.

– Bine.

Dar înainte să plece, ea îl prinse din nou de mână.

– Mulțumesc, Eddie. Mulțumesc fiindcă ești atât de răbdător. Mulțumește-i și *lui*. Făcu o pauză gravă. Mulțumește-i, dar nu-i spune că mă sperie.

– Nu-i spun, o liniști Eddie și se întoarse la pistolar.

iii

Chiar și când nu învârtea roțile, Odetta era de ajutor. Îl dirija cu precizia unei femei care a petrecut mult timp conducând un scaun cu rotile într-o lume care doar peste ani și ani avea să devină conștientă de persoanele cu handicapul ei.

– Stânga, spunea ea și Eddie vira la stânga, ocolind un bolovan care se ițea din pământul păstos ca un colț putred. Poate că l-ar fi văzut și singur... dar poate că nu.

– Dreapta, striga ea și Eddie vira la dreapta, evitând la mustață una dintre tot mai rarele capcane de nisip.

În cele din urmă, se opriră și Eddie se întinse pe pământ, respirând greu.

– Dormi, spuse Odetta. O oră. Te trezesc eu.

Eddie se uită la ea.

– Nu te mint. Am văzut în ce stare e prietenul tău, Eddie...

– Nu e tocmai prietenul meu, în...

– ...și știu ce important e timpul. N-o să te las să dormi mai mult de o oră din cine știe ce sentiment greșit de milă. Știu să citesc ceasul după soare destul de bine. Nu-i faci omului niciun bine dacă te forțezi până la epuizare, nu crezi?

– Așa-i, zise el, gândind: *Dar nu înțelegi. Dacă dorm și Detta Walker se întoarce...*

– Dormi, Eddie, insistă ea și, cum Eddie era prea istovit (și prea îndrăgostit) pentru a nu se încrede în ea, îi dădu ascultare.

Dormi și ea îl trezi când spusese că o va face și era tot Odetta, și merseră mai departe, și acum ea manevra iarăși roțile, ajutându-l. Se grăbiră pe plaja tot mai îngustă către ușa pe care Eddie o căuta întruna din priviri, înfrigurat, și pe care încă nu o vedea.

iv

Când o lăsă pe Odetta să mănânce pentru prima dată de câteva zile bune și se întoarse la pistolar, Roland părea puțin mai întremat.

– Lasă-te jos, îi spuse el lui Eddie.

Eddie se lăsă.

– Dacă-mi lași plosca pe jumătate plină, altceva nu-mi mai trebuie. Du-te cu ea să cauți ușa.

– Și dacă nu...

– O găsești? O vei găsi. Dacă le-am găsit pe primele două, o vei găsi și pe asta. Dacă ajungi azi înainte să apună soarele, așteaptă să se întunece și atunci omoară doi homari. Trebuie să-i lași mâncare și să te asiguri că e adăpostită cât mai bine posibil. Dacă nu ajungi azi, omoară trei. Poftim.

Îi dădu unul dintre pistoalele sale.

Eddie îl acceptă cu deferență, surprins la fel ca prima dată de greutatea lui.

– Credeam că toate gloanțele sunt oarbe.

– Probabil că sunt. Dar le-am pus în el pe cele despre care cred că s-au udat ultimele – trei de la cureaua stângă, de lângă cataramă, și trei de la cureaua dreaptă, din același loc. S-ar putea să explodeze unul. Două, dacă ai noroc. Nu le irosi pe homarașenii. Ochii lui îl scrutară scurt. S-ar putea să vă aștepte alte lucruri acolo.

– Ai auzit-o și tu, nu-i așa?

– Dacă te referi la ceva care urla între dealuri, da. Dacă te referi la Omul Negru, cum spun ochii tăi, atunci nu. Am auzit o pisică sălbatică în hățișuri, atâta tot, una poate cu o voce de patru ori mai mare decât corpul ei. Ar putea fi ceva ce poți pune pe fugă cu un băț. Dar trebuie să te gândești la ea. Dacă se întoarce *cealaltă*, s-ar putea să fii nevoit să...

– Refuz să o omor, dacă la asta te gândești!

– S-ar putea să fii nevoit să o împușți în aripă. Înțelegi?

Eddie încuviință cu reticență. Gloanțele alea nenorocite probabil că oricum nu vor exploda, așa că nu avea rost să se burzuluiască din cauza asta.

– Când ajungi la ușă, las-o acolo. Adăpostește-o cât de bine poți și întoarce-te după mine cu scaunul.

– Și pistolul?

Ochii pistolarului scăpărară atât de tare, încât Eddie trase capul în spate, ca și când Roland ar fi dat să-l lovească în față cu o torță aprinsă.

– Pe toți zeii! Ești zălud? S-o lași cu o armă încărcată, când *cealaltă* se poate întoarce în orice moment?

– Dar gloanțele...

– Să le *fut* de gloanțe! strigă pistolarul și o scădere neașteptată a vântului permise cuvintelor să răsune departe. Odetta întoarse capul, se uită la ei un moment lung, după care își întoarse privirea spre mare. Nici să nu te gândești să-l lași cu ea!

Eddie menținu un ton jos, în caz că vântul s-ar fi domolit din nou.

– Dacă vine ceva din hățișuri cât eu sunt pe drum încoace? Vreo pisică sălbatică de patru ori mai mare decât vocea ei, și nu invers? Ceva ce nu poți pune pe fugă cu un băț!

– Adună-i o grămadă de pietre, spuse pistolarul.

– *Pietre!* Iisuse Hristoase! Bătrâne, ești un căcat ambulant!

– Eu, unul, *gândesc*, spuse pistolarul. Lucru de care tu pari incapabil. Ți-am dat pistolul ca să o poți apăra de pericolul despre care vorbești pe jumătate din drumul pe care îl ai de făcut. Ți-ar conveni să iau revolverul înapoi? Așa poate că ai *muri* pentru ea. *Asta* ți-ar conveni? Foarte romantic... doar că atunci, în loc să o încurce doar ea, o încurcăm toți trei.

– Foarte logic. Dar tot un căcat ambulant rămâi.

– Du-te sau stai. Dar nu mă mai jigni.

– Ai uitat ceva, spuse Eddie furios.

– Și ce, mă rog?

– Ai uitat să-mi spui să mă maturizez. Asta-mi spunea Henry mereu. „O, maturizează-te, băiete."

Pistolarul zâmbi; un zâmbet palid, straniu de frumos.

– Cred că *deja* te-ai maturizat. Deci: pleci sau stai?

– Plec, spuse Eddie. Tu ce-o să mănânci? A ras ea ce rămăsese.

– Căcatul ambulant se va descurca singur. Căcatul ambulant se descurcă singur de ani întregi.

Eddie își feri privirea.

– Îmi... Îmi pare rău că ți-am spus așa, Roland. A fost... Râse dintr-odată isteric. A fost o zi foarte solicitantă.

Roland zâmbi din nou.

– Da, spuse el. A fost.

V

În ziua aceea scoaseră cel mai bun timp de când plecaseră la drum, dar ușa tot nu se vedea în depărtare când soarele începu să-și arunce dâra aurie peste apă. Deși ea îi spuse că poate merge încă o jumătate de oră fără nicio problemă, el anunță că atât ajunge și o ajută să coboare din scaun. O duse pe brațe la o porțiune dreaptă de pământ care părea relativ netedă, scoase pernele de pe șezutul și spătarul scaunului și le strecură sub ea.

– Doamne, ce bine e să-ți întinzi oasele, suspină ea. Dar... Fruntea i se încruntă. Mă tot gândesc la cel pe care l-am lăsat în urmă, la Roland, de unul singur, și nu pot să mă bucur. Eddie, cine e el? *Ce* este el? Și, aproape ca un gând de pe urmă: Și de ce *strigă* atât de mult?

– Asta e firea lui, presupun, spuse Eddie și, fără veste, plecă să strângă pietre.

Roland nu striga aproape niciodată. Bănuia că Odetta se referă la dimineața aceea – *Să le FUT de gloanțe!* – dar și la alte zile scoase din amintiri false: timpul când *credea* că fusese Odetta.

Omorî trei homari, cum îl instruise pistolarul, și ultima pradă îi acapară atenția atât de tare, încât puțin lipsi să devină el însuși a patra pradă.

Homaroșenia se apropiase din dreapta și, când el văzu cleștii pocnind în aer acolo unde cu o clipă înainte se aflase piciorul său, gândul îl duse imediat la degetele lipsă ale pistolarului.

Prăji vietățile la un foc de lemne uscate – apropierea dealurilor și vegetația mai bogată ușurau și grăbeau mult căutarea combustibilului, asta era sigur – în timp ce ultimele vestigii ale zilei dispăreau pe cer înspre apus.

– Uite, Eddie! strigă ea, arătând cu degetul în sus.

El se uită și văzu o singură stea licărind pe cerul nopții.

– Nu-i așa că e *frumoasă?*

– Da, spuse el și, dintr-odată, fără motiv, ochii i se umplură de lacrimi.

Unde naiba fusese toată viața? Unde fusese, ce făcuse, cine fusese cu el în tot acel timp și de ce se simțea acum atât de brutal, atât de fundamental abuzat de existență?

Chipul ei ridicat spre înaltul cerului era de o frumusețe teribilă în lumina aceea, dar propria-i frumusețe îi era necunoscută posesoarei ei, care se uita la steaua de pe cer cu ochi mari de mirare și râdea adorabil.

– Licăr de stea, foc de peruzea, spuse ea și se opri. Se uită la el. O știi, Eddie?

– Da.

Eddie rămase cu ochii în pământ. Vocea lui era suficient de clară, dar dacă ar fi ridicat privirea, ea ar fi văzut că lăcrima.

– Atunci, ajută-mă. Dar trebuie să te uiți.

– Bine.

El își șterse lacrimile cu palma și ridică ochii către stea împreună cu ea.

– Licăr de stea... Odetta se uită la el și el i se alătură: Foc de *peruzea*...

Ea întinse mâna ezitant și el i-o luă într-a sa, una de maroniul delicios al ciocolatei ușoare, cealaltă de albul delicios al pieptului de porumbel.

– Prim astru ce apari noaptea, rostiră împreună, cu solemnitate, deveniți acum băiatul și fata, nu bărbatul și femeia cum aveau să fie mai târziu, când

întunericul era complet și ea îl va întreba dacă doarme și el va spune nu și ea va întreba dacă nu vrea să o țină în brațe pentru că-i este frig. Ascultă bine dorința mea...

Se priviră unul pe celălalt și el văzu lacrimi șiroind pe obrajii ei. Începu și el să lăcrimeze din nou, și nu se mai ascunse de ea. Nu era o rușine, ci o inexprimabilă ușurare.

Își surâseră.

– Și împlinește-o, de s-o putea, spuse Eddie și gândi: *Te rog, tu pentru totdeauna.*

– Și împlinește-o, de s-o putea, repetă ea și gândi: *De va fi să mor în locul acesta straniu, te rog să nu fie o moarte grea și te rog să-l am alături pe tânărul acesta bun.*

– Îmi pare rău că am plâns, spuse ea, ștergându-și ochii. Nu plâng de obicei, dar a fost...

– O zi foarte solicitantă, încheie el în locul ei.

– Da. Și tu trebuie să mănânci, Eddie.

– La fel și tu.

– Sper doar să nu mi se facă iarăși rău.

El îi zâmbi.

– Nu cred că ți se va face.

vi

Mai târziu, când galaxii neștiute dansau menuet deasupra lor, se abandonară unul celuilalt, împărțind sentimentul că niciodată nu mai trăiseră actul iubirii cu atâta tandrețe, cu atâta plenitudine.

vii

Plecară la drum odată cu ivirea zorilor, într-un suflu, și spre ora nouă, Eddie începu să regrete că nu-l întrebase pe Roland ce să facă dacă ajungeau la locul unde dealurile închideau plaja și ușa continua să nu se arate. Părea o întrebare destul de importantă, deoarece plaja *urma* să se termine, asta era clar. Dealurile se apropiau tot mai mult, venind pe diagonală către apă.

Plaja în sine deja nu mai era deloc o plajă, nu cu adevărat; solul era acum ferm și relativ neted. Ceva – un curs de apă, bănuia el, sau inundațiile dintr-un anotimp ploios (de când era el în lumea aceea nu căzuse nicio picătură; cerul se înnorase de câteva ori, dar apoi norii se risipiseră) – îndepărtase majoritatea pietrelor.

La nouă treizeci, Odetta strigă:

– Stai, Eddie! Stai!

El se opri atât de brusc, încât ea trebui să se țină de brațele scaunului ca să nu cadă. Într-o clipă, el veni în fața ei.

– Îmi pare rău, spuse Eddie. Ești bine?

– Da.

Eddie văzu că luase emoția drept spaimă. Ea arătă cu degetul.

– Acolo în față! Vezi ceva?

El își duse mâna streașină la ochi, dar nu văzu nimic. Strânse din pleoape. Preț de-o singură clipă i se păru... ba nu, erau cu siguranță doar valuri de căldură ridicându-se din solul compact.

– Nu cred, spuse el și zâmbi. Decât poate proiecția dorinței tale.

– Eu cred că văd! Întoarse spre el chipul zâmbitor, plin de emoție. O formă singură, în picioare! Aproape de locul în care se termină plaja.

Eddie se uită din nou, strânse și mai tare din pleoape, atât de tare, încât ochii începură să i se umple de lacrimi. Din nou i se păru, pentru o clipă, că vede ceva. *Ba ai văzut*, își spuse și zâmbi. *Ai văzut proiecția dorinței ei.*

– Poate, zise el nu pentru că ar fi crezut asta, ci pentru că o credea ea.

– Să mergem!

Eddie se duse în spatele scaunului, ezitând o clipă pentru a-și masa șalele, unde i se instalase o durere intensă. Ea se uită înapoi.

– Ce mai *aștepți?*

– Chiar crezi că ai văzut bine, nu-i așa?

– Da!

– Ei bine, atunci să mergem!

Eddie reîncepu să împingă.

viii

O jumătate de oră mai târziu, o văzu și el. *Iisuse*, gândi, *are ochi la fel de buni ca Roland. Poate și mai buni*.

N-ar fi vrut să se oprească la prânz, dar amândoi simțeau nevoia să mănânce. Își încropiră în grabă ceva și plecară mai departe. Fluxul începea să crească și Eddie se uită în dreapta – spre asfințit – cu o tulburare crescândă. Erau în continuare mult deasupra liniei de alge care marca fluxul maxim, dar credea că atunci când vor ajunge la ușă se vor afla într-un neliniștitor unghi îngust, format de mare într-o parte și de dealuri în cealaltă. Acum vedea foarte clar acele dealuri. Nu era nimic plăcut la ele. Erau stâncoase, presărate cu arbuști pitici care-și răsuceau rădăcinile în pământ ca niște degete artritice, agățându-se de el cu îndârjire, și cu tufișuri aparent spinoase. Nu erau foarte abrupte, însă erau categoric prea abrupte pentru a fi urcate cu scaunul cu rotile. Poate că ar fi reușit să o ducă pe brațe un timp, poate că tocmai asta va fi nevoit să facă, la drept vorbind, dar nu-i surâdea ideea de a o lăsa singură acolo.

Pentru prima dată, auzea zumzet de insecte. Sunetul semăna puțin cu al greierilor, dar era mai ascuțit și-i lipseau modulațiile ritmice – un simplu *riiiii*

monoton, ca al firelor de curent. Pentru prima dată, vedea alte păsări în afară de pescărușI. Unele erau chiar mari, zburau în cerc deasupra uscatului, cu aripi vânjoase. *Șoimi*, își spuse el. Le văzu cum își strângeau aripile din când în când și plonjau asemenea unor bolovani. Vânau. Dar ce vânau? Păi, animale mici. Asta era în regulă.

Și totuși, el continua să se gândească la urletul pe care îl auzise în cursul nopții.

Spre mijlocul după-amiezii, a treia ușă se distingea clar. Asemenea celor-lalte două, era o imposibilitate care totuși se afirma cu forța evidenței.

– Uimitor, o auzi el pe Odetta spunând încet. De-a dreptul uimitor.

Se afla exact unde bănuise el că va fi, în unghiul care marca sfârșitul porțiunii de drum spre nord care, acum vedea, fusese porțiunea cel mai ușor de parcurs. Stătea la mică distanță de linia fluxului și la mai puțin de nouăzeci de metri de locul unde dealurile se înălțau brusc din pământ ca o mână de uriaș acoperită nu cu păr, ci cu iarbă gri-verzuie.

În timp ce soarele cobora vertiginos spre apă, fluxul atinse punctul maxim. Când probabil că era ora patru – așa spunea Odetta și, cum ea afirmase că știe să citească ceasul după poziția soarelui (și pentru că era iubita lui), Eddie o credea – ajunseră la ușă.

ix

Rămaseră cu privirea încremenită la ea, Odetta în scaun cu mâinile în poală, Eddie alături de ea, pe partea dinspre mare. Într-un fel, o priviră așa cum priviseră luceafărul în seara precedentă – cu alte cuvinte, așa cum se uită copiii la lucruri – dar o priviră și-n alt fel. Când își puseseră o dorință cu ochii la stea, fuseseră doi copii fericiți. Acum erau solemni, gânditori, ca doi copii care se uită la întruchiparea clară a unui lucru care nu-și are locul decât într-un basm.

Pe ușă era scris un singur cuvânt.

– Ce înseamnă asta? întrebă Odetta într-un târziu.

– Nu știu, spuse Eddie, dar acel cuvânt trezi în el fiorul rece al disperării; simți că sufletul i se întunecă de umbra unei eclipse.

– Serios? întrebă ea, studiindu-l îndeaproape.

– Nu. Eu... Înghiți. Nu.

Ea îl mai ținu sub ochi un moment.

– Împinge-mă după ea, te rog. Vreau să văd ce e acolo. Știu că vrei să te întorci la el, dar îmi faci serviciul ăsta?

Cum să nu i-l facă?

Dădură să o ocolească pe partea opusă apei.

– Stai! strigă ea. Ai văzut?

– Ce?

– Du-te înapoi! Uite! Fii atent!

De data aceasta fu atent la ușă și nu la eventualele obstacole din față. Apropiindu-se de ea, o văzu cum se îngustează în perspectivă, îi văzu balamalele, balamale aparent încastrate în absolut nimic, îi văzu cantul...

Și atunci dispăru.

Cantul ușii dispăru.

Imaginea apei ar fi trebuit să fie acoperită de opt, poate zece centimetri de lemn solid (ușa părea extraordinar de robustă), dar nici urmă de așa ceva.

Ușa dispăruse.

Umbra ei era prezentă, dar ușa în sine dispăruse.

Trase scaunul înapoi doi pași, astfel încât să se afle la mică distanță de locul unde era ușa, și cantul ei reapăru.

– Vezi și tu asta? întrebă cu o voce nesigură.

– *Da!* A reapărut!

Împinse scaunul un pas înainte. Ușa era tot acolo. Încă cincisprezece centimetri. Tot acolo. Încă *cinci* centimetri. Tot acolo. Încă doi centimetri... și dispăru. Se volatiliză.

– Iisuse, șopti el. Iisuse Hristoase!

– Crezi că ai putea-o deschide? întrebă ea. Sau eu?

El păși încet în față și prinse cu mâna clanța ușii pe care era scris un singur cuvânt.

Încercă să o rotească în sensul acelor de ceasornic; încercă și-n sens invers.

Clanța nu se clinti.

– Prea bine. Vocea ei era calmă, resemnată. E pentru el, deci. Cred că amândoi știam asta. Du-te după el, Eddie. Imediat.

– Mai întâi trebuie să te pregătesc pe tine.

– Mă descurc eu.

– Ba nu. Ești prea aproape de linia fluxului. Dacă te las aici, când se întunecă or să iasă homarii și tu o să le fii ci...

Venind dinspre dealuri, un urlet gutural de pisică sălbatică îi tăie brusc vorbele, ca un cuțit care taie un șnur. Era la o distanță apreciabilă, dar mai aproape decât fusese înainte.

Ochii ei fugiră un moment spre revolverul pistolarului, îndesat la betelia pantalonilor lui Eddie, apoi spre chipul lui. El simți o căldură surdă în obraji.

– Ți-a spus să nu mi-l lași, nu-i așa? rosti ea blând. Nu vrea să fie la mine. Din cine știe ce motiv, nu vrea să fie la mine.

– Gloanțele s-au udat, spuse el stângaci. Probabil că oricum n-ar exploda.

– Înțeleg. Du-mă puțin pe pantă în sus, Eddie, bine? Știu cât de tare trebuie să te doară spatele – Andrew numește asta Junghi de Cărucior – dar dacă mă duci ceva mai sus, voi fi ferită de homari. Și mă îndoiesc că vreo altă vietate se apropie foarte tare de teritoriul lor.

Eddie își spuse: *Probabil că așa este când fluxul e la cotă maximă... dar ce se întâmplă când începe să se retragă?*

– Dă-mi ceva de mâncare și câteva pietre, zise ea și faptul că, fără să știe, repetă ce spusese pistolarul îl făcu pe Eddie să roșească din nou. Își simțea obrajii și fruntea ca pereții unui cuptor de cărămizi.

Ea îl privi, zâmbi șters și clătină din cap ca și când el ar fi vorbit cu voce tare.

– N-o să ne certăm din cauza asta. Am văzut cum merg lucrurile cu el. I-a rămas foarte puțin timp. Nu avem timp de discuții. Du-mă ceva mai sus, dă-mi de mâncare și câteva pietre, apoi ia scaunul și du-te.

x

O instală cât de repede fu în stare, apoi scoase revolverul pistolarului și i-l întinse ținându-l de țeavă. Dar ea clătină din cap.

– O să se mânie pe amândoi. Pe tine pentru că mi l-ai dat și pe mine și mai tare pentru că l-am luat.

– Aiurea! strigă Eddie. De unde ți-a venit ideea asta?

– Știu, spuse ea și o spuse cu o voce imperioasă.

– Bine, să presupunem că așa este. Să presupunem de dragul discuției. Dacă *nu* îl iei, voi fi *eu* mânios pe tine.

– Pune-l la loc. Nu-mi plac armele. Nu știu să le folosesc. Dacă mă atacă ceva pe întuneric, primul lucru pe care îl fac e să-mi dau drumul pe mine. Al doilea e să țin pistolul invers și să mă împușc singură. Se opri, uitându-se solemn la Eddie. Dar mai e ceva și nu are rost să ți-o ascund. Nu vreau să ating nimic ce-i aparține lui. Nimic, *nimic*. Asupra mea, cred că lucrurile lui ar putea avea ceea ce Ma obișnuia să numească hoodoo. Îmi place să mă consider o femeie modernă... dar nu vreau să am niciun hoodoo cât timp ești plecat și întunericul mă împresoară.

Eddie se uită de la armă la Odetta și ochii lui păreau în continuare întrebători.

– Pune-l *la loc*, insistă ea, severă ca o profesoară. Eddie izbucni în râs și se supuse.

– De ce râzi?

– Pentru că, spunând asta, ai semănat cu domnișoara Hathaway, învățătoarea mea din clasa a treia.

Ea zâmbi scurt, fără a-și dezlipi de el ochii luminoși, și cântă melodios, dulce:

– *Heavenly shades of night are falling... it's twilight time...*[1]

Lungi ultimele silabe și se uitară amândoi spre soare-apune, dar steaua căreia îșI adresaseră dorința seara trecută nu apăruse încă, deși umbrele lor se alungiseră.

– Sigur nu-ți mai lipsește nimic, Odetta?

Eddie simțea nevoia să întârzie momentul plecării. Bănuia că-l va părăsi odată pornit la drum, dar acum dorința de a profita de orice scuză pentru a rămâne părea foarte puternică.

– Un sărut. M-aș mulțumi cu atât, dacă nu te deranjează.

Așa că o sărută prelung și când își dezlipiră buzele, ea îl apucă de încheietura mâinii și-l privi intens.

– Până noaptea trecută n-am făcut niciodată dragoste cu un alb, spuse ea. Nu știu dacă asta e important pentru tine sau nu. Nu știu nici măcar dacă e important pentru *mine*. Dar mă gândeam că trebuie să știi.

El cumpăni.

– Pentru mine, nu, spuse. Pe întuneric, cred că amândoi eram gri. Te iubesc, Odetta.

Îi acoperi mâna cu a ei.

– Ești un tânăr dulce și poate că te iubesc și eu, deși e prea devreme pentru amândoi ca să...

În clipa aceea, dând parcă o replică, o pisică sălbatică scoase un urlet în ceea ce pistolarul numise hățișuri. Încă părea la distanță de șapte sau opt kilometri, dar asta era cu șapte sau opt kilometri mai aproape decât ultima dată când o auzise, și părea un animal *mare*.

---

[1] „Divinele umbre-ale nopții se lasă peste noi... e ora apusului..." – versuri din celebra melodie *Twilight Time* (1958) a formației The Platters (n. tr.).

Întoarseră amândoi capul spre locul de unde venise sunetul. Eddie simți firele de păr de la ceafă încercând să se ridice și nereușind prea bine. *Scuze, părule*, își spuse el fără noimă. *Cred că acum ești puțin prea lung.*

Urletul crescu în intensitate până când deveni ceva ce aducea cu țipătul agonic al unei ființe prinse în ghearele unei morți oribile (putea fi, la o adică, doar semnalul unei împerecheri reușite). Se prelungi un moment aproape insuportabil și apoi scăzu, trecând prin registre din ce în ce mai scăzute, până când se stinse sau dispăru sub vuietul neîncetat al vântului. Așteptară să-l audă din nou, dar nu se repetă. În ce-l privea pe Eddie, asta nu avea importanță. Scoase din nou pistolul de la betelie și i-l întinse Odettei.

– Ia-l și nu te mai împotrivi. Dacă *va trebui* să-l folosești, nu va fi bun de nimic – așa merg întotdeauna lucrurile astea – dar ia-l.

– Vrei să ne certăm?

– O, tu poți să te cerți. Poți să te cerți cât poftești.

După ce-l privi gânditoare în ochii aproape căprui, Odetta surâse puțin obosită.

– Presupun că n-o să mă cert. Luă pistolul. Te rog să te grăbești cât poți.

– Așa o să fac.

O sărută din nou, mai scurt de data aceasta, și aproape îi spuse să aibă grijă... dar serios acuma, cât de atentă putea să fie, dată fiind situația în care se afla?

Își croi drum pe pantă în jos printre umbrele tot mai adânci (homaroșeniile nu ieșiseră încă, dar nici mult nu mai era până să-și facă apariția, ca în fiecare noapte) și se uită din nou la cuvântul scris pe ușă. Același fior îi străbătu corpul. Cât era de adevărat cuvântul acela! Doamne, crunt de adevărat. După care se uită înapoi, în susul pantei. Un moment, nu reuși să o vadă, dar apoi zări ceva mișcându-se. Maroniul mai deschis al unei palme. Îi făcea cu mâna.

Îi răspunse și el cu același gest, după care întoarse scaunul și începu să alerge apăsându-i spătarul, așa încât roțile mai mici și delicate din față să nu atingă pământul. Alergă spre sud, înapoi pe unde venise. În prima jumătate

de oră, umbra sa alergă odată cu el, umbra improbabilă a unui uriaș filiform lipit de el la nivelul tenișilor și alungit cale de mulți metri spre răsărit. Apoi soarele apuse, umbra lui dispăru și homaroșeniile începură să se târască afară din valuri.

Trecuseră aproximativ zece minute de când auzise primele zumzete, când ridică ochii și văzu luceafărul strălucind calm pe catifeaua albastru-închis a cerului.

Heavenly shades of night are falling... it's twilight time...

Fă să fie în siguranță. Deja îl dureau picioarele, simțea aerul din plămâni prea cald și greu și, pe lângă drumul de întoarcere, îl mai aștepta unul, de data aceasta cu scaunul ocupat de pistolar. Chiar dacă știa că Roland precis avea cu vreo patruzeci și cinci de kilograme mai mult decât Odetta și că ar fi trebuit să-și păstreze forțele, Eddie nu încetini ritmul. *Fă să fie în siguranță, asta-i dorința mea, fă ca iubita mea să fie în siguranță.*

Și ca un semn rău-prevestitor, o pisică sălbatică țipă undeva în râpele șerpuite care brăzdau dealurile... doar că această pisică sălbatică păru mare cât un leu care rage într-o junglă africană.

Eddie alergă mai repede, împingând scaunul gol. În scurt timp, vântul începu să scoată un vaier subțire, fantomatic, suflând printre spițele roților mici din față.

xi

Pistolarul auzi apropierea unui oftat subțire, se încordă un moment, apoi o respirație gâfâită și se relaxă. Era Eddie. Știa asta și fără să deschidă ochii.

Când oftatul se stinse și pașii grăbiți încetiniră, Roland deschise ochii. Eddie stătea gâfâind înaintea lui, cu transpirația curgându-i șiroaie pe față. Avea cămașa lipită de piept, mototolită și întunecată. Ultimele rămășițe ale alurii

de student asupra căreia insistase Jack Andolini dispăruseră. Părul îi atârna peste frunte. Pantalonii i se crăpaseră între picioare. Imaginea era întregită de cearcănele viorii de sub ochi. Eddie Dean era într-o stare deplorabilă.

– Am reușit, spuse el. Am ajuns. Se uită în jur, apoi întoarse privirea spre pistolar, ca și când nu i-ar fi venit să creadă. Iisuse Hristoase, chiar *am ajuns*.

– I-ai dat ei pistolul.

Lui Eddie i se părea că pistolarul arăta rău – la fel de rău ca înaintea primei runde scurte de Keflex, poate puțin mai rău. Căldura febrei părea să emane din el în valuri și știa că ar fi trebuit să-i fie milă de el, dar pe moment părea incapabil să simtă altceva decât o furie oarbă.

– Mă dau peste cap să ajung înapoi în timp-record și tot ce poți spune este „I-ai dat ei pistolul". Mersi, bătrâne. Adică, mă așteptam să dai dovadă de puțină recunoștință, dar asta e de-a dreptul *copleșitor*.

– Cred că am spus singurul lucru care contează.

– Ei bine, dacă tot ai amintit de asta, da, i l-am dat, spuse Eddie, punând mâinile în șolduri și uitându-se încruntat la pistolar. Acum ai de ales. Poți urca în scaun sau îl pot plia și pot face o încercare de a ți-l îndesa pe cur în sus. Ce preferi, stăpâne?

– Nici una, nici alta. Roland surâdea palid, surâsul unui om care nu *vrea* să surâdă, dar nu se poate abține. Întâi o să dormi puțin, Eddie. Restul, o să vedem când o să vină timpul pentru văzut, dar acum ai nevoie de somn. Ești epuizat.

– Vreau să mă întorc la ea.

– Și eu. Dar dacă nu te odihnești, o să cazi pe drum. Nimic mai complicat. Rău pentru tine, mai rău pentru mine și cel mai rău pentru *ea*.

Eddie rămase o clipă în cumpănă.

– Ai scos un timp bun, admise pistolarul. Miji ochii spre soare. Acum e ora patru, poate și un sfert. Dormi cinci, poate șapte ore, și o să fie complet întuneric...

– Patru. Patru ore.

– Prea bine. Până se lasă noaptea; cred că asta e important. Apoi mănânci. Apoi ne punem în mișcare.

– Mănânci și tu.

Iarăși zâmbetul acela palid.

– O să încerc. Se uită la Eddie cu calm. Viața ta e-n mâinile mele acum; cred că știi asta.

– Da.

– Eu te-am răpit.

– Da.

– Vrei să mă omori? Dacă da, mai bine fă-o acum, decât să ne supui pe toți trei la... Respirația lui șuieră moale. Eddie auzi hârâitul din pieptul lui și nu se lăsă deloc impresionat. ...la neplăceri inutile, încheie pistolarul.

– Nu vreau să te omor.

– Atunci... Fu întrerupt de un neașteptat acces de tuse aspră... Întinde-te jos.

Eddie se întinse. Somnul nu-l învălui ca o aripă, cum se întâmpla uneori, ci îl cuprinse cu mâinile dure ale unei amante orbite de dorință. Îl auzi (sau poate că nu fu decât un vis) pe Roland spunând: *Dar nu trebuia să-i dai pistolul*, după care rămase în întuneric o perioadă indefinită de timp și apoi Roland îl trezi, zgâlțâindu-l, și când în sfârșit se ridică în șezut, în corpul lui nu părea să existe decât durere: durere și greutate. Mușchii i se transformaseră în scripeți ruginiți într-o clădire părăsită. Încercarea de a se ridica în picioare nu dădu roade. Căzu greoi înapoi pe nisip. Reuși totuși la a doua încercare, dar i se păru că-i va lua douăzeci de minute doar ca să se întoarcă în loc. Și că-l va durea să o facă.

Ochii lui Roland erau ațintiți asupra lui, întrebători.

– Ești pregătit?

Eddie încuviință.

– Da. Dar *tu*?

– Da.

– *Ești* în stare?

– Da.

Așa că mâncară... după care Eddie începu al treilea și ultimul său drum de-a lungul acelei porțiuni blestemate de plajă.

xii

Parcurseră o distanță bună în noaptea aceea, dar Eddie tot se arătă dezamăgit când pistolarul propuse un popas. Nu se împotrivi pentru că era pur și simplu prea obosit ca să continue fără a se odihni, dar sperase să ajungă mai departe. Greutatea. Asta era marea problemă. În comparație cu Odetta, a-l împinge pe Roland era ca și cum ar împinge o legătură cu drugi de fier. Eddie mai dormi patru ore înaintea zorilor, se trezi când soarele ieșea de după dealurile erodate, tot ce mai rămăsese din munți, și-l auzi pe pistolar cum tușea. Era o tuse slabă, hârâită, tusea unui bătrân pe care-l paște pneumonia.

Li se întâlniră ochii. Accesul de tuse al lui Roland se transformă în râs.

– Încă nu s-a zis cu mine, Eddie, indiferent cum aș horcăi. Tu?

Eddie se gândi la ochii Odettei și clătină din cap.

– Nu, dar mi-ar prinde bine un cheeseburger și o Bud.

– O Bud! zise pistolarul nedumerit, gândindu-se la merii înfloriți din Grădinile Curții Regale[1].

– Lasă. Hopa sus în scaun, bătrâne. N-are cilindri în V și nici geamuri automate, dar tot o să gonim cu o sută la oră.

Și goniră, dar la apusul celei de-a doua zile de când Eddie o lăsase pe Odetta singură, încă mai aveau de mers până la a treia ușă. Eddie se întinse pe pământ, gândindu-se să mai tragă un somn de patru ore, dar strigătul dement al uneia

[1] *Bud* – „mugur“, „boboc“ (n. tr.).

dintre pisicile acelea sălbatice îl smulse din somn după doar două ore. Îi galopa inima în piept. Doamne, animalul acela părea după sunet de-a dreptul *uriaș*.

Îl văzu pe pistolar stând într-un cot, cu ochii licărindu-i în întuneric.

– Ești pregătit? întrebă Eddie.

Se ridică încet în picioare, cu o grimasă de durere.

– Dar *tu?* întrebă Roland din nou, foarte încet.

Eddie își răsuci spatele. Se auzi un răpăit ca exploziile unui șirag de pocnitori mici.

– Mda. Dar aș prefera să mă-nfrupt din cheeseburgerul ăla.

– Parcă vorbeai de pui.

Eddie gemu.

– Mai lasă-mă-n pace, amice.

Când soarele urca deasupra dealurilor, cea de-a treia ușă apăru clar în depărtare. Două ore mai târziu, ajunseră la ea.

Din nou toți împreună, gândi Eddie, gata să cadă în fund.

Dar se înșela, din câte se părea. Nu era nici urmă de Odetta Holmes. Absolut niciuna.

xiii

– *Odetta!* strigă Eddie și acum vocea lui era spartă și aspră ca vocea *celeilalte* fețe a Odettei.

Nu primi ca răspuns nici măcar un ecou, ceva ce să poată confunda măcar cu vocea Odettei. Dealurile acelea joase și erodate refuzau să reverbereze sunetele. Se auzea doar vuietul valurilor, mult mai puternic în spațiul acela strâmt, bubuitul ritmic și cavernos al fluxului lovindu-se de fundul unui tunel pe care îl săpase în roca friabilă, și șuieratul constant al vântului.

– *Odetta!*

De data aceasta strigă atât de tare, că vocea i se întrerupse și, un moment, ceva ascuțit – ca așchia unui os de pește – îi sfredeli corzile vocale. Ochii lui cercetau frenetic dealurile, căutând pata de maro-deschis a palmei ei, căutând vreo mișcare în timp ce se ridica... uitându-se (Dumnezeu să-l ierte) după urme roșii de sânge proaspăt pe suprafața roasă a stâncilor.

Se întrebă ce ar face dacă ar vedea sânge sau dacă ar găsit revolverul, acum cu urme adânci de dinți în lemnul neted de santal al mânerului. O imagine ca aceasta îl putea arunca în brațele isteriei, putea chiar să-i fure mințile, însă el totuși o căută cu privirea – sau căuta orice altă imagine.

Ochii lui nu vedeau nimic; urechile nu auzeau nici cel mai slab strigăt.

Între timp, pistolarul studie a treia ușă. Se așteptase la alt cuvânt, la cuvântul pe care omul în negru îl folosise când întorsese a șasea carte de tarot pe golgota de pulbere unde pălăvrăgiseră. *Moartea*, spusese Walter, *dar nu pentru tine, pistolarule.*

Pe ușa aceasta nu scria MOARTEA... scria cu totul altceva. Citi cuvântul din nou, mișcând din buze fără sunet:

UCIGAȘUL[1]

Și totuși, sensul *este moartea*, gândi Roland și știa că așa era.

Ce-l făcu să întoarcă privirea în spate fu sunetul vocii lui Eddie, îndepărtându-se. Tânărul începuse să urce prima pantă, continuând să strige numele Odettei.

Un moment, Roland se gândi să-l lase să meargă.

Poate că avea să o găsească, poate chiar în viață, nu foarte grav rănită și încă ea însăși. Bănuia că amândoi ar putea chiar să-și încropească o viață împreună acolo, că dragostea lui Eddie pentru Odetta și a ei pentru el ar

[1] *Pusher*, în original – cel care împinge, dar și dealer de droguri (ceea ce explică fiorii simțiți de Eddie înainte) (n. tr.).

putea într-un fel să sufoce buruiana care-și spunea Detta Walker. Da, între ei doi bănuia că era posibil ca Detta să fie strânsă până la dispariție. În felul lui dur, Roland era un romantic... însă era și destul de realist ca să știe că uneori dragostea *chiar* triumfă în pofida tuturor. Cât despre el... Chiar dacă reușea să obțină leacurile din lumea lui Eddie, care înainte aproape îl vindecaseră, oare de data aceasta îl vor mai putea vindeca – ori măcar să-l repună cât de cât pe picioare? Acum era foarte bolnav și se trezea întrebându-se dacă nu cumva lucrurile merseseră prea departe. Îl dureau brațele și picioarele, capul îi zvâcnea, își simțea pieptul greu și plin de flegmă. Când tușea simțea în partea stângă un râcâit dureros, ca și când ar fi avut coastele rupte. Urechea stângă îi ardea. Poate că venise timpul să pună capăt la tot, își spunea; să se dea pur și simplu bătut.

La aceasta, toată ființa lui protestă.

– *Eddie!* strigă el și acum nu mai tuși. Vocea lui era profundă și puternică.

Eddie se întoarse, cu un picior pe pământ, cu celălalt urcat pe o limbă de stâncă.

– Du-te, spuse el și făcu din mână un gest straniu, de îndemn, un gest care spunea că vrea să scape de pistolar ca să se poată ocupa de *adevărata* lui treabă, de treaba cea *importantă*, găsirea Odettei și, dacă situația o cerea, salvarea ei. E-n regulă. Treci dincolo și ia ce-ți trebuie. Te așteptăm amândoi aici la întoarcere.

– Mă îndoiesc de asta.

– Trebuie să o găsesc. Eddie se uită la Roland și privirea lui era foarte tânără și de o sinceritate totală. Nu vorbesc aiurea, chiar *trebuie* să o găsesc.

– Îți înțeleg dragostea și nevoia, spuse pistolarul, dar vreau să vii cu mine de data asta, Eddie.

Eddie se uită la el mult timp, încercând parcă să priceapă ce auzise.

– Să vin cu tine, repetă el până la urmă, năucit. Să vin *cu tine!* Doamne sfinte, acum cred că le-am auzit într-adevăr pe toate. Pe toate-*toate*. Ultima dată erai așa de hotărât să rămân aici, încât ai fost chiar dispus să-ți asumi riscul

ca eu să-ți tai gâtul. Iar acum vrei să riști ca nu știu ce creatură să o sfâșie *pe ea* în bucăți!

– E posibil ca asta să se fi întâmplat deja, spuse Roland, deși știa că nu era așa. Stăpâna poate că era rănită, dar știa că nu era moartă.

Din nefericire, și Eddie știa. O săptămână sau zece zile de abstinență îi ascuțise mintea extraordinar de tare. Arătă cu degetul spre ușă.

– Știi că nu-i așa. Dacă ar fi așa, blestemăția aia ar fi dispărut. Doar dacă nu mințeai când ai spus că totul e pierdut fără noi trei.

Eddie se întoarse cu fața la urcuș, dar ochii lui Roland îl țineau în loc.

– Bine, spuse pistolarul. Vocea lui era aproape la fel de blândă ca atunci când vorbise cu femeia prizonieră în spatele măștii pline de ură a Dettei. E în viață. Dacă așa stau lucrurile, de ce nu-ți răspunde la chemare?

– Păi... poate că o pisică din aia sălbatică a dus-o departe.

Dar vocea lui Eddie era slabă.

– O pisică ar fi ucis-o, ar fi mâncat din ea pe săturate și ar fi lăsat restul în urmă. Cel mult, i-ar fi tras corpul la umbră, ca să se poată întoarce la noapte și să mănânce carnea pe care soarele nu a apucat să o strice. Dar dacă ar fi așa, ușa ar fi dispărut. Pisicile sălbatice nu sunt ca unele insecte, care-și paralizează prada și o duc cu ele pentru a o mânca mai târziu, știi asta.

– Asta nu e neapărat adevărat, zise Eddie. Un moment o auzi pe Odetta spunând: *Ar fi trebuit să faci parte din clubul de dezbateri, Eddie*, și alungă gândul. S-ar putea să o fi atacat o pisică și ea să fi încercat să tragă, dar primele gloanțele din pistolul tău au dat rateu. La naiba, poate chiar primele patru sau cinci. Pisica a ajuns la ea, a mușcat-o și înainte să o omoare... *BUM!* Eddie lovi cu pumnul în palmă, văzând clar totul cu ochiul minții, ca și când ar fi asistat la scenă. Glonțul a omorât pisica sălbatică, sau doar a rănit-o, sau poate doar a pus-o pe fugă. Ce zici de asta?

Cu calm, Roland spuse:

– Am fi auzit o împușcătură.

Preț de o clipă, Eddie nu putu decât să stea acolo mut, nevenindu-i în gând niciun contraargument. Sigur că ar fi auzit-o. Prima dată când auziseră urletul unei pisici sălbatice, animalul trebuia să se fi aflat la distanță de douăzeci și cinci, poate treizeci de kilometri. Un foc de pistol...

Se uită la Roland cu o neașteptată viclenie.

– Poate că *tu* l-ai auzit, spuse. Poate că *tu* ai auzit o împușcătură în timp ce eu dormeam.

– Te-ar fi trezit.

– Nu la cât eram de obosit, bătrâne. Când am adormit, parcă am fost...

– Parcă ai fost mort, spuse pistolarul cu aceeași voce calmă. Cunosc sentimentul.

– Atunci înțelegi...

– Dar nu e ca atunci când chiar *ești* mort. Noaptea trecută așa ai dormit, dar când a urlat o pisică, te-ai trezit și ai fost în picioare în câteva secunde. Datorită grijii pe care i-o porți. N-a fost nicio împușcătură, Eddie, și știi și tu asta. Ai fi auzit-o. Datorită grijii pe care i-o porți.

– Atunci, poate că a lovit-o cu o piatră! strigă Eddie. De unde dracu' să știu eu, când stau aici și mă cert cu tine în loc să verific posibilitățile? Adică, ar putea să zacă undeva pe acolo rănită, amice! Rănită sau sângerând de moarte! Ce-ai zice dacă *aș veni* cu tine pe ușa aia și ea ar muri până să ne întoarcem? Ce-ai zice dacă te-ai uita înapoi și ai vedea ușa de acolo, apoi te-ai uita din nou și ai vedea că a dispărut, ca și când n-ar fi fost niciând, pentru că *ea* a dispărut? Atunci ai fi tu blocat în lumea *mea*, și nu invers!

Se opri, gâfâind și săgetându-l pe pistolar cu privirea, strângând tare din pumni.

Roland se simți puțin exasperat. Cineva – poate că fusese Cort, dar mai posibil era să fi fost tatăl lui – avea o vorbă: *Mai bine bei toată apa din ocean cu lingura decât să te contrazici cu un îndrăgostit.* Dacă era nevoie de vreo dovadă a adevărului acestei vorbe, dovada se afla ceva mai sus de el, într-o postură care

exprima sfidare și defensivă. Să te aud, spunea ținuta lui Eddie Dean. *Să te aud, am răspuns la orice întrebare mi-ai pune.*

– Poate că nu o pisică sălbatică a găsit-o, spuse el acum. O fi asta lumea ta, dar nu cred că ai fost în partea asta a ei mai mult decât am fost eu în Borneo. Habar n-ai ce vietăți ar putea cutreiera dealurile alea, nu-i așa? Poate că a luat-o o maimuță sau ceva asemănător.

– Ceva a luat-o, asta-i sigur, spuse pistolarul.

– Ei, slavă cerului că boala nu ți-a răpit toată logica...

– Și știm amândoi cine a luat-o. Detta Walker. Ea a luat-o. Detta Walker.

Eddie deschise gura, dar pentru scurtă vreme – doar câteva secunde, însă destule ca amândoi să recunoască adevărul – chipul inexorabil al pistolarului îi reduse la tăcere orice argument.

xiv

– Nu ea *musai* să fie așa.

– Vino puțin mai aproape. Dacă e să vorbim, hai să vorbim. De fiecare dată când trebuie să strig ca să mă auzi peste zgomotul valurilor, rămân fără o bucată din gât. Sau cel puțin asta simt.

– Ce ochi mari ai, bunicuță, zise Eddie, fără a se mișca.

– Ce naiba spui acolo?

– Un basm. Eddie coborî totuși puțin panta – patru metri, nu mai mult. Și *basme* ai tu în cap dacă crezi că mă poți convinge să mă apropii destul de mult de scaunul ăla.

– Destul de mult ca să *ce?* Nu înțeleg, spuse Roland, deși înțelegea perfect.

De la aproximativ o sută cincizeci de metri în sus și poate cinci sute spre est, ochi negri – ochi pe cât de inteligenți, pe atât de nemiloși – urmăreau cu atenție acest tablou. Era imposibil să-ți dai seama ce spuneau cei doi; vântul,

valurile și bubuitul cavernos al fluxului care își săpa canalul sub pământ aveau grijă de asta, dar Detta nu avea nevoie să audă ce *spuneau* ca să știe despre ce *vorbeau*. Nu-i trebuia un telescop ca să vadă că Omul Foarte Rău era acum și Omul Foarte Bolnav și că poate Omul Foarte Rău era dispus să întârzie câteva zile sau chiar câteva săptămâni torturând o femeie de culoare fără picioare – după cum stăteau lucrurile pe acolo, era al naibii de greu să găsești un mod de a te amuza – dar credea că Omul Foarte Bolnav își dorea un singur lucru, și acela era să-și care de acolo curu' lui de față palidă. Să folosească ușa aia magică și să și-l care dincolo. Dar înainte nu se grăbea să-și care curu'. Înainte nu se grăbea să care nimic. Înainte, Omul Foarte Rău nu se afla altundeva decât *în capul ei*. Încă nu-i plăcea să se gândească la asta, la cum se simțise, la cât de ușor îi respinsese toate încercările de a-l împinge afară, *departe*, de a-și recăpăta controlul propriei ființe. Fusese îngrozitor. Teribil. Și ce făcea să fie și mai rău era lipsa ei de înțelegere. Care era, mai exact, adevărata sursă a terorii ei? Căci intruziunea în sine nu era îndeajuns de amenințătoare. Știa că ar putea înțelege dacă s-ar examina mai îndeaproape, dar nu voia să facă asta. O atare examinare ar putea-o duce într-un loc ca acela de care marinarii se temeau în Antichitate, un loc care era nici mai mult și nici mai puțin decât marginea lumii, un loc pe care cartografii îl marcaseră cu legenda AICI SUNT ȘERPI. Partea hidoasă a intruziunii Omului Foarte Rău fusese sentimentul de *familiaritate* pe care-l adusese cu el, ca și când lucrul acesta incredibil s-ar fi întâmplat și înainte – nu o dată, ci de multe ori. Dar, speriată ori nu, ea își interzisese să intre în panică. Era cu ochii în patru chiar în timp ce se lupta, și își amintise că se uitase în cadrul ușii aceleia atunci când pistolarul folosise mâinile ei ca să rotească scaunul într-acolo. Își amintise că văzuse trupul Omului Foarte Rău întins pe nisip și pe Eddie ghemuit deasupra lui cu un cuțit în mână.

Ce n-ar fi dat ca Eddie să fi înfipt cuțitul ăla în gâtul Omului Foarte Rău! Mai ceva ca sacrificarea unui porc! De zece ori mai bine!

Nu o făcuse, dar ea văzuse corpul Omului Foarte Rău. Respira, dar mai degrabă *cadavru* era cuvântul potrivit; nu fusese decât un *obiect* inutil, ca un sac aruncat la voia întâmplării, în care un idiot a îndesat buruieni sau pănușe de porumb.

Poate că mintea Dettei era spurcată ca o ladă de gunoi, dar era mai ageră decât a lui Eddie. *Omu' Foarte Rău de colo ierea numa' pară ș' foc. Da' acu' nu mai ie. El știe că-s acilea sus ș' nu vrea decât s' plece-nainte s' cobor și să-i iau gâtu'. Da' pretinușu' lui... iel* încă-*i în forț' ș'ncă nu s-a săturat s' dea-n mine. Vrea s' vin-aci ș' să mă bată. Nu-i pas' de cum ie Omu' Foarte Rău. Cum nu. Iel 'și zice: O curv' neagră făr' picioare nu se poa' pune c-un jmecher mare ca min'. Nu vreau s' fug. Vreau s' bat la curv-aia neagră de să-i meargă fuljii. Îi trag una sau doo,* apoi *ne putem duce cum vrei tu. Asta-ș' zice, da' nu-i bai. Ie numa' bine, palidule. Dac' crez' că te poț' pune cu Detta Walker, vino num-aci-n Va-nele istea ș' fă o-ncercare. O s-afli că cân' te pui cu mine, te pui cu ăla mai bun, dulcicule! O s-afli că...*

Dar fu întreruptă din goana gândurilor de un sunet care ajunse până la ea clar în ciuda valurilor și a vântului: bubuitul greu al unui foc de pistol.

XV

– Cred că înțelegi mai bine decât lași să se vadă, spuse Eddie. *Mult* mai bine. Ai vrea să mă apropii cât să poți pune mâna pe mine, asta cred eu. Mișcă iute din cap spre ușă fără să-și dezlipească ochii de la fața lui Roland. Neștiind că nu foarte departe cineva gândea exact asta, adăugă: Bine, știu că ești bolnav, dar poate că te prefaci mai bolnav decât ești în realitate. Poate că exagerezi cu bună știință.

– Poate, spuse Roland, nezâmbitor, și completă: Dar nu e așa.

Însă era... puțin.

– Dar câțiva pași în plus nu te costă nimic, nu? N-o să mai pot striga mult timp. Ultima silabă se transformă într-un orăcăit de broască, parcă pentru a-i sublinia ideea. Și vreau să știu că reflectezi bine la ce faci... la ce *ai de gând* să faci. Dacă nu te pot convinge să vii cu mine, poate reușesc măcar să te pun în gardă... din nou.

– De dragul Turnului tău prețios, pufni Eddie, dar se lăsă totuși să alunece până la jumătatea porțiunii pe care o urcase, tenișii lui scâlciați iscând norișori de praf brun.

– De dragul Turnului meu prețios și al sănătății *tale* prețioase, spuse pistolarul. Ca să nu mai vorbesc de prețioasa ta *viață*.

Scoase revolverul rămas din tocul stâng și se uită la el cu o expresie deopotrivă tristă și ciudată.

– Dacă ai impresia că mă poți speria cu ăla...

– Nu am. Știi bine că nu te pot împușca, Eddie. Dar cred că ai nevoie de un exemplu concret pentru a vedea cât s-au schimbat lucrurile. Cât *de mult* s-au schimbat.

Roland ridică pistolul cu țeava îndreptată nu spre Eddie, ci spre oceanul învolburat, și trase cocoșul. Eddie se pregăti pentru bubuitul greu al armei.

Ghinion. Doar un declic sec.

Roland trase iar cocoșul. Butoiașul se roti. Apăsă trăgaciul și din nou se auzi un declic sec.

– Nu te mai obosi, spuse Eddie. De unde vin eu, Ministerul Apărării te-ar fi angajat după primul rateu. La fel de bine ai pu...

Dar violentul CA-BUM al revolverului reteză finalul cuvântului la fel de precis cum Roland retezase crenguțe din copaci în perioada formării sale, când exersa trasul la țintă. Eddie tresări. Detunătura reduse pe moment la tăcere acel *riiii* constant al insectelor de pe dealuri. Reîncepură să se facă auzite încet, timid, doar după ce Roland așeză pistolul în poală.

– Ce naiba dovedește asta?

– Presupun că totul depinde de ce alegi să asculți și ce refuzi să auzi, zise Roland puțin cam tăios. *Ar trebui* să dovedească faptul că nu toate gloanțele sunt oarbe. Mai mult, sugerează – sugerează *apăsat* – că unele, poate chiar *toate* gloanțele din pistolul pe care i l-ai dat Odettei ar putea fi bune.

– Prostii! Eddie făcu o pauză. De ce?

– Pentru că pistolul cu care tocmai am tras l-am încărcat cu gloanțe din partea din *spate* a curelelor – cu gloanțe care s-au udat cel mai tare, altfel spus. Am făcut-o doar ca să-mi treacă timpul cât ai fost plecat. Nu că ar lua mult să încarci o armă, chiar dacă-ți lipsesc vreo două degete, înțelegi? Roland râse scurt și râsul se transformă într-o tuse pe care și-o înfundă cu pumnul ciuntit. Când își reveni, continuă: Dar după ce ai încercat să tragi cu gloanțe ude, trebuie să desfaci arma și să o cureți. *Desfaceți arma, curățați arma, viermilor* – asta ne-a băgat în cap Cort, instructorul nostru, prima dată. Nu știam cât îmi va lua să desfac pistolul, să-l curăț și să-l montez la loc doar cu o mână și jumătate, dar mi-am spus că dacă am de gând să mai trăiesc – și am, Eddie, chiar am – n-ar strica să aflu. Să aflu și apoi să învăț să mă mișc repede, nu ești de acord cu mine? Vino puțin mai aproape, Eddie! Vino puțin mai aproape, pentru numele tatălui tău!

– Ca să te văd mai bine, copila mea, zise Eddie, dar făcu doi pași spre Roland. *Doar* doi.

– Când glonțul a pornit de pe țeavă la prima apăsare de trăgaci, era să fac pe mine, mărturisi pistolarul. Râse din nou. Șocat, Eddie își dădu seama că Roland ajunsese în pragul delirului. Primul glonț, dar crede-mă când îți spun că era *ultimul* lucru la care mă așteptam.

Eddie încercă să decidă dacă pistolarul mințea, dacă mințea în legătură cu pistolul, dar și în legătură cu starea lui de sănătate. De bolnav era bolnav, sigur. Dar era oare într-adevăr atât de bolnav? Eddie nu știa. Dacă Roland se prefăcea, treaba îi ieșea de minune; cât despre pistoale, Eddie nu avea cum să-și dea seama, pentru că el nu avea deloc experiență în domeniu. Trăsese cu pistolul poate de trei ori în viață înainte să se trezească într-un schimb de focuri

în localul lui Balazar. *Henry* ar fi știut, dar Henry era mort – un gând care reușea mereu să-l surprindă și să-i retrezească suferința.

– Niciunul dintre celelalte n-a explodat, continuă pistolarul, așa că am curățat arma, am reîncărcat-o și am tras din nou toate gloanțele din butoiaș. De data aceasta am folosit gloanțe luate de mai aproape de cataramă, care se udaseră mai puțin. Cele pe care le-am folosit ca să vânăm, cele uscate, erau cele mai apropiate de cataramă.

Făcu o pauză ca să tușească sec în palmă, apoi continuă.

– La a doua încercare am avut două explozii. Am desfăcut iar arma, am curățat-o și am reîncărcat-o a treia oară. Tocmai m-ai văzut trăgând trei gloanțe din acea a treia încărcătură. Surâse firav. Știi, după primele două declicuri am crezut că aș avea un noroc dat naibii să fi umplut butoiașul doar cu gloanțe ude. N-ar fi fost foarte convingător, nu-i așa? Poți să te mai apropii puțin, Eddie?

– Deloc foarte convingător, spuse Eddie, și cred că mai aproape de atât nu vin, mersi mult. Ce lecție ar trebui să învăț din toate astea, Roland?

Roland se uită la el cum te-ai uita la un imbecil.

– Să știi că nu te-am trimis aici ca să mori. Nu v-am trimis pe *niciunul* dintre voi doi ca să muriți aici. Zeilor mari, Eddie, unde ți-e mintea? Femeia are la ea *gloanțe bune!* Ochii lui îl studiară bine. E undeva pe dealurile astea. Poate-ți spui că îi poți da de urmă, dar n-o să reușești dacă terenul e la fel de pietros cum pare de aici. Așteaptă acolo nu Odetta, ci Detta, așteaptă acolo cu pistolul încărcat în mână. Dacă te las să te duci după ea, o să-ți zboare mațele pe gaura curului.

Încă un acces de tuse.

Eddie se uita atent la omul chinuit din scaunul cu rotile și valurile bubuiau și vântul sufla pe aceeași notă monotonă.

În cele din urmă, se auzi spunând:

– Poate ai păstrat un glonț despre care știai *sigur* că este bun. Te-aș crede în stare de asta.

Și, odată spusă cu voce tare, știu că este adevărat: nu doar de asta îl credea în stare pe Roland, ci și de orice altceva.

Pentru Turnul lui.

Pentru Turnul lui blestemat.

Și viclenia de a pune ultimul glonț bun în *al treilea* butoiaș! Pentru a lasă necesara impresie a realității, nu? Atât cât să-ți fie greu să nu crezi.

– În lumea mea avem o vorbă, spuse Eddie. „Tipu' ăla ar fi în stare să vândă frigidere eschimoșilor." Asta-i vorba.

– Ce înseamnă?

– Înseamnă că tipul în chestiune e un șmecher și jumătate.

Pistolarul se uită la el mult timp, după care aprobă din cap.

– Vrei să rămâi. Prea bine. Cât e Detta, femeia e mai bine păzită de... de viețuitoarele care hoinăresc pe aici... decât dacă ar fi Odetta, iar tu ar fi mai bine să nu te apropii de ea – cel puțin pentru moment – dar înțeleg situația. Nu-mi place, dar nici n-am timp să mă contrazic cu un nerod.

– Asta înseamnă că nici pe tine n-a încercat nimeni să te contrazică pe tema Turnului ăluia Întunecat la care ești așa chitit să ajungi? întrebă politicos Eddie.

Roland surâse obosit.

– Ba au încercat mulți. Presupun că de asta știu că nu te vei răzgândi. Nerozii se recunosc între ei. În orice caz, sunt prea slăbit ca să te prind, iar tu ești prea precaut ca să te lași convins să vii destul de aproape încât să te înhață, și nu mai e timp de discuții. Nu pot decât să plec și să sper că va ieși cât mai bine. Înainte să plec, totuși, îți mai spun o ultimă dată, iar tu, Eddie, ascultă bine: *Fii în gardă.*

Apoi Roland făcu ceva care pe Eddie îl determină să se rușineze de toate îndoielile lui (fără însă a-l clinti din hotărârea sa): deschise butoiașul revolverului cu o mișcare iute și expertă din încheietura mâinii, scutură toate gloanțele oarbe și le înlocui cu altele din găicile curelelor, aproape de catarame. Cu o altă mișcare iute din încheietură, închise butoiașul la loc.

– Acum nu mai este timp să curăț arma, spuse, da' bag seama că asta nici n-o să conteze. Acum prinde-o și vezi să n-o scapi – și n-o murdări mai tare decât este deja. N-au mai rămas multe arme în lumea mea care să funcționeze.

Aruncă pistolul. Înflăcărat cum era, Eddie aproape că-l *scăpă*. Apoi arma se odihni în siguranță, la betelia pantalonilor lui.

Pistolarul coborî din scaun, fu cât pe ce să cadă când acesta alunecă în spate sub apăsarea mâinilor lui, după care se împletici către ușă. Prinse clanța cu degetele; în mâna *lui*, clanța se roti fără probleme. Eddie nu reuși să vadă decorul spre care se deschise ușa, dar auzi larma înfundată a traficului.

Roland se uită înapoi la el, ochii albaștri de țintaș sclipind pe fața lui de un alb cadaveric.

xvi

Detta urmări toate acestea din ascunzătoarea ei, cu ochi ce sclipeau a ură neastâmpărată.

xvii

– Să nu uiți, Eddie, spuse el cu o voce aspră și trecu pragul.

Trupul lui se prăbuși la pământ ca și când ar fi întâlnit un zid de piatră și nu un spațiu gol.

Eddie simți o dorință aproape de nestăpânit să se ducă la ușă, să se uite prin ea și să vadă unde – și în ce *când* – dădea. În schimb, se întoarse și scrută din nou dealurile, cu mâna pe mânerul pistolului.

Îți mai spun o ultimă dată.

Brusc, scrutând dealurile brune și pustii, Eddie se simți speriat.

Fii în gardă.

În față, nu se mișca nimic. Nimic ce putea *vedea* el, cel puțin. Și totuși, simțea prezența ei.

Nu a Odettei; pistolarul avusese dreptate în privința asta.

El simțea prezența Dettei.

Înghiți și auzi un zgomot sec în gât.

În gardă.

Da. Dar de când se știa nu simțise o atât de mare dorință de a dormi. Avea să-l cuprindă în curând; dacă nu ceda, somnul avea să-l fure.

Și în timp ce el va dormi, Detta va veni.

Detta.

Eddie se împotrivi oboselii, se uită spre dealurile liniștite cu ochi umflați și grei și se întrebă cât ar putea trece până ce Roland se va întoarce cu al treilea – Ucigașul, oricine ar fi fost acesta.

– Odetta? strigă el fără mari speranțe.

Doar tăcerea îi răspunse, și pentru el începu timpul așteptării.

3

UCIGAȘUL

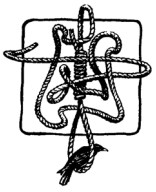

Capitolul 1

Leacul amar

i

Când pistolarul intrase în Eddie, acestuia, un moment, i se făcuse greață și avusese sentimentul că este *privit* (asta i-o spusese Eddie, pentru că el nu simțise nimic). Cu alte cuvinte, fusese vag conștient de prezența pistolarului. În cazul Dettei, Roland fusese nevoit să *iasă în față* imediat, cu sau fără voia lui. Ea nu doar îl simțise, ci într-un fel bizar, fusese ca și când l-ar fi *așteptat* – pe el sau pe un alt vizitator mai frecvent. În orice caz, ea fusese întru totul conștientă de prezența lui, chiar din clipa în care intrase în ea.

Jack Mort nu simți nimic.

El era prea preocupat de băiat. De două săptămâni stătea cu ochii pe băiat.

Astăzi avea de gând să-l împingă.

ii

Chiar și stând cu spatele la ochii prin care el se uita acum, Roland îl recunoscu pe băiat. Era cel pe care îl întâlnise la halta din deșert, băiatul pe care îl salvase

de Oracolul din Munți, băiatul a cărui viață o sacrificase când trebuise în cele din urmă să aleagă între el și a-l prinde din urmă pe omul în negru; băiatul care spusese *Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea* înainte să plonjeze în abis. Și așa era, băiatul avusese dreptate.

Băiatul era Jake.

Ținea o pungă de hârtie maro într-o mână și în cealaltă o geantă de pânză albastră. Judecând după colțurile care întindeau pânza, pistolarul bănuia că înăuntru se aflau cărți.

Strada pe care băiatul aștepta să o traverseze era extrem de aglomerată – o stradă în același oraș din care îi luase pe prizonier și pe Stăpână, își dădu el seama, dar pentru moment asta nu avea importanță. Nimic nu avea importanță decât ce urma sau nu să se întâmple în următoarele câteva secunde.

Jake nu fusese adus în lumea pistolarului printr-o ușă magică; el trecuse pragul într-un fel mai puțin insolit: se născuse în lumea lui Roland, murind în propria sa lume.

Fusese ucis.

Mai precis, fusese *împins*.

Împins în stradă; călcat de o mașină în drum spre școală, cu punga cu mâncare într-o mână și cărțile în cealaltă.

Împins de omul în negru.

O s-o facă! O s-o facă chiar acum! Asta va fi pedeapsa pentru că l-am ucis în lumea mea – să asist la asasinarea lui în lumea asta fără a avea putința de a face ceva!

Dar Roland își consacrase toată viața luptei cu nemilosul destin – acesta fusese *ka*-ul lui, altfel spus, așa că *ieși în față* fără a mai sta pe gânduri, acționând mânat de reflexe atât de adânc înrădăcinate în ființa sa, încât aproape că deveniseră instincte.

Și făcând asta, un gând deopotrivă oribil și ironic îl fulgeră: *Dar dacă trupul în care intrase era* chiar *cel al omului în negru? Și dacă, ieșind la suprafață*

pentru a-l salva pe băiat, își vedea propriile mâini *întinzându-se și împingându-l? Dacă sentimentul acesta de control nu era decât o iluzie și ultima glumă nesărată a lui Walter era ca* Roland însuși *să-l ucidă pe băiat?*

iii

Preț de o singură clipă, Jack Mort își pierdu firul subțire al concentrării. Pe punctul de a sări în față și a-l împinge pe puști în mijlocul traficului, simți ceva ce mintea lui traduse greșit, la fel cum corpul poate transfera durerea de la o parte a sa la alta.

Când pistolarul *ieși în față*, Jack crezu că un fel de gâză îi aterizase pe ceafă. Nu o viespe sau o albină, nu ceva ce chiar *împungea*, ci o insectă care mușca și ustura. Un țânțar, poate. Pe asta dădu el vina pentru că-și pierdu concentrarea în momentul decisiv. Se lovi cu palma peste ceafă și se întoarse spre băiat.

I se păru că asta se petrecuse într-o clipă; de fapt, trecuseră șapte secunde. Nu simți nici pasul iute al pistolarului în față, nici pasul lui la fel de iute înapoi, și niciunul dintre oamenii din jurul lui (oameni care mergeau la serviciu, majoritatea ieșiți din stația de metrou de pe strada vecină, cu fețele încă buhăite de somn, cu ochii semivisători întorși spre înăuntru) nu observă ochii lui Jack transformându-se din obișnuitul lor albastru intens într-un albastru mai deschis în spatele ochelarilor cu rame aurii subțiri, pe care îi purta. Nimeni nu observă ochii aceia revenind la nuanța lor normală de cobalt, dar când se întâmplă asta și el refocaliză privirea asupra băiatului, văzu cu o furie și o frustrare la fel de ascuțite ca un spin că ratase ocazia. Lumina semaforului se schimbase.

Îl privi pe băiat cum traversa odată cu restul turmei, după care Jack făcu cale-ntoarsă și porni nervos împotriva fluxului de pietoni.

– Hei, domnule! Ai gri...

O adolescentă cu tenul ca de lapte pe care n-o văzuse. Jack o împinse în lături, o împinse tare, neîntorcând ochii după ea când aceasta strigă nervoasă, toate cărțile de școală din brațele ei împrăștiindu-se pe jos. O luă pe Fifth Avenue, îndepărtându-se de 43rd Street, unde plănuise ca băiatul să moară azi. Stătea cu ochii în pământ, cu buzele strânse atât de tare încât părea să nu aibă gură, ci doar cicatricea unei răni de mult vindecate deasupra bărbiei. Odată scăpat din aglomerația de la colț, nu încetini pasul, ci îl grăbi și mai tare, străbătând 42nd Street, apoi 41st și 40th. Undeva în mijlocul următoarei străzi trecu pe lângă clădirea în care locuia băiatul. Nu-i aruncă decât o privire fugitivă, deși de acolo îl urmărise pe băiat în fiecare zi de școală în ultimele trei săptămâni, îl urmărise de la clădire până la colțul aflat la trei cvartale și jumătate de 40th Street, colțul pe care îl numise simplu Locul de Împingere.

Fata de care se lovise striga după el, dar Jack Mort nu-i dădu importanță, așa cum un colecționar de fluturi n-ar fi dat importanță unui lepidopter de rând.

Jack semăna mult, în felul lui, cu un colecționar de fluturi.

Profesia pe care o exercita cu succes era aceea de expert contabil.

Împinsul nu era decât un hobby.

iv

Pistolarul se întoarse în străfundul minții bărbatului și acolo leșină. Dacă simțea un dram de ușurare, asta era doar pentru că bărbatul în care intrase nu era omul în negru, nu era Walter.

Dar tot restul era o oroare absolută... o conștientizare totală.

Separată de corp, mintea lui – *ka*-ul lui – era la fel de teafără și de ageră ca oricând, dar acea *conștientizare* bruscă îl lovi ca o daltă în tâmplă.

Conștientizarea nu venise când *ieșise în față*, ci când fusese sigur că băiatul era în siguranță și se retrăsese la loc. Văzu legătura dintre omul acesta și Odetta, un fapt prea fantastic și totuși prea hidos de pertinent pentru a fi o coincidență, și înțelese ce putea însemna *adevărata* alegere a celor trei și *cine* puteau fi cei aleși.

Al treilea nu era omul acesta, Ucigașul; al treilea pe care îl numise Walter fusese Moartea.

Moartea... dar nu pentru tine. Asta spusese Walter, viclean până în ultima clipă, viclean ca Satana. Un răspuns de avocat... atât de aproape de adevăr încât adevărul se putea ascunde la umbra lui. Nu moartea era pentru el, ci el era pentru moarte un *instrument*.

Prizonierul, Stăpâna.

Moartea era a treia alegere.

A treia alegere, despre care știu pe dată că era el însuși.

V

Roland *ieși în față* doar ca un proiectil, o rachetă neinteligentă programată să lanseze corpul în care se afla împotriva omului în negru în clipa în care avea să-l vadă.

Gândul la ce s-ar întâmpla dacă l-ar împiedica pe omul în negru să-l ucidă pe Jake nu-i veni decât mai târziu – posibilul paradox, fisura în timp și spațiu care ar putea anula tot ce se întâmplase după sosirea lui la haltă... căci în mod sigur, dacă îl salva pe Jake în lumea aceasta, la haltă nu l-ar mai fi așteptat nimeni, și tot ce se petrecuse după aceea s-ar schimba.

Cum s-ar schimba? Nici măcar o idee nu-și putea face. Aceea că acolo s-ar fi putut încheia drumul lui nici nu-i trecu pistolarului prin minte. Și, categoric, asemenea speculații *a posteriori* erau discutabile; dacă avea să-l vadă pe

omul în negru, nici consecințele, nici paradoxul și nici soarta implacabilă nu-l puteau opri să aplece pur și simplu capul celui în trupul căruia se afla și să bușească cu el pieptul lui Walter. Roland n-ar fi putut proceda altfel, așa cum un pistol nu se poate opune degetului care apasă trăgaciul și face glonțul să plece pe țeavă.

Dacă totul se ducea naibii, naibii să se ducă.

Cercetă repede oamenii strânși grămadă la colțul străzii, studiind fiecare chip (le studie pe femei la fel de atent ca pe bărbați, convingându-se că nu era vreuna care doar *se prefăcea* că este femeie).

Walter nu era acolo.

Treptat, se relaxă – așa cum un deget strâns pe trăgaci se poate relaxa în ultima clipă. Nu; Walter nu era nicăieri în preajma băiatului și pistolarul fu sigur, într-un fel inexplicabil, că acesta nu era *cândul* potrivit. Încă nu. *Cândul* acela era aproape – la distanță de două săptămâni, o săptămână, poate chiar o singură zi – dar nu era acum.

Așa că *se duse în spate.*

Făcând asta, *văzu*...

vi

...și forța șocului îi amorți toate simțurile: omul spre a cărui minte se deschidea a treia ușă stătuse cândva în așteptare, dincolo de fereastra unei camere părăsite dintr-o clădire plină de camere părăsite – asta neluând în calcul vagabonzii și demenții care-și petreceau deseori nopțile acolo. Simțeai prezența vagabonzilor prin mirosul de transpirație al disperării lor și al furiei îmbibate de urină. Le simțeai prezența pentru că puteai simți putoarea gândurilor lor demente. Singurele piese de mobilier din camera aceea erau două scaune. Jack Mort le folosea pe amândouă: pe unul ședea și pe celălalt

îl proptise de ușa care dădea în hol, împiedicând-o să se deschidă. Nu se aștepta să fie deranjat fără veste, dar era mai bine să nu riște. Stătea destul de aproape de geam ca să se uite afară, dar și destul de departe de linia piezișă a umbrei ca să nu poată fi văzut de nimeni.

Avea în mână o cărămidă roșie, sfărâmicioasă.

O desprinsese de sub fereastră, de afară, unde erau destule cărămizi desprinse. Era veche, erodată la colțuri, dar rea. Bucăți de mortar erau lipite de ea ca niște scaieți.

Bărbatul avea de gând să lase cărămida să cadă în capul cuiva.

Nu-i păsa în capul cui; când venea vorba să ucidă, Jack Mort nu făcea discriminare între clienți.

La scurt timp, o familie cu trei membri apăru pe trotuarul de jos: tata, mama și fetița lor. Fata mergea pe interior, probabil ca să fie ferită de mașini. Traficul era destul de aglomerat atât de aproape de gară, dar pe Jack Mort nu-l interesa traficul. Pe el îl interesa că vizavi de el nu era nicio clădire; toate fuseseră deja demolate, în urma lor rămânând un pustiu de lemne rupte, cărămizi crăpate, sticlă spartă.

Va sta aplecat pe geam doar câteva secunde, iar ochii-i erau ascunși după o pereche de ochelari de soare și părul blond sub un fes croșetat, nepotrivit cu anotimpul. Toate erau o precauție, ca scaunul înfipt sub clanța ușii. Chiar dacă riscurile erau aproape inexistente, nu strica să elimini acel „aproape" din ecuație.

Mai purta și un sveter mult prea mare pentru el – îi ajungea cam până la mijlocul coapselor. Asta, în cazul că era observat, ar îngreuna estimarea înălțimii și constituției lui (era relativ slab). Dar mai servea la ceva: de câte ori „lansa o grenadă antisubmarin" (căci așa-i plăcea lui să spună, că „lansa o grenadă antisubmarin") se îmbrăca în pantaloni. Sveterul lălâu mai ajuta și la acoperirea petei de urină care-i apărea invariabil pe jeanși.

Acum erau mai aproape.

Nu te pripi, așteaptă, așteaptă puțin...

Se apropie înfrigurat de geam, întinse cărămida în față, o trase înapoi lângă stomac, o întinse iar, o retrase (dar acum doar pe jumătate), apoi se aplecă afară, perfect calm. Așa era mereu în penultimul moment.

Dădu drumul cărămizii din mână și se uită după ea.

Cărămida căzu prin aer, răsucindu-se. Jack văzu clar scaieții de mortar în lumina soarelui. În acel moment, totul era mai clar ca oricând, totul se reliefa cu o precizie geometrică; iată un lucru care se concretizase datorită lui, așa cum un sculptor dăltuiește piatra pentru a-i schimba forma și a crea un lucru nou din *caldera* brută; iată cel mai remarcabil lucru din lume: logică și extaz deopotrivă.

Uneori rata sau lovea pieziș, așa cum un sculptor poate ciopli greșit sau în van, dar lovitura aceasta fu perfectă. Cărămida o lovi pe fetița în rochiță cadrilată drept în cap. Văzu sângele – era mai deschis la culoare decât cărămida, dar până la urmă, uscându-se, avea să ajungă la același maroniu – țâșnind în sus. O auzi pe mamă începând să strige. Apoi se puse în mișcare.

Traversă camera și aruncă în colț scaunul care blocase ușa (pe celălalt – în care șezuse așteptând – îl lovise cu piciorul când traversase camera). Trase de sveter în sus și scoase o bandană din buzunarul de la spate. O folosi pentru a răsuci de clanță.

Era interzis să lași amprente.

Doar Nătăfleții lasă amprente.

Când ușa încă nici nu se deschisese bine, el îndesă bandana înapoi în buzunarul de la spate. Străbătând coridorul, adoptă un mers ușor clătinat. Nu se uită înapoi.

Tot Nătăfleți erau și cei care se uitau înapoi.

Isteții știau că a încerca să vezi dacă te-a observat cineva e un mod sigur de a fi observat. Faptul că te-ai uitat înapoi era genul de lucru pe care un martor *putea* să și-l amintească după accident. Apoi vreun polițai zelos *putea* decide că era vorba de un accident *suspect* și urma o anchetă. Totul din cauza unei priviri agitate întoarse îndărăt. Jack nu credea că cineva putea face

legătura între el și crimă, chiar dacă cineva decidea că „accidentul" era suspect și *urma* o anchetă, dar...

Asumă-ți doar riscurile acceptabile. Pe celelalte redu-le la minimum.

Cu alte cuvinte, propteşte mereu un scaun sub clanță.

Așa că merse cu pas normal pe coridorul prăfuit unde, pe alocuri, prin tencuială se vedeau șipcile de susținere, merse cu capul plecat, bolborosind în barbă asemenea ciudaților de pe stradă. Încă o mai auzea pe femeie – mama fetiței, bănuia – cum striga, dar sunetul acela venea din fața clădirii; era slab și neimportant. *Toate* lucrurile care se întâmplau *după* – strigătele, agitația, urletele răniților (dacă răniții mai erau în stare să urle) – nu erau lucruri care să conteze pentru Jack. Ce conta era lucrul care transforma cursul normal al situației și sculpta linii noi în fluxul vieții... și, poate, al destinului – nu doar al victimelor, ci și al celor, cât mai mulți, din jurul lor, ca vălurelele iscate de o piatră aruncată într-o baltă cu ape liniștite.

Cine putea spune că el nu sculptase cosmosul astăzi, sau în viitorul apropiat?

Dumnezeule, nu era de mirare că-și uda jeanșii?

Coborând cele două paliere, nu întâlni pe nimeni, dar nu renunță la prefăcătorie: continuă să meargă clătinat, însă cu măsură. Cineva care se clătina pe picioare trecea neobservat. Nu însă și unul care abia se ținea pe picioare. Bolborosea, dar nu spunea de fapt nimic inteligibil pentru altcineva. Era oricând preferabil să renunți la prefăcătorie decât să exagerezi.

Ieși pe ușa dărâmată din spate. Ajunse pe o alee plină de dejecții și sticle sparte, care scânteiau în soare ca mii de galaxii.

Își plănuise fuga din timp, așa cum plănuia totul (asumă-ți doar riscurile acceptabile, minimalizează-le pe cele rămase, fii un Isteț în tot ce faci); datorită plăcerii lui de a înjgheba planuri, colegii îl categorisiseră drept un tip care va ajunge departe (și *într-adevăr* voia să ajungă departe, dar unul dintre locurile în care nu voia să ajungă era închisoarea – sau scaunul electric).

Câțiva oameni alergau pe strada spre care ducea aleea, se grăbeau să vadă ce era cu strigătele acelea și niciunul nu se uită la Jack Mort, care își dăduse

jos fesul împletit, dar nu și ochelarii de soare (care, într-o zi atât de luminoasă, nu păreau nelalocul lor).

Intră pe altă alee.

Ieși pe altă stradă.

Acum se plimba pe o alee nu atât de mizerabilă ca primele două – de fapt, aproape o stradelă. Aceasta dădea într-o altă stradă și de acolo, la un cvartal distanță, era o stație de autobuz. La mai puțin de un minut după ce ajunse în stație, veni și autobuzul – și asta făcea parte din plan. Când ușile se deschiseră, pliindu-se, Jack urcă și introduse cincisprezece cenți în automatul de bilete. Șoferul nici nu se uită la el. Asta era bine, dar chiar dacă s-ar fi uitat, n-ar fi văzut decât un tip ca oricare altul, în jeanși, un tip probabil fără serviciu – sveterul pe care îl purta părea primit de la Armata Salvării.

Fii pregătit pentru orice, fii un Isteț.

Acesta era secretul succesului lui Jack Mort atât la serviciu, cât și în timpul liber.

Nouă cvartale mai departe era o parcare. Jack coborî din autobuz, intră în parcare, își descuie mașina (un Chevrolet anodin de la mijlocul anilor cincizeci, încă în stare bună) și se întoarse la volanul ei în New York City.

Nu-l străbătea niciun fior de grijă.

vii

Pistolarul văzu toate acestea doar într-o clipă. Înainte ca mintea lui să reacționeze la șocul acestor imagini închizându-se pur și simplu, mai văzu ceva. Nu mult, dar destul. Destul.

viii

Îl văzu pe Mort decupând un articol din pagina a patra din *The New York Daily Mirror*, având mare grijă ca lama să nu depășească chenarul. FETIȚĂ DE CULOARE ÎN COMĂ ÎN URMA UNUI ACCIDENT TRAGIC, spunea titlul. Îl văzu pe Mort aplicând lipici pe partea din spate a articolului, cu pensula de pe capacul cutiei cu lipici. Îl văzu așezând decupajul în mijlocul unei pagini albe a unui maculator, care, după arătau paginile dinainte, umflate și ondulate, conținea multe alte decupaje. Văzu primele rânduri ale articolului: „Odetta Holmes, în vârstă de cinci ani, venită în Elizabethtown, NJ, pentru a sărbători un eveniment fericit, a căzut victimă unui accident cumplit. După ce cu două zile în urmă participaseră la nunta unei mătuși, fetița și părinții ei se îndreptau spre gară când o cărămidă a căzut..."

Dar aceea nu fusese prima dată când Jack Mort se întâlnise cu ea, nu? Nu. Pe toți zeii, nu.

În anii scurși între dimineața aceea și seara în care Odetta își pierduse picioarele, Jack Mort lăsase să cadă multe lucruri și împinsese mulți oameni.

Apoi o întâlnise din nou pe Odetta.

Prima dată împinsese un lucru *peste* ea.

A doua oară o împinsese pe ea *în fața* unui lucru.

Ce fel de om e ăsta de care trebuie să mă folosesc? Ce fel de om...

Dar apoi se gândi la Jake, se gândi la brânciul care-l trimisese pe Jake dintr-o lume în alta și i se păru că aude râsul omului în negru, și asta puse capac.

Roland leșină.

ix

Când își reveni în simțiri, văzu în fața ochilor un șir de cifre scrise frumos pe o foaie de hârtie verde. Hârtia fusese liniată pe verticală și pe orizontală, așa încât fiecare cifră semăna cu un prizonier într-o celulă.

Își spuse: *Altceva.*

Nu doar râsul lui Walter. Altceva – un plan?

Nu, pe toți zeii, nu – nimic atât de complex sau de încurajator.

Dar o idee, cel puțin. Ideea unei idei.

Cât timp am fost leșinat? se întrebă el, dintr-odată alarmat. *Probabil că era ora nouă când am venit pe ușă, poate ceva mai devreme. Cât timp...?*

Și *ieși în față.*

Jack Mort – care acum nu era decât o fantoșă umană controlată de pistolar – ridică puțin ochii și văzu că acele costisitorului ceas cu cuarț de pe masa lui indicau ora unu și un sfert.

Pe toți zeii, atât de târziu? Atât de târziu? Dar Eddie... era atât de obosit, e imposibil să fi rămas treaz atât de...

Pistolarul întoarse capul lui Jack. Ușa era tot acolo, dar ce se vedea în cadrul ei era mult mai rău decât și-ar fi imaginat.

Într-o parte a ușii erau două umbre, una a scaunului cu rotile, cealaltă a unei ființe umane... dar ființa umană era incompletă, se susținea pe brațe, pentru că jumătate din picioare îi fuseseră retezate cu aceeași sălbăticie ca degetele lui Roland.

Umbra se mișcă.

Roland întoarse pe dată capul lui Jack Mort, mișcându-se cu viteza fulgerătoare a loviturii de șarpe.

Ea nu trebuie să se uite încoace până când nu voi fi pregătit. Până atunci, să nu vadă decât ceafa omului ăstuia.

Detta Walker oricum nu avea cum să-l vadă pe Jack Mort, pentru că persoana care se uita pe ușa deschisă vedea doar ceea ce vedea gazda. N-ar fi văzut chipul lui Mort decât dacă acesta s-ar fi uitat în oglindă (deși asta putea duce, la rândul ei, la urmări terifiante marcate de paradox și repetiție), dar nici atunci Stăpâna, oricare dintre cele două ar fi fost în clipa aceea la cârmă, n-ar fi înțeles nimic; și mai mult, nici Jack Mort n-ar fi înțeles nimic din chipul

Stăpânei. Chiar dacă de două ori avuseseră întâlniri de o intimitate mortală, niciodată nu se văzuseră reciproc.

Ce nu voia pistolarul era ca o Stăpână să o vadă pe *cealaltă* Stăpână.

Nu încă, cel puțin.

Licărul intuiției prinde tot mai bine conturul unui plan.

Dar era târziu acolo – intensitatea luminii îi spuse că trebuia să fie trei după-masa, poate chiar patru.

Cât mai era până ce apusul avea să aducă homaroșeniile – și sfârșitul vieții lui Eddie?

Trei ore?

Două?

Se putea întoarce ca să încerce să-l salveze pe Eddie... dar exact asta își dorea Detta. Îi întinsese o capcană, așa cum sătenii care se tem de un lup fioros sacrifică un miel pentru a atrage fiara. S-ar fi întors în corpul lui bolnav... dar nu pentru mult timp. Motivul pentru care îi văzuse doar umbra era acela că ea stătea lângă ușă cu revolverul lui strâns în mână. Imediat ce corpul său s-ar fi mișcat, ea ar fi deschis focul și i-ar fi curmat viața.

Sfârșitul *lui*, pentru că ea se temea de el, ar fi rapid, cel puțin.

Al lui Eddie ar fi o agonie.

I se părea că aude vocea vicleană a Dettei Walker:

Vrei s' te pui cu min', palidule? Cum s' nu *vrei să te pui cu min'! Doar nu te temi tu de o negresă oloagă!*

– Există o singură cale, murmură gura lui Jack. Doar una.

Ușa biroului se deschise și un chel cu lentile în fața ochilor se uită înăuntru.

– Cum te descurci cu cazul Dorfman? întrebă chelul.

– Nu mă simt bine. Cred că am mâncat ceva stricat la prânz. Cred că nu mai stau.

Chelul păru îngrijorat.

– Probabil că-i un virus. Am auzit că circulă unul urât.

– Posibil.

– Păi... atât timp cât termini treaba cu Dorfman până mâine după-masă la cinci...

– Da.

– Pentru că știi ce lichea poate să fie...

– Da.

Chelul, acum părând puțin tulburat, încuviință.

– Da, du-te acasă. Nu pari deloc în apele tale.

– Nici nu sunt.

Chelul ieși pe ușă în pripă.

Mi-a simțit prezența, gândi pistolarul. *Asta e o explicație. Una, dar nu și singura. Lumea se teme de el. Nimeni nu știe de ce, dar toți se tem de el. Și au dreptate să se teamă.*

Trupul lui Jack Mort se ridică, găsi servieta pe care bărbatul o avea în mână când pistolarul intrase în el și îndesă în ea toate hârtiile de pe masă.

Simți imboldul de a se uita înapoi spre ușă și i se împotrivi. Nu avea să se mai uite decât atunci când va fi pregătit să riște totul și să se ducă înapoi.

Până una-alta, nu avea mult timp la dispoziție, dar avea multe de făcut.

Capitolul 2

Borcanul cu miere

i

Detta stătea întinsă la umbră, într-o văgăună adâncă formată de două stânci care se sprijineau una pe alta ca doi bătrâni împietriți în timp ce-și împărtășeau un secret straniu. Îl urmărea pe Eddie cum urca și cobora pantele pietroase ale dealurilor, strigând de să-l lase vocea. Puful de pe obrajii lui începea să semene cu o barbă și l-ai fi putut confunda cu un bărbat în toată firea, dar când trecuse, de trei sau patru ori, prin apropierea ei (o dată se apropiase destul cât ea să poată întinde mâna și să-l apuce de gleznă, dacă ar fi vrut), Detta văzu că încă nu era decât un flăcău, și încă unul frânt de oboseală, pe deasupra.

Odettei i-ar fi fost milă de el; Detta se simțea doar pregătită de atac, ca un animal de pradă.

Când se târâse acolo simțise sub mâini mișcare ca de frunze uscate în timpul unei vijelii în pădure. După ce i se adaptară ochii, văzu că nu erau frunze, ci oscioare de animale mici. Un prădător, plecat de mult dacă oasele acelea îngălbenite spuneau adevărul, își avusese odată sălaș acolo, ceva de genul unei

nevăstuici sau al unui dihor. Probabil că ieșea noaptea, urmându-și mirosul mai departe în Vane, unde copacii și tufișurile erau mai dese – urmându-și mirosul după pradă. Ucidea, se înfrupta și aducea rămășițele în bârlog, pentru a avea ce mânca a doua zi, cât timp aștepta venirea nopții și momentul unei noi vânători.

Acum, acolo se afla un prădător mai mare și, la început, Detta se gândi să procedeze cam așa cum procedase chiriașul anterior: să aștepte până când Eddie avea să adoarmă, căci fără îndoială avea să facă asta, apoi să-l ucidă și să-i târască acolo sus cadavrul. Pe urmă, având asupra ei ambele arme, se putea târî jos, până la ușă, și să aștepte ca Omul Foarte Rău să se întoarcă. Primul ei gând fusese să omoare corpul Omului Foarte Rău imediat ce-l va fi rezolvat pe Eddie, dar asta nu era bine, nu? Dacă Omul Foarte Rău nu avea în ce corp să revină, Detta rămânea blocată acolo, nemaiputându-se întoarce în lumea ei.

Oare îl putea convinge pe Omul Foarte Rău să o ducă înapoi?

Poate că nu.

Dar poate că da.

Dacă Omul Foarte Rău știa că Eddie încă este în viață, poate că da.

Și asta-i dădu o idee și mai bună.

ii

Era extrem de șmecheră. Ar fi râs descătușat de oricine ar fi îndrăznit să sugereze asta, dar era și extrem de nesigură de sine. Din această din urmă cauză, pe prima o atribuia oricărei persoane despre care i se părea că se apropie din punct de vedere intelectual de ea. Asta simțise și în privința pistolarului. Auzise o împușcătură și când se uitase văzuse că din țeava armei lui ieșea fum. Bărbatul reîncărcase pistolul și i-l aruncase lui Eddie înainte să treacă pragul ușii.

Știa ce trebuia să însemne asta pentru Eddie: nu toate gloanțele erau ude; pistolul avea să-l protejeze. Mai știa și ce trebuia să însemne pentru ea (căci,

sigur, Omul Foarte Rău știuse că se uită la ei; chiar dacă dormea atunci când ei începuseră să se certe, împușcătura trebuia s-o fi trezit): *Nu te apropia de el. E înarmat și periculos.*

Dar diavolii sunt cunoscuți pentru subtilitatea lor.

Dacă spectacolul acela scurt fusese pus în scenă pentru ochii ei, nu era oare posibil ca Omul Foarte Rău să mai aibă ceva în gând, ceva ce nici ea, nici Eddie nu trebuiau să deducă? Nu era oare posibil ca Omul Foarte Rău să fi gândit: *Dacă ea vede că pistolul* ăsta *are gloanțe bune, va trage concluzia că și cel pe care l-a primit de la Eddie are?*

Dar să presupunem că el bănuise că pe Eddie îl va fura somnul. Nu știa el oare că ea tocmai asta va aștepta, să-i șterpelească pistolul și să se furișeze înapoi la loc sigur? Ba da, era posibil ca Omul Foarte Rău să fi prevăzut toate astea. Era deștept, pentru o față palidă. Destul de deștept, în orice caz, încât să vadă că Detta îl va păcăli pe băiețașul acela alb.

Deci era foarte posibil ca Omul Foarte Rău să fi încărcat intenționat pistolul acela cu gloanțe oarbe. O dată o păcălise; de ce să n-o păcălească din nou? De data aceasta, ea avusese grijă să verifice dacă butoiașul nu era cumva încărcat cu tuburi goale, dar nu, *păreau* a fi gloanțe adevărate, dar asta nu însemna că erau și bune. Omul nu putea să riște nici măcar ca *unul* dintre ele să fie îndeajuns de uscat încât să explodeze, nu? Putea să le fi măsluit în vreun fel. În definitiv, armele erau domeniul Omului Foarte Rău. Dar de ce să facă asta? Păi, pentru a o determina să iasă din ascunzătoare, desigur! Atunci, Eddie o va nimeri cu arma care *într-adevăr* funcționa, și nu va repeta greșeala dinainte, obosit ori nu. La drept vorbind, va avea deosebită grijă să nu repete greșeala *tocmai* pentru că era obosit.

Bună-ncercare, față palidă, gândi Detta în umbra bârlogului, locul acela strâmt, dar, într-un fel, confortabil, unde pământul era presărat cu oasele fragile ale unor animale mici. *Bună-ncercare, da' nu pui io botu' la asta.*

La urma urmei, nu era musai să-l împuște pe Eddie; trebuia doar să aștepte.

iii

Singura ei temere era că pistolarul se va întoarce înainte ca Eddie să adoarmă, dar încă nu se întorsese. Trupul inert de la baza ușii nu se mișca. Poate că întâmpinase probleme să obțină medicamentul de care avea nevoie – sau alt fel de probleme, din câte știa ea. Problemele se lipeau ca scaiul de cei de teapa lui.

Trecură două ore în care Eddie o căută pe femeia pe care o numea „Odetta" (o, ce tare ura ea cum suna numele acela!), gonind întruna pe dealurile joase și strigând din toți rărunchii.

În cele din urmă, Eddie făcu ceea ce aștepta ea: se întoarse pe limba mică de plajă și se așeză lângă scaunul cu rotile, uitându-se neconsolat în jur. Atinse una dintre roțile scaunului și atingerea aproape că fu o mângâiere. Apoi mâna îi căzu și el scoase un suspin adânc.

Suspinul provocă o durere ascuțită în gâtul Dettei; durerea îi brăzdă capul dintr-o parte în cealaltă ca un fulger de vară și ei i se păru că aude o voce care striga... striga sau reclama.

Nu, *nici nu mă gândesc*, își spuse ea, neavând habar cu cine vorbea. *Nici nu mă gândesc, nu de data asta, nu acum. Nu acum și poate nicio altă dată.* Fulgerul acela de durere îi brăzdă iarăși capul și ea încleștă pumnii. Fața i se crispă, schimonosindu-se într-un rictus de concentrare – o expresie remarcabilă și izbitoare în amestecul ei de urâțenie și fermitate aproape atractivă.

Fulgerul de durere nu se repetă. La fel, nici vocea care părea uneori să însoțească asemenea dureri.

Detta aștepta.

Eddie își propti bărbia în pumni, ținându-și capul ridicat. În scurt timp, acesta începu totuși să se lase în jos, pumnii alunecându-i pe obraji în sus. Detta aștepta, cu ochii negri scânteind.

Capul lui Eddie se ridică dintr-odată. Tânărul se opinti în picioare, se duse la apă și se stropi pe față.

Bravo, albușor. Mar' păcat că nu-s anti-zomnifere-n lumea asta, c-ai lua și d-alea, *n' așa?*

Eddie se așeză *în* scaun de data aceasta, dar era clar că i se părea *prea* comod. Așa că, după ce se uită lung pe ușă (*ce vez' acolo, albușor? Detta-ț' dă dooj' de dolari să-i spui*), se trânti iarăși cu fundul pe nisip.

Își propti din nou capul în mâini.

În scurt timp, acesta începu iar se cadă.

De data aceasta nu-l mai opri nimic. Bărbia i se opri pe piept și, în pofida vuietului mării, ea îi auzi sforăiturile. Nu peste mult, tânărul căzu pe o parte și își trase picioarele la piept.

Fu surprinsă, dezgustată și înspăimântată de acutul sentiment de milă care o încercă față de albușorul de acolo. Semăna cu un copil care a încercat să stea treaz până la miezul nopții de Revelion și a pierdut cursa. Apoi își aminti cum el și Omul Foarte Rău încercaseră să o forțeze să mănânce hrană otrăvită și cum o tachinaseră cu mâncarea lor, luându-i-o mereu în ultima secundă... cel puțin până când se temuseră că va muri.

Dacă se temeau că vei muri, de ce să te mai forțeze să mănânci hrană otrăvită?

Întrebarea o sperie așa cum o speriase clipa aceea scurtă de milă. Nu era obișnuită să-și pună la îndoială gândurile și, mai mult, vocea care formulase întrebarea în mintea ei nu semăna deloc cu vocea ei.

Păi, nu vroiau s' m-omoare cu otrav-aia. Vroiau numa' să-mi fie rău. S' stea colo-șa și s' râdă-n timp ce io jemeam și boram, crez io.

Așteptă douăzeci de minute, după care o luă în jos spre plajă, trăgându-se cu brațele vânjoase, unduindu-se ca un șarpe, fără a-și lua ochii de la Eddie. Ar fi preferat să mai aștepte o oră, poate și numai o jumătate de oră; era mai bine ca jigodia aia pricăjită să fi făcut pe tărâmul somnului zece kilometri în loc de doar unul sau doi. Dar așteptarea era un lux pe care pur și simplu nu și-l permitea. Omul Foarte Rău se putea întoarce din clipă în clipă.

Apropiindu-se de locul unde zăcea Eddie (încă sforăia, făcea ca un fierăstrău circular într-un gater care nu mai are mult și clachează), luă de jos o

piatră satisfăcător de netedă pe o parte și la fel de satisfăcător de zgrunțuroasă pe cealaltă.

Închise palma peste partea ei netedă și continuă să se târască șerpește spre Eddie, cu ochii acoperiți de pojghița mată a intenției criminale.

iv

Ce avea de gând Detta să facă era de o simplitate brutală: să-l lovească pe Eddie cu partea zgrunțuroasă a pietrei până când avea să fie la fel de mort ca piatra însăși. Apoi voia să-i ia pistolul și să aștepte întoarcerea lui Roland.

Când trupul lui avea să se ridice în șezut, ea voia să-i dea de ales: să o ducă înapoi în lumea ei sau să refuze și să moară. *Orișicum ai lua-o, șcumpule, cu min' o s-ai conturile-ncheiate*, îi va spune ea, *și cum pretinu' tău e mort, nu mai poț' face ni'ic din ce-ai zis că vrei s' faci.*

Dacă pistolul pe care Omul Foarte Rău i-l dăduse lui Eddie nu funcționa – era posibil; nu întâlnise niciodată un om pe care să-l urască și de care să se teamă la fel de tare ca de Roland și îl credea în stare de cea mai mare perfidie – ea tot avea să-i vină de hac. Avea să-i vină de hac cu piatra sau cu mâinile goale. Omul era bolnav și, pe deasupra, îi lipseau două degete. Îl putea răpune ușor.

Dar apropiindu-se de Eddie, îi veni un gând neliniștitor. Era sub forma unei alte întrebări și, din nou, păru că vocea care o formulă nu era a ei.

Și dacă el știe? Dacă știe ce ai făcut chiar în clipa în care îl omori pe Eddie?

Ba n-o s' știe ni'ica. *O s' fie prea ocupat să-ș' ia medicamentu'. Sau, din câte șt'u io, să ș-o tragă cu cineva.*

Vocea nu-i răspunse, dar sămânța îndoielii fusese sădită. Îi auzise vorbind când credeau că ea doarme. Omul Foarte Rău trebuia musai să facă ceva. Ea nu știa ce anume. Avea legătură cu un turn, asta-i tot ce știa Detta. Probabil

că Omul Foarte Rău credea că turnul ăla era plin cu aur sau giuvaiere sau ceva de felul ăsta. Spunea că are nevoie de ea și de Eddie și de încă cineva pentru a ajunge acolo, iar Detta credea că ăsta era adevărul. Altfel, de ce ar mai fi existat ușile acelea?

Dacă era vorba de magie și ea îl ucidea pe Eddie, pistolarul *putea* să știe. Dacă ea închidea drumul lui către turn, bănuia că era posibil să distrugă singurul lucru pentru care trăia fața aia palidă borâtă. Și dacă știa că nu mai are pentru ce să trăiască, jigodia putea fi în stare de orice, pentru că jigodiei nu i-ar mai fi păsat de nimic nici cât negru sub unghie.

Gândul la ce s-ar putea întâmpla dacă Omul Foarte Rău se întorcea în această stare o făcu pe Detta să se cutremure.

Dar dacă nu putea să-l omoare pe Eddie, ce mai făcea ea acolo? Putea lua pistolul de la el cât timp dormea, dar când Omul Foarte Rău se întorcea, putea oare să le facă față amândurora?

Pur și simplu nu știa.

Ochii ei se opriră o clipă asupra scaunului cu rotile, dădură să treacă mai departe, dar se întoarseră repede. Speteaza de piele avea un buzunar adânc. Din el se ițea o buclă din frânghia cu care ei o legaseră în scaun.

Uitându-se la ea, înțelese cum putea să procedeze.

Detta schimbă direcția și începu să se târască spre trupul inert al pistolarului. Voia să ia ce-i trebuia din rucsacul pe care el îl numea „desagă“, apoi să ia frânghia... cât de repede era în stare... dar preț de un moment încremeni locului, uitându-se la ușă.

Asemenea lui Eddie, interpretă ceea ce vedea în termeni cinematografici... doar că acum părea o scenă dintr-un serial polițist de televiziune. Decorul era o farmacie. Vedea un farmacist care părea speriat de moarte și Detta nu-l putea învinovăți. Un pistol era ațintit drept spre fața lui. Farmacistul spunea ceva, dar vocea lui era îndepărtată, distorsionată, trecând parcă prin deflectoare de sunet. Nu reușea să deslușească ce spunea. Nu putea nici să vadă cine ținea pistolul, dar nici nu era nevoie de asta, nu? Știa cine era jefuitorul, cum nu.

Era Omul Foarte Rău.

Poate că nu arată *ca el acolo, poate că arată ca un boschetar grăsun și scund, poate că arată chiar ca un frate, dar* pe dinăuntru *tot el e, cum nu. Nu i-a luat mult să găsească altă armă, nu? Pun pariu că niciodată nu-i ia. Și tu nu mai sta gură-cască, Detta Walker.*

Deschise desaga lui Roland și din ea se împrăștie aroma vagă și nostalgică a tutunului de mult cules, dar și de mult terminat. Într-un fel, semăna cu o poșetă femeiască, plină cu la fel de multe nimicuri, la o primă vedere... dar, dacă te uitai mai atent, vedeai o veritabilă trusă de călătorie a unui om pregătit pentru aproape orice urgență.

Bănuia că Omul Foarte Rău se afla pe drumul către Turnul lui de foarte mult timp. Dacă așa era, nu puteai să nu fii uimit că-i mai rămăseseră lucruri în desagă, fie și puține.

Nu mai căsca gura aiurea, Detta Walker.

Luă ce-i trebuia și își croi drum încet, unduindu-se, înapoi la scaunul cu rotile. Când ajunse, se sprijini într-o mână și trase frânghia din buzunar ca un pescar care mulinează firul. Din când în când, își aruncă privirea la Eddie doar ca să fie sigură că tânărul dormea.

Eddie nu se mișcă decât când Detta îi aruncă ochiul frânghiei pe după gât și-l strânse tare.

v

Fu târât în spate. La început, crezu că încă doarme și că acesta era doar un coșmar oribil, că era îngropat de viu sau poate sufocat.

Apoi simți durerea când lațul îl strânse de gât, simți salivă caldă curgându-i pe bărbie când tuși. Nu era un vis. Dibui să apuce frânghia cu unghiile și încercă să se ridice în picioare.

Ea îl smuci tare cu brațele ei vânjoase. Eddie căzu pe spate cu un bufnet. Începea să se învinețească la față.

– Dă-te bătut! șuiera Detta în spatele lui. Nu te omor dac' te dai bătut, da' dacă nu te dai, te sufoc pân' ce mori.

Eddie lăsă mâinile jos și încercă să stea nemișcat. Lațul mobil pe care femeia i-l aruncase în jurul gâtului se desfăcu destul cât să-i permită să respire puțin, dureros. Dar era mai bine decât să nu respire deloc.

Când bătăile zbuciumate ale inimii încetiniră puțin, Eddie încercă să întoarcă privirea. Lațul se strânse imediat.

– Las-asta. Uită-te-n continuare la ocean, albiciosule. Ține ochii la el, altceva nu-ț' zic.

Întoarse privirea spre ocean și nodul se destinse cât să-i permită din nou acele respirații zgârcite, arzătoare. Duse pe furiș mâna stângă la betelia pantalonilor (dar ea văzu mișcarea și, chiar dacă el nu știa, Detta rânji). Nu era nimic acolo. Îi luase pistolul.

S-a apropiat de tine când dormeai, Eddie. Era vocea pistolarului, desigur. *Nu ajută la nimic să-ți amintesc că ți-am zis eu, dar... ți-am zis eu. Aici te aduce dragostea – cu gâtul în laț și păzit de undeva din spate de o femeie nebună cu două pistoale.*

Dar dacă voia să mă omoare, deja ar fi făcut-o. Ar fi făcut-o în timp ce dormeam.

Și tu, Eddie, ce crezi *că o să facă? O să-ți ofere un sejur all inclusive pentru două persoane la Disney World?*

– Ascultă, spuse el. Odetta...

Nici nu-i ieși bine cuvântul din gură, că lațul se strânse din nou puternic.

– Tu s' nu-mi mai zâci 'șa. Data viitoare cân' îmi zâci 'șa *altceva* n-o s' mai zâci-n viață' ta. Pe min' mă cheamă *Detta Walker* și dac' vrei s' mai respiri, spurcătură palidă, ai face bin' să ții minte.

Eddie gâjâi și tuși sec, scărmănând cu degetele lațul. Pete mari și negre începură să-i explodeze în fața ochilor, ca niște flori diabolice.

În cele din urmă, chinga din jurul gâtului slăbi din nou.

– Priceput-ai, jigodie?

– Da, spuse el, dar nu-i ieși decât un gâfâit aspru.

– Atuncea zi-l. Zi-mi numele.

– Detta.

– Zi-mi *tăt* numele!

Vocea ei tremura periculos, isteric, și în clipa aceea Eddie se bucură că n-o putea vedea.

– Detta Walker.

– Bun. Lațul mai slăbi puțin. Acum-ascultă la min', albuș, ș-ascult' bine, de vrei s' mai trăiești la apusu' soarelui. Nu-ncerca s' faci pe jmecheru', cum am văz't că-ncercai mai-nainte, cân' voiai s' scoț' pistolu' pe car' ți l-am luat în somn. Nu-ncerca s-o pâcălești pe Detta, are ochi buni. Gândește bine-nainte să-ncerci ceva. Cum nu. Și nu-ncerca jmecherii nici pen' că n-am picioare. Am învățat s' fac multe de cân' le-am pierdut, ș-acu' am *amândouă* pistoalele ale lu' jigodi-aia băloasă, ș-ast-ar tre'i să-nsemne ceva. Nu crez'?

– Ba da, croncăni Eddie. Nu încerc șmecherii.

– Ei, brava. Asta-i *taaare* bine, spuse ea și chicoti. Cât ai dormit tu, io n-am stat dejaba. Am pus la cale tăt treaba ista. Uite ce-o s' faci tu, albuș: du mâ'nile-n spate pân' găsești un laț ca ăl' de-l ai la gât. Îs trei dă toate. Cât-ai dormit, io am împletit, leneșule! (Chicoti din nou.) Dup' ce găsești lațu', pui mâ'nile laolaltă și le baji în el. *'Poi* o s' simț' mâna mea strângând nodu' cela bine, și cân' simț' asta, o să-ț' zici: „Acu-i momentu' s-acționez. Chiar acu', cât curv-aia neagră nu ține' de frânghie." Da'... (Aici, vocea Dettei căpătă un și mai pronunțat accent sudist, aproape caricatural.) ...ai faș' bine s' te uiț'napoi 'nainte s' te *pripești* la ceva.

Eddie se uită înapoi. Detta semăna mai mult ca oricând cu o vrăjitoare, o apariție murdară, ciufulită, care ar fi băgat spaima în suflete mult mai rezistente decât al lui. Rochia pe care o purta la Macy's când o răpise pistolarul era acum mizerabilă și ruptă. Folosise cuțitul pe care îl luase din desaga pistolarului – cel pe care el și Roland îl folosiseră ca să taie banda adezivă – pentru a-și cresta

rochia în alte două locuri, încropindu-și tocuri de armă deasupra umflăturii șoldurilor. În ele se vedeau capetele roase ale mânerelor revolverelor lui Roland.

Accentul mai pronunțat se datora capetelor de frânghie pe care le ținea strâns între dinți. Un capăt proaspăt tăiat îi ieșea din gura rânjită; restul frânghiei, partea care ducea la lațul de la gâtul lui, ieșea prin partea cealaltă. Era ceva atât de prădător și barbar în imaginea aceasta – frânghia prinsă între dinți – încât el încremeni, uitându-se la ea cu o groază care nu făcea decât să-i lărgească rânjetul.

– Dacă-ncerci jmecherii cât m-ocup de legăturile tale, spuse ea cu voce înfundată, 'ți strâng traheea cu *dinții*, albitură. Ș-*atunci* nu-i mai dau drumu. 'Țelegi?

Eddie nu avea încredere în propria-i voce, așa că încuviință din cap.

– Brava. Poat' că totuș' o s' trăiești puțin mai mul'.

– Dacă nu, cârâi el, tu n-o să mai ai niciodată plăcerea de a fura din Macy's, Detta. Pentru că el o să știe și atunci chiar s-a încheiat petrecerea.

– Gura, zise Detta... aproape tărăgănat. Ține-ț' gura. Las' tu gânditu' la ăi' de-s în stare s' gândească. *Tu* nu tre' decât s' pipăi dup' lațu' ălălalt.

vi

Cât ai dormit, io am împletit, spusese ea și, cu dezgust și tot mai panicat, Eddie descoperi că exact asta voise să spună. Frânghia devenise o serie de trei noduri mobile. Pe primul i-l petrecuse în jurul gâtului în somn. Al doilea îi lega mâinile la spate. Apoi ea îl împinse fără milă pe o parte și-i spuse să îndoaie picioarele până ce atingea fesele cu călcâiele. Eddie înțelese ce urma și se împotrivi. Ea scoase un pistol din tăietura rochiei, îl armă și-i lipi vârful țevii de tâmplă.

– Ori o faci tu, ori o fac io, palidule, zise ea cu aceeași voce tărăgănată. Numa' că dac-o fac io, tu o să fii mort cân' oi face-o. 'Ți acopăr cu nisip

creierii de-or să-ț' zboare din cap ș-o să-ț' trag păru' peste gaura din țastă. El o s' creadă că dormi!

Chicoti din nou spart.

Eddie îndoi picioarele și ea îi petrecu repede al treilea nod mobil pe după glezne.

– Așa. Legat ca lumea ca un vițel la un *ro-dei-o.*

Ce comparație potrivită, își spuse Eddie. Dacă încerca să întindă picioarele dintr-o poziție deja incomodă, lațul care-l strângea de glezne s-ar fi strâns și mai tare. Asta ar fi făcut ca bucata de frânghie dintre glezne și încheieturi să se întindă, strângând și lațul de la mâini, iar frânghia dintre încheieturi și lațul de la gât...

Femeia îl târa, cine știe cum îl târa pe plajă.

– Hei! Ce...

Încercă să se tragă înapoi și simți că se strânge totul și că nu mai poate respira. Se lăsă cât mai moale posibil (și să ții picioarele îndoite în spate, nu uita de asta, cretinule, pentru că dacă lași picioarele jos prea tare, o să te strangulezi) și se lăsă târât pe terenul dur. Muchia unei pietre îl crestă pe obraz și el simți căldura sângelui. Femeia gâfâia aspru. Sunetul valurilor și bubuitul fluxului în tunelul de stâncă erau mai puternice.

Să mă înece? Dumnezeule mare, oare asta vrea să facă?

Nu, sigur că nu. Ideea a ce voia ea să facă îi veni chiar înainte să treacă prin algele care marcau linia fluxului, o materie moartă duhnind a sare și rece ca degetele unor marinari înecați.

Își aminti ceva ce spusese Henry odată: *Uneori era împușcat unul de-ai noștri. Un american, adică – știau că nu ajuta la nimic să aleagă un tip din armata regulată, pentru că niciunul dintre noi nu s-ar fi dus după un gălbejit în tufișuri. Numai dacă nu era vreun pifan tocmai adus din State. Îl împușcau în stomac, îl lăsau să strige și-i secerau pe rând pe cei care încercau să-l salveze. Făceau asta întruna, până când tipul își dădea duhul. Știi cum numeau ei un tip ca ăsta, Eddie?*

Eddie clătinase din cap, timorat, sub impresia imaginii pe care o vedea în minte.

Îi spuneau borcan cu miere, zisese Henry. *Ceva dulce. Ceva care să atragă muștele. Sau poate chiar un urs.*

Asta făcea și Detta: îl folosea pe post de borcan cu miere.

Îl lăsă la vreo doi metri mai jos de linia fluxului, îl lăsă fără un cuvânt, îl lăsă cu fața spre ocean. Nu valurile care veneau, amenințând să-l înece, trebuia să le vadă pistolarul, uitându-se pe ușă, pentru că fluxul era în scădere și nu avea să crească din nou decât peste alte șase ore. Și mult înainte de asta...

Eddie dădu puțin ochii peste cap și văzu că soarele lăsa o brazdă lungă de aur pe suprafața oceanului. Cât să fie? Patru? Cam așa. Apusul venea în jur de șapte.

Până să-și facă griji pentru flux, întunericul avea să se fi lăsat de mult.

Și când se lăsa întunericul, homaroșeniile ieșeau din valuri, rostogolindu-se; aveau să urce pe plajă întrebând necontenit, aveau să ajungă la locul unde el zăcea legat fedeleș, neajutorat, și aveau să-l sfâșie în bucăți.

vii

Intervalul acela de timp se întinse la infinit pentru Eddie Dean. Însăși ideea de timp devenise o glumă. Până și groaza a ceea ce urma să i se întâmple la lăsarea întunericului se estompă când picioarele începură să-i zvâcnească într-un fel neplăcut, care urcă pe scala senzațiilor până la durere și-n cele din urmă la agonie insuportabilă. Își relaxa mușchii, toate lațurile se întindeau și, când ajungea în pragul sufocării, reușea cumva să ridice iar gleznele, reducând presiunea și reușind să tragă puțin aer în piept. Nu mai era sigur că va rezista până la căderea întunericului. Poată că avea să vină momentul când pur și simplu nu va mai putea ridica picioarele.

Capitolul 3

Roland își ia leacul

i

Acum Jack Mort știa de prezența pistolarului. Dacă ar fi fost un alt gen de om – un Eddie Dean sau o Odetta Walker, de pildă – Roland ar fi stat la palavre cu el, fie și numai pentru a-i reduce panica și confuzia resimțite la aflarea faptului că fusese aruncat în scaunul pasagerului de cineva care stătea acum la volanul corpului său.

Dar pentru că Mort era un monstru – mai mult decât fusese sau putea să fie vreodată Detta Walker – nu se obosi să-i explice sau să deschidă măcar discuția. Auzea vociferările omului – *Cine ești? Ce se întâmplă cu mine?* – dar nu le luă în seamă. Pistolarul se concentră asupra scurtei lui liste de lucruri necesare, folosind mintea omului fără pic de remușcare. Vociferările deveniră strigăte de teroare. Pistolarul continuă să nu le ia în seamă.

Singurul mod de a rămâne în haznaua care era mintea omului aceluia era să-l privească doar ca pe o combinație dintre un atlas și o enciclopedie. Mort deținea toate informațiile necesare lui Roland. Planul pe care și-l făcuse era rudimentar, dar de multe ori așa era mai bine. Când venea vorba

de planuri, în univers nu existau două creaturi mai diferite decât Roland și Jack Mort.

Când planul era rudimentar, aveai loc de improvizație. Și improvizația pe moment fusese întotdeauna unul dintre punctele forte ale lui Roland.

ii

Un om gras cu lentile în fața ochilor, asemenea chelului care-și vârâse capul în biroul lui Mort cu cinci minute înainte (aparent, în lumea lui Eddie multă lume purta lentile din acelea, pe care Mortciclopedia lui le numea „ochelari"), urcă în lift împreună cu el. Se uită la servieta din mâna celui care credea că este Jack Mort și apoi la Mort însuși.

– Te duci să te vezi cu Dorfman, Jack?

Pistolarul nu spuse nimic.

– Dacă speri să-l convingi să renunțe la subînchiriere, îți spun de-acum că-ți pierzi timpul, zise grasul, apoi clipi când colegul lui făcu iute un pas în spate. Ușile cuștii se închiseră și, dintr-odată, începură să cadă.

Scormoni în mintea lui Mort, ignorându-i strigătele, și află ce însemna asta. Căderea era controlată.

– Dacă m-a luat gura pe dinainte, îmi pare rău, zise grasul. Pistolarul gândi: *Și ăstuia îi e frică*. Tu te-ai descurcat cu nemernicul ăla mai bine decât oricine din firmă, asta cred eu.

Pistolarul nu spuse nimic. Aștepta doar să iasă din coșciugul acela căzător.

– Asta le spun și altora, continuă grasul cu vrednicie. Păi, chiar ieri eram la prânz cu...

Capul lui Jack Mort se întoarse și în spatele ochelarilor cu rame aurii ai lui Jack Mort, ochi care păreau cumva de o nuanță diferită de albastrul obișnuit al ochilor lui Jack se uitară țintă la omul gras.

– Taci din gură, zise inexpresiv pistolarul.

Grasului îi dispăru culoarea din obraji și făcu doi pași iuți în spate. Fesele lui fleșcăite se loviră de panourile de lemn fals din spatele coșciugului mișcător, care se opri brusc. Ușile se deschiseră și pistolarul, purtând corpul lui Jack Mort ca pe un set de haine fixe, păși afară fără a se uita îndărăt. Individul gras ținu degetul apăsat pe butonul de deschidere a ușilor și așteptă înăuntru până când Mort dispăru din vedere. *Întotdeauna i-a lipsit o doagă*, gândi grasul, *dar acum ar putea fi ceva serios. Ar putea fi vorba de o criză.*

Grasului i se părea foarte liniștitoare ideea de a-l ști pe Jack Mort închis undeva într-un azil de nebuni.

Pistolarul n-ar fi fost surprins.

iii

Undeva între încăperea cavernoasă pe care Mortciclopedia o identifica drept *vestibul* – de fapt, un loc de intrare și ieșire din birourile care umpleau acel turn înalt până la cer – și lumina puternică a soarelui din stradă (Mortciclopedia identifica strada ca fiind deopotrivă *6th Avenue* și *Bulevardul Americilor*) strigătele gazdei lui Roland încetaseră. Mort nu murise de spaimă; pistolarul simțea în același fel profund instinctual care se confunda cu certitudinea că, dacă Mort murea, *ka*-urile lor ar fi fost expulzate pe veci în vidul posibilității care se afla dincolo de toate lumile fizice. Nu era mort – ci leșinat. Leșinase sub povara terorii și stranietății situației, așa cum i se întâmplase lui Roland însuși când intrase în mintea lui și descoperise secretele de acolo, o întrepătrundere a destinelor prea ieșită din comun pentru a fi o simplă coincidență.

Se bucura că Mort leșinase. Atâta vreme cât starea de inconștientă a omului nu-i zădărnicise accesul la cunoștințele și amintirile lui – și asta nu se întâmplase – era bucuros că scăpase de el.

Mașinile galbene erau mijloace de transport public numite *Tac-siuri*. Triburile care le conduceau, conform Mortcilopediei, erau două: *Spix* și *Mockies*[1]. Pentru a opri unul, ridicai mâna ca un elev la clasă.

Așa procedă și Roland și, după ce mai multe *Tac-siuri* evident goale cu excepția șoferului trecură fără să oprească, văzu că acestea aveau lumina de pe capotă stinsă. Așteptă, apoi ridică iar mâna. De data aceasta, un *Tac-siu* opri la trotuar. Pistolarul urcă pe bancheta din spate. Simți miros stătut de fum, transpirație, parfum. Mirosea ca o caleașcă din lumea lui.

– Încotro, prietene? întrebă șoferul.

Roland nu avea habar dacă aparținea tribului *Spix* sau *Mockies* și nici nu intenționa să întrebe. Putea fi un semn de impolitețe în lumea aceasta.

– Nu sunt sigur, zise el.

– Aici nu frecăm menta, prietene. Aici facem bani.

Spune-i să pornească kilometrajul, îl informă Mortciclopedia.

– Pornește kilometrajul, zise Roland.

– Ăsta o să taxeze numai staționarea, replică șoferul.

Spune-i că-i dai cinci dolari bacșiș, îl sfătui Mortciclopedia.

– Îți dau cinci dolari bacșiș, zise Roland.

– Să-i vedem, replică șoferul. Banii fac lumea să se-nvârtă.

Întreabă-l dacă vrea banii sau vrea să se ducă-n aia a mă-sii, îl sfătui pe loc Mortciclopedia.

– Vrei banii sau vrei să te duci în aia a mă-tii? întrebă Roland cu o voce rece, neutră.

O clipă, taximetristul aruncă o privire furioasă în retrovizor, dar nu mai spuse nimic.

De data aceasta, Roland consultă mai bine depozitul de cunoștințe al lui Jack Mort. Taximetristul ridică iar privirea, în treacăt, în cele cincisprezece secunde în care clientul lui nu făcu decât să stea acolo cu capul plecat și cu

[1] Termeni peiorativi pentru persoane de origine hispanică (*spic*) și pentru evrei (*mockie*) (n. tr.).

mâna stângă la frunte, ca și când ar fi avut o migrenă cumplită. Taximetristul tocmai se hotărâse să-i spună tipului să coboare dracului din mașină dacă nu vrea să cheme un polițai, când clientul ridică privirea și spuse cu blândețe:

– Aș vrea să ajung la 7th Avenue colț cu 49th Street. Pentru asta o să-ți dau zece dolari peste ce spune taximetrul, indiferent de tribul din care faci parte.

Un deraiat, gândi șoferul (un WASP[1] din Vermont care încerca să pătrundă în lumea spectacolului), *dar poate un deraiat* bogat. Introduse maneta în viteză.

– Imediat ajungem, amice, zise el și, înscriindu-se în trafic, adăugă în gând: *Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.*

iv

Improvizează. Ăsta era cuvântul.

Când coborî, pistolarul văzu mașina albastru cu alb parcată în josul străzii și citi *Poteră* în loc de *Poliție*, fără a mai consulta depozitul de cunoștințe al lui Mort. În mașină erau doi pistolari care beau ceva – cafea, poate – din pahare albe de hârtie. Pistolari, da... dar grași și pasivi.

Scotoci în punga lui Jack Mort (cuvântul corect era portofel, dar „pungă“ se număra printre sinonimele oferite de Mortciclopedie și-l amuza pe pistolar, care nu-și putea imagina cum ar încăpea toate lucrurile lui într-o desagă atât de mică) și-i dădu șoferului o bancnotă pe care scria 20. Taximetristul plecă în graba mare. Era de departe cel mai mare bacșiș pe care avea să-l facă în ziua aceea, dar individul era atât de ciudat, încât simțea că meritase fiecare cent din ce-i dăduse.

Pistolarul se uită la panoul de deasupra magazinului.

CLEMENTS – ARME ȘI ARTICOLE SPORTIVE. MUNIȚIE, ECHIPAMENT DE PESCUIT, IMPRIMATE TIPIZATE.

---

[1] White Anglo-Saxon Protestant – alb protestant de sorginte anglo-saxonă (n. tr.).

Nu înțelegea toate cuvintele, dar o singură privire în vitrină era de ajuns pentru a înțelege de ce-l adusese Mort acolo. În vitrină se aflau brățări, insigne... și arme. Pușți, cele mai multe, dar și pistoale. Erau legate cu lanțuri, dar asta nu conta.

Va ști ce-i trebuia imediat ce o vedea... *dacă* o vedea.

Roland consultă mintea lui Jack Mort – o minte șireată exact cât îi trebuia lui – și de data aceasta îi luă mai mult de un minut.

v

Unul dintre polițiștii din mașină îl înghionti pe celălalt.

– Ei, făcu el, ăla mai zic și eu cumpărător indecis.

Partenerul lui râse.

– O, *Doamne*, făcu el cu o voce efeminată în timp ce bărbatul în costum și cu ochelari aurii își încheie studiul mărfii din vitrină și intră în magazin. Cred că tocmai s-a desis asupra cătuselor aselora *mooov*.

Primului polițist îi rămase în gât o gură de cafea călâie și, izbucnind în râs, o scuipă toată înapoi în paharul de polistiren.

vi

Un vânzător apăru aproape imediat și întrebă dacă-l poate ajuta cu ceva.

– Mă întrebam, replică bărbatul în costum albastru clasic, dacă nu ai o hârtie... Făcu o pauză, păru să gândească intens, apoi ridică privirea. Un *tabel*, adică, în care să apară imagini cu gloanțe de revolver.

– Un tabel al calibrelor, vrei să spui? întrebă vânzătorul.

Clientul ezită, apoi spuse:

– Da. Fratele meu are un revolver. Am tras și eu cu el, dar au trecut mulți ani de atunci. Cred că aș recunoaște gloanțele dacă le-aș vedea.

– Păi, așa crezi dumneata, răspunse vânzătorul, dar e greu să distingi între ele. Era un calibru 22? Un 38? Sau poate...

– Dacă îmi arăți un tabel, voi ști, spuse Roland.

– O secundă.

Vânzătorul se uită un moment cu îndoială la bărbatul în costum albastru, apoi ridică din umeri. În mă-sa, clientul are întotdeauna dreptate, chiar și când greșește... asta, desigur, dacă are bani să plătească. Banii fac lumea să se învârtă.

– Am o *Biblie a Trăgătorului.* Poate că prin ea ar trebui să te uiți.

– Da.

Surse. *Biblia Trăgătorului.* Nobil nume pentru o carte.

Omul scotoci sub tejghea și scoase un volum șifonat cu nimic mai gros decât rarele cărți pe care pistolarul le văzuse la viața lui – și totuși, omul acela părea să îl manevreze ca și când n-ar fi fost mai valoros decât o mână de pietre.

Îl deschise pe tejghea și-l roti.

– Uită-te. Deși dacă au trecut ani buni, tragi la țintă pe întuneric. (Păru surprins, apoi surâse.) Iartă-mi jocul de cuvinte.

Roland nu-l auzi. Era aplecat deasupra cărții, studiind imaginile care păreau aproape la fel de reale ca lucrurile pe care le reprezentau, imagini minunate pe care Mortciclopedia le identifica drept *Futogravii.*

Dădu paginile încet. Nu... nu... nu...

Aproape că-și pierdu speranța, când îl văzu. Ridică ochii spre vânzător cu o emoție atât de intensă, încât omului din spatele tejghelei i se făcu puțin teamă.

– Iată-l! spuse el. Iată-l! *Chiar ăsta!*

Fotografia pe care i-o arăta era a unui glonț de pistol Winchester calibru 45. Nu era chiar ca gloanțele lui, pentru că nu fusese manufacturat, dar vedea și fără să consulte cifrele (care oricum nu i-ar fi spus mai nimic) că ar încăpea în butoiaș și ar ieși pe țeava pistoalelor lui.

– Ei, foarte bine, se pare că l-ai găsit, spuse vânzătorul, da' nu te entuziasma prea tare, amice. Nu-s decât niște *gloanțe*, asta zic.

– Ai din astea?

– Sigur. Câte cutii vrei?

– Câte sunt într-o cutie?

– Cincizeci.

Vânzătorul începu să se uite la pistolar cu o reală suspiciune. Dacă tipul avea de gând să cumpere gloanțe, trebuia să știe că era musai să prezinte un permis de portarmă cu fotografie. Fără permis, ciuciu muniție – cel puțin pentru armele de mână; așa spunea legea în zona Manhattan. Și dacă individul avea permis pentru o armă de mână, cum de nu știa câte gloanțe intrau într-o cutie standard?

– Cincizeci!

Acum, individul se uita la el cu gura căscată. Clar, era sărit de pe fix.

Vânzătorul se mișcă puțin spre stânga, puțin mai aproape de casa de marcat... și, nu întâmplător, puțin mai aproape de propria-i armă, un Magnum 357 pe care îl ținea încărcat într-o clemă cu arc sub tejghea.

– *Cincizeci!* repetă pistolarul. Se așteptase la cinci, zece, poate chiar o duzină, dar asta... asta...

Câți bani ai? întrebă el Mortciclopedia. Mortciclopedia nu știa, nu cu exactitate, dar credea că are cel puțin șaizeci de dolari în pungă.

– Și cât costă o cutie?

Costa mai mult de șaizeci de dolari, bănuia el, dar poate reușea să-l convingă pe om să-i vândă o *parte* dintr-o cutie sau...

– Șaptespe cincizeci, zise vânzătorul. Dar, domnule...

Jack Mort era contabil și de data aceasta nu fu loc de întârziere: traducerea și răspunsul veniră simultan.

– Trei, spuse pistolarul. Trei cutii.

Lovi cu degetul în *Futogravia* care înfățișa gloanțele. O sută cincizeci de bucăți! Zei și zeițe! Ce rezerve incredibile de bogăție avea lumea asta!

Vânzătorul nu se mișca din loc.

– Nu ai atâtea, spuse pistolarul. Nu se simțea cu adevărat surprins. Ar fi fost prea bine ca să fie adevărat. Un vis.

– O, dar am gloanțe de Winchester 45, am cu vârf și îndesat. Vânzătorul mai făcu un pas la stânga, un pas mai aproape de casa de marcat și de armă. Dacă individul era dus cu pluta, lucru pe care vânzătorul se aștepta să-l afle sigur din clipă în clipă, avea să fie un plutaș cu o gaură extrem de largă în burtă. Am muniție de 45 cât pentru o armată întreagă. Ce vreau să știu, domnu' meu, e dacă *tu* ai card.

– Card?

– Permis de portarmă cu poză. Nu-ți pot vinde muniție de pistol decât dacă-mi arăți un permis. Dacă vrei să cumperi muniție fără permis, tre' să te duci la Westchester.

Pistolarul se uită tâmp la om. Totul era o bolboroseală pentru el. Nu înțelegea nimic. Mortciclopedia sa avea o noțiune vagă privind ceea ce voia omul să spună, dar ideile lui Mort erau prea neclare pentru a fi de încredere în cazul de față. Mort nu deținuse niciodată o armă. El avea alte metode de a-și pune-n practică planurile diabolice.

Bărbatul mai făcu un pas la stânga, fără să-și ia ochii de la fața clientului, și pistolarul gândi: *Are o armă. Se așteaptă să-i fac probleme... sau poate* vrea *să-i fac probleme. Vrea o scuză ca să mă împuște.*

Improvizează.

Își aminti de pistolarii din caleașca lor albastru cu alb din capătul străzii. Pistolari, da, apărători ai păcii, oameni care trebuia să aibă grijă ca lumea să nu meargă mai departe. Dar aceia păruseră – cel puțin la o privire trecătoare – să fie aproape la fel de molâi și de pasivi ca toți ceilalți oameni din lumea asta de mâncători de lotus; doar doi oameni simpli în uniformă și cu șepci pe cap, tolăniți în scaunele caleștii lor, bând cafea. Poate că-i judecase greșit. Pentru binele tuturor, spera din suflet... să nu fi făcut asta.

– O! Înțeleg, spuse pistolarul și declanșă un zâmbet afabil pe fața lui Jack Mort. Îmi pare rău. Se pare că n-am ținut cont de cât de mult a mers mai departe... s-a schimbat lumea de când n-am mai avut o armă.

– Nicio supărare, spuse vânzătorul, relaxându-se cât de cât. Poate că tipul era totuși sănătos la cap. Sau poate că juca doar o farsă.

– Pot să mă uit la trusa aceea de curățare?

Roland arătă spre raftul din spatele vânzătorului.

– Sigur.

Vânzătorul se întoarse după ea și, când făcu asta, pistolarul scoase punga din buzunarul interior al sacoului lui Mort. Execută mișcarea cu viteza fulgerătoare cu care scotea pistolul din toc. Vânzătorul stătu cu spatele la el mai puțin de patru secunde, dar când se întoarse cu fața la Mort, portofelul era pe podea.

– E o mândrețe, spuse omul, surâzând, convins acum că individul era totuși cu mințile acasă. La naiba, știa bine ce aiurea te simțeai când te făceai de cacao. O pățise și el de multe ori când era la Pușcașii Marini. Și nu-ți trebuie un permis afurisit ca să cumperi o trusă de curățare. Nu-i așa că libertatea e o splendoare?

– Da, zise pistolarul cu seriozitate și se prefăcu, expert, că studiază îndeaproape trusa de curățare, deși văzuse dintr-o singură privire că era o chestie de doi bani într-o cutie de doi bani. În timp ce o cerceta, împinse încet portofelul lui Mort sub tejghea, cu piciorul.

După un moment, i-o întinse înapoi vânzătorului cu o expresie pasageră de regret.

– Mă tem că trebuie să spun pas.

– Bine, zise vânzătorul, pierzându-și brusc interesul.

Cum era clar că individul nu era dus cu pluta, ci mai degrabă un privitor decât un cumpărător, relația lor se încheiase. Lumea se învârte mai departe.

– Altceva? întrebă el, dar cu ochii îl îndemna pe domnul în costum albastru să-și vadă de drum.

– Nu, mulțumesc.

Pistolarul ieși fără o privire înapoi. Portofelul lui Mort era bine pitit tub tejghea. Roland își plasase și el propriul borcan cu miere.

vii

Ofițerii Carl Delevan și George O'Mearah își terminaseră cafeaua și erau pe punctul de a merge mai departe, când bărbatul în costum albastru ieși din magazinul lui Clements – despre care amândoi polițiștii credeau că era un corn pentru praful de pușcă (argou polițienesc pentru magazin legal de arme care vinde uneori armament jefuitorilor independenți cu recomandări dovedite și care face afaceri, uneori angro, cu mafia) – și se apropie de mașina lor de patrulă.

Bărbatul se aplecă și se uită prin geamul pasagerului la O'Mearah. O'Mearah se aștepta ca tipul să aibă vorba mieroasă – probabil la fel de mieroasă ca scălâmbăiala lui despre cătușele *mooov*... pe scurt, un pidosnic. Lăsând armele deoparte, Clements vindea bine de tot cătușe. Erau legale în Manhattan și majoritatea celor care le cumpărau nu erau Houdini amatori (polițiștilor nu le plăcea asta, dar când se întâmplase ca părerea polițiștilor să schimbe *vreodată* ceva?). Cumpărătorii erau homosexuali cu unele apucături sado-maso. Dar individul nu vorbea deloc ca un pidosnic. Vocea lui era egală și inexpresivă, politicoasă, dar cumva moartă.

– Negustătorul de acolo mi-a luat portofelul, spuse el.

– *Cine?*

O'Mearah se îndreptă imediat în scaun. De un an și jumătate îl mâncau degetele să-l prindă cu ceva pe Justin Clements. Dacă le ieșea faza, poate că ei doi reușeau în sfârșit să schimbe uniforma asta albastră cu două insigne de detectiv. Poate că era doar un vis irealizabil – era prea frumos ca să fie adevărat – dar...

– Negustătorul... O pauză scurtă. Vânzătorul.

O'Mearah și Carl Delevan schimbară o privire.

– Păr negru? întrebă Delevan. Puțin bondoc?

Din nou o scurtă pauză.

– Da. Avea ochi cafenii. Și o cicatrice mică sub unul dintre ei.

Era ceva la tipul ăsta... O'Mearah nu putea spune precis ce în clipa aceea, dar își aminti mai târziu, când nu avea atât de multe lucruri la care să se gândească. Între ele, cel mai important era, desigur, simplul fapt că insigna aurie de detectiv nu conta; mai important, un real miracol, era să-și păstreze slujbele pe care le aveau.

Dar peste ani și ani, când O'Mearah își duse cei doi fii la Muzeul de Știință din Boston, trăi un scurt moment de revelație. Acolo aveau un aparat – un computer – pe care jucau X și 0 și, dacă nu puneai X-ul în pătrățelul din mijloc la prima mutare, aparatul ți-o trăgea la fundul gol de fiecare dată. Dar întotdeauna făcea o pauză cât timp își verifica memoria pentru toate mișcările posibile. El și băieții lui fuseseră fascinați. Dar era ceva înfricoșător în treaba aia... și atunci își aminti de domnul în costum albastru. Își aminti pentru că domnul în costum albastru avusese același obicei nenorocit. Când vorbeai cu el parcă te-ai fi adresat unui robot.

Pe Delevan nu-l încercau astfel de sentimente, dar nouă ani mai târziu, când avea să-și ducă și el fiul (atunci în vârstă de optsprezece ani și pe cale să înceapă colegiul) la cinematograf într-o seară, Delevan avea să se ridice pe neașteptate în picioare, cam la treizeci de minute după începutul filmului, și să strige: *El e! Ăla e EL! Ăla-i nenorocitul în costum albastru! Tipu' de la Cle...*

Cineva avea să strige *Hei, tu din față, stai jos!*, deși n-ar fi trebuit să-și răcească gura de pomană; Delevan, cântărind cu treizeci și cinci de kilograme mai mult decât greutatea normală și fiind un fumător înveterat, avea să sufere un infarct fatal înainte ca spectatorul înfuriat din spate să ajungă la al doilea cuvânt. Bărbatul în costum albastru care se apropiase de mașina lor în ziua aceea și le spusese de portofelul lui furat nu semăna cu vedeta filmului,

nu la înfățișare, dar felul mort în care rostise cuvintele era același; cum același era și felul cumva ferm și totuși grațios în care se mișca.

Filmul, desigur, era *Terminatorul*.

viii

Polițiștii schimbară o privire între ei. Omul despre care vorbea tipul în costum albastru nu era Clements, ci cumnatul lui Clements, Johnny „Grăsanul" Holden. Asta era aproape la fel de bine, dar să faci o prostie atât de mare și să furi portofelul cuiva era o...

...*era o chestie demnă de zevzecul ăla*, încheie O'Mearah în gând și trebui să-și acopere gura cu mâna pentru a-și ascunde surâsul de moment.

– Spuneți-ne mai bine exact ce s-a întâmplat, îl sfătui Delevan. Puteți începe cu numele dumneavoastră.

Din nou, răspunsul omului i se păru puțin aiurea lui O'Mearah, puțin nelalocul lui. În orașul acela, unde uneori ți se părea că șaptezeci la sută din populație credea că *Du-te-n mă-ta* e traducerea americană pentru *Vă doresc o zi bună*, s-ar fi așteptat din partea tipului la ceva de genul: *Hei, idiotul ăla mi-a luat portofelul! Aveți de gând să mi-l aduceți înapoi sau o să stăm aici și o să ne jucăm de-a Întrebare și Răspuns?*

Dar individul purta costum frumos croit și avea unghiile manichiurate. Era un tip obișnuit, probabil, să aibă de a face cu rahaturi birocratice. În fapt, lui George O'Mearah nu-i prea păsa de asta. Gândul prinderii lui Johnny Grăsanul Holden și al folosirii lui ca mijloc de presiune împotriva lui Arnold Clements îi lăsa gura apă. Preț de un moment amețitor își permise să fantazeze cum ar fi să-l folosească pe Holden pentru a ajunge la Clements și pe Clements pentru a ajunge la unul dintre tipii cu adevărat barosani – macaronarul ăla de Balazar, de pildă, sau poate Ginelli. Asta n-ar fi tocmai exclus. Nu, nu era *deloc* exclus.

– Numele meu este Jack Mort, spuse omul.

Delevan scosese din buzunarul de la spate un carneţel care luase forma fundului său.

– Adresa?

Ezitarea aceea scurtă. *Ca un automat*, gândi iarăşi O'Mearah. Un moment de linişte, apoi un clic aproape audibil.

– Park Avenue South nr. 409.

Delevan notă.

– Numărul de asigurare socială?

După o altă ezitare scurtă, Mort îl recită.

– Vreau să înţelegeţi că vă-ntreb lucrurile astea doar ca să vă stabilim identitatea. Dacă individul *v-a luat* portofelul, dă bine să spun că mi-aţi dat anumite informaţii înainte să pun mâna pe el. Înţelegeţi, da?

– Da. Acum se simţea un dram de nerăbdare în vocea bărbatului. Fără o explicaţie clară, asta-l făcea pe O'Mearah să aibă sentimente mai bune faţă de el. Numai să nu tărăgănăm lucrurile mai mult decât e nevoie. Timpul trece şi...

– Nu se ştie niciodată, da, pricep.

– Nu se ştie niciodată, repetă aprobator omul în costum albastru. Da.

– Aveţi în portofel o fotografie anume?

O ezitare. Apoi:

– Am o poză cu mama în faţa Empire State Building. Pe spate e scris: „A fost o zi minunată şi o panoramă splendidă. Cu dragoste, mama."

Delevan notă în pripă, după care închise repede carneţelul.

– Bine. Ar trebui să ajungă. Ar mai trebui doar să vă cerem să ne daţi un specimen de semnătură, după ce recuperăm portofelul, ca să o comparăm cu cele de pe permisul de conducere, cărţile de credit şi alte lucruri de genul ăsta. Bine?

Roland încuviinţă din cap, deşi o parte din el înţelegea că, în vreme ce se putea folosi cât dorea de amintirile şi cunoştinţele lui Jack Mort despre lumea

aceasta, nu avea nicio șansă să reproducă semnătura lui câtă vreme el era în stare de inconștiență, ca acum.

– Spuneți-ne ce s-a întâmplat.

– Am intrat să cumpăr gloanțe pentru fratele meu. Are un revolver Winchester 45. Omul m-a întrebat dacă am permis de portarmă. Am spus că am. Mi-a cerut să-l vadă. Ezitare. Am scos portofelul. I l-am arătat. Doar că, întorcând portofelul spre el, trebuie să fi văzut că aveam în el și destul de multe... (scurtă ezitare) ... bancnote de douăzeci. Sunt expert contabil. Am un client pe nume Dorfman care tocmai a câștigat un proces cu fiscul și a obținut restituirea unei părți din... (ezitare) ... impozit. Suma nu era decât de opt sute de dolari, dar Dorfman ăsta este... (ezitare) ... cel mai de soi puțoi de la noi din butoi. (ezitare) Scuzați-mi jocul de cuvinte.

O'Mearah reluă în gând ultimele cuvinte ale bărbatului și brusc înțelese jocul. Cel mai de soi puțoi din butoi. Nu era rău. Râse. Din minte îi dispărură imaginile cu roboți și jocuri mecanice de X și 0. Tipul era cât se poate de real; puțin tulburat, doar, dar încerca să-și ascundă sentimentele sub masca unui calm perfect.

– În orice caz, Dorfman a vrut bani lichizi. A *insistat* să i se dea bani lichizi.

– Credeți că lui Johnny Grăsanul i-au căzut ochii pe banii clientului dumneavoastră, spuse Delevan.

El și O'Mearah coborâră din mașina de patrulă.

– Așa-i spuneți omului din magazin?

– O, uneori îi spunem și altfel, mai urât, rosti Delevan. Ce s-a întâmplat după ce i-ați arătat permisul de portarmă, domnule Mort?

– A vrut să se uite mai de aproape. I-am dat portofelul, dar el nu s-a uitat la poză, ci l-a aruncat la podea. L-am întrebat de ce a făcut asta. A spus că întreb aiurea. Apoi eu i-am cerut să-mi dea portofelul înapoi. Eram nervos.

– Sunt sigur de asta.

Deși, uitându-se la chipul lui, Delevan credea că omul acela nu s-ar putea enerva niciodată.

– A râs. Eu am dat să intru după tejghea și să-l iau. Atunci a scos arma.

Se îndreptau spre magazin, dar acum se opriră. Polițiștii păreau mai mult surescitați decât speriați.

– *Armă?* întrebă O'Mearah, vrând să se asigure că auzise bine.

– Era sub tejghea, lângă casă, spuse bărbatul în costum albastru.

Roland își aminti momentul când aproape că renunțase la planul inițial și dăduse să-i ia omului arma. Acum le spuse acestor pistolari de ce n-o făcuse. Voia să se folosească de ei, nu să-i vadă morți.

– Cred că era într-o gheară de docher.

– Într-o *ce?* făcu O'Mearah.

O ezitare mai lungă, de data aceasta. Bărbatului i se încreți fruntea.

– Nu știu cum să-i spun mai exact... o chestie în care-ți pui arma. Nimeni n-o poate lua acolo decât dacă știu cum să apese...

– O clemă cu arc! zise Delevan. Sfinte Doamne!

Un nou schimb de priviri între parteneri. Niciunul nu voia să fie primul care să-i spună tipului că Johnny Grăsanul probabil deja îi golise portofelul de gologani, ieșise pe ușa din dos și-l aruncase peste zidul aleii din spatele clădirii... dar o armă într-o clemă cu arc... asta era altă mâncare de pește. Dacă acuzația de jaf rămânea o posibilitate, cea pentru arme ascunse părea dintr-odată un lucru sigur. Poate nu o variantă la fel de bună, dar era un pas înainte.

– Și atunci? întrebă O'Mearah.

– Atunci mi-a spus că n-am avut portmoneu la mine. A spus că m-au atacat... (ezitare) ... pungrașii – pungașii, adică – pe stradă și că aș face bine să nu uit asta dacă vreau să-mi fie bine. Mi-am amintit că am văzut o mașină de poliție parcată ceva mai sus și m-am gândit că ați putea fi tot acolo. Așa că am plecat.

– Bine, zise Delevan. Eu și partenerul meu o să intrăm primii. Valvârtej. Lăsați-ne un minut – un minut *întreg* – în caz că apar ceva probleme. Apoi veniți după noi, dar rămâneți lângă ușă. Ați înțeles?

– Da.

– Bine. Hai să punem laba pe lepădătura asta.

Cei doi polițiști intrară. Roland așteptă treizeci de secunde și merse după ei.

ix

Johnny „Grăsanul" Holden nu se limita să protesteze. Urla din toți rărunchii.

– Tipu-i dus cu pluta! Vine aici, nici nu știe ce vrea, apoi, când îl vede în *Biblia Trăgătorului*, nu știe câte-s într-o cutie, cât costă, și ce zice el, c-am vrut să mă uit mai bine la permisul lui, e o minciună mare cât roata carului, pentru că nici *n-avea* permis... Johnny Grăsanul se întrerupse. Uite-l! Uite-l pe ciudat! Chiar acolo! Te văd, amice! Îți văd fața! Data viitoare când o să mi-o vezi și tu pe a mea o să-ți pară al naibii de rău! Îți garantez că așa o să fie! Jur pe mă-ta c-așa o să fie...

– Adică nu ai portmoneul omului acestuia? întrebă O'Mearah.

– Da' *știi* că nu am portmoneul lui!

– Te deranjează dacă aruncăm o privire în spatele acestei vitrine? replică Delevan. Ca să fim siguri, doar.

– Iisuse mare și sfinte apără și păzește! Vitrina-i din *sticlă!* Vedeți vreun portofel acolo?

– Nu, nu *acolo*... *aici* vreau să zic, îl lămuri Delevan, mișcându-se spre casa de marcat.

Vocea lui era tors de pisică. Din acel punct încolo, în spatele rafturilor din vitrină era aplicată o placă de oțel cromat ranforsat, lată de peste jumătate de metru. Delevan se uită înapoi la omul în costum albastru, care încuviință.

– Vreau să ieșiți imediat de aici, zise Johnny Grăsanul. Își cam pierduse din culoarea obrajilor. Dacă vă-ntoarceți cu un mandat, mai stăm de vorbă.

Dar acum vreau să ieșiți dracului de aici. Încă trăim într-o țară liberă, mama ei, șt... Hei! *Hei! HEI, ÎNAPOI!*

O'Mearah trăgea cu ochiul peste tejghea.

– *E ilegal ce faci!* urla Johnny Grăsanul. *E ilegal, futu-i, Constituția... chem dracului avocatul... treci imediat înapoi sau...*

– Voiam doar să văd mai bine marfa, spuse O'Mearah cu duhul blândeții, pentru că sticla vitrinei ăsteia e al naibii de murdară. De asta mă uitam peste. Nu-i așa, Carl?

– Așa-i cum mă vezi și cum te văd, amice, zise solemn Delevan.

– Și uite ce am găsit.

Roland auzi un *clic* și, imediat, pistolarul în uniformă albastră ținea în mână o armă extrem de mare.

Johnny Grăsanul, care înțelese în sfârșit că era singura persoană din încăpere care putea contrazice povestea de adormit copiii pe care o debitase polițistul care-i luase Magnum-ul, se întoarse posac.

– Am permis, spuse.

– De portarmă? întrebă Delevan.

– Da.

– De portarmă ascunsă?

– Da.

– E-nregistrată arma asta? întrebă O'Mearah. Este?

– Păi.. s-ar putea să fi uitat.

– S-ar putea să fie de contrabandă și cred c-ai uitat și asta.

– În mă-ta. Îmi chem avocatul.

Johnny Grăsanul dădu să se întoarcă. Delevan îl apucă.

– Atunci rămâne întrebarea dacă ai sau nu permis de a ascunde o armă letală într-un dispozitiv cu clemă cu arc, spuse el cu aceeași voce blândă, torcătoare. E o întrebare interesantă, pentru că, din câte știu eu, autoritățile orașului New York nu *eliberează* astfel de permise.

Polițiștii se uitau la Johnny Grăsanul; Johnny Grăsanul îi săgeta și el cu privirea. Așadar, nimeni nu-l observă pe Roland când întoarse anunțul de la ușă cu partea pe care scria ÎNCHIS spre exterior.

– Poate că începem să rezolvăm problema găsind portofelul acestui domn, zise O'Mearah. Satana însuși n-ar fi fost în stare să mintă cu atâta sinceră convingere. Poate că l-a scăpat doar, știi.

– *Dar v-am spus! Nu știu nimic despre portofelul tipului! Omu' n-are toate mințile acasă!*

Roland se aplecă.

– Uite-l, remarcă el. Se vede de aici. Stă cu piciorul pe el.

Asta era o minciună, dar Delevan, care încă-l ținea pe Johnny Grăsanul de umăr, îl împinse pe vânzător în spate atât de repede, încât era imposibil să mai știi dacă omul *ținuse* sau nu piciorul pe el.

Acum trebuia acționat. Roland se apropie pe tăcute de tejghea în timp ce pistolarii în uniformă se aplecară pentru a se uita dedesubt. Deoarece stăteau unul lângă celălalt, între capetele lor nu era mare distanță. O'Mearah încă avea în mâna dreaptă arma pe care vânzătorul o ținuse sub tejghea.

– Fir-ar să fie, chiar e acolo! zise Delevan surescitat. Îl *văd!*

Roland aruncă o ocheadă la omul pe care ei îl strigaseră Johnny Grăsanul, vrând să se asigure că nu va avea surprize din partea lui. Dar vânzătorul stătea cu spatele la perete – *se împingea* în el, de fapt, ca și când ar fi vrut să treacă prin el – cu mâinile atârnate pe lângă corp și cu ochii mari de mirare. Arăta ca un om căruia nu-i vine să creadă că horoscopul nu i-a spus că va fi o zi de care să se ferească.

Nicio problemă cu el.

– *Da!* repetă vesel O'Mearah. Se uitau amândoi sub tejghea, cu mâinile pe genunchii pantalonilor de uniformă. Acum, mâna stângă a lui O'Mearah se întinse după portofel. Îl văd...

Roland făcu un ultim pas în față. Cuprinse într-o mână obrazul drept al lui Delevan și în cealaltă obrazul stâng al lui O'Mearah și, cât ai clipi, o zi

despre care Johnny Grăsanul Holden crezuse că atinsese apogeul ghinionului *urcă* pe noi culmi ale dezastrului. Arătarea în costum albastru lovi capetele polițiștilor unul de celălalt cu destulă forță încât să se audă un sunet ca de pietre înfășurate în pâslă izbindu-se între ele.

Polițiștii căzură grămadă. Bărbatul cu ochelarii aurii se îndreptă de spate. Avea în mână Magnum-ul 357 și-l ținea îndreptat spre Johnny Grăsanul. Gaura țevii părea suficient de mare încât să poată lansa o rachetă.

– N-o să avem probleme, nu-i așa? întrebă arătarea cu vocea aceea moartă.

– Nu, domnule, răspunse imediat Johnny Grăsanul, niciuna.

– Rămâi pe loc. Dacă fundul tău pierde contactul cu peretele, tu însuți o să pierzi contactul cu viața așa cum ai știut-o dintotdeauna. Ne-am înțeles?

– Da, domnule, zise Johnny Grăsanul, ne-am înțeles bine.

– Perfect.

Roland îi despărți pe polițiști, împingându-i. Erau amândoi în viață. Asta era bine. Indiferent cât de lenți și de placizi erau, rămâneau totuși doi pistolari, oameni care încercaseră să ajute un străin la ananghie. Nu-i dădea ghes deloc dorința de a-i ucide pe cei de teapa sa.

Dar înainte o făcuse, nu-i așa? Da. Căci nu murise Alan însuși, unul dintre frații lui de sânge, chiar sub pistoalele lor fumegânde, al său și al lui Cuthbert?

Fără să-și ia ochii de la vânzător, pipăi sub tejghea cu vârful pantofului Gucci al lui Jack Mort. Simți portofelul. Îl lovi. Acesta ieși de sub tejghea, răsucindu-se, pe partea vânzătorului. Johnny Grăsanul tresări și strigă ca o fată sperioasă care vede un șoricel. Fundul lui *pierdu* contactul cu peretele preț de un moment, dar pistolarul închise un ochi la asta. Nu-l mâna nici intenția de a-l împușca pe omul acela. Mai degrabă l-ar ciomăgi decât să deschidă focul. O armă atât de mare probabil că ar atrage atenția tuturor pe o rază de jumătate din cvartal.

– Ridică-l, spuse pistolarul. Încet.

Johnny Grăsanul se aplecă și, când prinse portofelul în mână, îi scăpă o băşină zgomotoasă și strigă. Cu o urmă vagă de amuzament, pistolarul înțelese că omul confundase sunetul propriei băşini cu un foc de armă și crezuse că-i sunase ceasul.

Când Johnny Grăsanul se îndreptă de spate, obrajii-i erau roșii ca para focului. În partea din față a pantalonilor avea o pată mare de umezeală.

– Pune punga pe tejghea. Portofelul, adică.

Johnny Grăsanul se execută.

– Acum gloanțele. Cele de Winchester 45. Și ține mâinile la vedere.

– Trebuie să bag mâna în buzunar. După chei.

Roland aprobă cu o aplecare din cap.

În timp ce Johnny Grăsanul întâi descuie și apoi deschise dulapul în care erau așezate cutiile cu gloanțe, Roland stătu pe gânduri.

– Dă-mi patru cutii, spuse el într-un târziu.

Nu-și imagina că-i vor trebui atât de multe, dar tentația de a le *avea* era imposibil de reprimat.

Johnny Grăsanul puse cutiile pe tejghea. Roland deschise una, încă nevenindu-i să creadă că nu era o glumă sau o farsă. Dar erau gloanțe, sigur că da, curate, sclipitoare, nemarcate, neexplodate, nereîncărcate vreodată. Ridică unul la lumină un moment, apoi îl puse înapoi în cutie.

– Acum scoate o pereche de brățări.

– Brățări...?

Pistolarul consultă Mortciclopedia.

– Cătușe.

– Domnule, nu știu ce vrei. Casa de marcat e...

– Fă ce-ți spun. Acum.

Hristoase, n-o să se termine niciodată, se smiorcăi Johnny Grăsanul în gând. Deschise un alt dulăpior și scoase o pereche de cătușe.

– Cheia? întrebă Roland.

Johnny Grăsanul puse cheia cătușelor pe tejghea. Unul dintre polițiștii inconștienți scoase pe nepregătite un sforăit și Johnny scânci subțire.

– Întoarce-te, spuse pistolarul.

– N-o să mă împușți, nu-i așa? Spune că nu!

– Nu, zise Roland fără vreo inflexiune în glas. Atât timp cât te întorci acum. Dacă nu, te împușc.

Johnny Grăsanul se întoarse, începând să bălmăjească. Sigur că tipul zice că nu, dar începea să miroasă prea tare a lovitură mafiotă. Nici măcar nu lăsase multe nescrise în condici. Bălmăjeala lui se transformă în văicăreli gâtuite.

– Te rog, domnule, de dragul mamei mele, nu mă împușca. Mama e bătrână. E oarbă. E...

– E blestemată cu un fiu fricos, zise pistolarul mâhnit. Apropie mâinile.

Smiorcăindu-se, cu pantalonii uzi lipiți de vintre, Johnny Grăsanul le apropie. Într-o fracțiune de secundă, brățările de oțel i se închiseră la încheieturi. Habar nu avea cum reușise arătarea să vină după tejghea atât de repede. Și nici nu *voia* să aibă.

– Rămâi acolo și uită-te la perete până-ți spun eu că te poți întoarce. Dacă te întorci înainte, te omor.

Speranța lumină mintea lui Johnny Grăsanul. Poate că totuși tipul nu avea de gând să-l rezolve. Poate că nu era dus cu pluta, ci doar puțin deranjat la mansardă.

– Nu mă întorc. Jur pe Dumnezeu. Jur în fața tuturor sfinților Lui. Jur în fața tuturor îngerilor Lui. Jur în fața tuturor *arh*...

– Și *eu* jur că dacă nu taci din gură, îți trag un glonț în gât, zise arătarea.

Johnny Grăsanul tăcu. I se păru că rămase o veșnicie cu fața la perete. De fapt, nu se scurseră decât aproximativ douăzeci de secunde.

Pistolarul se lăsă în genunchi, puse arma vânzătorului pe podea, aruncă o privire pentru a fi sigur că viermele acela era cuminte, apoi îi rostogoli pe cei doi pe spate. Amândoi erau inconștienți, dar nu erau răniți grav, văzu

Roland. Amândoi respirau regulat. Din urechea celui pe care îl chema Delevan curgea un firicel de sânge, dar asta era tot.

Aruncă încă o privire la vânzător, apoi desprinse cataramele curelelor de la brâul pistolarilor și le înlătură. Scoase sacoul albastru al lui Mort și se încinse cu centurile. Pistoalele nu erau cele potrivite, dar era un sentiment plăcut să fie din nou înarmat. *Al naibii* de plăcut. Mai plăcut decât ar fi crezut.

Două arme. Una pentru Eddie și una pentru Odetta... când și dacă Odetta avea să fie pregătită să primească o armă. Îmbrăcă iar sacoul lui Jack Mort, vârî în buzunarul drept două cutii de gloanțe și pe celelalte două în cel stâng. Sacoul, impecabil înainte, acum era deformat. Luă de jos Magnum-ul 357 al vânzătorului și puse gloanțele în buzunarul pantalonilor. Apoi aruncă arma în cealaltă parte a încăperii. Când aceasta ateriză pe jos, Johnny Grăsanul tresări, scoase încă un strigăt subțire și mai scăpă puțin lichid cald în pantaloni.

Pistolarul se îndreptă de spate și-i spuse lui Johnny Grăsanul să se întoarcă.

X

Când Johnny Grăsanul aruncă încă o privire la arătarea în costum albastru și cu ochelari aurii, îi căzu falca. O clipă fu absolut convins că omul care intrase în magazinul lui se transformase într-o fantomă cât timp stătuse el cu spatele. Lui Johnny Grăsanul i se părea că prin omul acela putea să vadă o siluetă mult mai reală, unul dintre pistolarii aceia legendari despre care se făceau filme și seriale TV când era el mic: Wyatt Earp, Doc Holliday, Butch Cassidy, unul ca aceștia.

Apoi ochii i se limpeziră și își dădu seama ce făcuse descreieratul: luase curelele cu pistoale ale polițiștilor și și le pusese la brâu. În costum și cu cravată, efectul ar fi trebuit să fie ridicol, dar, cine știe de ce, nu era.

– Cheia brățărilor e pe tejghea. O să te dezlege poterașii când se trezesc.

Luă portofelul, îl deschise și, incredibil, înainte să-l îndese înapoi în buzunar, puse patru bancnote de douăzeci de dolari pe sticla tejghelei.

– Pentru muniție, zise Roland. Am luat gloanțele din arma ta. Am de gând să le arunc după ce ies din magazin. Cred că, având arma descărcată și negăsind vreo urmă de portofel, nu te vor putea acuza de nicio fărădelege.

Johnny Grăsanul înghiți în sec. Aceea fu una dintre rarele ocazii din viața lui când rămase fără cuvinte.

– Acum, unde-i cea mai apropiată... (Ezitare.) ... farmacie?

Johnny Grăsanul înțelese imediat – sau crezu că înțelege – totul. Tipul era un drogat, desigur. Ăsta era răspunsul. Nicio mirare că era așa ciudat. Probabil era dopat de-i zbârnâiau globii oculari.

– Este una la colț. O jumate de stradă mai jos de 49th.

– Dacă minți, mă întorc și-ți trag un glonț în creier.

– Nu mint! strigă Johnny Grăsanul. Jur în fața Tatălui Ceresc! Jur în fața tuturor Sfinților! Jur pe numele ma...

Dar atunci, ușa se închidea deja. Johnny Grăsanul rămase un moment într-o tăcere absolută; nu-i venea să creadă că nebunul plecase.

Apoi ieși cât putu el de repede de după tejghea și se duse la ușă. Se întoarse cu spatele la ea și căută pe pipăite încuietoarea. O găsi și o închise. Mai căută puțin și reuși să închidă și ivărul.

Doar atunci își permise să alunece în șezut, icnind și gemând și jurând pe Dumnezeu și toți sfinții și îngerii Lui că se va duce la biserica St Anthony chiar în după-amiaza aceea, imediat ce porcii ăia se trezeau și-i desfăceau cătușele, nu mai devreme. Voia să se spovedească, să se căiască și să se împărtășească.

Johnny Grăsanul Holden voia să se împace cu Dumnezeu.

Trecuse prea aproape de o întâlnire față în față cu El.

xi

Soarele la apus deveni un semicerc deasupra Mării Vestului. Se îngustă într-o simplă linie luminoasă care-i răni lui Eddie ochii. Dacă te uitai îndelung la o astfel de lumină, te puteai alege cu o arsură de retină. Acesta era doar unul dintre multele lucruri interesante pe care le învățai în școală, lucruri care te ajutau să obții o slujbă de viitor cum era aceea de barman cu jumătate de normă sau un hobby interesant precum căutarea cu normă întreagă a heroinei pe străzi și a gologanilor cu care să o poți cumpăra. Eddie nu-și feri privirea. Nu credea că va mai conta mult timp dacă suferea sau nu arsuri de retină.

Nu se rugă de vrăjitoarea din spatele lui. Înainte de toate, n-ar fi ajutat la nimic. Apoi, ar fi scăzut în propriii lui ochi. Toată viața trăise în degradare, iar acum descoperise că nu-și dorea să se umilească și mai tare în ultimele câteva minute pe care le mai avea de trăit. Căci acum doar câteva minute mai avea. Doar atât va mai trece până când linia aceea luminoasă avea să dispară, aducând după ea vremea homaroșeniilor.

Renunțase la speranța că o transformare miraculoasă o va aduce pe Odetta înapoi în ultima clipă, la fel cum renunțase la speranța că Detta va înțelege că moartea lui aproape sigur o va lăsa pentru totdeauna în lumea aceea. Până în urmă cu cincisprezece minute crezuse că femeia joacă la cacealma; acum știa că greșise.

Păi, mai bine așa decât să mor strangulat puțin câte puțin, își spuse, dar după ce văzuse hidoșeniile cu aspect de homar noapte după noapte, sincer nu credea că era așa. Spera că va reuși să moară fără să strige. Nu credea că va fi posibil, dar intenționa să încerce.

– Or s' vin' dup' tine, fat' palidă! scrâșni Detta. Or s' vin' din clip-n clipă! O s' fii a mai bună masă pe care-or avut-o *vr'odat'* drăgălășeniile alea!

Nu era doar o cacealma, Odetta nu urma să se întoarcă... și nici pistolarul. Cumva, asta din urmă durea cel mai tare. Fusese sigur că el și pistolarul

deveniseră... ei bine, parteneri, dacă nu chiar frați... în timpul petrecut străbătând plaja și că Roland va face măcar o *încercare* de a-i fi alături.

Dar Roland nu avea să vină.

Poate nu înseamnă că nu vrea *să vină. Poate că îi este* imposibil *să vină. Poate că e mort, ucis de un agent de pază într-o farmacie... la naiba, ce ironie ar fi asta, ultimul pistolar din lume ucis de un polițai de-nchiriat... sau poate l-a călcat un taxi. Poate că e mort și ușa a dispărut. Poate din cauza asta nu joacă ea la cacealma. Poate cacealmaua și-a pierdut orice sens.*

– Din clipă-n clip-acu'! strigă Detta și atunci Eddie nu mai trebui să-și facă probleme pentru retina lui, pentru că ultima felie de lumină a zilei dispăru, lăsând în urmă doar paloarea crepusculului.

Eddie rămase cu ochii la valuri, lumina începând să-i pălească în amintire, și aștepta ca primele homaroșenii să se reverse pe uscat.

xii

Eddie încercă să întoarcă fața, pentru a se feri de prima, dar se mișcă prea încet. Monstruozitatea îi sfâșie cu cleștele o bucată din pomet, spărgându-i ochiul stâng și făcând osul să sclipească alb în lumina apusului, totul în timp ce bestia punea întrebări și Femeia Foarte Rea râdea...

Încetează, își comandă Roland. *Gândurile astea nu doar că nu ajută la nimic, dar îți mai și distrag atenția. Și nu e musai să fie așa. S-ar putea să mai fie timp.*

Și încă mai era – atunci. Când Roland se grăbea pe 49th Street în corpul lui Jack Mort, legănând din brațe, cu ochii de țintaș îndreptați ferm spre firma pe care scria FARMACIE, nepăsându-i de privirile pe care le atrăgea și de felul în care oamenii se fereau din calea lui, soarele era încă pe cer în lumea lui. Marginea de jos nu avea să atingă locul unde marea se întâlnea cu cerul

decât peste vreo cincisprezece minute. Dacă pe Eddie îl aștepta agonia, aceasta era încă departe.

Totuși, pistolarul nu știa asta sigur; știa doar că era mai târziu acolo decât aici și, deși soarele *trebuia* să fie pe cer acolo, presupunerea că timpul în lumea aceasta și în lumea lui se scurgea cu aceeași viteză putea fi una fatală... mai ales pentru Eddie, care avea să moară într-un fel oribil și inimaginabil, un fel pe care mintea lui insista totuși să și-l imagineze.

Impulsul de a se uita înapoi, de a vedea, era aproape irepresibil. Și totuși, nu îndrăznea. Nu *trebuia*.

Vocea lui Cort îi întrerupse brusc șirul gândurilor: *Controlează lucrurile pe care le poți controla, vierme. Pe toate celelalte lasă-le să potopească peste tine și, de va fi să cazi răpus la pământ, cazi cu pistoalele ridicate, scuipând glonț după glonț.*

Da.

Dar era greu.

Foarte greu, uneori.

Ar fi văzut și ar fi înțeles de ce oamenii se holbau la el și-l evitau dacă n-ar fi fost atât de fixat să-și ducă treaba la capăt în lumea asta cât mai curând posibil și să plece naibii de acolo, dar asta n-ar fi schimbat nimic. Se îndrepta atât de repede spre firma albastră de unde, conform Mortciclopediei, putea face rost de Keflex-ul acela care-i trebuia corpului său, încât sacoul lui Mort flutura în urma lui în pofida greutăților din buzunare. Curelele cu pistoale de la șolduri erau perfect vizibile. Le purta nu așa cum le purtaseră cei dinaintea lui, drepte și ordonate, ci cum le purta el pe ale sale, încrucișate, atârnate pe șolduri.

În ochii cumpărătorilor și vânzătorilor ambulanți de pe 49th, arăta cam așa cum arătase în ochii lui Johnny Grăsanul: ca un desperado.

Roland ajunse la farmacia Katz și intră.

xiii

Pistolarul cunoscuse la viața lui magicieni, vrăjitori și alchimiști. Unii fuseseră șarlatani isteți, alții farsori proști în care doar cei mai proști decât ei puteau să creadă (dar lumea nu suferise niciodată din lipsă de proști, așa încât și farsorii proști supraviețuiau; de fapt, majoritatea chiar prosperau), dar câțiva, puțini, puteau într-adevăr să facă lucrurile acelea negre despre care oamenii vorbeau în șoaptă – acești puțini puteau invoca demonii și chema morții, puteau ucide cu un blestem sau vindeca boli cu poțiuni stranii. Unul dintre aceștia fusese o creatură despre care pistolarul credea că era ea însăși un demon, o creatură care se prefăcea că este om și își spunea Flagg. Îl văzuse doar pentru scurt timp și asta aproape de sfârșit, când haosul și lovitura finală se apropiau de pământul său. Imediat în urma lui veneau doi tineri care păreau disperați și totuși îndârjiți, pe nume Dennis și Thomas. Aceștia trei străbătuseră doar o parte mică din ceea ce fusese o perioadă tulbure și tulburătoare a vieții pistolarului, dar niciodată nu uitase că-l văzuse pe Flagg transformând un om care-l enervase într-un câine urlător. Își amintea asta mult prea bine. Apoi venise omul în negru.

Și mai fusese Marten.

Marten, care o sedusese pe mama lui în absența tatălui său, Marten, care încercase să-i aducă lui Roland moartea și în schimb îi adusese maturizarea înainte de vreme, Marten, pe care, bănuia el, era posibil să-l reîntâlnească înainte să ajungă la Turn... sau acolo.

Asta însemna că experiența lui în privința magiei și magicienilor îl făcuse să se aștepte la ceva mult diferit față de ceea ce găsi de fapt în farmacia Katz.

Se așteptase la o încăpere slab luminată de lumânări, plină de aburi înțepători, borcane cu prafuri și lichide necunoscute, multe acoperite de un strat gros de praf sau înfășurate în pânze de păianjen vechi de un secol. Se așteptase la un om cu mantie și glugă, un om periculos, poate. Prin vitrina transparentă

din sticlă văzu oameni mișcându-se înăuntru cu nepăsarea cu care s-ar fi mișcat în orice alt magazin și își spuse că probabil erau o iluzie.

Dar nu erau.

Așa că, un moment, pistolarul rămase în pragul ușii, la început uimit, apoi amuzat într-un fel ironic. Iată-l într-o lume care-l bulversa cu noi minuni aparent la fiecare pas, o lume în care caleștile zburau prin aer și hârtia părea ieftină ca nisipul. Și cea mai nouă minune era că, pur și simplu, pentru oamenii aceia minunea se golise de sens: aici, într-un loc al miracolelor, vedea doar fețe posace și trupuri greoaie.

Erau mii de sticluțe, erau poțiuni, dar Mortciclopedia le identifica pe toate cu false remedii. Aici era un balsam care se spunea că-ți redă părul căzut, dar n-o făcea; acolo, o cremă care promitea să șteargă neplăcutele pete de pe mâini și brațe, dar mințea. Acolo erau leacuri pentru lucruri ce nu aveau nevoie de leac: lucruri pentru a-ți pune mațele în mișcare sau a le face să stea, pentru a-ți face dinții albi și părul negru, lucruri care să-ți facă respirația să miroasă mai bine, de parcă nu puteai face asta mestecând scoarță de anin. Nu erau lucruri magice acolo, ci doar banalități – deși *erau* astină și alte câteva remedii care, după nume, păreau folositoare. Dar în cea mai mare parte, pe Roland locul acela îl îngrozea. Într-un loc ce promitea alchimie, dar vindea mai mult parfumuri decât poțiuni, era oare de mirare că minunea se devalorizase?

Dar când consultă din nou Mortciclopedia, descoperi că adevărul acelui loc nu se găsea doar în lucrurile la care se uita el. Poțiunile care aveau într-adevăr efect erau păstrate la loc sigur, ferite de ochii lumii. Pe acelea le puteai obține doar dacă aveai autorizația unui vraci. În lumea aceasta, vracii se numeau DOKTORI și își scriau formulele magice pe foi de hârtie pe care Mortciclopedia le numea TZIDULE. Pistolarul nu cunoștea cuvântul. Bănuia că ar fi putut cerceta mai bine problema, dar nu se obosi. Știa ce îi trebuia și o scurtă privire în Mortciclopedie îi spuse unde anume putea găsi lucrul acela în magazin.

Se îndreptă cu pași mari spre o tejghea înaltă, deasupra căreia scria ELIBERARE REȚETE.

xiv

Katz cel care, în 1927, deschisese pe 49th Street farmacia și debitul de limonadă Katz (Articole diverse pentru domni și doamne) era mort de mult și nici singurul lui fiu nu părea să se simtă prea bine. Deși nu avea decât patruzeci și șase de ani, arăta cu douăzeci mai în vârstă. Era aproape chel, avea pielea îngălbenită și o constituție plăpândă. Știa că lumea spunea că arată ca moartea călare, dar nimeni nu înțelegea *de ce*.

Ca doamna Rathbun, de pildă, scârba care-l ținea acum la telefon, dându-i înainte că-l va da în judecată dacă nu-i eliberează din nou rețeta de Valium și asta *imediat, CHIAR ÎN CLIPA ASTA*.

Și ce crezi, doamnă, c-o să-ți trimit pastilele prin telefon? Dacă putea face asta, măcar ea i-ar fi făcut un serviciu și ar fi tăcut. Ar înclina receptorul și ar deschide larg gura.

Gândul acesta trezi un rânjet palid, care-i expuse dinții gălbui.

– Nu înțelegeți, doamnă Rathbun, o întrerupse el după ce-i ascultase turuiala un minut – un minut întreg, cronometrat la secundă pe ceasul lui de la mână. I-ar fi plăcut, măcar o dată, să poată spune: *Nu mai țipa la mine, scârbă proastă ce ești! Țipă la DOCTORUL tău! El te-a făcut să fii dependentă de porcăriile alea!* Așa-i. Felcerii ăia prescriau Valium ca și când ar fi fost gumă de mestecat, iar când hotărau să întrerupă tratamentul, ghici cine încasa tot rahatul? Felcerii? O, nu! *El* îl încasa!

– Cum adică nu înțeleg? Vocea care-i vorbea în ureche era ca o viespe furioasă care bâzâie într-un borcan. Înțeleg că fac multe *cumpărături* de la dugheana dumitale, înțeleg că am fost *client* fidel atâția ani, înțeleg...

– Trebuie să vorbiți cu... Aruncă din nou o privire la cardul Rolodex al scârbei prin ochelarii lui bifocali ...cu doctorul Brumhall, doamnă Rathbun. V-a expirat rețeta. E o infracțiune federală să eliberăm Valium fără rețetă.

Și infracțiune ar trebui să fie și prescrierea lui... exceptând situația în care, prescriindu-l, îi dădeai pacientului și numărul tău de telefon nelistat, desigur, gândi el.

– *A fost o scăpare!* strigă femeia.

Acum se simțea un accent de panică în vocea ei. Eddie ar fi recunoscut tonul acela pe dată: era strigătul Păsării Narcomane sălbatice.

– Atunci, sunați-l și cereți-i să o rectifice, spuse Katz. Are numărul meu.

Da. Toți aveau numărul lui. Tocmai asta era problema. Arăta la patruzeci și șase de ani ca un muribund din cauza doctorilor *fershlugginer*.

Și tot ce trebuie să fac pentru a fi sigur că și ultima marjă de profit pe care o mai aduce afacerea asta se va spulbera în vânt este să le spun celor câtorva scorpii narcomane să se ducă-n aia a mă-sii. Atâta tot.

– *NU POT SĂ-L SUN!* strigă ea. Vocea ei îi sfredeli dureros urechea. *EL ȘI PRIETENUL LUI HOMO SUNT ÎN VACANȚĂ UNDEVA ȘI NIMENI NU VREA SĂ-MI SPUNĂ UNDE!*

Katz simți că încep să i se activeze secrețiile acide în stomac. Avea două ulcere, unul vindecat, celălalt încă activ, și sursa lor erau femeile ca scorpia aceea. Închise ochii. Așa că nu-și văzu asistentul studiindu-l pe omul în costum albastru și cu ochelari aurii, care se apropia de ghișeul pentru rețete și nu-l văzu nici pe Ralph, paznicul bătrân și gras (Katz îl plătea mizerabil și tot regreta amarnic că arunca banii pe fereastră; *tatăl* lui nu avusese niciodată nevoie de un paznic, dar *tatăl* lui, Dumnezeu putrezească-l, trăise într-un timp când New York era un oraș și nu un vas de toaletă), cum ieși dintr-odată din moțăiala lui obișnuită și duse mâna la pistolul de la șold. Auzi o femeie strigând, dar crezu că asta se datora descoperirii faptului că toate produsele Revlon erau puse la reducere – fusese *nevoit* să pună la reducere produsele Revlon din cauza concurenței neloiale pe care i-o făcea *jigodia aia* de Dollentz, ceva mai încolo pe stradă.

Când pistolarul se apropie ca o încarnare a sorții implacabile, el nu se gândea decât la Dollentz și la nesuferita de la telefon, se gândea ce minunat ar fi să-i vadă pe amândoi goi-pușcă și rostogoliți prin miere și legați în arșița soarelui deasupra unor mușuroaie de furnici. Fiecare cu furnicarul lui. Minunat! Își spunea că mai rău de atât nu se putea, că trăia răul absolut. Tatăl lui

fusese atât de hotărât ca singurul lui fiu să-i urmeze exemplul, încât refuzase să plătească pentru altceva în afara unei diplome în farmacologie, așa că el urmase exemplul tatălui și, Dumnezeu putrezească-i oasele, acum era categoric cel mai greu moment dintr-o viață plină de momente grele, o viață care-l îmbătrânise înainte de vreme.

Acesta era nadirul absolut. Sau așa gândea el cu ochii închiși.

– Dacă treceți pe aici, doamnă Rathbun, v-aș putea da o duzină de pastile de cinci miligrame. E bine așa?

– În sfârșit, ți-a venit mintea la cap! Slavă Domnului că ți-a venit mintea la cap!

Și femeia închise. Așa. Fără o vorbă de mulțumire. Dar când îl va vedea din nou pe găozarul ăla împuțit care-și spunea doctor, mai că nu va cădea la pământ și nu-i va lustrui vârful pantofilor Gucci cu nasul, mai că nu-i va face o felație, mai că nu...

– Domnule Katz, zise asistentul cu o voce care părea ciudat de șterșă. Cred că avem o prob...

Se auzi încă un strigăt. Fu urmat de bubuitul unei arme, speriindu-l atât de tare încât crezu un moment că inima-i va face un triplu salt mortal în piept și apoi se va opri pentru totdeauna.

Deschise pleoapele și se pomeni uitându-se țintă în ochii pistolarului. Katz coborî privirea și văzu pistolul din mâna omului. Se uită la stânga și-l văzu pe paznicul Ralph ținându-se de o mână și holbându-se la hoț cu ochii ieșiți din orbite. Pistolul lui Ralph, un calibru 38 pe care-l purtase conștiincios cu el vreme de optsprezece ani, cât fusese ofițer de poliție (și cu care trăsese doar în poligonul de la subsolul Secției 23; totuși, *spunea* că deschisese de două ori focul în exercițiul funcțiunii... dar cine să-l creadă?), era acum țăndări într-un colț.

– Vreau Keflex, zise inexpresiv bărbatul cu ochi de țintaș. Vreau mult. Acum. Și lasă naibii TZIDULA.

Un moment, Katz nu putu decât să se uite la el cu gura căscată, cu inima zbătându-i-se în piept, cu stomacul transformat într-o furtună de acid gastric.

Crezuse că mai rău de atât nu se poate?

Chiar crezuse?

XV

– Nu înțelegeți, reuși Katz să spună până la urmă. Vocea îi suna ciudat în urechi, dar *asta* nu era nimic ieșit din comun, pentru că-și simțea gura ca o cămașă de flanel și limba ca o fâșie de vatelină. Nu *avem* cocaină aici. Nu este un drog pe care să-l găsiți eliberat de...

– Dar nu am spus cocaină, rosti bărbatul în costum albastru și ochelari cu rame aurii. Am spus *Keflex*.

Asta am crezut *eu că ai spus*, aproape că-i zise Katz acelui *momser* nebun, după care decise că asta l-ar putea întărâta. Auzise de farmacii jefuite cu arma pentru *speed*, pentru amfetamine, pentru o jumătate de duzină de alte lucruri (inclusiv pentru prețiosul Valium al doamnei Rathbun), dar credea că acesta ar putea fi primul furt de penicilină din istorie.

Vocea tatălui său (Dumnezeu putrezească-l pe nemernic) îi spuse să nu mai tragă mâța de coadă, să nu mai stea ca un tâmpit și să *facă* ceva.

Dar nu-i venea în gând nimic ce *să facă*.

Bărbatul înarmat îi dădu o pistă.

– Mișcă! Mă grăbesc.

– C-cât doriți? întrebă Katz.

Ochii îi scăpărară o clipă peste umărul jefuitorului și văzu ceva ce cu greu îi venea să creadă. Nu în orașul *ăsta*. Dar părea că se întâmpla. Noroc? Era oare posibil ca farmacistul Katz să aibă *noroc? Asta* putea intra în *Cartea Recordurilor!*

– Nu știu, spuse bărbatul cu pistol. Cât intră într-o pungă. O pungă *mare*.

Și fără niciun preaviz, se roti și pistolul din mâna lui răsună din nou. Un bărbat urlă. Sticla vitrinei explodă pe trotuar și în stradă într-o ploaie de cioburi. Mai mulți pietoni aflați în trecere fură tăiați, dar niciunul grav. În farmacia lui Katz, femeile (și nu puțini bărbați) strigară. Alarma antifurt începu și ea să urle aspru. Clienții intrară în panică și începură să se îngrămădească spre ușă și să dea buzna afară. Bărbatul înarmat se întoarse spre Katz și expresia lui nu se schimbase defel: chipul purta aceeași mină de răbdare înspăimântătoare (dar nu și inepuizabilă), ca la început.

– Fă repede cum îți spun. Mă grăbesc.

Katz înghiți în sec.

– Da, domnule, spuse el.

xvi

Pistolarul văzuse și admirase oglinda curbată din colțul din stânga, sus, al magazinului când încă nu ajunsese bine la tejgheaua în spatele căreia țineau poțiunile *puternice*. La felul în care stăteau lucrurile acum, niciun meseriaș din lumea lui n-ar fi fost în stare să făurească o asemenea oglindă curbată, deși fusese un timp când astfel de lucruri – și multe dintre celelalte pe care le văzuse în lumea lui Eddie și a Odettei – puteau fi realizate. Văzuse rămășițele unora în tunelul de sub munți și le mai văzuse și în alte locuri... relicve străvechi și misterioase asemenea lespezilor *Druite* care se aflau uneori în locurile unde veneau demonii.

Înțelegea de asemenea scopul oglinzii.

Observase puțin cam târziu mișcarea paznicului – încă mai descoperea cât de tare îi afectau vederea periferică lentilele pe care le purta Mort în fața ochilor – dar tot avusese destul timp să se întoarcă și să-i arunce pistolul din

mână cu un foc de armă. Era o lovitură pe care Roland o considera de rutină, deși fusese nevoit să se grăbească puțin. Paznicul, însă, avea o altă părere. Ralph Lennox ar fi jurat până la capătul zilelor lui că individul făcuse un lucru imposibil... Posibil însă, poate, doar în serialele alea western din copilărie, precum *Annie Oakley*.

Grație oglinzii, care fusese evident așezată acolo pentru depistarea hoților, Roland putu să-l anihileze mai repede pe celălalt.

Văzuse ochii alchimistului săgetând peste umărul lui un moment și privise imediat în sus, la oglindă. În ea văzuse un bărbat în jachetă de piele apropiindu-se pe intervalul central, în spatele lui. Avea un cuțit lung în mână și, fără-ndoială, mintea-i era încinsă de gânduri glorioase.

Pistolarul se întoarse și trase un singur glonț, ținând pistolul la nivelul șoldului, conștient că ar putea rata prima lovitură fiindcă trăgea cu o armă străină, dar nedorindu-și să-l rănească pe vreunul dintre clienții care stăteau stană de piatră în spatele pretinsului erou. Mai bine să tragă de două ori de la nivelul șoldului, să tragă gloanțe care să rezolve problema dintr-un unghi ascendent care să-i protejeze pe ceilalți decât să omoare, poate, o femeie a cărei singură greșeală fusese să-și aleagă ziua greșită pentru a cumpăra parfum.

Pistolul era bine îngrijit. Ținta lui bine calibrată. Amintindu-și aspectul lălâu și stătut al pistolarilor de la care luase armele acelea, i se părea că se îngrijiseră mai bine de armele lor decât de armele care *erau ei*. Părea un comportament ciudat, dar sigur că lumea aceasta era în sine ciudată și Roland nu putea emite judecăți peremptorii; nici nu avea *timp* să emită judecăți, la o adică.

Împușcătura fu una reușită, care reteză cuțitul bărbatului de la baza lamei, lăsându-l în mână doar cu plăselele.

Roland îl scrută atent pe bărbatul în haină de piele și ceva din privirea lui trebuie să-l fi făcut pe pretinsul erou să-și amintească de o altă întâlnire presantă, căci se răsuci pe călcâie, aruncă din mână rămășițele cuțitului și se alătură valului amplu de cumpărători în exod.

Roland se întoarse și-i dădu alchimistului ordine. Gata cu prostiile, că altfel o să înceapă să curgă sânge. Când alchimistul se întoarse cu spatele, Roland îl lovi ușor în omoplatul osos cu țeava pistolului. Omul scoase un *Iiiic!* strangulat și se întoarse.

– Nu tu. Tu stai aici. Lasă-l pe ucenic să se ducă.

– C-cine?

– Pe el.

Pistolarul gesticulă grăbit spre asistent.

– Ce să fac, domnule Katz?

Urmele de acnee adolescentină ieșeau puternic în evidență pe fața albă ca varul a asistentului.

– Fă ce spun, fraiere! Adu Keflex!

Asistentul se duse la un raft din spatele tejghelei și luă un flacon.

– Întoarce-l ca să văd ce scrie pe el, spuse pistolarul.

Asistentul îl întoarse. Roland *nu putu* să citească; prea multe litere inexistente în alfabetul lui. Consultă Mortciclopedia. *Keflex*, confirmă acesta, și Roland, chiar în timp ce verifica, își dădu seama că pierduse timpul inutil. *El* știa că nu poate să citească totul în lumea asta, dar oamenii aceia nu știau.

– Câte pastile sunt în flaconul ăla?

– Păi, sunt capsule, de fapt, spuse agitat asistentul. Dacă vă interesează antibiotice sub formă de pastilă...

– Lasă asta. Câte doze sunt?

– O! Ăă... Asistentul tulburat se uită la flacon și aproape îl scăpă din mâini. Două sute.

Roland se simți cum se simțise când descoperise câte gloanțe se puteau cumpăra în lumea asta pentru o sumă modică. În compartimentul secret al trusei medicinale a lui Enrico Balazar fuseseră nouă flacoane-mostră de Keflex, treizeci și două de doze în total, și el, după ce le luase, se simțise din nou bine. Dacă nu putea ucide infecția cu *două sute* de doze însemna că infecția nu putea fi ucisă.

– Dă-mi-l, spuse bărbatul în costum albastru.

Asistentul îi dădu flaconul.

Pistolarul ridică mâneca sacoului, scoțând la iveală Rolex-ul lui Jack Mort.

– Bani nu am, dar asta cred că este o compensație potrivită. Așa sper, în orice caz.

Se întoarse, înclină din cap spre paznic, care încă stătea la pământ lângă taburetul lui răsturnat și se uita la pistolar cu ochi mari, și ieși în stradă.

Nimic mai simplu.

Vreme de cinci secunde, în farmacie nu se auzi altceva decât behăitul alarmei, care făcea o gălăgie destul de mare încât să acopere vociferările oamenilor din stradă.

– Dumnezeule din Cer, domnule Katz, ce ne facem acum? șopti asistentul.

Katz luă ceasul și-l cântări în mână.

Aur. Aur masiv.

Nu-i venea să creadă.

Dar *trebuia* să creadă.

Un nebun venise din stradă, împușcase pistolul din mâna pazniculuișicuțitul din mâna altcuiva, totul ca să obțină cel mai banal medicament la care-i putea zbura mintea.

Keflex.

Keflex în valoare de, poate, șaizeci de dolari.

Pentru care plătise cu un ceas Rolex în valoare de șase mii cinci sute de dolari.

– Să facem? întrebă Katz. Să *facem?* Primul lucru pe care o să-l faci tu e să pui ceasul ăsta sub tejghea. Nu l-ai văzut niciodată. Se uită la Ralph. Și nici tu.

– Nu, domnule, aprobă imediat Ralph. Atât timp cât îmi primesc partea după ce-l vindeți, n-am văzut deloc ceasul ăla.

– Or să-l împuște ca pe un câine în stradă, zise Katz cu o inconfundabilă satisfacție.

– *Keflex!* Și tipu' nu părea nici măcar să aibă nasul *înfundat!* zise asistentul în continuare mirat.

Capitolul 4

Extragerea

i

Când partea inferioară a cercului solar atingea Marea Vestului în lumea lui Roland, împrăștiind peste apă o dâră de foc auriu până la locul unde Eddie zăcea legat ca un curcan, ofițerii O'Mearah și Delevan își reveneau amețiți în simțiri, în lumea din care Eddie fusese răpit.

– Nu vreți, vă rog, să-mi desfaceți cătușele astea? întrebă Johnny Grăsanul cu o voce umilă.

– Unde s-a dus? zise O'Mearah cu limba împleticită și se pipăi după tocul pistolului. Dispăruse. Tocul, cureaua, gloanțele, pistolul. *Pistolul*.

O, rahat!

Începu să se gândească la întrebările pe care i le vor pune rahații din Departamentul de Afaceri Interne, indivizi care învățaseră tot ce știau despre viața pe stradă de la Jack Webb din *Dragnet*[1], și valoarea în bani a armei sale

[1] Celebru serial polițist radiofonic și de televiziune din anii cincizeci, avându-l ca erou pe actorul Jack Webb în rolul sergentului Joe Friday (n. tr.).

pierdute deveni imediat cam la fel de relevantă pentru el ca populația Irlandei sau principalele rezerve de minereuri ale Uruguayului. Se uită la Carl și văzu că și lui îi fusese luată arma.

O, Iisuse, aduceți clovnii, își spuse O'Mearah cu mâhnire și când Johnny Grăsanul îl întrebă dacă nu e bun să ia cheia de pe tejghea și să-i deschidă cătușele, răspunse:

– Ba mai bine aș...

Și se opri, pentru că voise să spună: *Ba mai bine te-aș împușca în burtă*, dar era clar că nu-l putea împușca pe Johnny Grăsanul, nu? Armele de acolo erau legate cu lanțuri și ciudatul acela cu ochelari aurii, ciudatul care păruse un cetățean onorabil, le luase pe a lui și a lui Carl cu aceeași ușurință cu care el însuși, O'Mearah, ar fi luat o pușcă de jucărie de la un copilaș.

În loc să termine fraza, luă cheia și-i deschise cătușele. Observă Magnum-ul 357 pe care Roland îl aruncase în colț. Îl ridică și-l îndesă la betelia pantalonilor.

– Hei, ăla-i al meu! se smiorcăi Johnny Grăsanul.

– Da? Îl vrei înapoi? O'Mearah trebuia să vorbească încet. Îl durea îngrozitor capul. În clipa aceea, nu-și dorea decât să-l găsească pe domnul Ochelari cu Rame Aurii și să-l pironească de cel mai apropiat zid. Cu piroane boante. Am auzit că tipii grași ca tine sunt la mare căutare în Attica, Johnny. Au o vorbă acolo: „Cu cât e curu' mai mare, cu atâta poți împinge mai tare." Ești *sigur* că-l vrei înapoi?

Johnny Grăsanul se întoarse fără un cuvânt, dar nu înainte ca O'Mearah să vadă lacrimile din ochii lui și pata de pe pantaloni. Nu-i era deloc milă.

– Unde-i? întrebă Carl Delevan cu o voce încleiată, nedeslușită.

– A plecat, zise sec Johnny Grăsanul. Asta-i tot ce știu. A plecat. Am crezut c-o să mă omoare.

Delevan se ridică încet în picioare. Simțea ceva lipicios și neplăcut pe o parte a feței și își studie degetele. Sânge. Mama mă-sii! Dibui după armă și continuă să dibuie, să dibuie și să spere, cu mult după ce degetele îl asigurară

că arma și tocul dispăruseră. O'Mearah avea doar o migrenă; Delavan avea impresia că cineva îi folosise interiorul țestei ca loc de testare a armelor nucleare.

– Tipu' mi-a luat pistolul, îi spuse lui O'Mearah.

Vocea lui era atât de cleioasă, încât cuvintele erau aproape imposibil de deslușit.

– Bun venit în club.

– Mai e aici?

Delevan făcu un pas spre O'Mearah, se înclină pe partea stângă, ca și când ar fi fost pe puntea unei nave pe o mare agitată, după care reuși să se îndrepte.

– Nu.

– De când?

Delevan se uită la Johnny Grăsanul, care nu răspunse, poate pentru că Johnny Grăsanul, care era întors cu spatele, credea că Delevan încă vorbea cu partenerul lui. Delevan, un om pe care nu-l caracterizau un temperament molcom și un comportament cumpătat în cele mai bune împrejurări, răcni la vânzător, chiar dacă asta-i dădu impresia că i se va sparge capul într-o mie de bucăți:

– *Ți-am pus o întrebare, grăsan împuțit! De cât timp a plecat spurcăciunea aia?*

– De cinci minute, poate, zise inexpresiv Johnny Grăsanul. Și a luat gloanțele și pistoalele voastre. Făcu o pauză. Pentru gloanțe a plătit. Nu mi-a venit să cred.

Cinci minute, gândi Delevan. Tipul venise cu taxiul. Stând în mașina lor și bând cafea, îl văzuseră când coborâse. Se apropia ora de vârf. Era greu să găsești un taxi la ora aia. *Poate...*

– Haide, i se adresă el lui George O'Mearah. Încă mai avem o șansă să-l înhățăm. Ne trebuie o armă de la jigăritul ăsta...

O'Mearah îi arătă Magnum-ul. La început, Delevan văzu două arme, apoi imaginea se clarifică încet.

– Bun.

Delevan începea să-și revină – nu dintr-odată, dar era pe drumul cel bun, ca un boxer care a încasat una zdravănă în bărbie.

– Ține-l tu. Eu o să iau arma de sub bord.

Porni spre ușă și de data aceasta nu se clătină doar; se împletici și trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

– Te descurci? întrebă O'Mearah.

– Numai dacă-l prindem, spuse Delevan.

Plecară. Johnny Grăsanul nu se bucura de plecarea lor la fel de tare ca de plecarea arătării ăleia în costum albastru, dar pe aproape. Pe aproape.

ii

Delevan și O'Mearah nici nu aveau nevoie să discute despre direcția în care o putuse lua agresorul după ce ieșise din magazinul de arme. Era suficient să asculte comunicatul dispecerului prin stația radio.

– Cod 19, repeta acesta iar și iar. *Jaf în curs de desfășurare, focuri de armă.* Cod 19, cod 19. Locație: 395, 49th Street West, Farmacia Katz, agresor înalt, păr grizonant, costum albastru...

Focuri de armă, gândi Delevan, durându-l capul mai tare ca oricând. *Mă întreb dacă au fost trase cu arma lui George sau a mea. Sau cu amândouă? Dacă zdreanța aia a ucis pe cineva, am belit-o. Doar dacă nu punem laba pe el.*

– Demarează, îi spuse scurt lui O'Mearah, care nu aștepta să i se mai spună o dată.

Înțelegea situația la fel de bine ca Delevan. Aprinse girofarurile și porni sirena și se înscrise vertiginos în trafic. Deja începea să se aglomereze, începea ora de vârf, așa că O'Mearah conduse cu două roți în rigolă și două pe trotuar, făcând pietonii să se împrăștie ca orătăniile. Agăță bara din spate a unei camionete de aprovizionare care intra pe 49th. În față, pe trotuar, se vedea

licăr de cioburi de sticlă. Auzeau amândoi urletul strident al alarmei. Pietonii se adăposteau în intrânduri și după mormane de gunoi, dar locuitorii din apartamentele de deasupra se uitau pe geam curioși, ca și când ar fi asistat la o emisiune TV bună sau la un film pentru care nu trebuie să plătești bilet de intrare.

Pe porțiunea aceea de stradă nu se vedea nicio mașină; taxiurile și navetiștii deopotrivă se împrăștiaseră, plecând care încotro.

– Sper doar să mai fie acolo, spuse Delevan și descuie cu o cheie barele scurte de oțel care blocau patul și țeava puștii de sub bord. O scoase din cleme. Sper doar că spurcăciunea aia infectă mai este acolo.

Ce nu înțelegea niciunul dintre ei era că, atunci când aveai de-a face cu pistolarul, de obicei era mai bine să-l lași în pace.

iii

Când Roland ieși din farmacia Katz, flaconul mare de Keflex se alăturase cutiilor cu muniție din buzunarele sacoului lui Jack Mort. În mâna dreaptă avea pistolul de serviciu, calibru 38, al lui Carl Delevan. Ce bine era să poată ține o armă cu o mână dreaptă întreagă!

Auzi sirena și văzu mașina venind în trombă pe stradă. *Ei*, își spuse. Începu să ridice pistolul și apoi își aminti: și ei erau pistolari. Pistolari care își făceau datoria. Se întoarse și intră înapoi în atelierul alchimistului.

– *Stai așa, nenorocitule!* strigă Delevan.

Ochii lui Roland zburară la oglinda convexă la timp pentru a-l vedea pe unul dintre pistolari – cel căruia îi sângerase urechea – aplecat pe geam cu o pușcă cu foc repetat în mâini. În timp ce partenerul lui opri caleașca în scrâșnet de roți și-n fum de cauciucuri, el introduse un cartuș pe țeavă.

Roland se trânti la pământ.

iv

Katz nu avea nevoie de oglindă ca să vadă ce se întâmpla. Prima dată tipul nebun, acum polițaii nebuni. *Oy vay.*

– *La pământ!* îi strigă el asistentului și lui Ralph, paznicul, și se lăsă în genunchi după tejghea, fără a aștepta să vadă dacă ei îi urmau sau nu îndemnul.

Apoi, cu o fracțiune de secundă înainte ca Delevan să apese trăgaciul puștii, asistentul căzu deasupra lui ca un înaintaș zelos placându-l pe fundaș într-un meci de fotbal american, făcându-l pe Katz să dea cu capul de podea și fracturându-i maxilarul în două locuri.

Prin vuietul brusc al durerii care-i străbătu capul, auzi detunătura armei, auzi sticla rămasă a vitrinei sfărâmându-se – împreună cu sticluțele de after-shave, apă de colonie, parfum, apă de gură, sirop de tuse, Dumnezeu știe ce altceva. O mie de mirosuri se împrăștiară, creând o miasmă insuportabilă și, înainte să leșine, Katz îl invocă din nou pe Dumnezeu să putrezească oasele tatălui său pentru că-i legase de picior, ca pe o ghiulea, farmacia asta blestemată.

v

Roland văzu sticle și cutii explodând în spate într-un uragan. Un dulap-vitrină conținând ceasuri se dezintegră. Se dezintegrară și majoritatea ceasurilor dinăuntru. Bucățile explodară într-un nor sclipitor.

N-au de unde să știe dacă mai sunt sau nu oameni nevinovați aici, înăuntru, își spuse el. *N-au de unde să știe și totuși folosesc focul repetat!*

Era incredibil. Simți că urcă furia în el și și-o reprimă. Erau pistolari. Mai bine să creadă că aveau creierii zdruncinați de la loviturile încasate decât să creadă că procedau așa cu bună știință, fără să le pese pe cine ar putea răni sau ucide.

Se așteptau din partea lui fie să dea bir cu fugiții, fie să răspundă la foc.

În schimb, el se târî înainte, rămânând la podea. Cioburile de sticlă îl zgâriară deopotrivă pe mâini și pe genunchi. Durerea îl făcu pe Jack Mort să-și recapete cunoștința. Roland se bucura de întoarcerea lui. Va avea nevoie de el. Cât despre mâinile și genunchii lui Mort, nu-i păsa de asta. El suporta fără probleme durerea, iar rănile apăreau pe corpul unui monstru care nu merita altceva.

Ajunse în zona de sub ce mai rămăsese din vitrină. Era în dreapta ușii. Rămase ghemuit acolo. Puse în toc pistolul pe care îl ținea în mâna dreaptă.

Nu va mai avea nevoie de el.

vi

– *Ce faci, Carl?* strigă O'Mearah.

În minte văzu un titlu pe prima pagină din *Daily News*: POLIȚIST UCIDE PATRU OAMENI ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI LA O FARMACIE DIN WEST SIDE.

Delevan îl ignoră și introduse un cartuș nou pe țeavă.

– Hai să punem mâna pe rahatu' ăla.

vii

Se întâmplă exact cum sperase pistolarul.

Furioși că fuseseră păcăliți și dezarmați fără efort de un om care probabil că nu-i considera mai periculoși decât orice alt civil de pe străzile acestui oraș aparent nesfârșit, încă amețiți în urma loviturii la cap, dădură buzna înăuntru. Primul intră idiotul care trăsese cu pușca. Alergară puțin aplecați, ca soldații care atacă o poziție inamică, dar aceasta era singura concesie pe care o făceau

ideii că adversarul lor s-ar mai putea afla înăuntru. În mintea lor, acesta ieșise deja prin spate și fugea pe aleea de acolo.

Așa că traversară trotuarul, sticla scrâșnindu-le sub picioare, și când pistolarul cu pușca în mână deschise ușa de sticlă și intră valvârtej, Roland se ridică în picioare. Ținea mâinile împreunate într-un singur pumn, pe care-l avântă spre ceafa ofițerului Carl Delevan.

În depoziția din fața comisiei de anchetă, Delevan va susține că nu-și amintea nimic după momentul când se lăsase în genunchi la Clements și văzuse portofelul făptașului sub tejghea. Membrilor comisiei li se părea extrem de convenabilă amnezia aceasta, date fiind împrejurările, și Delevan avu noroc să scape cu o suspendare de șaizeci și una de zile fără plată. Roland, însă, l-ar fi crezut și, în alte împrejurări (dacă neghiobul n-ar fi deschis focul într-un magazin care putea fi plin de oameni nevinovați, de pildă), poate chiar l-ar fi compătimit. Când primeai două lovituri zdravene la cap într-un interval de jumătate de oră, amintirile aveau într-adevăr tendința să se împrăștie.

Când Delevan căzu la podea, dezarticulat ca un sac cu ovăz, Roland îi luă pușca din mâinile flasce.

– *Stai așa!* strigă O'Mearah, vocea lui fiind un amestec de furie și uimire.

Dădea să ridice Magnum-ul lui Johnny Grăsanul, dar Roland avusese dreptate: pistolarii din lumea acesta erau jignitor de lenți. L-ar fi putut împușca pe O'Mearah de trei ori, dar nu era nevoie de asta. Roti doar pușca într-un arc ascendent, aprig. Când patul armei luă contact cu obrazul stâng al lui O'Mearah se auzi un pocnet sec, sunetul pe care îl scoate o minge de baseball când este lovită de un jucător vânjos. Dintr-odată, toată fața lui O'Mearah de la obraz în jos se mută cinci centimetri la dreapta. Avea să fie nevoie de trei operații și patru cleme de oțel pentru a-l readuce la normal. Rămase acolo un moment, incredul, după care își dădu ochii peste cap. I se înmuiară genunchii și se prăbuși.

Roland rămase în prag, nepăsându-i de sirenele care se apropiau. Desfăcu în două pușca, apoi apăsă butonul de ejectare și lăsă să cadă toate cartușele roșii peste trupul lui Delevan. Pe urmă aruncă peste trupul lui Delevan și pușca.

– Ești un neghiob periculos care ar trebui trimis în vest, i se adresă el omului inconștient. Ai uitat chipul tatălui tău.

Păși peste el și se duse la caleașca pistolarilor, al cărei motor încă mergea la ralanti. Urcă pe ușa opusă șoferului și se strecură la volan.

viii

Știi să conduci caleașca asta? o întrebă pe entitatea zbuciumată și îngălată care era Jack Mort.

Nu primi un răspuns coerent; Mort continuă doar să strige. Pistolarul înțelese că individul era cuprins de isterie, însă o isterie nu sută la sută veritabilă. Jack Mort făcea istericale intenționat, ca mijloc de a evita orice discuție cu straniul lui răpitor.

Ascultă, îi spuse pistolarul. *Am timp să-ți spun asta – și tot restul – o singură dată. Mi-a rămas foarte puțin timp. Dacă nu-mi răspunzi la întrebare, o să-ți înfig degetul mare de la mâna dreaptă în ochiul drept. O să-l înfig cât de adânc merge, după care o să-ți scot ochiul din orbită și-o să-l șterg pe scaunul caleștii ăsteia ca pe un muc. Mă pot descurca foarte bine cu un singur ochi. Și, în definitiv, nu-i ca și când ar fi ochiul meu.*

Nu-l putea minți pe Mort, așa cum nici Mort nu-l putea minți pe el; relația lor era rece și potrivnică de ambele părți, însă era mult mai intimă decât cel mai pasional act sexual. Aici era vorba, până la urmă, nu de o îmbinare a trupurilor, ci de suprema întâlnire a două minți.

Spusese cât se poate de serios ceea ce spusese.

Și Mort știa asta.

Istericalele se opriră brusc. *Știu să o conduc*, spuse Mort. Era prima replică logică pe care Roland o obținea din partea lui Mort de când intrase în capul lui.

Atunci, condu.

Unde vrei să mergi?

Ai auzit de un loc numit „Village“?

Da.

Du-te acolo.

Unde în Village?

Pentru moment, pornește doar.

Am merge mai repede dacă aș da drumul sirenei.

Bine. Dă-i drumul. Dă drumul și becurilor ălora pâlpâitoare.

Pentru prima oare de când pusese stăpânire pe el, Roland se trase puțin în spate și-i permise lui Mort să preia controlul. Când capul lui Mort se întoarse pentru a inspecta bordul mașinii lui Delevan și O'Mearah, Roland fu doar spectator. Dar dacă ar fi fost o prezență fizică și nu doar propriul *ka* acorporal, s-ar fi ridicat pe vârfuri, gata să sară în față și să pună mâna pe hățuri la cel mai mic semn de revoltă.

Dar nu era niciun semn. Omul acela ucisese și schilodise Dumnezeu știe câți oameni nevinovați, dar nu avea deloc intenția să-și piardă prețioșii ochi. Apăsă butoane, trase o manetă și, imediat, erau în mișcare. Sirena se tânguia și pistolarul vedea lumini roșii pulsând pe capota caleștii.

Condu repede, îi comandă el cu îndârjire.

ix

În ciuda girofarului și a sirenei și a claxonului pe care Jack Mort îl acționa continuu, le luă douăzeci de minute să ajungă în Greenwich Village prin traficul infernal de la ora de vârf. În lumea pistolarului, speranțele lui Eddie Dean se năruiau ca digurile în timpul unei ruperi de nori. În scurt timp aveau să dispară complet.

Marea înghițise jumătate din soare.

Ei, făcu Jack Mort, *am ajuns*. Și spunea adevărul (i-ar fi fost imposibil să mintă), deși lui Roland totul de acolo i se părea că seamănă cu orice alt loc prin care trecuse: o îngrămădeală de clădiri, oameni și calești. Caleștile sugrumau nu doar străzile, ci și aerul însuși – cu larma lor nesfârșită și cu fumul sufocant pe care îl scoteau. Acesta provenea, bănuia el, de la combustibilul pe care îl ardeau în procesul lor de funcționare. Era de mirare că oamenii aceia puteau totuși să trăiască sau că femeile puteau da naștere la copii care să nu semene cu Mutanții Leneși de sub munți.

Acum încotro mergem? întrebă Mort.

Asta avea să fie partea grea. Pistolarul se pregăti... se pregăti cât putu de bine, în orice caz.

Oprește sirena și luminile. Oprește lângă trotuar.

Mort trase mașina lângă un hidrant.

Sunt căi ferate sub orașul ăsta, spuse pistolarul. *Vreau să mă duci la o stație unde se opresc trenurile pentru a permite pasagerilor să urce și să coboare.*

La care? întrebă Mort. Gândul avea culoarea mentală a panicii. Mort nu putea ascunde nimic de Roland, dar nici Roland de Mort – nu pentru mult timp, cel puțin.

Acum câțiva ani – nu știu câți – ai împins o tânără în fața unui tren într-una dintre stațiile astea subpământene. La aia vreau să mă duci.

Urmă o luptă scurtă și violentă. Pistolarul câștigă, dar îi fu surprinzător de greu să câștige. În felul său, Jack Mort era la fel de dedublat ca Odetta. Nu era schizofrenic ca ea; știa foarte bine ce făcea, din când în când. Dar își ținea persoana secretă – partea care se numea Ucigașul – încuiată bine, așa cum un delapidator și-ar încuia adevăratele registre fiscale.

Du-mă acolo, bastardule, repetă pistolarul. Ridică încet degetul mare spre ochiul drept al lui Mort. Când cedă, era la mai puțin de un centimetru de el și continua să se apropie.

Mâna dreaptă a lui Mort mișcă iar maneta de lângă volan și porniră spre stația Christopher Street unde, cu aproximativ trei ani în urmă, legendarul metrou A tăiase picioarele unei femei pe nume Odetta Holmes.

x

– Ei, uite, uite, făcu ofițerul Andrew Staunton către partenerul *lui*, Norris Weaver, când mașina lui Delevan și O'Mearah opri la jumătatea străzii. Nu erau locuri de parcare și șoferul nici nu se sinchisi să caute unul. Parcă pur și simplu în paralel și lăsă coloana de mașini din spate să se chinuiască să-l ocolească prin spațiul rămas, ca un fir de sânge care încearcă să alimenteze o inimă definitiv sufocată de colesterol.

Weaver verifică numerele de pe lateral, de lângă farul din dreapta. 744. Da, sigur, ăsta era numărul pe care-l primiseră prin stație.

Girofarurile erau pornite și totul părea cușer – până când se deschise portiera și șoferul coborî. Purta un costum albastru, așa era, dar nu de genul celor cu nasturi aurii și insignă argintie. Pantofii lui nu erau polițienești, decât dacă Staunton și Weaver nu primiseră cumva vreo informare oficială cum că de aici înainte încălțările personalului vor fi oferite de firma Gucci. Puțin probabil. Foarte probabil însă era că-l aveau sub ochi pe nenorocitul care-i atacase pe cei doi polițiști în centru. Indiferent la claxoanele și strigătele de protest ale șoferilor care încercau să-l depășească, bărbatul abandonă autovehiculul.

– Fir-ar să fie, făcu Andy Staunton.

Abordați-l cu maximă precauție, spusese dispecerul. *Omul e înarmat și* extrem *de periculos.* Dispecerii de obicei vorbeau precum cei mai plictisiți oameni de pe fața pământului – din câte știa Andy Staunton, așa și erau – drept pentru care accentul aproape apăsat pus pe cuvântul *extrem* îi rămăsese în minte ca un zbârnâit.

Scoase arma pentru prima dată în cei patru ani de când era în poliție și aruncă o privire la Weaver. Weaver scosese și el pistolul. Stăteau amândoi în fața unui restaurant, cam la treizeci de pași de gura stației de metrou. Se cunoșteau de destul timp ca să fie acordați pe aceeași lungime de undă, așa cum doar polițiștii și soldații profesioniști pot fi. Fără să schimbe o vorbă, păși înapoi în intrândul restaurantului, cu armele ridicate.

– Metroul? întrebă Weaver.

– Da.

Andy aruncă o privire spre intrare. Aglomerația de după-amiază atinsese punctul maxim și scările metroului erau pline de oameni care se îndreptau spre garniturile ce aveau să-i ducă acasă.

– Trebuie să-l abordăm acum, înainte să se apropie de mulțime.

– Să-i dăm drumul.

Ieșiră din intrând în tandem perfect, pistolari pe care Roland i-ar fi recunoscut pe dată drept adversari mult mai redutabili decât primii doi. Erau mai tineri, pentru început; și chiar dacă el nu știa, un dispecer fără nume îl etichetase ca fiind *extrem* de periculos, iar pentru Andy Staunton și Norris Weaver asta făcea din el echivalentul unui tigru înfometat. *Dacă nu se oprește în clipa în care-i spun să se oprească, e mort*, gândi Andy.

– *Stai așa!* strigă el, lăsându-se pe vine cu pistolul întins în ambele mâini. Lângă el, Weaver făcuse același lucru. *Poliția! Pune mâinile pe...*

Doar atât apucă să spună înainte ca tipul să o ia la fugă spre gura de metrou. Alerga cu o viteză supranaturală. Și totuși, Andy Staunton era în priză și toate acele indicau valoarea maximă. Se roti pe călcâie, simțind că peste el se lasă o mantie de indiferență rece – Roland ar fi recunoscut și asta. O simțise și el de multe ori în situații similare.

Andy luă un mic avans față de silueta în mișcare, apoi apăsă trăgaciul. Îl văzu pe omul în costum albastru răsucindu-se, încercând să se țină în picioare. Apoi căzu la pământ și navetiștii care cu doar câteva secunde în urmă fuseseră concentrați asupra supraviețuirii încă unui drum acasă cu metroul

începură să strige și să se împrăștie care încotro. Descoperiseră că, în după-amiaza aceea, aveau de supraviețuit nu doar călătoriei spre casă.

– 'Tu-i muma mă-sii, partenere, zise Norris Weaver. L-ai doborât ca pe o frunză.

– Știu, spuse Andy. Nu-i tremura vocea. Pistolarul l-ar fi admirat pentru asta. Hai să vedem cine era.

xi

Am murit! striga Jack Mort. *Am murit, ai reușit să mă faci să mor, am murit, am...*

Ba nu, răspunse pistolarul. Prin fanta ochilor îi văzu pe polițiști apropiindu-se cu armele scoase. Mai tineri și mai rapizi decât cei care se aflau lângă magazinul de arme. Mai rapizi. Și cel puțin unul dintre ei era un țintaș nemaipomenit. Mort – și Roland împreună cu el – *ar fi trebuit* să fie mort, pe moarte sau grav rănit. Andy Staunton trăsese cu intenția de a-l ucide și glonțul lui trecuse prin reverul stâng al sacoului lui Mort. Trecuse de asemenea prin buzunarul cămășii Arrow – dar acolo se și oprise. Viața amândurora, a celui dinăuntru și a celui din afară, fu salvată de bricheta lui Mort.

Mort nu fuma, dar șeful lui – al cărui post Mort era încrezător că-l va obține el însuși anul viitor pe vremea aceasta – fuma. Prin urmare, Mort cumpărase de la Dunhill's o brichetă de argint în valoare de două sute de dolari. Nu aprindea *fiecare* țigară pe care domnul Framingham și-o îndesa în bot când erau împreună – asta l-ar fi făcut să semene prea tare a lingău. Doar din când în când... și de obicei când era prezent cineva și mai înalt în rang, cineva care știa să aprecieze a) gestul tăcut de politețe al lui Jack Mort și b) bunul lui gust.

Isteții știau să aducă toate șansele de partea lor.

De data asta, aducerea șanselor de partea lui salvase deopotrivă viața sa și a lui Roland. Glonțul lui Staunton nimeri bricheta de argint în loc să nimerească inima lui Mort (lucru de-a dreptul simbolic; pasiunea lui Mort pentru lucrurile de firmă – lucrurile de firmă *aleasă* – se limita din fericire la suprafața lor).

Însă avu de suferit. Când te lovea un glonț de calibru mare, era imposibil să nu simți nimic. Bricheta i se afundă în piept suficient de tare încât să lase o scobitură. Se turti și apoi se dezintegră, lăsând șănțulețe superficiale în pielea lui Mort; o așchie de șrapnel îi secționă sfârcul stâng aproape în jumătate. Glonțul încins aprinse de asemenea vatelina îmbibată în benzină a brichetei. Cu toate acestea, pistolarul rămase nemișcat în timp ce ei se apropiau. Cel care deschisese focul asupra lui le spunea oamenilor să rămână în spate, să rămână naibii în spate.

Am luat foc! striga Mort. *Am luat foc, stinge-mă! Stinge-mă! STINGE-MĂĂĂĂ...*

Pistolarul nu se clinti, ascultând scrâșnetul scos de pantofii celorlalți pistolari pe caldarâm, ignorând strigătele lui Mort, *încercând* să ignore tăciunele care-i licărea lipit de piept și mirosul de carne prăjită.

Un picior se strecură sub cutia lui toracică și, când se ridică, pistolarul se lăsă rostogolit inert pe spate. Ochii lui Jack Mort erau deschiși. Fața lui era lăsată. În ciuda rămășițelor încinse ale brichetei, nu se întrevedea deloc omul care striga pe dinăuntru.

– Dumnezeule, murmură cineva, l-ai împușcat cu un trasor, omule?

Din gaura făcută în reverul sacoului se ridica un firicel subțire de fum. Pe după marginile reverului ieșea în fuioare ceva mai groase. Polițiștii simțiră miros de carne arsă în timp ce vatelina brichetei sparte, îmbibată cu lichid Ronson, începu să ardă cu flacără.

Andy Staunton, care până acum își făcuse datoria fără cusur, comise singura lui greșeală, una pentru care Cort l-ar fi trimis acasă cu urechea umflată, în ciuda evoluției admirabile dinainte, spunându-i că o singură greșeală e suficientă pentru ca, de cele mai multe ori, cineva să moară. Staunton reușise

să-l împuște pe individ – un lucru de care niciun polițist nu știe cu adevărat că este în stare până când nu e confruntat cu o situație în care trebuie să afle – dar ideea că glonțul lui îl *incendiase* cine știe cum pe individ îl umplea de o groază paralizantă. Așa că se aplecă să stingă flăcările fără să stea pe gânduri și piciorul pistolarului îl izbi în stomac înainte ca el să apuce să facă altceva decât să observe văpaia conștiinței în acei ochi despre care ar fi jurat că erau morți.

Staunton căzu pe spate, fluturând din mâini, peste partenerul lui. Pistolul îi zbură din mână. Weaver nu dădu drumul la al său, dar când reuși să-l dea la o parte pe Staunton, auzi o împușcătură și arma lui dispăru ca prin magie. Își simțea amorțită mâna în care o ținuse, ca și când ar fi fost lovită cu un ciocan uriaș.

Tipul în costum albastru se ridică în picioare, se uită la ei un moment și spuse:

– Sunteți buni. Mai buni decât ceilalți. Așa că ascultați-mi sfatul. Nu mă urmați. E aproape gata. Nu vreau să vă omor.

Apoi se răsuci și alergă spre scările metroului.

xii

Scările erau pline de oamenii care, când începuseră strigătele și împușcăturile, se întorseseră din drum și acum stăteau, animați de curiozitatea aceea morbidă și cumva unică a newyorkezilor, care îi mâna să vadă cât de grav și cât sânge fusese vărsat pe betonul murdar. Și totuși, aceștia găsiră cumva o cale de a se feri de bărbatul în costum albastru care dădu buzna pe scări în jos. Nu era de mirare: tipul ținea un pistol în mână și mai avea unul legat la mijloc.

Pe deasupra, părea că e în flăcări.

xiii

Roland ignoră strigătele tot mai puternice de durere ale lui Mort când cămașa, maioul și sacoul începură să ardă mai abitir, când argintul brichetei începu să se topească și să i se prelingă pe piept până la pântece, săpând făgașe sfârâitoare.

Percepea mișcarea aerului îmbâcsit, auzea huruitul unui metrou care se apropia.

Momentul era aproape; momentul când îl va alege pe al treilea sau va pierde totul. Pentru a doua oară avu impresia să simte lumile fremătând și învârtindu-se în jurul său.

Ajunse pe peron și aruncă pistolul. Descheie pantalonii lui Jack Mort și-i trase cu nepăsare în jos, expunând o pereche de chiloți albi asemănători cu chiloțeii unei curve. Nu avea timp să reflecteze asupra acestei ciudățenii. Dacă nu se mișca repede, putea să nu se mai preocupe că va arde de viu; gloanțele pe care le cumpărase aveau să se încingă destul ca să explodeze și corpul pe care îl locuia avea pur și simplu să se dezintegreze.

Pistolarul îndesă cutiile cu gloanțe în chiloți, scoase flaconul de Keflex și procedă la fel. Acum, chiloții erau umflați într-un fel grotesc. Își dădu jos sacoul arzător, dar nu se mai sinchisi să-și scoată și cămașa.

Auzea garnitura de metrou apropiindu-se de peron, îi vedea lumina. Nu avea cum să știe că era o garnitură care urma aceeași rută cu metroul care o călcase pe Odetta, dar el știu. În privința celor ce țineau de Turn, soarta devenea un lucru fericit, ca bricheta care-i salvase viața, și dureros ca focul pe care îl aprinsese miracolul. Asemenea roților metroului care se apropia, aceasta urma un traseu deopotrivă logic și strivitor de brutal, un traseu împotriva căruia doar tăria personală și candoarea se puteau ridica.

Săltă pantalonii lui Mort și reîncepu să fugă, abia conștient de oamenii care se fereau din calea lui. Cum la foc ajungea tot mai mult aer, mai întâi gulerul cămășii și apoi părul începură să-i ardă. Cutiile grele din chiloții lui Mort

se loveau de boașele lui iar și iar, stâlcindu-i-le; în viscere îi urcă o durere sfâșietoare. Sări peste turnichet, un om transformat în meteorit. *Stinge-mă!* striga Mort. *Stinge-mă înainte să ard de tot!*

Ai merita să arzi, spuse înrăit pistolarul. *Ce urmează să ți se întâmple e mai blând decât meriți.*

Cum adică? CUM ADICĂ?

Pistolarul nu răspunse; de fapt, îl anihilă în timp ce se avânta spre marginea peronului. Simți una dintre cutiile cu gloanțe cum încerca să alunece din ridicolii chiloți ai lui Mort și o ținu cu o mână.

Trimise toată forța lui mentală către Stăpână. Nu avea idee dacă o astfel de comandă telepatică putea fi percepută sau dacă cel care o percepea putea fi îndemnat să i se supună, dar el tot o trimise – un gând aprig, ascuțit ca o săgeată:

UȘA! UITĂ-TE PE UȘĂ! ACUM! ACUM!

Tunetul metroului umplu lumea. O femeie strigă: *O, Doamne, o să sară!* O mână îl atinse pe umăr, încercând să-l tragă înapoi. După aceea, Roland împinse corpul lui Jack Mort dincolo de linia galbenă de siguranță și sări peste marginea peronului. Căzu în calea garniturii ce venea, cu mâinile strângându-și vintrele, ținând lucrurile pe care voia să le ducă înapoi... asta, desigur, dacă era destul de rapid și ieșea din Mort în momentul potrivit. Căzând, strigă din nou spre ea – spre *ele:*

ODETTA HOLMES! DETTA WALKER! UITAȚI-VĂ ACUM!

În timp ce striga, în timp ce metroul se avânta spre el, roțile lui învârtindu-se cu o necruțătoare viteză argintie, pistolarul întoarse în sfârșit capul și se uită înapoi pe ușă.

Și se uită direct la fața ei.

Fețe!

Amândouă, le văd pe amândouă în același timp...

NUU...! strigă Mort și în ultima fracțiune de secundă înainte ca metroul să-l calce, tăindu-l în două nu deasupra genunchilor, ci de la brâu, Roland sări spre ușă... și trecu prin ea.

Jack Mort muri singur.

Cutiile de muniție și flaconul cu pastile apărură alături de corpul fizic al lui Roland. Mâinile lui le strânseră spasmodic, apoi se relaxară. Pistolarul se ridică anevoie în picioare, conștient că este din nou în corpul lui bolnav și zvâcnind de durere, conștient că Eddie Dean striga, conștient că Odetta striga și ea, dar pe două voci. Se uită – doar pentru un moment – și văzu exact ce auzise: nu o femeie, ci două. Ambele erau infirme, ambele aveau pielea închisă la culoare, ambele femei foarte frumoase. Chiar și așa, una dintre ele era o hoașcă, urâțenia ei lăuntrică neputând fi ascunsă de frumusețea exterioară, ci dimpotrivă, pusă în valoare.

Roland se uită la aceste gemene care nu era deloc gemene, ci imagini negative și pozitive ale aceleiași femei. Se uită cu o intensitate febrilă, hipnotică.

Apoi Eddie strigă din nou și pistolarul văzu homaroșeniile ieșind din valuri și avansând spre locul unde Detta îl lăsase legat și neajutorat.

Soarele apusese. Venise întunericul.

xiv

Detta se văzu pe sine în cadrul ușii, se văzu pe sine prin propriii ei ochi, se văzu pe sine prin ochii *pistolarului,* și senzația de dislocare care o încercă veni dintr-odată, așa cum venise și pentru Eddie, însă mult mai violent.

Era aici.

Era *acolo*, în ochii pistolarului.

Auzea apropierea metroului.

Odetta! strigă ea, înțelegând pe dată totul: ce era ea și ce se întâmplase.

Detta! strigă ea, înțelegând pe dată totul: ce era ea și cine o făcuse.

O scurtă senzație de a fi întoarsă pe dos... și apoi una mult mai chinuitoare.

Era ruptă în două.

xv

Roland se împletici pe panta scurtă, spre locul unde zăcea Eddie. Se mișca asemenea unui om care și-a pierdut oasele. Unul dintre homari lovi cu cleștele spre fața lui Eddie. Tânărul strigă. Pistolarul îl pocni cu piciorul. Se aplecă greoi și-l prinse pe Eddie de brațe. Începu să-l tragă înapoi, dar era prea târziu, avea prea puține forțe rămase, hidoșeniile aveau să-l prindă pe Eddie, la naiba, pe amândoi...

Eddie strigă din nou când o homaroșenie întrebă *did-a-chick?* și sfâșie o bucată din pantalonii lui și, odată cu ea, o halcă din carnea piciorului. Eddie încercă să mai strige o dată, dar nu-i ieși decât un gâlgâit sufocat. Se strangula în lațurile făcute de Detta.

Vietățile erau peste tot în jurul lor, se apropiau, clămpănind înfometate din clești. Pistolarul puse ultimele lui forțe într-o smucitură finală... și se prăbuși pe spate. Le auzi apropiindu-se, vietățile cu întrebările lor diabolice și cleștii lor clămpănitori. Poate nu era atât de rău, își spuse. Pusese totul la bătaie și doar atât pierduse.

Tunetul propriilor lui arme îl umplu de-o mirare tâmpă.

xvi

Femeile stăteau față în față, cu trupurile ridicate aidoma șerpilor gata de atac, cu degetele purtând amprente identice încleștate pe gâturi ce erau brăzdate de linii identice.

Femeia încerca să o ucidă, dar femeia nu era reală, așa cum nici fetița nu fusese reală; era un vis creat de căderea unei cărămizi... dar acum visul era real, visul o strângea de gât și încerca să o ucidă în timp ce pistolarul încerca să-și salveze prietenul. Visul-devenit-realitate scrâșnea obscenități și o împroșca în față cu

salivă fiartă. „Am luat farfuria albastră pentru că din cauza femeii ăleia am ajuns la spital și pe deasupra eu n-aveam o farfurie pentru ocazii speciale *ș-am spart-o pen' că* trebuia *spartă ș' cân' am văzut un băiat alb pe care-l puteam cotonogi păi îl cotonogeam nu glumă cotonogeam băieții albi pen' că trebuia cotonogiți am furat doar din magazine care vând lucruri care pentru albi sunt pentru* ocazii speciale *în vreme ce frații și surorile mor de foame în Harlem și șobolanii le mănâncă pruncii, eu sunt, târfă, eu... eu... eu!"*

Ucide-o, gândi Odetta și știu că nu putea.

Nu putea s-o ucidă pe hoașcă și să supraviețuiască, așa cum nici hoașca n-o putea ucide *pe ea* și să rămână cu suflu. Se puteau strânge de gât până la moarte în timp ce Eddie și

(Roland)/(Omul Foarte Rău)

cel care îi strânsese laolaltă erau mâncați de vii lângă marginea apei. Asta ar aduce sfârșitul tuturor. Sau putea renunța la

(dragoste)/(ură)

pentru totdeauna.

Odetta își luă mâinile de pe gâtul Dettei, ignorând degetele vânjoase care o zguduiau, care-i zdrobeau traheea. În loc să-și folosească mâinile pentru a o sugruma pe cealaltă, le folosi pentru a o îmbrățișa.

– *Nu, târfă!* strigă Detta, dar strigătul acela fu de o complexitate infinită, deopotrivă plin de ură și de recunoștință. *Nu, las-mă-n pace, las-mă...*

Odetta nu avea voce ca să răspundă. Când Roland lovi cu piciorul în prima homaroșenie pornită la atac și când a doua dădu să se avânte spre o halcă din brațul lui Eddie, ea nu putu decât să șoptească în urechea vrăjitoarei:

– *Te iubesc.*

Un moment, mâinile se crispară, formând un laț ucigaș... după care se destinseră.

Dispărură.

Era întoarsă din nou pe dos... și apoi, dintr-odată, din fericire, redeveni *întreagă*. Pentru prima dată de când un om pe nume Jack Mort aruncase o

cărămidă în capul unei copile care se aflase în locul în care fusese lovită doar pentru că un taximetrist alb aruncase o singură privire și plecase (și tatăl ei, în mândria lui, refuzase să încerce din nou, de teamă să nu fie refuzat a doua oară), era *întreagă*. Era Odetta Holmes, dar cealaltă...?

Grăbește-te, târfă! țipă Detta... dar era tot vocea ei; ea și Detta se uniseră. Fusese una singură; fuseseră două; acum, pistolarul extrăsese o a treia din ea. *Grăbește-te, c-altfel îi halește cu totu'!*

Se uită la gloanțe. Nu avea timp să le folosească; până când ar fi reușit să reîncarce pistoalele, totul s-ar fi terminat. Nu putea decât să spere.

Dar putem face vreodată altceva? se întrebă ea și scoase pistolul.

Și, imediat, mâinile ei maronii aduseră tunetul.

xvii

Eddie văzu o homaroșenie profilându-se deasupra feței lui, cu ochii ei rugoși morți și scânteind totuși hidos a viață. Cleștii ei coborâră spre chipul său.

Dod-a..., începu și apoi fu proiectată în spate, în hălci și zgârciuri.

Roland văzu una mișunând spre mâna lui stângă și își spuse: *S-a zis și cu mâna asta...* și apoi homaroșenia deveni o țesătură din bucăți de carapace și măruntaie verzi împrăștiindu-se în aerul nopții.

Se răsuci și văzu o femeie a cărei frumusețe era răpitoare, a cărei furie era copleșitoare.

– *HAIDEȚ', JIGODII!* striga ea. *HAIDEȚ' NUMA'! HAIDEȚ' DUP' EI! VĂ FAC OCHII S' VĂ ZBOARE DREPT PĂ CUR!*

Spulberă o a treia vietate, care se târa repede între picioarele legate ale lui Eddie, vrând să se ospăteze din el și, în același timp, să-l castreze. Zbură ca o sfârlează.

Roland bănuise că aveau o anumită inteligență rudimentară; acum vedea dovada. Celelalte băteau în retragere.

Cocoșul unui revolver lovi capătul unui glonț orb, după care femeia făcu terci unul dintre monștrii puși pe fugă.

Ceilalți o luară și mai repede înapoi, spre apă. Se părea că-și pierduseră apetitul.

Între timp, Eddie se zvârcolea.

Roland încercă să agațe frânghia care i se afundase în gât. Vedea chipul lui Eddie trecând încet de la vinețiu la negru. Zbaterile tânărului erau tot mai vlăguite.

Apoi mâinile îi fură împinse la o parte de mâini mai puternice.

– Mă ocup eu.

Era un cuțit în mâna ei... cuțitul *lui*.

Te ocupi de ce? gândi el în timp ce își pierdea luciditatea. *De ce anume o să te ocupi tu, acum că suntem amândoi la mila ta?*

– Cine ești tu? întrebă el hârâit în timp ce un întuneric mai adânc ca noaptea începea să-l tragă în jos.

– Eu sunt trei femei, o auzi spunând și era ca și când i-ar fi vorbit de pe marginea unui puț adânc în timp ce el cădea. Eu care am fost; eu care nu aveam dreptul să fiu, dar am fost; eu sunt femeia pe care tu ai salvat-o. Îți mulțumesc, pistolarule.

Îl sărută, Roland știu asta, dar mult timp după aceea nu mai cunoscu decât întunericul.

ULTIMA AMESTECARE

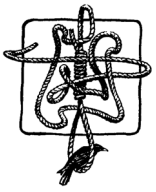

i

Pentru prima oară parcă într-o mie de ani, pistolarul nu se gândea la Turnul Întunecat. Se gândea doar la căprioara care venise la iazul din luminișul pădurii.

Ochi peste bușteanul căzut, cu mâna stângă.

Carne, își spuse și trase în timp ce saliva i se aduna caldă în gură.

Rateu, gândi în milisecunda de după detunătură. *S-a dus. Toată îndemânarea mea... s-a dus.*

Căprioara căzu moartă la marginea iazului.

Curând, Turnul avea să-l umple din nou, dar acum slăvea doar zeii că încă nu-l trădase brațul și se gândea la carne și la carne și la carne. Puse pistolul – singurul pe care îl purta acum – înapoi în toc și trecu peste bușteanul după care stătuse răbdător în timp ce după-amiaza se apropia de apus, așteptând să vină la iaz un animal suficient de mare.

Mă însănătoșesc, își spuse cu o doză de amuzament, scoțând cuțitul. *Chiar mă însănătoșesc.*

N-o văzu pe femeia care stătea în spatele lui, privind cu ochi cafenii și inteligenți.

ii

Nu mâncaseră decât carne de homar și nu băuseră decât apă sălcie de pârâu în cele șase zile de după confruntarea din capătul plajei. Roland își amintea foarte puține din perioada aceea: delirase. Îl strigase uneori pe Eddie Alain, alteori Cuthbert și-ntotdeauna femeii îi spusese Susan.

Febra îi scăzuse puțin câte puțin și porniseră la chinuitorul drum peste dealuri. Eddie o împinsese pe femeie cu scaunul o vreme, dar alteori în el se așeza Roland și Eddie o purta pe ea în cârcă, ea ținându-se cu mâinile de gâtul lui. Mare parte din timp, terenul făcea imposibilă înaintarea lor în cărucior, iar asta le îngreuna parcursul. Roland știa cât de epuizat era Eddie. Și femeia știa, dar Eddie nu se plânse niciodată.

Aveau mâncare; în zilele când Roland zăcu între viață și moare, arzând de febră, aiurând despre timpuri demult apuse și oameni demult morți, Eddie și femeia vânară iar și iar și iar. Din ce în ce, homaroșeniile începură să nu se mai apropie de porțiunea lor de plajă, dar ei deja aveau deja suficientă carne și când în sfârșit ajunseră într-o zonă unde creșteau ierburi de tot felul, schimbară toți trei regimul. Erau înfometați după verdețuri, orice fel de verdețuri. Și, puțin câte puțin, iritațiile de pe pielea lor începură să dispară. Unele ierburi erau amare, altele dulci, dar ei mâncară indiferent de gust... cu o singură excepție.

Pistolarul se trezise dintr-un somn superficial și o văzuse pe femeie trăgând de un mănunchi de iarbă pe care el o recunoscu mult prea bine.

– Nu! Nu aia! hârâi el. Niciodată aia! Uită-te bine la ea și ține minte! Niciodată aia!

Ea îl privi un moment lung și lăsă iarba deoparte fără a cere vreo explicație.

Pistolarul se întinse pe spate, înfrigurat de cât de aproape fusese. Poate că și alte ierburi le puteau fi fatale, dar ce smulsese femeia ar fi damnat-o. Căci era vorba de iarba-diavolului.

Keflex-ul îi provocase explozii în stomac și știa că Eddie era îngrijorat din pricina asta, dar iarba îi controlase imediat digestia.

În cele din urmă ajunseră la adevărata pădure și vuietul Mării Vestului scăzu, transformându-se într-un foșnet monoton pe care îl auzeau doar când vântul bătea din direcția potrivită.

Iar acum... *carne*.

iii

Pistolarul întinse mâna spre căprioară și încercă să o spintece cu cuțitul pe care îl ținea între inelarul și degetul mic de la mâna dreaptă. Nicio șansă. Degetele nu aveau forța necesară. Mută cuțitul în mâna stângă și reuși să facă o tăietură neîndemânatică de la vintrele animalului până la piept. Cuțitul lăsă să curgă șuvoiul de sânge înainte ca acesta să se închege în carne și să o strice... însă tot era o tăietură proastă. Și un copil cu muci la nas s-ar fi descurcat mai bine.

O să înveți să faci de toate, îi spuse el mâinii stângi și se pregăti să taie din nou, mai adânc.

Mâinile cafenii se strânseră peste mâna sa și luară cuțitul.

Roland se uită înapoi.

– O fac eu, spuse Susannah.

– Ai mai făcut-o vreodată?

– Nu, dar o să-mi spui tu cum se face.

– Bine.

– Carne, spuse ea și-i zâmbi.

– Da, zise el și-i zâmbi și el. Carne.

– Ce se întâmplă? strigă Eddie. Am auzit o împușcătură.

– Se pregătește o masă copioasă! răspunse ea. Vino să ne ajuți!

Mai târziu mâncară ca doi regi și o regină și, în timp ce pistolarul moțăia cu ochii spre stele, bucurându-se de răcoarea aerului de la acea altitudine, își

spuse că trecuseră ani fără număr de când nu mai simțise măcar jumătate din plenitudinea pe care o simțea acum.

Și adormi. Și visă.

iv

Era Turnul. Turnul Întunecat.

Se înălța la orizontul unei câmpii necuprinse, ce avea culoarea sângelui în lumina violet a apusului unui soare muribund. Nu vedea scările care urcau în spirală sus și tot mai sus, înăuntrul învelișului de cărămidă, dar vedea ferestrele care urcau în spirală odată cu scara aceea și prin ele zărea nălucile tuturor oamenilor pe care-i cunoscuse vreodată. Urcau sus și tot mai sus și un vânt sterp aduse până la el zvonul vocilor care-i strigau numele.

Roland... vino... Roland... vino... vino... vino...

– Vin, șopti el și se trezi stând drept în șezut, transpirând și tremurând ca și când febra încă i-ar fi stăpânit corpul.

– Roland?

Eddie.

– Da.

– Un vis urât?

– Urât. Frumos. *Întunecat.*

– Turnul?

– Da.

Se uitară spre Susannah, dar ea continua să doarmă, nederanjată. Odată fusese o femeie pe care o chema Odetta Susannah Holmes; mai târziu, fusese o alta pe care o chema Detta Susannah Walker. Acum era o a treia: Susannah Dean.

Roland o iubea pentru că ar fi luptat până la ultima suflare; se temea pentru ea, deoarece știa că ar sacrifica-o – pe ea, ca și pe Eddie – fără a crâcni.

Pentru Turn.

Blestematul acela de Turn.

– E timpul să-ți iei pastila, spuse Eddie.

– Nu mai vreau să le iau.

– Ia-o și taci.

Roland o înghiți cu apă rece de pârâu dintr-o ploscă, apoi râgâi. Nu-l supără. Era un râgâit cu *aromă de carne*.

Eddie întrebă:

– Știi încotro mergem?

– Către Turn.

– Ei, mda, făcu Eddie, dar asta-i ca și cum ai fi un țărănoi din Texas fără hartă rutieră, care spune că merge în Fundătura Curului, Alaska. Unde-i asta? În ce direcție?

– Adu-mi desaga.

Eddie se duse după ea. Susannah se mișcă și Eddie pregetă, cu fața plină de umbre negre și dungi roșii în lumina tăciunilor aproape stinși din vatră. Când ea se liniști din nou, se întoarse la Roland.

Pistolarul scotoci prin desaga care, acum, era grea din pricina tuturor gloanțelor aduse din cealaltă lume. Nu-i luă mult să găsească ce-i trebuia între vestigiile vieții lui.

Falca.

Falca omului în negru.

– O să rămânem aici o vreme, spuse el, și eu o să mă întremez.

– O să știi când te-ai întremat?

Roland zâmbi. Fiorii se retrăgeau, transpirația se usca în răcoarea brizei de noapte. Dar el continua să vadă cu ochiul minții acele siluete, acei cavaleri și prieteni și iubite și dușmani din trecut, urcând sus și tot mai sus, îi zărea la ferestre o clipă și apoi dispăreau; văzu umbra Turnului în care ei erau zăvorâți, întinzându-se neagră și lungă peste o câmpie de sânge și moarte și încercări necruțătoare.

– *Eu* n-o să știu, zise el și înclină din cap spre Susannah. Dar *ea* o să știe.

– Și atunci?

Roland ridică falca lui Walter.

– Asta a vorbit odată. Se uită la Eddie. Va vorbi din nou.

– E periculos.

Vocea lui Eddie era plată.

– Da.

– Nu doar pentru tine.

– Nu.

– O iubesc, bătrâne.

– Da.

– Dacă-i faci ceva...

– O să fac ceea ce trebuie să fac, spuse pistolarul.

– Și noi nu contăm? Așa e?

– Vă iubesc pe amândoi.

Pistolarul se uită la Eddie și Eddie văzu că obrajii lui Roland scânteiau roșii în ceea ce mai rămăsese din licărul muribund al tăciunilor din vatră. Lăcrima.

– Asta nu răspunde la întrebare. Vei merge mai departe, nu-i așa?

– Da.

– Până la capăt.

– Da. Până la capăt.

– Orice ar fi.

Eddie se uită la el cu dragoste și ură și cu toată afecțiunea tristă a disperării și neputinței pe care o poate oferi cineva spiritului și dorinței și nevoii altuia.

Vântul făcu arborii să geamă.

– Vorbești ca Henry, bătrâne. Eddie începuse și el să plângă. Nu voia asta. Ura să plângă. Avea și el un turn, doar că nu era întunecat. Își aduci aminte că ți-am vorbit despre turnul lui Henry? Eram frați, dar presupun că eram și pistolari. Aveam un Turn Alb și el mi-a cerut să-l căutăm împreună în singurul mod în care putea el să ceară, așa că am urcat în șa. Pentru că era fratele meu,

înțelegi? Și am ajuns la el. Am găsit Turnul Alb. Doar că era un turn otrăvit. Și l-a ucis. M-ar fi ucis și pe mine. M-ai văzut cum eram. Mi-ai salvat nu numai viața. Mi-ai salvat și *sufletul*.

Eddie îl îmbrățișă pe Roland și-l sărută pe obraz. Simți gustul lacrimilor lui.

– Și acum, ce-mi ceri? Să urc din nou în șa? Să merg să-l întâlnesc pe tip?

Pistolarul nu scoase un cuvânt.

– Vreau să zic că n-am văzut încă mulți oameni, dar știu că ei ne așteaptă și că oriunde este un Turn, este și un tip. Îl aștepți pe tip pentru că tre' să-l întâlnești și, în cele din urmă, banii fac lumea să se învârtă, sau poate că aici mai degrabă e vorba de gloanțe, gloanțele fac lumea să se învârtă. Deci de asta e vorba? Sus în șa? Hai să-l întâlnim pe tip? Pentru că dacă va fi doar o reluare a vechii povești urâte, trebuia să mă lăsați amândoi pradă homarilor. Eddie se uită la el cu ochi înnegurați. Am fost în rahat, bătrâne, și dacă am învățat ceva, acel ceva e că nu vreau să mor în rahat.

– Nu-i același lucru.

– Nu? Vrei să-mi spui că tu nu ești dependent?

Roland nu spuse nimic.

– Cine o să iasă pe o ușă magică să te salveze *pe tine*, bătrâne? Știi cine? *Eu* știu. Nimeni. Ai ales tot ce ai avut de ales. De acum înainte nu mai poți alege decât să scoți arma, pentru că doar asta ți-a mai rămas. Exact ca Balazar.

Roland nu spuse nimic.

– Vrei să știi care-i singurul lucru pe care l-am învățat de la fratele meu?

Vocea îi tremura și era înecată în lacrimi.

– Da, spuse pistolarul.

Se aplecă în față, privindu-l pe Eddie drept în ochi.

– M-a învățat că, dacă ucizi ceea ce iubești, ești blestemat.

– Eu deja sunt blestemat, spuse Roland cu calm. Dar poate că și cei blestemați pot fi salvați.

– Ai de gând să ne aduci tuturor moartea?

Roland nu spuse nimic. Eddie apucă de zdrențele cămășii lui Roland.

– *Ai de gând să-i aduci* ei *moartea*?

– Toți murim cu timpul, zise pistolarul. Nu doar lumea merge mai departe. Se uită neabătut la Eddie, ochii lui albaștri căpătând aproape culoarea ardeziei în lumina aceea. *Dar noi vom fi magnifici.* Făcu o pauză. Avem mai mult de o singură lume de cucerit, Eddie. Nu aș risca viața ta și a ei – și nu l-aș fi lăsat pe băiat să moară – dacă asta ar fi fost tot.

– Despre ce vorbești?

– Despre tot ce este, zise calm pistolarul. O să pornim la drum, Eddie. O să intrăm în luptă. O să avem de suferit. *Și în cele din urmă o să răzbim.*

Acum fu rândul lui Eddie să nu spună nimic. Nu știa ce să spună.

Roland îl strânse ușor de braț.

– Până și cei blestemați iubesc, spuse el.

v

Eddie dormi până la urmă alături de Susannah, al treilea pistolar pe care Roland fusese nevoit să-l aleagă pentru a forma o nouă treime. Dar Roland rămase treaz și ascultă voci în noapte în timp ce vântul îi usca lacrimile pe obraji.

Osândă?

Mântuire?

Turnul.

Va ajunge la Turnul Întunecat și, acolo, va cânta numele lor. Acolo, va cânta numele lor. Toate numele lor.

Soarele mânjea cerul la răsărit într-un trandafiriu vesperal și, în cele din urmă, Roland, care nu mai era ultimul pistolar, ci unul dintre ultimii trei, dormi și visă visele lui aprige, străbătute de un singur fir albastru, liniștitor:

Acolo, voi cânta toate numele lor!

POSTFAȚĂ

Astfel se încheie a doua dintre șase sau șapte cărți care alcătuiesc o poveste lungă, intitulată *Turnul Întunecat*. A treia, *Ținuturile pustiite*, detaliază jumătate din călătoria celor trei – Roland, Eddie și Susannah – în drum spre Turn; al patrulea, *Vrăjitorul și globul de cristal*, vorbește despre vrajă și seducție, dar cel mai mult vorbește despre peripețiile prin care a trecut Roland înainte ca publicul să-l întâlnească pe urmele omului în negru.

Mirarea mea față de buna primire a primului volum din această serie – care nu seamănă deloc cu poveștile pentru care sunt mai bine cunoscut – e depășită doar de recunoștința față de cei care l-au citit și l-au apreciat. Seria aceasta pare a fi propriul meu Turn; personajele ei mă bântuie, Roland mai mult decât oricare altul. Știu într-adevăr ce este acest Turn și ce-l așteaptă pe Roland acolo (dacă va ajunge la el, și trebuie să fiți pregătiți pentru posibila variantă ca nu el să fie cel care, până la urmă, va ajunge acolo)? Da... și nu. Știu doar că povestea mi-a reclamat atenția iar și iar vreme de șaptesprezece ani. Acest al doilea volum, deși mai lung, lasă totuși multe întrebări fără răspuns și punctul culminant undeva departe în viitor, dar am sentimentul că e un volum mult mai închegat decât primul.

Și Turnul este mai aproape.

Stephen King

1 decembrie 1986

Cuprins

Argument 7
Prolog: Marinarul 9

1. PRIZONIERUL 17
Capitolul 1: Ușa 19
Capitolul 2: Eddie Dean 35
Capitolul 3: Contactul și aterizarea 56
Capitolul 4: Turnul 87
Capitolul 5: Momentul adevărului și reglarea conturilor 129

AMESTECARE 169

2. STĂPÂNA UMBRELOR 195
Capitolul 1: Detta și Odetta 197
Capitolul 2: Două din una 225
Capitolul 3: Odetta de cealaltă parte 240
Capitolul 4: Detta de cealaltă parte 264

RE-AMESTECARE 299

3. UCIGAȘUL 339
Capitolul 1: Leacul amar 341
Capitolul 2: Borcanul cu miere 355
Capitolul 3: Roland își ia leacul 368
Capitolul 4: Extragerea 405

ULTIMA AMESTECARE 429

Postfață 439

STEPHEN KING

PISTOLARUL

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

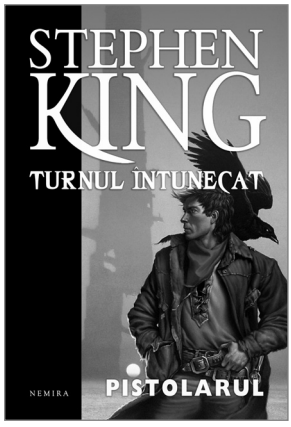

„Plasată într-o stranie lume paralelă, cu o imagistică vizuală hipnotică și personaje de neuitat, seria TURNUL ÎNTUNECAT este creația cea mai vizionară a lui King, un amestec magic de science fiction, fantasy și horror, care îi încununează întreaga operă."

Barnes & Noble

„Dacă vă va vrăji saga TURNULUI ÎNTUNECAT, fie și numai un pic, socotesc că-mi voi fi făcut treaba – care a început în 1970 și s-a încheiat în bună parte în 2003. De fapt, când te afli în căutarea Turnului Întunecat, timpul nu mai are nici o măsură."

STEPHEN KING

RICHARD BACHMAN

BLAZE

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

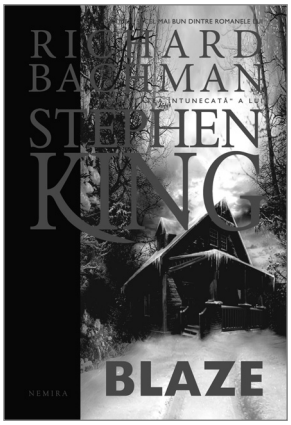

ULTIMUL ȘI CEL MAI BUN DINTRE ROMANELE LUI RICHARD BACHMAN, „JUMĂTATEA ÎNTUNECATĂ“ A LUI STEPHEN KING

Blaze este povestea lui Clayton Blaisdell Jr, un gigant slab de minte, de doi metri și cincisprezece centimetri și o sută douăzeci și două de kilograme. Este povestea crimelor sale, dar și a suferințelor îndurate. Scăpat de teroarea tatălui său și a instituției care îl luase „în grijă“, Blaze îl cunoaște pe George, un versat delincvent. Împreună vor pune la cale marea lovitură: răpirea copilului moștenitor al unei averi fabuloase.

Însă chiar înainte să treacă la fapte, George este omorât. Rămas singur, dar „vizitat“ când și când de fostul său partener, Blaze trebuie să înfăptuiască Lovitura Secolului. Prins în ghearele unei teribile furtuni de zăpadă, cu un copil de câteva luni ca ostatic și cu întreaga poliție pe urmele lui, planul minuțios se transformă într-o cursă disperată prin iadul înghețat și alb al pădurilor din Maine.

Stephen King și Peter Straub

TALISMANUL

traducere din limba engleză de Mihnea Columbeanu și Gabriel Stoian

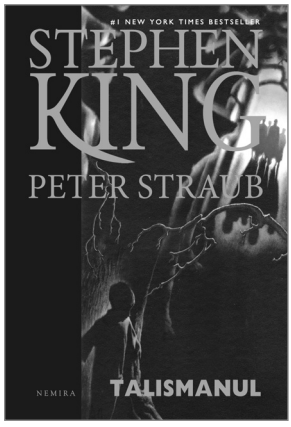

„Într-un sondaj recent, s-a estimat că din cinci persoane care citesc o carte în sălile de așteptare ale aeroporturilor, în stațiile de autobuz sau în alte locuri publice, trei sunt cufundate într-un roman de Stephen King."

Harlan Ellison

„Îi iubesc cărțile. El știe cum să facă o poveste reală, vie!"

Anonymous, www.stephenking.com

Un epic fantasy deja clasic, cu o continuare celebră: *Casa întunericului.* Un personaj antologic, Jack Sawyer, în căutarea unui cristal fermecat care-i poate salva mama de la moarte. O lume paralelă care ne amintește de atmosfera din *Turnul întunecat.* O poveste terifiantă născută din imaginația a doi creatori de excepție: Stephen King și Peter Straub.

STEPHEN KING

DOLORES CLAIBORNE

traducere din limba engleză de Carmen Toader

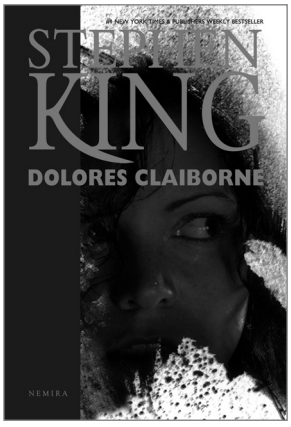

Locuitorii din Little Tall Island au așteptat treizeci de ani să afle ce s-a întâmplat în acea zi întunecată de iulie, ziua eclipsei totale de soare, când soțul lui Dolores Claiborne a murit. Dar poliția vrea să descopere ce s-a întâmplat ieri, când Vera Donovan, bătrâna senilă dar foarte bogată pe care Dolores o îngrijea, a încetat din viață în condiții suspecte. Ținută în interogatoriu o noapte întreagă, femeia mărturisește: ,,Tot ce-am făcut a fost din dragoste."

,,Unul dintre cele mai bune romane scrise de King. [...] O imersiune în abisul unei minți criminale..."

San Francisco Chronicle

,,Precum în *Jocul lui Gerald,* King lasă deoparte horrorul supranatural, pentru a studia monstrul care se ascunde în oamenii obișnuiți. [...] un țipăt înăbușit al disperării, al abuzului și al răzbunării."

Library Journal

STEPHEN KING

DUMA KEY

traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

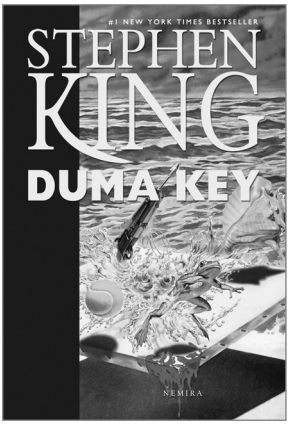

Un groaznic accident pe un șantier de construcții îi smulge brațul lui Edgar Freemantle, întunecându-i și memoria, și mintea. Calvarul perioadei de recuperare îi provoacă schimbări de personalitate și accese de furie necontrolată care grăbesc sfârșitul căsniciei sale. Edgar își dorește să nu fi supraviețuit accidentului, dar psihologul său îi recomandă un leac geografico-existențial: să își schimbe complet viața, părăsind orașul aglomerat și afacerile din domeniul construcțiilor.

Retras la Duma Key, în paradisul golfului Mexic, Edgar începe să picteze cu pasiune, descoperindu-și un talent extraordinar. Dar atracția sa față de pictură și desen pare a fi comandată de o forță ce îl depășește, ca o constrângere. Multe dintre tablourile sale au o putere ce nu poate fi controlată, aproape mistică, scoțând la iveală secrete demult îngropate, trezind nălucile copilăriei. Iar talentul său poate fi, în același timp, o armă...

NEMIRA ONLINE

LIBRĂRIA ONLINE NEMIRA

Pe **nemira.ro** găsești noutăți editoriale la prețul cel mai bun.

BLOGUL EDITURII NEMIRA

Vino pe **blog.nemira.ro** să discutăm împreună despre cărți, noi apariții și autori.

REVISTA NAUTILUS

Ești pasionat de science fiction sau fantasy?
Intră pe **nautilus.nemira.ro**, citește povestiri, recenzii ale genului și află ultimele evenimente.

SCRIE CA SĂ PRIMEȘTI O CARTE!

E simplu. Scrii despre o carte Nemira și primești reducere de 50% la următoarea comandă sau chiar o carte cu 100% reducere!
Detalii pe **www.nemirabooks.ro**

CĂRȚI PENTRU COPII

Aici regăsești cărțile copilăriei și magia poveștii!
www.nemi.ro

SMART FM
107.3
un radio cu carte
www.smartfm.ro